

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

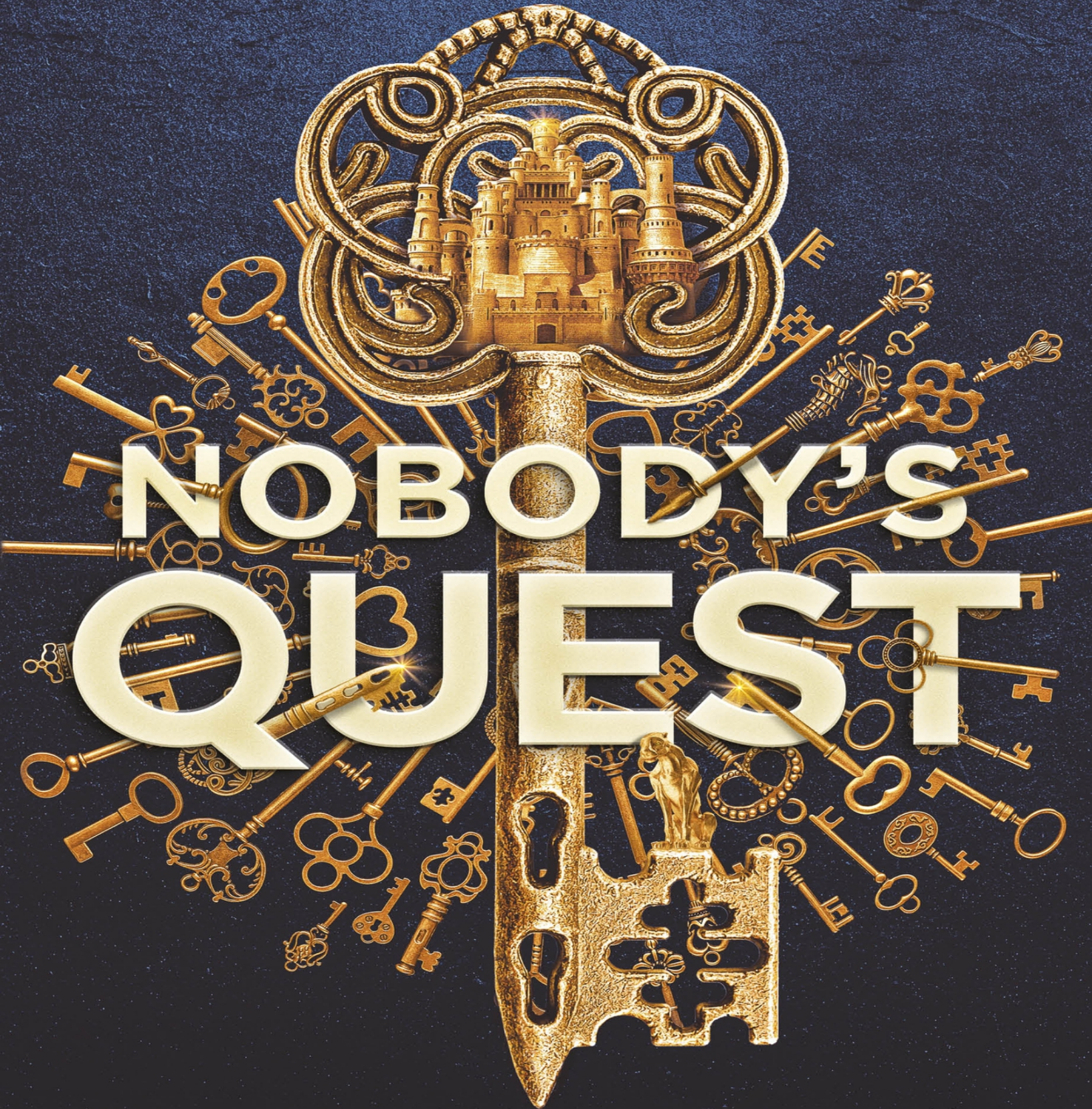
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Nobody can defeat the goddess of war.

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ALYSSA DAY

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

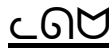
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

Yazar Hakkında

Alyssa Day, New York Times ve USA Today'in çok satanlar listesine girmiş, romantizm, gizem ve aşk türlerinde eserler veren, kitapları bir milyondan fazla satmış ve birçok dile çevrilmiş bir yazardır. Ayrıca, ergenlik çağından beri depresyonla mücadele eden bir ruh sağlığı savunucusudur.

Ohio Eyalet Üniversitesi mezunu, Capital Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden üstün başarıyla mezun oldu ve on yıl boyunca dava avukatı olarak çalıştı; bu süre zarfında aynı zamanda risk altındaki çocuklar için savunuculuk yaptı. Denizci kocasıyla Florida'da yaşıyor, iki harika çocuğu var ve köpekleri kurtarıyor. Özellikle de pug cinsi köpekleri. Çok sayıda pug cinsi köpek.

ALYSSA DAY'DEN DAHA FAZLASI

POSEİDON SAVAŞÇILARI

Atlantis Yükseliyor
Atlantis Uyanışı
Atlantis Serbest Bırakıldı
Atlantis'in Maskesi Düştü
Atlantis Kurtarıldı
Atlantis'e İhanet
Atlantis'teki Vampir
Atlantis'in Kalbi
Atlantis'te Cadılar Bayramı
Atlantis'te Noel

VAMPİR MOTOSİKLET KULÜBÜ

Bane'in Seçimi
Avcının Umudu
Kurtuluşun Kenarı

KAPLANIN GÖZÜ GİZEMLERİ

Ölü Göz
Özel Dedektif
Nazar
Tehlike Gözü
Fırtınanın Gözü
Gözümün Bebeği
Göz açıp kapayıncaya kadar
Kartal Gözü
Çıkamaz Sokak Noel'i
Göze göz, dişe diş.
Topa Göz Kulak Ol
Göründüğünden Daha Fazlası
Çıkamaz Sokak Düğünü

Çıkmaz Sokak 4 Temmuz
Çıkmaz Sokak Cadılar Bayramı

OTOMOBİYOĞRAFI

Öne E-posta Gönder

Alyssa Günü

KİMSENİN ARAYIŞI

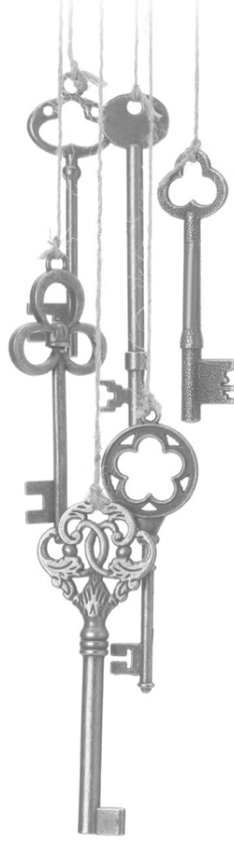

Bu kitap, benim gibi ruh sağlığı sorunlarıyla m¼cadele eden herkes için.

Gerçekliğin zor, gri ve yalnız olduğu zamanlarda bile, kitaplar aracılığıyla olađan¼st¼ hayatlar yaşayan, destansı maceraların, b¼y¼n¼n ve d¼nyayı kurtarmanın hayalini kuran herkese.

Artık hik¼yenin kahramanları biz olmalıyız.
Maceralara ¼nderlik etmeyi hak ediyoruz.

Gelin d¼nyayı birlikte değiştirelim.

Hiç Kimsenin Macerası, umudun korkuya karşı zaferini kutlayan, hızlı tempolu, macera dolu bir romantik komedidir. Ayrıca, depresyonun tasviri, depresyondan kaynaklanan olumsuz iç konuşmalar, çocukluktaki istismara, borç köleliğine, ebeveyn ölümüne ve şiddet içeren savaş sahnelerine yapılan göndermeler de dahil olmak üzere bazı okuyucular için hassas olabilecek içerikler içermektedir. Hiç Kimsenin Macerası ayrıca açık ve rızaya dayalı cinsel ilişki sahneleri de içermektedir.

Yazarın Notu

Herkesin ruh sağlığı sorunlarıyla ilgili deneyimi farklı, kişisel ve geçerlidir. "Kimsenin Arayışı"nda, baş kahraman Soli, bizim depresyon dediğimiz, kendi dünyasında ise Gri Zihin olarak bilinen bir durumu deneyimliyor. Bu kitabı yazarken, Soli'nin her farklı depresyon türünü veya her insanın depresyon deneyimini temsil etmekten sorumlu olamayacağı gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldım; o sadece kendi deneyimiyle yaşamaya en iyi şekilde çalışabilir.

On üç yaşımdan beri kronik klinik depresyonla mücadele ediyorum. 2014'ten beri bu konuda kamuoyuna açık konuşuyorum; amacım, ruh sağlığı hakkında konuşmayı ne kadar normalleştirirsek, depresyon, anksiyete ve diğer ruhsal hastalıklarla ilgili damgalanmanın da o kadar azalacağıdır.

Günler gerçekten kasvetli olduğunda tutunduğum iki gerçeğim şunlardır:

Depresyon yalan söyler ve

Yarın umut vaat ediyor.

Eğer siz de benim ve Soli gibiyseniz veya herhangi bir ruh sağlığı sorunuz varsa, lütfen hastalığınız size ne kadar yalan söylerse söylesin yalnız olmadığınızı unutmayın. Ve ayrıca şunu da unutmayın:

Fırtınalar geçer.

Acı sona erer.

Asla pes etmeyeceğiz.

Önemli bir not: Bu kitabı yazarken, Soli'nin depresyonundan (Gri Zihin) birkaç gün içinde kurtulabilmesinin, benim için haftalar hatta bazen aylar sürebilen bir durum olmasına rağmen, yanlış bir şekilde engellilik karşıtı bir izlenim verebileceğinden endişelenmiştim. Hikayenin akışı için bu kısaltmayı kullanmak zorunda kaldığım için lütfen beni affedin. Soli'nin arayışının kurgusal kapsamı, onun haftalarca veya aylarca etkisiz kalmasına izin vermedi.

Ama gerçek hayatta gri bir dönemi atlatıp üstesinden geldiğimizde, ne kadar uzun sürerse sürsün, lütfen unutmayın ki bizler kocaman kahramanlarız.

Soli bizimle gurur duyardı.

Teşekkür ederim.

Bilgi kutsaldır.

—Kutsal Yazıtlar Rahibeleri'nin Emri,
Pyrrh Kraliyet Kütüphanesi, Beşinci
Çağ

BİRİNCİ BÖLÜM

Kitaplığın altındaki küfü temizlemekle meşgulken, kralın altı muhafızı yanıma geldi. Beşinin elinde kılıç vardı, bu hiç mantıklı değil.

Çünkü ben hiç kimse değilim.

Elbette bot seslerini duydum ama onları görmezden geldim. Kral Pallan sık sık muhafızlarını kraliyet kütüphanesine göndererek Rahibelerden el yazmaları talep eder. Mutfaklarda duyduklarım göre bir bilgin değil, ama sanki canlı figürlerle Spires oynuyormuş gibi insanlara emir vermekten zevk alıyor.

Eğer kralsanız, sanırım her zaman Üçlü Taç'ı, yani kazanan eli ele geçirirsiniz.

Donakaldım ve süngeri eteğimin yırtık kenarına düşürdüm. Mermer merdivenin dibindeki köşede diz çökmüş, onların geçmesini bekledim.

Ama öyle değiller.

Bunun yerine, ütülü mavi üniforması içindeki ince yapılı baş muhafız bana kaşlarını çattı. Kılıcının ucunu boynuma değdirirken dudaklarını tiksintiyle bükerek başımı yukarı kaldırmaya zorladı.

“Bu mu? Bu onun istediği şey olamaz.” Sesindeki küçümseme, Pyrrh krallığının tamamını dolduracak kadar güçlüydü. “Kral nasıl böyle bir şey bekleyebilir ki—”

“Çenenizi kapatın. Hepiniz kılıçlarınızı kınlarınıza koyun,” diye hırıldadı kırık çakıl taşı gibi bir ses.

Dört kılıç anında kınlarına saplandı. Beşincisi boğazıma saplandı.

İri yapılı bir muhafız, üniformasının üzerindeki kraliyet mavisi zemin üzerinde gümüş rütbe işaretiyle, ilk muhafızı iterek geçti ve kılıcını yere fırlattı. “Kılıcını kaldır dedim. Kral Pallan istediğini istiyor ve senin gibi kuzgun soyundan gelenlerin bunu sorgulaması doğru değil. Yoksa Engizisyoncularla yüzleşmek mi istiyorsun?”

Geriye doğru irkildi. Uzun zamandır yok olduğunu sandığım küçük bir parçam, yüzündeki korkuyu görünce acımasızca sevindi. Ama sonra boynumdan aşağı süzülen sıcaklık bana beni kestiğini söyledi ve meydan okuma isteğim kayboldu. Ellerim kirli olduğu için yaraya elimle vurma içgüdümü bastırdım. Bunun yerine, yutkundum ve memura baktım.

Kare şeklindeki yüzü ifadesiz, ama bakışları boğazıma değdiğinde bir nebze acıma seziyorum. Cebinden küçük bir parça beyaz pamuk çıkarıp bana atıyor.

"Şunu boynuna tak ve kalk kızım. Oyalanacak vaktimiz yok."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, kumaşa inanmazlıkla bakarak. Yetkili birinin bana bu kadar küçük bir iyilik göstermesinin üzerinden çok uzun zaman geçmişti.

Bir fahişenin kızı acınmayı hak etmez.

Özellikle de benim gibi yaralı ve kırık dökük biri için.

Taş zeminde saatlerce oturmaktan titreyen dizlerimle ayağa kalktım ve bezi boynuma bastırdım. "Neden... nereye gidiyoruz?"

Cevap vermek yerine askerlerine öfkeyle baktı. "Geri çekilin aptallar. Bu zavallı, ufak tefek kız bize tehdit mi oluşturunuyor?"

"Acıması" kelimesi bana yöneltilen tanımlayıcı kelimeler sözlüğünde yabancı bir kelime değil, bu yüzden neredeyse hiç fark etmiyorum. Bunun yerine, memura odaklanıp tekrar soruyorum: "Nereye gidiyoruz?"

Acımasız bir kahkaha attı. "Kralı görmek, kızım. Bugün çok önemli birisin."

Gözlerimi kırıp sonra rahatladım. Bu tamamen bir hata. Yanlış kişiyi yakalamışlar. "Ah. Hayır. Üzgünüm ama bir hata yaptınız. Ben o değilim. Yani, aradığınız kişi ben değilim."

Dönüp gitmek üzere olan polis memuru, başını hızla bana çevirerek baktı. "Soli Graymind siz misiniz?"

"Ben... evet, ama—"

"Öyleyse hadi harekete geçin. Kral bekletilmekten hoşlanmaz."

O, diğer muhafızların ve benim onu takip edeceğimden emin bir şekilde hızla uzaklaştı. Bir an için, böyle bir özgüvene sahip olmanın nasıl bir his olacağını merak ettim. Ama sonra, subayın gözleri artık üzerinde olmadığı için güvende hisseden ilk muhafız, sırtıma öyle sert bir yumruk attı ki, düşmemek için kendimi zor tuttum.

"Ayaklarınızı hareket ettirin dedi," diye homurdandı.

"Flack!" diye bağırdı polis memuru. "Şu kemikli kışını buraya getir de kapıları aç bana."

Yanımdan hızla geçerken Flack kaburgalarımın dirseğiyle vurdu ve nefesim kesilince alaycı bir şekilde, "Seni zindana sokana kadar bekle," diye tısladı.

Zindan mı?

"Ama neden—"

Yanımda duran muhafız sessizce, "Sessiz olsan iyi olur," dedi. "Flack kendini beğenmiş bir herif ama bağlantıları var. Seni saraya sağ salım ulaştırabilirim, olur mu?"

Başımı sallıyorum ve yüzümün sol tarafında aşağı sarkan ince örgünün içine dolanmış küçük parşömen parçalarına dokunuyorum. Bugün söylediğim sözlerin bir bakıma geleceği önceden görmüş olabileceği aklıma geliyor. Çünkü örgümün telleri arasına Cesaret ve Dayanıklılık gizlenmiş durumda.

Yığınları temizlemenin zahmetli işi için onları yarı şaka yarı ciddi seçmişim. Ama şimdi, günü atlatabilmek için her ikisinden de büyük miktarlarda ihtiyacım olabileceği gerçeği mideme çöküyor.

Ya da zindan.

Alt kütüphaneden ana rotundaya kadar yetmiş yedi basamağı tırmanıyoruz. Yol boyunca karşılaştığımız Rahibelerin ve hizmetkarların meraklı bakışlarından kaçınarak başımı öne eğiyorum. Ne olup bittiğini ya da nedenini bilmediğim için gözlerindeki sorulara cevap veremem. Aklım, saraydaki herhangi birinden, hele ki tüm Pyrrh kralından önce neden çağırıldığıma dair tek bir neden bulmaya çalışarak hızla çalışıyor.

Çıraklığımın ilk günlerinde, henüz dört yaşındayken ve annemi özlediğim için, bir yandan da sağ elimi bileğime ve sağ yanağımın kenarına kadar yırtan düşmenin acısından dolayı ağlarken, bir gün prenses olduğumu keşfedeceğime dair masalsı hayaller kurardım. Kral ve kraliçenin beni aradığını, yakında beni bulup annemle birlikte şatoda yaşamaya götüreceklerini hayal ederdim.

Genç beynim, bir fahişenin kızının nasıl prenses olabileceğini merak etmeyi aklımdan bile geçirmemişti, ta ki bir gün kahvaltıda masumca bu hikâyeyi anlatma hatasını yapana kadar. Diğer hizmetçilerin acımasız kahkahaları, aşçının bıçakları gibi keskin kenarlı bir şekilde içimi parçaladı. Ondan sonra, hayallerimi zihnimin küçük, derin bir köşesine kilitledim, nadiren ve her zaman karanlıkta dışarı çıkardım.

Hayat bana acı bir gerçeği çoktan öğretmişti: Hayaller, örümcek ağları üzerindeki ay ışığı kadar kırılgandır, acımasız gün ışığında kolayca yok olurlar.

Yıllar geçtikçe ve benim gibi biri için borç köleliğinin aslında hiçbir sonu olmadığını fark ettikçe, gerçekliğin çocukluğumdaki aptalca düşüncelerimi aşındırmasına izin verdim.

Saraylar ve prensesler.

Sıradan biri için değil.

Bana göre değil.

Şimdi, bu muhafızlara inanacak olursam, saraya doğru gidiyorum. Güzel bir elbiseyle ya da bir faytonla değil, paçavralar içinde, küf ve kirle kaplı bir halde, kaldırım taşlı sokaklarda tökezleyerek. Kirli kıyafetlerim ve tenim, Engizisyoncuların zihnime yapıştırdığı etiket kadar gri.

Bana yapıştırdıkları etiket.

Graymind.

Başka şartlarda, böyle bir günde dışarıda olmaktan çok mutlu olurdum. Serin sonbahar havası, tarçın kokulu elma şarabı kokusuyla dolu ve yanakları kızarmış çocuklar, ellerinde sopalara takılı pankartlar sallayarak ve müsrif dükkan sahiplerinin özellikle onlar için bıraktığı buzlu çörekleri çalarak etrafta koşuşturuyorlar. Uzakta, insanlar Pallanhold Kalesi'ni çevreleyen alçak duvarda gün batımını izlemek için toplanıyor.

Daha önce o duvarda durmuş, Thalassian Denizi'nin derin mavi dalgalarına, dalgaların Pyrrh'ün Çivit Mavisı Kayalıklarına çarptığı yere bakmışım. O geçilmez okyanusun diğer tarafında ne olduğunu merak etmişim.

Acaba bu şehirden başka bir yer görebilecek miyim diye merak ediyorum.

Denize ilk kez baktıktan sonra, coğrafya üzerine kalın bir kitap buldum ve kayalıklara adını veren eşsiz mavi kil ve taş hakkında bilgi edindim. O acımasız dalgalarda bir veya daha fazla felaketten sonra evlerine dönmeyi başaran birkaç kaşifin anlattığı Thalassian Denizi'ni geçme girişimlerinin başarısızlıkla sonuçlandığını okudum.

Eski haritaların kenarlarında kıvrılmış ve solmuş yazıyla "Burada Canavarlar Var" yazıyor. Ama okuduğum hiçbir tarih kitabında onlardan bahsedilmiyor.

Belki de Altarra'daki canavarlarla o kadar meşguldük ki, sınırlarının ötesinde bekleyen canavarlar hakkında bilgi edinmeyi ihmal ettik.

Şehrin en yüksek noktasındaki en yüksek yapı olan ve etrafını eşmerkezli yarım dairelerle saran saraya vardığımızda, görevli aniden sağa dönerek saray arazisine giren ana yoldan ayrıldı. Biz de onu takip ederek, kralın mülkünü çevreleyen parlak beyaz taş duvarın etrafından dolanan, bakımlı bir çakıl yola girdik. Otuz adım sonra küçük bir kapıda durdu. Biz de arkasından durduk.

Soru sormamak için dişlerimi sıkıyorum. Özellikle Flack ve "bağlantıları"ndan daha fazla dikkat çekmek istemiyorum, ama içimde sürekli bir "neden, neden, neden, neden?" yankılanıyor.

Kapının diğer tarafındaki iki muhafız, kralın muhafızlarının giydiği lacivert yerine, sıradan askerlerin giydiği simsiyah üniformayı giymişlerdir. Hazır ol pozisyonuna geçip subayı selamlar. Metal kapıyı açtıklarında, kullanılmamış olmanın verdiği bir gıcırtyla kapı gıcırda.

Belki de gerçekten çaresiz suçlular için özel bir kapıdır, diye düşünüyorum beynim. Histerik bir kahkahanın kaçmasını engellemek için dudağımı ısırma zorundayım.

Ben. Çaresizim.

Sağ.

Diğer dişi Pyrrhanlara kıyasla uzun boyluyum, ama o kadar zayıfım ki ordudaki en yaşlı, en güçsüz asker bile tek eli bağlıyken beni alt edebilir.

Rahibeler bize, yoksunluğun saf bir zihnin anahtarı olduğunu söylüyorlar. Günde iki öğün yemeğimiz her zaman çok az oluyor. Hiyerarşinin en alt basamağındayım, bu yüzden herkes tabağını doldurduktan sonra ancak kendi tabağıma yemek koyabiliyorum.

Ve bu kadarını bile alabildiğim için şanslıyım, biliyorum, çünkü hayatımın büyük bir bölümünde neredeyse her gün bana böyle söylendi. Hasat Festivali'nde yirmi bir yaşında olacağım; bu yaşta sözleşmeli işçiler resmen bağlarından kurtuluyorlar.

Benim gibiler hariç.

Ben asla özgür olamayacağım. Gri zihinler asla özgür olmaz.

Kapıda tereddüt ettiğimde, yanımdaki gardiyan kolumu tutup beni içeri çekiyor. "Gitmek istemesen bile bir yere geç kalmanın faydası yok," diyor sert bir sesle. Belki de hayal gücüm ama kolumu güven verici bir şekilde sıkıştığını düşünüyorum.

Çenemi yukarı kaldırıp bu hareketin bana güç verdiğini sanıyorum, ama sonra kapıdaki güvenlik görevlilerinden biri beni işaret edip gülüyor.

“Bir tane daha mı? Bu da çamur içinde! Neden onu saraya getiriyorsunuz? Artık yoksullara mı hayır banyosu yaptırıyoruz?” O kadar hızlı bir şekilde eğilip saç örgümden bir parşömen parçası kaptı. “Hatta saçına kağıt bile yapışmış.”

Onu yere fırlatıyor ve cesaretimi tek bir botunun altında ezmesinin sembolik anlamını gözden kaçırmam mümkün değil.

Sessizce dört saniye nefes alıyorum, sonra dört saniye daha nefes veriyorum. Cesaretimi kaybetmiş olabilirim, ama dayanıklılığım hâlâ var. Artemisen'in izniyle, karşılaşacağım her şey için bu yeterli olacak.

Yanımda duran, nazik olan güvenlik görevlisi, hızla dönüp kapıdaki güvenlik görevlisine karın boşluğuna yumruk attı. Bu anatomik noktayı, okuma yazmayı öğrendikten iki yıl sonra Gareth'in "Vücut Mizahları ve Şifaları Derlemesi" adlı kitabından öğrenmişim.

Rahibeler sık sık bilginin kutsal olduğunu ilan ederler. Bu düşünce, kütüphanenin ön kapısının üzerindeki taş pervaza bile kazınmıştır.

Bilginin güç olduğuna inanmayı tercih ederim ve kazandığım her bir bilgi kırıntısını biriktiririm.

Kapı bekçisi karnını tutarak ve öksürerek yere yığıldı. Kaçmaya çalıştığım gülümsemeyi bastırmak için dudaklarımı sıktım, yırtık pırtık, kirli eteklerimi kaldırdım ve ayaklarının üzerinden geçtim.

Refakatçime teşekkür etmek amacıyla döndüğümde, uyarıcı bakışları beni caydırdı. "Bana hiçbir şey söyleme kızım. Ölmeden hemen önce seni tanımak istemiyorum." Nazik olmaktan eser kalmamış.

İçimdeki hafif tatmin duygusu dehşete dönüşüyor ve soğuk bir demir gibi midemin dibine çöküyor.

Ölmeden önce mi?

Ölümü hak edecek ne yapmış olabilirim ki?

Kalbim takdir etmeye elvermediği renkli saray bahçelerinde yürürken, son birkaç haftayı düşünüyorum. Hiçbir ziyaretçiyi gücendirmedikten eminim, çünkü kütüphane halka açık olduğu saatlerde içeri girmeme asla izin verilmiyor.

Baş Rahibeyi aylardır görmedim ve zaten cezalarını kendisi veriyor. Keskin sopasının ağırlığından ellerim yara bere içinde kan içinde, çalışma odasından birden fazla kez çıktım. Acemi rahibeleri görünmeyecek yerlerinden dövmekte iyidir, ama hizmetkarlarına hiç özen göstermez.

Giysilerimin örttüğü yaraları düşünmeyi reddediyorum. Özellikle şu anda, toplayabileceğim her zerre cesarete ihtiyacım varken.

Nefes alışverişim hızlanıyor, neredeyse hiperventilasyon geçirecek duruma geliyorum; Garethana buna "zayıf cinsiyetin talihsiz hastalığı" diyor, çünkü Garethana kadın düşmanı bir aptal. O kadar korktuğumu fark ediyorum ki beynim bana önemsiz saçmalıklar söylüyor, ama nefes almak o kadar zorlaştı ki, burada ölüp kralın beni idam etme zahmetinden kurtarıp kurtaramayacağımı merak ediyorum.

Önde giden subay, saray duvarına ulaştı ve yüzündeki sert çizgilerde belirgin bir sabırsızlıkla bize döndü.

"Hadi artık, çabuk ol!" diye hırlıyor ve işte o anda içimde bir şey kırılıyor.

Muhafızın elinden kolumu hızla kurtarıp yürümeyi bıraktım. Sonra bilerek yukarıya, parıldayan beyaz taşlara, ışıldayan cam pencerelere ve saray kulelerindeki kristal sivri uçlara bakıp omuz silktim, aslında hiç de öyle hissetmediğim bir kayıtsızlık numarası yaptım.

"Ölmek için fena bir yer değil."

Subay kaşını kaldırıp dudaklarını kıvırdı ama hemen yüz ifadesini duygusuz bir maskeye büründürdü. "Göreceğiz," dedi sadece ve saraya doğru keskin bir sağa dönüş yaptı.

Boğazıma takılan taşı yuttum ve onun peşinden, belki de çok kısa sürecek geleceğime doğru ilerledim. Şaşırtıcı bir şekilde, kütüphanedeki mutfaktan pek farklı görünmeyen bir mutfağa girdik; tek fark, mutfağın dört kat daha büyük olması ve beş kat daha fazla çalışanın olmasıydı, hepsi de çeşitli işlerle meşguldü.

Ancak tüm bunların ötesinde, daha da büyüleyici olan şey yemekler. Bu mutfakta, tek bir yerde gördüğümünden çok daha fazla yemek var; her tarafı taze, renkli ve mis kokulu bir bolluk içinde sergileniyor. Kokular, havada bir senfoni gibi katmanlanıyor; zengin sığır ve domuz etinin alt tonları, otlı sebzelerin ve baharatlı meyvelerin daha hafif notaları ve bunların üzerine de kral sofrası için hazırlanmış tatlıların şekerli, tereyağlı üst notaları eşlik ediyor.

Midem aniden o kadar yüksek sesle guruladı ki, etrafımdaki herkes duydu ve bu durum, bana eşlik eden kişinin yüzünde neredeyse bir sırtıtmaya neden oldu. Acemi askerler beni işe gitmemi emretmeden önce bu sabah sadece yarım parça bayat ekmek yiyebildim ve bu çok uzun zaman önceydi. Şimdi neredeyse güneş batıyor, günün ikinci öğününe bir saat kaldı.

“Bunun için zamanında geri döneceğime dair pek umudum yok,” diye mırıldandım, ellerimi ceplerime sokarak yakındaki cazip hamur işlerine uzanmamaya çalıştım. Kütüphaneden fazladan yiyecek aldığım için dayak yemiştım; kraldan bir şey çalmanın cezasını hayal bile edemiyorum.

Ama madem beni öldürecek, daha ne kadar kötü olabilir ki?

Ütülenmiş beyaz önlük giymiş, gümüş rengi saçlarını topuz yapmış tombul aşçı kadın, ellerini beline koyup koridorun ortasında durarak ilerlememizi engelledi.

"Çavuş Neville, o pis çocuğu benim tertemiz mutfaklarımdan sürükleyip durmanız yetmiyormuş gibi, şimdi de karnının dağ ayısını korkutacak kadar guruldadığını duyuyorum?"

Muhafızım başını eğdi, yanakları şaşkınlıkla kıpkırmızı oldu. Adam küçük bir manda büyüklüğünde, kas ve sinirlerle dolu. Kısa kesilmiş gri saçları, zeki kahverengi gözleriyle sağlam, kare bir yüzü çerçevesiyordu. "Şimdi, Maisie—"

"Bana ‘şimdi, Maisie’ deme, Garth Neville!" diye parmağını salladı. "Senin onun yaşındayken bu mutfaktan gizlice erikli tarta çaldığını hatırlıyorum."

Maisie, tepsideki dumanı tüten bir böreği alıp beyaz bir bezle sardı ve bana uzattı. "Şimdi, ısırırken dikkatli ol. Fırından yeni çıktı, dilini yakabilirsin. Ama seni nereye götürüyorlarsa oraya götürebilirsin. Kusura bakma ama umarım banyoya gidersin, genç bayan."

Ona bakakaldım, sunduğu şeyi almaktan korkuyordum. Ya bir hile ise? Ama gözleri şefkatliydi ve korkumu görmüş olmalıydı. Yaklaştı ve bezle sarılı turtayı elime tutuşturdu.

Şeker, erik ve baharat kokusu beni sessizliğe büründürüyor, ama kelimeleri zorla ağzımdan çıkarıyorum: "Teşekkür ederim, hanımefendi. Artemisen eski haline döndüğünde sizi kutsasın."

Maisie homurdanır. "Ben bir hanımefendi değilim, sadece bir aşçıyım. İyi bir aşçıyım, elbette, ama bir aşçıyım. Artemisen hakkında ne göreceğimizi göreceğiz, değil mi? Güneş ve ay onu korusun."

Çavuş Neville, Maisie'nin keskin bakışlarını göz önünde bulundurarak, bu sefer daha nazikçe elini koluma koydu. "Hadi gidelim kızım. Çabuk ye. Kralın taht odasında istediğinden daha çabuk olacağız."

Dilimi yakan ama aynı zamanda mutluluk veren bir lezzet sunan pastadan bir ısırık alıyorum... ta ki onun uyarısının etkisi beni paramparça edene

kadar. Pasta ağzımda küle dönüşünce, kalanını cebime koyuyorum, umarım onu yiyebilecek kadar uzun süre hayatta kalırım diye.

Üç merdiven ve dört kıvrımlı koridordan sonra, Flack'in sırtına çarpmamak için son anda durdum. Başını çevirip bana kaşlarını çattı ve midem saf korkudan kendini yiyip bitirmek üzere olmasaydı yüzüne gülerdim. Yıllarca süren kölelikten sonra kaş çatmalara karşı bağışıklık kazanmıştım, ama yakında öldürüleceğim tehditleri bambaşka bir şeydi.

"Üstünbaşlı Teğmen Rackness, Kral Pallan'ı istenen kişiyle birlikte görmeye gelsin," diye emretti subay.

Devasa, oyma ahşap kapıların önünde iki muhafız duruyor. Hazır ol pozisyonuna geçip subay Rackness'e aynı anda selam veriyorlar, ardından kapıları açıyorlar.

İlk izlenimim: İnfazda beklediğim şey bu değildi.

Öncelikle, müzik odadan adeta yükseliyor; flütün gümüşü notaları, lir arpının biraz daha derin ve yuvarlak tonlarıyla iç içe geçiyor. Sesler, şimdiye kadar duyduğum en saf şarkı söyleme sesini desteklemek için bir uyum dalgası üzerinde birlikte dans ediyor.

İkinci olarak, oda ipek, saten ve dantellerle süslenmiş, göz kamaştırıcı bir şekilde giyinmiş saray mensuplarıyla dolu. Mücevherler, mum ışığı, birçok pencereden süzülen güneş ışığı ve aynalı duvarlardaki yansımaların birleşimiyle parıldıyor. Konuşmaların uğultusu, konuşanların giydiği süslü kıyafetler kadar parlak bir şekilde ışıldıyor. Ancak kapıdan içeri girdiğimde, çevredeki her şey kayboluyor, çünkü tahtta oturan kişi tüm dikkatimi çekiyor. O, Pallan.

Tüm Pyrrh'in kralı.

Ve gözlerinin içine dosdoğru bakıyor.

Savaş ve ölüm tanrıçasını kimse yenemez.

—Kahinlerin Kaydedilmiş
Konuşmaları: Dokuzuncu, On İkinci,
On Yedinci ve Yirmi Üçüncü
Döngüler

İKİNCİ BÖLÜM

"Artık zamanı gelmişti."

Kralın sesi, odayı ok gibi yarıp geçti, ardında sessizlik ve müzik aletlerinin titrek notalarını bıraktı. Bakışları kime hitap ettiğini açıkça ortaya koyuyordu. Kemiklerim aniden ağrımaya ve kırılmanlaşmaya başladı, buz parçaları hassas derimin alt kısmına batıyordu. Bu, beynimden etime yayılan bir veba gibi bir korku muydu yoksa Kral Pallan'ın yasak büyü kullandığına dair fısıltılar az da olsa doğru muydu?

En sevdiğim roman serisindeki en sevdiğim karakterin tekrarladığı bir sözü kendi kendime fısıldıyorum. Kaptan Wynona Wavedancer, en umutsuz anlarında kendine şunu hatırlatıyor:

Fırtınalar geçer.

Acı sona erer.

Asla pes etmeyeceğim.

Bu sözler, yıllar boyunca çektiğim acı, kan veya morluklara rağmen, titreyen cesaretimi defalarca destekledi. Ama şimdi, çenemi sıkıca kapatmak zorunda kaldığım, dişlerim titrerken son kelimeyi fısıldarken, bir kralın verebileceği acının asla sona ermeyebileceğini fark ediyorum.

Ve daha önce hiç böyle bir fırtına yaşamadım.

Kral, güç ve hakimiyet duygusu yansıtıyor. Derin mavi gözleri, zengin kadife paltosunun ve -ilginç bir tesadüf- muhafızlarının üniformalarının rengiyle birebir aynı. Anlaşılan ego sorunları olan bir kral.

Şok edici.

Etrafımdaki muhafızların hepsi krala derin bir saygı duruşunda bulunuyor. Ben de reverans yapıyorum, ancak Flack uzanıp örgümü sertçe çekerek dengemi bozunca reveransım bozuluyor.

Kral sonunda Başçavuş Rackness'e döndü. "Bunun doğru olan olduğundan emin misin?"

“Kesinlikle sıradan biri gibi görünüyor,” diye mırıldandı ipeksi bir ses. Tahtın önünde gevşekçe toplanmış kalabalığın arkasından, hayatımda gördüğüm en güzel adam çıktı. Kalabalığa rağmen, etrafını açık bir alan sarmıştı. Saray mensupları, sanki ondan korkuyorlarmış gibi geri çekildiler.

Ya da onun yanında görünmekten korkuyorum. Saray siyasetini hiçbir zaman pek anlamadım. Ama tüm bunlar bir anda aklımdan geçiyor, çünkü bu adam o kadar muhteşem ki, korkumu, kralı ve olası idamımı neredeyse unutuyorum.

O... mükemmel.

Annemin loncasındaki erkek fahişelerin mükemmelliğinin bile ötesinde mükemmel. Eğer tanrıça Artemisen bir erkek tasarlasaydı, kesinlikle böyle görünürdü.

Etrafındaki saray mensuplarının üzerinde yükselecek kadar uzun boylu olması, kapıdan içeri girdiğim anda onu neden görmediğimi merak etmeme neden oldu. Bol kesimli kırmızı ceketiyile bile geniş omuzlu olduğunu anlayabiliyorum. Ama yaklaşan ölümünden dikkatimi dağıtan şey yüzü oldu. İpek gibi parlayan siyah saç dalgalarıyla çerçevelenmiş yüzü, altın kahverengi güzelliğin bir portresiydi.

Ama ben bu tehlikeli güzelliği, Kaptan Wavedancer'ı dünyanın dört bir yanında kovalayan korsanla ilişkilendiriyorum.

Kötü adam.

Güçlü, düz bir burnu ve yüksek elmacık kemikleri var. Siyah pantolonunun kaslı uyluklarına oturuş şekli, buradaki birçok insanın uykusuz geceler geçirmesine neden olmalı.

Gözlerine bakmaya cesaret ettiğimde, gözlerinin Valourian'ın en kaliteli şaraplarının alışılmadık koyu mor rengine olduğunu görünce şaşırdım - sanki şarap katı buzdan yapılmış gibiydi.

Hayatımda hiç bu kadar soğuk bakışlar görmemiştim. İrkilip bakışlarımı şehvetli dudaklarının kıvrımına indirdiğimde, kaşlarını çatıldığını fark ettim.

Bana doğru.

Bana doğru bir adım attığında, yırtık pırtık, kirli elbisemi süzdükten sonra tekrar yüzüme baktığında, gözlerinin ardında çözemediğim bir şey beliriyor. Sonra ifadesi sertleşiyor ve krala doğru bir bakış atıyor.

"Gerçekten yapabileceğimizin en iyisi bu mu? Domuz ahırlarından bir mülteci daha mı? Bu kadar güçsüz birinin bu kişi olması nasıl mümkün olabilir?"

Aşağılanma ve öfke, bir sıcaklık seline dönüşerek içimi kaplıyor. Derim tepeden göğsüme kadar yanıyor. Bu kâbus başladığından beri ilk defa, üzerimi kaplayan kire minnettarım. En azından bu kibirli prens, güneşsiz, solgun tenimde utancımın canlı renklerle nasıl yansıdığını göremeyecek.

Yere bakıyorum, ellerimi eteğimin kıvrımlarında yumruk yapıyorum ve utancımı anlamlandırmaya çalışıyorum. Küçümseme sanatının ustaları tarafından alaya alındım, aşağılandım ve utandırıldım. Buna kıyasla, bu adamın neredeyse domuz ahırına gibi koktuğumu söylemesi hiçbir şey değil.

Elbette, tanrı gibi görünen bir adam tarafından, saray mensuplarıyla dolu bir odada, beni öldürmek isteyip istemeyeceği belli olmayan Pyrrh kralının önünde asla utandırılmadım.

Bakış açısı abartılıyor.

Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalışırken, onun son sözleri nihayet utancımı delip geçti. O mu? O... ne?

Yaklaşıyor ama artık onun varlığından etkilenmiyorum. Aislinn Carrolynne'nin Çöl Bölgesinin Florası ve Faunası adlı eserinden öğrendiğime göre, Altarra'daki en ölümcül engerek yılanları, Şarnon Çölü'ne özgü olup, avlarını hipnotize ederek boyun eğdirmek için güzelliklerini kullanıyorlar.

Ama tahmin et bakalım, yakışıklı çocuk?

Ben av değilim.

Flack'in eli uzandı ve kemikli parmakları koluma o kadar derinden saplandı ki moraracağımı biliyordum. "Prens'e boyun eğ, aptal," diye tısladı ve beni aşağı çekerek dizlerimin mermer zemine çarpmasına neden oldu. Dudaklarımı ısırdım ama kaçan hafif acı sesini bastıramadım.

Eski Valourian Prensi Kaelen olmalı – ben bile adını duymuştum – prens bana doğru uzun bir adım attı. Yumruğu o kadar hızlı hareket ediyordu ki neredeyse göremiyordum. Bir sonraki an, Flack geriye doğru savrulup en yakın şamdana çarptı. Nefret dolu muhafız kollarını çırpı ama dengesini sağlayamadı ve kolları, bacakları ve yanan mum parçaları arasında yere yığıldı, mum parçaları yüzüne sıçrayınca çığlık attı. Kafasının yere çarpma sesi bana olgunlaşmış bir kavuna saplanan bir satırın sesini hatırlattı ve yersiz bir sempatiyle istemsizce irkildim.

Şok içinde prene baktığımda, bakışlarındaki buz kaybolmuş, yerini mor bir ateş almıştı. Alaycı bir şekilde eğildi ve elini uzattı, ama ben irkildim. Yeterince acı çektim ve darbe almanın beni sağ çıkarabileceğini biliyorum,

ama bu adam Flack'i tek bir darbeyele odanın öbür ucuna savurmuştu. Aynı güç beni odun gibi paramparça ederdi.

Yere büzülmüş bir halde, botlarına bakıyorum ve ne olacağını neredeyse hissiz bir şekilde bekliyorum.

Fırtınalar geçer. Geçerler, bu da geçecek, diye kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

Yavaş alkışlar bakışlarımı krala çeviriyor; kral da alaycı bir şekilde prensi alkışlıyor.

"Çok cesurmuşsun Kaelen. Umarım korumamı zedelememiştir, yoksa bu gece onun nöbetini devralmak zorunda kalabilirsin."

Prens Kaelen'in gülümsemesi, dişlerini gösterip gözlerini kısarak meydan okuyan bir ifadeydi. "Zorbalardan nefret ederim. Belki de bu beceriksiz aylakları muhafız listenizden çıkarıp, yeteneklerine daha uygun işlere yönlendirmelisiniz Majesteleri," diye mırıldandı, krala doğru eğilerek. "Belki de çöplükleri temizlemek gibi?"

Kral ayağa kalkıp bize doğru yürüdü. "Eğer halkımı yönetmek için yardımına ihtiyacım olsaydı, Kaelen, senden isterdim." Sözlerindeki alaycılığı gizlemedi.

Zaten yerde olduğuma göre, başımı olabildiğince eğiyorum ama alnımı mermere bastırmıyorum. Eğer zaten öleceksem, kral olsun ya da olmasın, bu adama yalvarıp yakarmamak için Tanrı'nın lanetini hak ediyorum.

"Elianna!"

Kralın adını haykırmasının ardından odanın kenarlarında hafif bir fısıltı sesi duyuldu ama hiçbir şey olmadı. Ona doğru bakmaya cesaret ettim ve kaşlarını çatmış bir şekilde bana baktığını gördüm.

Adımın Elianna olduğunu mu düşünüyor?

Ama hayır. Subay benim adımı biliyordu. Elianna, kralın öfkesini üzerine çeken başka biri olmalı.

Arkamdan zarif topuk sesleri yaklaşıyor, ama etrafıma bakmıyorum. Kısa süreli isyanım çoktan geçti, zihnimin kenarlarında biriken griliğe karıştı. Titriyorum ve bu duyguyla mücadele ediyorum. Uçurumun kenarına düşmeyi göze alamam.

Şimdi değil, şimdi değil, lütfen şimdi değil.

Acı tecrübelerimden biliyorum ki, yoğun duygusal veya fiziksel acı içinde ancak belli bir süre var olabilirim. Korku, yaralanma veya açlık dayanılmaz hale geldiğinde, zihnim beni gri bir hiçliğin sisine gömerek

korur; burada hiçbir keskin kenar bana dokunamaz. Orada acı çekmem, açlık hissetmem veya üzüntü duymam...

Hiçbir şey hissetmediğim yer.

Sorun şu ki, bazen o uçurumdan günlerce kendime gelemiyorum.

Ya da haftalar.

Ya da en kötü döneminde—yani Engizisyoncuların yargısına maruz kaldığım dönemde—birkaç hafta sürdü.

Bileğime, kirli kolumun GM Gray Mind işaretini örttüğü yere baktım. O yanan demirin tenime damgasını vurduğu anın içsel hatırası, beni içine çekmeye çalışan sisin içinden sıyırdı. Kendimi yeni gelen kişiye odaklanmaya zorladım, gümüş terliklerinden başımı kaldırıp onu Hava Dokunuşlulardan biri olarak işaretleyen beyaz ve gümüş renkli cübbesine baktım.

Aklıma tuhaf bir düşünce geliyor; arkadaşım Trick'in kaba şakalarından biri. İnanılmaz bir şekilde yüzümde belirmeye çalışan sırtıtmaya karşı dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

Bir kral, bir prens ve bir büyücü taht odasına girerler...

“Bunu mu kastetmiştiniz?” diyor kral, her kelimesinde inanmazlık hissediliyor. Siyah çizmelerinden birini dizime dokunduruyor ve ben irkiliyorum. “Kahinler Altarra'nın kaderini zaten zindanda olanların ellerine bırakmayı nasıl kastedebilirlerdi ki, ya da bunu?”

Büyücü korkmuyor, ama parmaklarındaki hafif titremeden az kalsın korkacağını anlayabiliyorum. Gümüş kemerinin halkalarının önünde ellerini birleştiriyor ve başını derin bir şekilde eğiyor. Tam bir eğilme değil, reverans da değil, ama yine de saygıyı ifade ediyor.

“İlla o olması gerektiğini söylemedim. Majesteleri, bana Baş Rahibe'nin bizzat bu kişiyi tavsiye ettiğini, bu yüzden şimdi onu görmek istediğinizi söylediniz.” Altın rengi gözlerinin bakışları bana değdi ve sonra hızla uzaklaştı. “Hırsız da olabilir, domuz çobanlığı çırağı da olabilir. Şu anda muhafızlarınızın şehirde yakaladığı suçlulardan biri de olabilir.”

Baş Rahibe bunu biliyor muydu? Hatta beni bu iş için mi önerdi? Yıllarca onun canavarca yönetimi altında kölelik yaptıktan sonra daha akıllı davranmam gerekirdi, ama ihanetin acı tadı ağzımı dolduruyor.

Daha iyisini biliyorum... peki neden hâlâ acıyor?

Sanırım bunun sebebi, canavarlar bile sizi yeterince uzun süre kafeslerinde tuttuktan sonra aile gibi hissettirebilmeleridir.

Kral alaycı bir şekilde, "Hırsızlar, domuz yetiştiricileri ve suçlular," dedi. "Saçma planınıza uymak için delirmiş olmalıyım."

Prens, midemi bulandıran bir ses tonuyla, "Hırsızı denemeyi tercih ederdim," diye mırıldandı.

Başımı kaldırıp Flack'e doğru bir kaşını kaldırdığını gördüm; Flack doğrulmaya çalışıyordu ama Kaelen'in bakışları altında çöktü. Düşmüş muhafıza yardım etmek için kimse hareket etmedi, belki de ondan nefret eden tek kişi ben değilimdir.

"Hırsız neden burada?"

"Çünkü, ne kadar küçük olursa olsun, gerçekten başarılı olmak için tek bir lanet olası şansım olsun istiyorum," diye hırıltılı bir sesle konuştu Kaelen. "Majesteleri."

Güzel yüzü acı bir buruşuklukla bana işaret etti. "Zorlu bir yolculukta bir günü bile atlatabilse şanslı sayılır, kıta boyunca sürecektir bir yolculuktan bahsetmiyorum bile."

Kral etrafına bakındı ve birdenbire odanın, kendisine bakan saray mensuplarıyla dolu olduğunu fark etti. Kapıya doğru elini salladı. "Eminim hepinizin yapacak bir işi vardır."

Kimse kıpırdamıyor.

"Başka bir yerde." Sesi öfkeyle patladı ve oda bir anda boşaldı.

Şimdi taht odasında, Kral Pallan, Hava Dokunuşlu Elianna ve Valourian Prensi Kaelen'in bana dik dik baktığı bir halde, yerde tek başıyım. Rackness hariç muhafızlar bile ortadan kaybolmuş, ikisi Flack'i aralarında sürükleyerek götürüyor.

Kapılar arkalarından kapandığında, artık yeter dedim. Çaresiz bir yalvaran gibi yerde oturmayacağım. Kaderimle ayakta yüzleşeceğim. Ayağa kalkarken başımı prensin çenesine çarpmamak için yeterince geriye kaydım, sonra da yerden kalktım. Eteklerimi düzelttim ve kıyafetlerimden dökülen kurumuş kiri kararlılıkla görmezden geldim, ama yanaklarımın tekrar kızarmasını engelleyemedim.

Kral sonunda omuz silkerek, "Bu bize bağlı değil," dedi. "Kararı tanrıça verecek."

Tanrıça mı?

Burada Altarra'da neler oluyor böyle? Tabii ki sormuyorum. Günün, arkadaşlığın ve ortamın etkisi altındayım.

Keşke sorma cesaretini bulabilseydim.

Üçü de bana bakıyor.

Kimse bir şey söylemiyor.

Sonunda titrek bir nefes verip tekrar reverans yaptım, bu seferki öncekinden çok daha zarıftı. Reverans yapmayı neredeyse yürümeyi öğrenmeden önce öğrenmişim—sonuçta, zarafet bir fahişenin cüzdanının para birimidir ve annem en iyilerinden biriydi. Başımı kaldırdığımda, prensin bana baktığını, başını hafifçe yana eğdiğini, sanki birdenbire ilginç bir şey yapmışım gibi gördüm.

“Majesteleri, ben—” Sesim titriyor. Sakin görünmek için derin bir nefes alıyorum. “Majesteleri, korkarım ki korkunç bir hata oldu. Eğer—”

“Kralınızı hata yapmakla mı suçluyorsunuz?” diye soruyor Kral Pallan.

“Hayır! Hayır, Majesteleri—Hayır. Ben... birisi, açıkça siz değil, birisi hata yaptı,” diye kekeledim. Sakinliğim bir türlü kalmamıştı. “Ne olduğunu bilmiyorum ama Majestelerinin aradığı kişi ben olamam.”

“Neden böyle?” diye soruyor prens, sesi adeta sıvı çelik gibi sert ama şaşırtıcı derecede şehvetli, samimi bir ilgiyle. Bu, önceki küçümsemesinden çok büyük bir değişim. Bu, içimde hem gergin hem de büyüleyici bir farkındalık uyandırıyor.

Dudakları kıvrılınca, ağzına baktığımı fark ettim. Doğru. Bana burada olmamın neden bir hata olduğunu sordu. Ona inanmaz bir şekilde baktım ve ne gördüğünü bildiğim için kendime doğru işaret ettim.

Hepsinin gördüğü şey.

Üzerinde yırtık pırtık kıyafetler olan, pislik içinde kalmış, soğuktan ve korkudan titreyen, veba hastalığından zayıflamış bir insan. Yüzümdeki ve bileğimdeki yara izleri, henüz dört yaşındayken annemi kaybettiğim kazadan kalma.

Bileğimdeki marka.

Başımı salladım. “Tüm kıtanın kaderiyle asla bir ilgim olamaz. Baş Rahibe'ye sorun yeter. Kraliyet kütüphanesindeki ziyaretçilere bile yardımcı olmak için bana güvenilemez!”

“Neden olmasın?” diye sordu büyücü, çağrısının fırtınaları altın rengi gözlerinde girdaplar oluştururken. Başını çevirdiğinde kısa, koyu kahverengi saçları çenesinin etrafında savruldu.

Buna cevap vermek zorunda kalacağıma inanamıyorum. Çok açık değil mi zaten?

“Çünkü... çünkü ben hiç kimse değilim.”

Büyücü, krala zafer dolu bir gülümsemeyle baktı. “Gördün mü? Kendisi bile itiraf ediyor. O hiç kimse, yani—”

"Demek ki tam da ihtiyacımız olan türden bir insan," diyor kral, bakışları sorgulayıcı bir tonda.

Prens Kaelen'in yüzüme olan bakışları keskinleşiyor, sanki anlamadığım soruların cevaplarını arıyormuş gibi, ama sonra başını umursamazca sallıyor. "Bu göreve liderlik etmeyi gönüllü olarak kabul ettiğimde..."

"Gönüllü mü oldun?" Kralın sesi zehirin üzerine eritilmiş tereyağı gibiydi. "Sana bu görevi verdiğim toplantıyı yanlış hatırlıyor olmalıyım. Yoksa başarısız olursan kız kardeşin için sonuçlarını bu kadar kolay mı unutuyorsun?"

Kaelen bana dönük olduğu için, yüzünde beliren ve sonra o kadar hızlı kaybolan öfkeli hiddeti kimse görmüyor; sanki hayal ürünüymüş gibi. Bir festival katılımcısının maskeli baloda domino taşlarını savurması gibi, yapmacık bir saray mensubu ifadesi takınıyor ve bu yapmacık kayıtsızlığın altında ne saklandığı konusunda beni şüpheyne düşürüyor. "Dediğiniz gibi, Majesteleri."

Bu bariz düşmanlığı anlamıyorum, ama aralarında kıvılcımlar uçuşuyor. Bu rekabet ne kadar ilgi çekici olsa da, benimle hiçbir ilgisi yok. Çatışmanın ortasında kalma korkuma rağmen, tekrar mücadeleye katılmayı denemem gerektiğini fark ediyorum.

"Affedersiniz Majesteleri... Ama ben sizin ihtiyacınız olan kişi nasıl olabilirim ki?"

Kral elini saçlarının arasından geçirip kaşlarını çattı. "Çünkü, eğer Elianna haklıysa, ihtiyacımız olan şey bir hiç kimse."

Mantıklı değil ama eğer bana ihtiyaçları varsa... Ağzımdan dökülen kelimelere engel olamıyorum. "Beni öldürmeyeceksiniz, değil mi?"

Büyücünün yüzünde gördüğüm acıma duygusu, kralın alaycı gülüşü kadar korkunç.

"Seni öldürmeyeceğim," diyor Pyrrh'in kralı bana. "Ama öldürsem daha çok hoşuna gidebilir."

*Artemisen Tılsımına dokunan hiç kimse hayatta
kalamaz.*

—Kahinlerin Kaydedilmiş
Konuşmaları: Beşinci, On Beşinci ve
Yirmi Beşinci Döngüler

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Üsteğmen Rackness kolumu sıkıca kavradı, beni tahtın arkasındaki küçük bir kapıya götürdü ve içeriye kadar eşlik etti. "Size yıkama suyu getirecekler." Bakışları üzerimde gezindi ve içimde bir utanç dalgası daha hissettim. "Ve temiz bir elbise. Tanrıçayla böyle görüşemezsin."

"Ne?" diye neredeyse çığlık attım. "Kimle görüşeceksin?"

Ama o başını sallayıp gitti ve beni küçük, çıplak, penceresiz bir odada yalnız bıraktı. İki duvar lambası sayesinde girdiğim kapının karşısında başka bir kapı olduğunu görebiliyordum, ama o kapı sürgülenmiş ve ağır bir zincirle kilitlenmişti.

"Tanrıçayla buluşmak"ın ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken geçen birkaç dakikadan sonra, iki hizmetçi küçük bir masa, bir leğen su, yıkanmak için bezler ve yeşil bir elbise getirdi. Adam, "Acele etsen iyi olur kızım," diye mırıldandı, ama yanındaki kadın sadece dilini şaklattı ve odadan hızla çıktı.

Kapıyı arkalarından kapatıyorlar ve ben yalnız kalıyorum, bu yüzden derin bir nefes alıp söylenenleri yapıyorum. Kirli elbisemi hızla yeşil olanla değiştiriyorum; sade ama iyi dikilmiş ve şimdiye kadar giydiğim en güzel elbise. Sonra ellerimi, kollarımı ve yüzümdeki kiri ovuyorum. Hatta saçlarımdaki kiri silmek için bir havlunun temiz bir köşesini bile kullanıyorum. Sonra yüzümün yanındaki tek örgü hariç saçlarımı çözüyorum, ellerimi kenetliyorum ve bir mahkumun kilitli bir odadan kaçmak için havlu kullandığı bir kitap okuyup okumadığımı hatırlamaya çalışıyorum.

Bu nafile düşünce beni bir iki dakikadan fazla oyalamıyor ve sonra kapı tekrar açılıyor. Kükreyen bir gardiyan bir kızı odaya itiyor ve onu öyle sertçe itiyor ki kız dizlerinin üzerine düşüyor.

Sonra arkasından kapıyı yarıya kadar kapatıp bana işaret etti. "Flack'in arkadaşışım. Sana küçük bir teşekkür mesajı iletmemi istedi."

Ben daha cevap vermeye firs bulamadan, odanın karşısına geçip bana öyle sert bir tokat attı ki, arkamdaki duvara çarptım.

"Umarım bir şenlik ateşi görürüz," diyor alaycı bir şekilde. Sonra odadan çıkmadan önce ikimizi de bir an süzüyor.

Gülmek.

Ağzım yanıyor. Dudağımı yardı; kanın yüzümden aşağı aktığını hissediyorum ve ağzımın birkaç dakika içinde şişeceğini biliyorum. Morarma da kötü olacak. Açık tenli olduğum için, yüzüme vurduklarında her zaman morarıyorum.

İçimden bir ah çekip, yüzümü tekrar silmek için bezlerden birini alıyorum. Nazıkçe siliyorum ama yine de baskıdan dolayı irkiliyorum. Alışkanlık gereği, havludaki kanı leğende yıkamaya başlıyorum ama sonra meydan okurcasına yere atıyorum. Bu sefer beni dövdükten sonra ortalığı temizlemeyeceğim.

Burada değil.

Kız hâlâ yerde ve çok fazla yaralanmamış olmasına rağmen ağlıyor. Ama gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne baktığımda, tüm sabırsızlığım anında kayboldu.

O, on altı yaşından büyük olamaz.

O temiz ve iyi beslenmiş görünüyor, benim aksime. Görünen derisinde herhangi bir yara izi veya eski morluk görmüyorum, gerçi bunun yanıltıcı olabileceğini biliyorum.

Bazı tacizciler, iz bırakma konusunda uzmandırlar ve izleri yalnızca görünmeyecek yerlere bırakırlar.

"İyi misin? Hadi, seni yerden kaldıralım."

"Bize neden böyle bir şey yaptı?" Ayağa kalkmasına yardım etmeme izin veriyor, sonra kollarını kendine sarıp hıçkırarak ağlıyor. "Neden buradayız? Neler oluyor? Biliyor musun?"

"Aslında bilmiyorum," diye itiraf etmeliyim, sözler hâlâ zihnimde yankılanırken tanrıçayla karşılaşıyorum. "Ben Soli." Bu, şiddetli bir hıçkırma fırtınasına ve kim olduğuna dair karmakarışık bir açıklamaya yol açıyor. Adının ötesinde pek bir şey anlayamıyorum, Lil.

Kalan tek temiz bezi alıp yüzünü silmesi için ona uzattım, bu da onu biraz sakinleştirdi. "Domuzlara çay saati yemeği veriyordum—tabii ki çay içmiyorlar ama biz ona çay saati yemeği diyoruz çünkü onlara bu yemeği çayımızdan hemen önce veriyoruz—ve iki muhafız beni almaya geldi. İki muhafız!" Geriye yaslandı ve elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Babam, muhafız

göndermeleri için korkunç bir şey yapmış olmam gerektiğini söyledi ama yapmadım! Asla! Yani, Hasat Bayramı'nda henüz nişanlı olmadığım bir çocuğu öptüm. Ama nişanlanmaya yakınız! Kendi evimiz için para biriktiriyor. Neyse, bunun için kralın muhafızlarını göndermezler, değil mi?"

Uzun, kalın sarı örgüsünü çekiştirip soluk mavi gözleriyle bana baktı. "Öyle mi?"

"Hayır. Hayır, öyle değil Lil. Korkarım ki, kendi hatamız olmaksızın, kralların ve büyücülerin bir komplosunun içine düştük."

Kapı tekrar açılır ve Çavuş Neville ciddi bir ifadeyle içeri girer. Yanında genç bir gardiyan vardır ve bu gardiyan kızıl kahverengi saçları, mavi gözleri ve çilleriyle Lil kadar genç görünmektedir.

Onu görür görmez yerinden sıçrayıp çılgılık attı. Muhafız, Neville'e kısa bir bakış attıktan sonra (Neville başıyla onayladı), odanın karşısına geçip kadının omzuna kolunu attı.

"Ah, Bern, neden buradayım? Biz yüzünden mi—" On gümüş para biriktirip kendine bir kır evi almak istediğine bahse girebileceğim gardiyan, cümlesini bitirmeden önce dudaklarına bir öpücük kondurdu. "O adam Soli'ye neden zarar verdi?" Kadın tekrar hıçkırarak ağlıyordu ve gardiyan onu hem teselli etmeye hem de susturmaya çalışıyordu.

Bütün gözler bana döndü ve yutkundum. "İyiym. O—"

Neville, gözlerini dudaklarıma dikerek, "İyi değilsin," diye homurdandı.

Dudaklarıma dokundum ve irkildim. Elimle dokunduğumda parmaklarım kırmızıya boyanmıştı. "İyiym. Flack'in bir arkadaşının bana bir... mesajı... vardı."

Neville cebinden bir mendil çıkarıp bana uzattı. "Şifacıları çağıralım mı?"

"Hayır. Sadece eve gitmek istiyorum." Kütüphaneyi az önce evim diye adlandırdığımın farkındayım, ama buna kıyasla, damak tadım sıcak bir kucaklama gibi hissettirecek. Belki akşam yemeğinden kalanlardan birkaç lokma kapmak için bile zamanında yetişebilirim.

"Eve dönüş yok kızım. Vakit geldi," diyor ağır ağır. Gözlerindeki keder, omurgamdan aşağıya buz gibi bir korku çakıyor. "Kral seni taht odasında istiyor. Hemen şimdi. Artemisen Tılsımı'nı kendisine getirtiyor."

Lil kollarını kendine doladı ve titredi. "Ama bu, tanrıçanın kristal mezarını açması gereken değerli taş değil miydi? Dokunanları ateşe veren taş?"

Kehanet Döngülerinin her birini okumuş biri olarak, odanın etrafında döndüğünü hissediyorum ve sesimi sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi duyuyorum.

"Evet, Lil. İşte o."

Ölmek istemediğim tüm yollar arasında, diri diri yanmak listenin en başına yerleşti.

Devasa odanın çevresinde muhafızlar sıralanmış, Prens Kaelen ise tahtın birkaç adım önünde, yüzünde sert bir ifadeyle duruyordu. Bakışları benimkine kilitlendiğinde, cesaret edip başımla selam verdim. Görünüşümü görünce gözleri faltaşı gibi açıldı. Muhtemelen beni temiz görünce şok olmuştu.

Daha temiz.

Belime kadar uzanan saçlarım artık kirli gri yerine en azından kırmızı görünüyor ve yüzümün yakınındaki tek örgü mor renkte parlıyor. Mavi gözlerim aynı, ama cildim hâlâ son derece solgun olsa da en azından temiz.

Ama beden dili değişiyor. Bir an zarif ve asil bir duruş sergiliyor. Bir sonraki an ise, çenesinden başlayarak vücudundaki her kas geriliyor. Mor gözleri alev alev parlıyor ve bakışlarının dudaklarıma kilitlendiğini fark ediyorum. Yan tarafındaki kınında duran tören kılıcını eline alıp o kadar hızlı doğruluyor ki, kendime asla av olmayacağıma yemin ettiğim gibi donup kalıyorum. Çünkü bu odada ölümcül bir yırtıcı hayvan olduğunu ve doğrudan bana doğru geldiğini anında ve kesin olarak anlıyorum.

Kaelen üç hızlı adımda o kadar yaklaştı ki nefesini yüzümde hissedebiliyordum.

"Sana kim zarar verdi?" Sesi alçak bir hırıltıydı, beni şaşırttı. Bu koruyuculuk nereden geliyor?

O kadar yakınımda duruyor ki, sandal ağacı ve sedirin enfes, hafif kokusunu içime çekmek zorunda kalıyorum.

Zorla. Kırık zihnimin mahremiyetinde alaycı bir şekilde gülüyorum. Hayır, beni korkunç bir ölüme giderken bu enfes kokuyu solumaya zorlamayın.

Çavuş Neville, yüzünde şüpheli bir ifadeyle prene eğildi. "Mumların içine düşen, atın eşeğinin dostu efendim. İnanın bana, onunla ilgileniliyor."

Kaelen o parıldayan mor bakışlarını benden uzaklaştırıp çavuşa çevirdi ve ben açıklanamaz bir şekilde bir kayıp hissi duydum. "Ayıp bir davranış, çavuş," diye tersledi.

Çavuş Neville dudaklarını sıktı ama başını salladı. "Haklısın. Bunun bedelini ödeyecek."

"İyiym. İlgin için teşekkür ederim," diyerek cesaret edip koluna dokundum.

Kaelen elime bakıyor ve ben kızarak elimi geri çekmeye çalışıyorum. Ama o parmaklarını bileğime sabit bir baskıyla sararak hareket etmemi engelliyor.

"Sende ne sorun var?" diye tısladım, protokole aldırmadan.

Yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi. "Keşke bilseydim," diye mırıldandı beni bırakırken.

Bunu nasıl yorumlayacağımı bilmiyorum. Sanırım daha önce ona dokunmaya cesaret eden sıradan bir insanla hiç karşılaşmamış.

Fakat kral Elianna'nın adını söylediğinde, prens geri çekilmek yerine bana doğru yaklaşıyor.

"Bir şifacı çağırmalı mıyım?" Sesi kalabalığın içinde tuhaf bir şekilde samimi, mırıltı gibiydi ve eminim ki onu sadece ben duyuyordum, çünkü diğer herkes büyücünün Pallan'a verdiği cevabı dinliyordu.

"O kadar ciddi değil," diye fısıldıyorum. "Çok daha kötülerini atlattım."

Kaelen cevap vermeye başlar, ancak kralın sesi sert bir şekilde yükselir. Pallan, "Hazır olun," diye emretti.

Askerler geri çekilerek, su dolu tahta kovaların sıralandığı bir alanı ortaya çıkardı.

Çöl kuruluşundan dudaklarım çatlamış bir halde, "Tılsım," diye fısıldıyorum. "Hayır. Bize ona dokunmamızı isteyemez."

Prens, "Benim söz hakkım varsa, bunu yapmayacak," diyor. "En alçak suçlular -ya da en azından en güçlüleri- cezalandırılmalı."

En güçlüsü mü? Yolculuktan sağ çıkamayacağım ve irkileceğim hakkındaki sözlerini hatırlıyorum. Kaelen'in şu anki motivasyonu ne olursa olsun, beni korumakla hiçbir ilgisi olduğundan ciddi anlamda şüphe duyuyorum.

Neville, eli kılıcında, Kaelen'in yanına gidip durdu. "Bu konuda söyleyecek hiçbir şeyin olmayacak evlat. Ne sen ne de ben," diye mırıldandı.

İkisinin de farkında olmadığı şey, sıradan bir askerin Valourian veliaht prensine "oğlum" diye hitap etmesi. Şu anda görgü kurallarından çok daha önemli meselelerle meşgulüz.

Kral, "Geri kalan önemsizleri de getirin!" diye seslendi.

Bern, hâlâ hıçkırığa hıçkırığa ağlayan Lil'i yanıma getiriyor ve arkamızdaki ana kapıdan taht odasına başkalarının girdiğini duyuyorum. Zincirlerin şıkırtısını da duyuyorum ama dönüp bakmıyorum. Ölme tehlikesi altında olan başka kimsenin yüzünü görmek istemiyorum.

En azından Lil'i ve beni zincirlerden kurtardılar.

Ona gülümsemek için kendimi zorluyorum. "Önce bize akşam yemeği verebilirlerdi."

Elbisemin cebinde bıraktığım erikli turtayı şimdi antrenin zemininde bıraktığım için birdenbire, acı dolu bir pişmanlık duyuyorum. Belki de yeme şansım olan son turta bu olacak.

Lil'in moralini yükseltme yönündeki nafil çabalarım sonuç vermiyor. Krala bakarken ses çıkarmayı kesiyor ama gözlerinden hala yaşlar akıyor. Bern de neredeyse onun kadar genç ve korkmuş görünüyor. Kendisi de on sekiz yaşından büyük olamaz.

"Kutuyu lütfen," diyor büyücü, sesi zorlanmadan titriyor. Büyücülük rütbesinin bir işareti olan resmi cübbesini ve gümüş tacını takmış. Bana bakıyor ve gözlerindeki hüznün her şeyi daha gerçek kılıyor.

Gerçekten de Pyrrh kralının taht odasındayım.

Gerçekten de benimle ilgilenen bir prensin yanında duruyorum.

Gerçekten ölmek üzereyim.

Ama duyduğum bir sonraki ses gerçek olamaz, çünkü o Trick ve benim adımı çağırıyor.

Arkamı dönüp baktığımda dünyadaki tek arkadaşımın karşımda durduğunu görüyorum.

Ve o zincirlere vurulmuş durumda.

Kahverengi gözleri korkuyla açılmış, sarı saçları yüzünün etrafına dolanmış. Zincire dizilmiş, yüzlerinde şaşkınlık ve dehşet ifadeleri olan kadın ve erkeklerden oluşan bir sıranın ortasında duruyor.

"Soli? Senin olduğunu sanıyordum. Neden buradasın?"

"Ne? Hayır!" Ona doğru atıldım ama Kaelen kolumu demir gibi sıkıca kavramıştı.

"Dur," diyor prens.

Neville, Trick'i görmemi engellemek için ustaca hareket eder ve bakışlarını krala çevirir. Arkadaşımı gördüğümde Pallan'ı, tılsımı, Lil'i ve diğer her şeyi unuttuğumu fark edince dehşete düşerim. Yavaşça krala doğru dönerim, görgü kurallarını ihlal etmemin, birkaç dakika önce korktuğum idamı hak etmem için yeterli olup olmadığını merak ederim.

Kalbim o kadar hızlı atabilir mi ki, kralın şansı olmadan beni öldürebilir diye merak ediyorum.

“Getirin şunu,” diye emretti kral. Dört muhafız yan kapıdan içeri girdi, ellerinde sağlam bir tahta masa vardı. Oymalı bir tahta kutu tam ortasında duruyordu ve askerlerin yüzleri, masayı mükemmel bir şekilde dengede tutma çabasıyla gerilmişti. Masanın bir tarafı hafifçe çöktüğünde ve kutu biraz muhafızlardan birine doğru kaydığında, adamın yüzünde dehşet ifadesi belirdi.

Ancak dengeyi hızla düzelttiler ve masayı odanın ortasındaki mermer zemine, kraldan beş adım uzağa, son derece dikkatli bir şekilde yerleştirdiler. Ardından, eğilerek ve rahatlamadan neredeyse titreyerek, dördü de diğer muhafızların yanına çekildiler.

Elleri parmak boğumları bembeyaz olmuş bir şekilde, "Hava Dokundu" lakaplı kadın, kararlı bir şekilde kutunun yanına doğru yürüdü. Uzun bir süre kutuya baktı, bana bir göz attı, sonra krala döndü.

"Bu benim fikrimdi, bu yüzden sorumluluk ve şahitlik de bana ait," diyor odanın her yerine yayılan net bir sesle. Fısıltılar ve tıkırtılar kesiliyor.

“Öncelikle, hepimizin bildiği ama bu arayışa başlamak için yeniden duymamız gereken bir hikaye. Yaklaşık bir asır önce, savaş ve ölüm tanrıçası Corvynne, doğa ve denge tanrıçası kız kardeşi Artemisen'i birebir dövüştü yendi. Gökyüzü yedi gün altı gece boyunca savaşlarının yankısıyla çınladı ve yedinci ve son gecede Artemisen düştü.”

"Umarım eski haline döner," diye mırıldanıyorum, tıpkı diğer birçok kişi gibi.

“O günden bugüne kadar savaş tanrıçası kız kardeşini kristal bir mezarda hapsederek Altarra'nın yavaş ve kaçınılmaz bir şekilde karanlığa doğru inişini başlattı. Artemisen'in Orman savaşçılarından biri, mezarın kilidini açacak anahtar olan bir muska ile kaçmak için hayatını feda etti ve bu anahtar sonunda Pyrrh'e ulaştı.”

"Hava Dokunuşu" duraksıyor, gözlerini kapatıyor ve devam etmeden önce derin bir nefes alıyor. "O zamandan beri, doğanın dengesi her geçen yıl daha da bozuluyor. Hayati önem taşıyan ürünlerin fideleri toprakta

soluyor. Kar yağışı her geçen yıl azalıyor, kuraklığa neden oluyor ve bu kış hiç kar yağacak mı bilmiyoruz. Herkesin bildiği gibi, yıldızlar bile gece gökyüzünden kayboldu."

Odada mırıltılar yükselmeye başlıyor. Hepimiz bunu biliyoruz, ama bu kadar açık bir şekilde dile getirilmesi nedense daha da korkutucu.

"Kahinler bize defalarca, hiç kimsenin Corvynne'i yenemeyeceğini, hapishanenin kilidini açacağını bilsek bile hiç kimsenin tılsıma dokunamayacağını söylediler."

"Ama loncanızın geri kalanının aksini düşünmesine rağmen, kendinizi daha iyi bildiğinizi sanıyorsunuz," diye araya giriyor kral, sesi sert ama alaycı bir tonda.

"Umarım farklı bir şey biliyordum," diye nazıkçe düzeltti onu. "Hayatımın son sekiz yılını elime geçirebildiğim her tarihi el yazmasını inceleyerek geçirdim. Kahinlerin söylediği her kayıtlı sözü inceledim. Ve şu sonuca vardım: Kahinler, çoğu zaman geleceği gizemli yollarla görüp tahmin etseler de, tamamen gerçekleri söylüyorlar."

Gözlerimi dosdoğru bana bakarak şöyle dedi: "Çoğu zaman, kelimelerin kendileri anlamlarını tam ve eksiksiz olarak içerir. Analiz, yorum veya çeviri gerektirmezler. Kelimeler, söylendiği gibi, olduğu gibi kabul edilmelidir."

"Corvynne'i kimse yenemez," diyorum yavaşça.

"Kimse tılsıma dokunamaz," diye tekrarlıyor, hâlâ gözlerimin içine bakarak.

"Ve böylece, hiç kimseyi aradınız." Uyuşukluğumdan dolayı kelimeleri zar zor söyleyebiliyorum; şokta gibiyim. Tuhaf bir şekilde, dudaklarımdan kısa bir kahkaha kaçıyor. "Dört yaşından beri hiç kimseyim. Sanırım başardınız."

Kaelen'in kolumdaki eli bir an sıkılaştıktan sonra beni bıraktı ve zarifçe bir dizinin üzerine çökerek başını eğdi. "Majesteleri, suçluları mutlaka getirin. Biliyorsunuz ki, ne kadar kahraman olursa olsun, o muskaya dokunan herkes öldü. Masum insanlardan bunu yapmalarını isteyemezsiniz. Lütfen, Majesteleri."

Daha önce benim gücümünden endişeleniyordu. Şimdi ise masumiyetimden endişeleniyor. Bundan sonra onun için neyin önemli olacağını ve bunu öğrenmek için hayatta kalıp kalmayacağımı merak ediyorum.

Prensın dişlerini sıkarak "lütfen" dediğini duyabilen tek kişi ben miyim acaba diye de düşünüyorum ama önemli değil.

Kralın ifadesi acımasızdı. "Prens Kaelen, bu görevi tamamlamak için gereken fedakarlıkları kaldıramıyorsanız, bu görevi nasıl yöneteceksiniz?"

Kaelen hiçbir şey söylemiyor, sadece ellerini yumruk yapıp iki yanına indiriyor.

Pallan alaycı bir şekilde sırttı. "Tahmin ettiğim gibi. Ya sessiz kalacaksınız ya da odadan çıkarılacaksınız. Muhafızlar."

Neville bir el hareketi yapar ve beş muhafız Kaelen'in etrafında bir halka oluşturur.

"Sessiz ol, yoksa seni odadan atarız evlat," diyor Neville. Mor gözlerinde öfke parıldayarak Kaelen ayağa kalkıyor ama bir daha konuşmuyor. Annem öldüğünden beri kimse benim için ayağa kalkmamışken, o benim için ayağa kalktığı için ona teşekkür edebilmeyi çok isterdim.

Ama yapabileceğim tek şey burada durup ölüme hazırlanmak.

Büyücü ellerini kutunun üzerine koydu ve odanın etrafına bakındı, her birimizi acı dolu bakışlarıyla yakaladı. "Doğa ve denge olmadan, Corvynne'nin güçleri Altarra'nın tamamını fethedecek. Öldürmedikleri herkesi işkenceye maruz bırakmaya ve yönetmeye devam edecekler. Zaten Şafak savaşçıları yok oldu. Valourian başkenti devrildi ve o toprakların efsanevi dev kar leopardları nesli tükendi. Sharnon Çölü, Yıkım olarak bilinen harap, kum fırtınasıyla harap olmuş topraklara dönüşüyor. Özgür Toprak Sahipleri Bölgesi'nden yıllardır haber alınamadı. Gerçekten çaresiziz. Tanrıçayı özgür bırakmazsak, çocuklarımız ve torunlarımız zincirler içinde büyüyecek."

Bütün bunları okumanın büyücüye acı verdiğini biliyorum. Yüzünden anlıyorum. Ama bu odada zincirlenmiş insanlar varken onun uyarısının ironisini fark etmeden edemiyorum. Lil ve ben zincirsiziz ama yine de tutsakız, tıpkı biz de soğuk demir zincirler takmış gibi. Silahlı adamlar, bu plana karşı çıkmaya cüret eden prensi tehdit ediyor.

Ama sonuçta bunların hiçbir önemi yok.

Çünkü Air Touched kutuya temas ediyor.

Odada bulunan herkes bir anlığına nefesini tuttu, ama hiçbir şey patlamayınca ve büyücü alev almayınca, uzun, titrek nefes verişler duydum.

"Yeter artık konuşmalar," diye bağırdı kral. "Sıradan adamlardan birini getirin." Hâlâ o neredeyse bedenimden ayrılmış gibi hissettiğim uyuşukluk halindeyken, bir adım öne doğru sendeledim ama Neville beni durdurdu. Kral bana bakmıyordu.

Lil'i işaret ediyor. "Şu."

“Hayır!” diye bağırdım ama sesim Lil’in çılgın çığlıkları arasında kayboldu.

Bern'i Lil'den uzaklaştırmak için birkaç muhafız gerekti ve Bern, kafasına saplanan bir hançer darbesiyle yere serilmeden önce iki muhafızı daha yere devirdi. Kaelen'in etrafındaki beş muhafız ve yardıma koşan diğer beş muhafız da kılıçlarını kınlarından çıkardı, çünkü prens de kıza ulaşmak için savaşıyordu. Kaelen'in boğazına saplanan bir bıçak onu durdurdu.

“Hayır!” diye tekrar bağırdım, Lil'e ulaşmaya çalışıyordum ama Neville'in kolları belimi saran çelik bantlar gibiydi. Elini ağzıma kapattı.

"Sus kızım, yoksa kargaların doğurduğu tılsıma dokunmadan önce seni öldürtür." Sesi acımasızdı ama kaba değildi.

Onun karşısında güçsüz çabalarımın hiçbir şansı yoktu, bu yüzden isteksizce başımı salladım ve teslim oldum, tüm vücudum kanayan ateş kurbanı gibi titriyordu. Gözlerinde yaşlar olan büyücüye öfkeyle baktım.

Onun yüzüne tükürmek istiyorum.

Bunu o başardı.

Bu ölümlerin sorumluluğu, kralınki kadar onun da sorumluluğunda olacak.

"Sessiz ol Soli, kahrolasınca!" diye tısladı Trick arkamdan. İnanılmaz bir şekilde, onun odada olduğunu unuttuğumu fark ettiğimde şok oldum.

"Üzücü bir durum, ama senin başına gelmemesi şans eseri."

Neville'in yüzü benimkine o kadar yakındı ki, Trick'in sözlerine duyduğu tiksintiye fark etmemem imkansızdı. Ben de onun bunu söylediğine inanamıyordum, ama farklı bir nedenden dolayı. Pallanhold'daki en yüksek rütbeli Lonca hırsızlarından biri olan Trick Jovann, her zaman şansın kaybedenler için olduğunu söyler.

Ama durun bir dakika. Trick neden zincire vurulmuş? Kralın yanıldığı bir başka nokta daha, tabii tüm suçluları önemsiz kişiler olarak görmüyorsa.

Lil tekrar çığlık attı ve zihnimin, önümdeki sahneden beni korumak için alakasız saçmalıklarla doldurduğunu fark ettim. Muhafızlar hıçkırarak ağlayan kıızı kutuya doğru sürüklüyorlardı.

Büyücü orada bekliyor, başı dik ama gözleri umutsuzluğun keskin bakışlarıyla dolu. Ayrıca, sanki acı çekiyormuş gibi bir elini karnının üzerine koymuş.

Umarım acı çekiyordur. Umarım bir daha asla acı çekmeden bir gün, bir an bile yaşamaz.

“Sorun yok, Lil,” diyor ve yalanı söylediği anda anlıyorum. Hava Dokunuşu bunların hiçbirinin doğru olduğunu düşünmüyor, ama yine de korkunç planını uygulamaya devam ediyor.

Ölmek için her şeye inanma umuduyla çaresizce büyücünün elini iki eliyle birden kavradı. "Söz veriyor musun?"

Onun çocuksu, tiz, tatlı ve korku dolu sesi içimde bir şeyleri paramparça ediyor ve Neville'den uzaklaşıp öne eğiliyorum, başımın bin parçaya ayrılmasını engellemek için ellerimi başıma koyuyorum. Bunu görmek istemiyorum.

Bunu görmek istemiyorum.

Ama kendimi yukarı bakmaya zorluyorum, bu şimdiye kadar yaptığım en zor şeylerden biri olsa da. Eğer Lil bunu yapacak kadar cesur olabiliyorsa, ben de buna şahitlik edecek kadar cesur olabilirim.

Elleri neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe titreyen Elianna, yavaşça uzanıp kapağı açar. Ardından titreyerek nefes verir ve kapağı masanın üzerindeki kutunun yanına koyar.

"Şimdi mi?" diye soruyor Lil, sesi neredeyse fısıltıdan ibaret.

Elianna başını salladı, sonra boğazını temizleyip konuştu: "Evet, lütfen. Şimdi."

Lil, birkaç başarısız deneme ve tereddütle, titreyen ellerinden birini yavaşça kutuya doğru uzattı.

Artemisen'e hızlı ve umutsuz bir dua gönderiyorum. Lütfen büyücü haklı çıksın. Lütfen kız muskaya güvenle dokunabilsin.

Lil, son bir hıçkırıkla elini kutunun içine soktu.

Ve o ölmüyor.

Ona dokunuyor ve ölmüyor.

Odada bulunan herkesin boğazından coşkulu bir tezahürat yükseliyor; sözsüz bir kükreme tavana kadar ulaşıyor. Ben de katılmak istiyorum ama ne kralın ne de Hava Dokunuşu'nun kutlama yapmadığını fark ediyorum. Bunun yerine, ikisi de Lil'i dikkatle izliyor.

Henüz bitmedi mi? Tam bir dakika geçiyor. Sonra iki dakika.

Büyücü aniden irkildi ve yarım adım geri çekildi, kral ise onu çevreleyen muhafızın arkasına atladı.

Henüz bitmedi.

Bir şeyler bağıriyorum—ne olduğunu ben de bilmiyorum ama artık çok geç, çok çok geç, çok çok geç.

Lil, gözlerimizin önünde alevler içinde kaldı ve çığlıklar atarak öldü.

Muhafızlar ellerindeki su kovalarıyla öne doğru koştular. Kral bunun olabileceğini biliyordu ve hazırlık yapmıştı; bu da tam olarak bu dehşetin daha önce, muhtemelen birden fazla kez yaşandığı anlamına geliyor. Muhtemelen tam burada, bu odada.

Bunu biliyordu ve yine de yaptı.

"Hayır!" diye defalarca bağırdım, dehşete kapılmış muhafızlar ise alev alev yanan, garip bir şekilde kokusuz kül yığınının su fırlatıyorlardı; bu kül yığını bir zamanlar çirak bir domuz bakıcısıydı. Hasat Festivali'nde bir oğlanı öpen bir kız.

Kral "Sessizlik!" diye kükredi ve odadaki herkes sessizliğe büründü.

Neville tekrar ağzımı kapatmak için elini kaldırdı ama ben başımı salladım ve dudaklarımı sıkıca kapattım.

Kral, "Hâlâ haklı olduğuna inanıyor musun?" diye soruyor.

"Evet," diye yanıtladı büyücü, ama sesi titrek ve gözyaşlarından boğuktu. Titrek bir nefes aldı ve çenesini kaldırdı. "Evet. Haklıyım."

Kral onu inceledi ve sonra başını salladı. "Hırsızı getirin."

Ne?

Üç muhafız Trick'i öne doğru sürüklüyor. Trick sessizce direniyor, bağırarak için nefesini boşa harcamıyor, kaçmak için elindeki tüm becerileri kullanıyor ama nafiye. Muhafızlar onun alt edebileceğinden çok daha güçlü ve sayıları da çok fazla.

Masanın önünde durduklarında, bir zamanlar insan olan o sulu külden sıyrılıp geçtiklerinde, zihinsel felcim kırılıyor.

"Hayır," diye seslendim, sesim sessiz odada yankılandı. "Hayır, bu onunla işe yaramaz. Üstün hırsız Trick Jovann sıradan biri değil."

"Haklı," diyor Trick, yüzünde hastalıklı bir umutla bana dönerek. "Ben bu şehrin suç çevrelerinde tanınmış biriyim, affedersiniz Kral Pallan. Beni zindanlara atın. Hapse atın. Ama o muska dokunmama izin vermeyin. Yoksa yerinize yine çirkin bir karmaşa bırakırım."

Lil'in kalıntılarını "çirkin bir karmaşa" olarak nitelendirdiğinde irkiliyorum, ama korkanların yaptıkları hatalar affedilmeli.

"Haklı," diyorum olabildiğince sakın bir şekilde. "Burada asıl hiç kimse benim. Bunu denemeliyim."

"Hayır!" diye bağıır Trick. "Sen değil. Başkası olsun!"

Muhafızlardan biri hançerin kabzasını Trick'in kafasının arkasına saplıyor ve Trick yere yığılıyor. Ben bağııyorum ama Neville kolumu daha sıkı tutuyor.

Kral yüzümü inceledi, sonra başını salladı.

Neville'in eli kolumdan çekiliyor. "Ah, kızım," diye fısıldıyor ama benim onunla uğraşacak vaktim yok.

Trick yerde baygın yatıyor ve ben onun hareketsiz bedenine veda fısıldıyorum, umarım bu günü sağ salim atlatır.

Kaelen vahşi bir şiddetle muhafızlarla savaşıyor, boynundan kanlar fışkırıyor ama ona ayıracak dikkatim yok. Tüm konsantrasyonum tek bir noktaya odaklanmış durumda: o kargaların doğurduğu kutuya.

Öleceksem, sonunda küfretmeme izin verilmeli, değil mi? Özellikle de zihnimin mahremiyetinde.

Masaya vardığımda, kutuya sessizce bakıyorum. Bu kadar acı ve ölümü barındırmak için aldatıcı derecede basit bir şey. Muhtemelen tik ağacından oyulmuş, süslemelerden veya kıvrımlardan yoksun, sadece kapağında biraz gümüş kakma var.

Zihnimin bir köşesi uzaktan da olsa "TEHLİKE" kelimesini oluşturduğunu fark ettiği gümüş kakma.

Ve onun altında, TANRIÇAYA ŞÜKÜRLER OLSUN.

Tereddüt ettiğimde, büyücünün altın gözleri hafif bir güçle parlıyor. "Hazır mısın?"

Kendimi zorlayarak Lil'in küllerine bakıyorum. "Ona hazır olup olmadığını sordun mu?"

İrkilerek omuzlarını dikleştirdi. "Hayır. Ve sana sormamalıydım. Bu, herhangi bir bireyden daha büyük bir mesele."

Ona en kötücül gülümsememi attım. "Ölmek üzereysem, en azından senin bayat klişelerinden kurtulmalıyım."

"Özür dilerim." Garip bir şekilde, doğruyu söylediğinden eminim, ancak artık bunun bir önemi yok.

Elim neredeyse kendiliğinden kalkıyor ve titreyen parmaklarıma bakmak için başımı yana eğiyorum. "Öyleyse yapalım. Belki..." Devam edebilmek için yutkunmam gerekiyor. "Belki ben öldükten sonra Lil için ve benim için birer dua edebilirsin."

"Altarra'nın tüm umutlarını yanında taşıyorsun," diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum. "Fırtınalar geçer."

"Ne?"

"Fırtınalar geçer. Acı biter. Diri diri yanmanın acısı bile." Bu sözleri zar zor söyleyebiliyorum. "Asla pes etmeyeceğim."

Sonra, dehşet beni alt etmeden önce, aklım bana ihanet etmeden önce, toplayabildiğim tüm meydan okumayı o canavar krala yöneltiyorum ve belki bir gün birilerinin hatırlayacağı son sözleri söylemeye çalışıyorum.

Hepinize "Siktir edin" demek istiyorum ama sanırım tam olarak bunu hedeflemiyorum, bu yüzden daha iyisini yapmaya çalışıyorum.

“Bunun bir fark yaratabileceği umuduyla, özgür irademle bunu seçiyorum. Nihayet bugün, kendi kaderimin mimarı olmayı seçiyorum.”

Fısıldayarak, “Acı sona eriyor,” dedim, elimi kutunun içine daldırdım ve muskayı aldım.

Tıpkı ışığın karanlığa ihtiyaç duyması gibi, tüm Dünya'da dengeyi sürdürmek için de birbirimize ihtiyacımız var.

—Artemisen, İkinci Çağ'da kâtip
Thalassi'ye kendisi ve kız kardeş
tanrıçası Corvynne hakkında
konuşurken.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Herkesi şaşırtarak, ölmedim.

Ben ölmüyorum.

Titremeyi durduramıyorum. Tılsımı o kadar sıkı tutuyorum ki avucumun derisini kesiyor, ama en ufak bir sıcaklık bile hissetmiyorum. İlk elimi üzerine koyduğumda, bir an için taş parıldadı ve gözlerimi kapatıp ölmeye hazırlandım.

Ama sonra, mucizevi bir şekilde, soğudu.

Bekliyoruz... ve bekliyoruz... ve bekliyoruz, on dakika on saat gibi geliyor. Donakalmış bir halde duruyorum, her an korkunç bir şekilde öleceğimi bekliyorum. Masum bir genç kızın kömürleşmiş kalıntılarına bakmaktan kendimi alamıyorum.

Tanrıların mallarına dokunmamamız gerekiyor.

"Şimdi başlıyoruz," diyor Hava Dokunuşu, büyük bir zafer edasıyla.

Ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Tılsımı düşürmeli miyim? Düşürürsem, bir dahaki sefere ona dokunduğumda ölür müyüm?

Yavaşça parmaklarımı açıyorum.

Onları açmaya çalışıyorum.

Kıpırdamıyorlar. Elim muskayı sıkıca tutuyor ve parmaklarımı hareket ettiremiyorum.

"Air Touched, ne yapmalıyım?"

Büyücü, durumu şöyle bir gözden geçirerek bana doğru uzandı, ancak elimi parlak beyaz bir ışık sardı ve etrafımdaki herkesi bir adım geriye savurdu, ta ki ben tek başıma, parlayan elime bakakalıncaya kadar.

O kadar çok titriyorum ki, dizlerim her an çökecek gibi, çünkü bu kesinlikle alev alacağım anlamına geliyor. Her şeyin bittiğini, güvende olduğumu sanıyordum ve—

Zihnimin içinde tapınak çanlarının çağlayanına benzer bir ses yankılanıyor, çılginca korkumu bastırıyor. Bir ışık, ısı ve enerji dalgası

içimden geçiyor.

Sen güvendesin, evlat.

“Ben... Ne?” Etrafıma şaşkınlıkla bakıyorum, başımı sağdan sola çeviriyorum. “Kim söyledi bunu?”

Zihnimin içini hafif bir eğlence duygusu sarıyor.

Ben O'yum. Artemisen. Tilsımı elinde tutan sensin, bunu yapan ve uzun yıllar yaşayan ilk kişisin.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, kutuyu yanımda götürmeye özen gösteriyorum, elimi veya muskayı kutudan çıkarmaya korkuyorum. "Özür dilerim! Layık değilim, ama beni buna zorladılar," diye kekeliyorum, yanaklarımdan sıcak gözyaşları akıyor.

Sessiz olun. Ve bu acımasız krala ve bu halkın geri kalanına bu hikayeyi anlatın. Ama aklınızda bulunsun, bunu iyi hatırlayın.

Ben daha bir şey söyleyemeden veya sormadan, tanrıça kelimeleri zihnime yerleştiriyor ve onları sesimle kanalize ediyor. Nasıl olduğunu, hele nedenini anlamıyorum, ama bir tanrıça sizden bir şey yapmanızı istediğinde bunu sorgulamamanız gerektiğini çabucak öğreniyorum.

Elbette reddetmezsiniz.

“Tanrıça Artemisen diyor ki...” diye fısıltıyla başlıyorum, korkumdan daha büyük bir cesarete sahipmiş gibi davranmaya çalışarak.

Daha yüksek sesle, evlat.

"Tanrıça Artemisen bana bunu size söylememi emretti," diyorum, sesimi odanın her yerine duyuracak şekilde yükselterek, ama çıkan ses benim sesim değil.

Bu onun.

“Altarra halkı, beni kız kardeşimin acımasız esaretinden kurtarmak için doksan dokuz yıldır uğraştınız. Eğer takvim yüzüncü yıla, yani tam yaz gündönümüne ulaşmadan önce bana ulaşamazsanız, esaretim kalıcı hale gelecek ve Altarra halkı sonsuza dek acı çekecektir.”

Büyücü yavaşça dizlerinin üzerine çöktü ve odadaki herkes onu takip etti. Sadece kral ve Prens Kaelen ayakta kaldı, ikisi de şok olmuş bir şekilde bana bakıyordu.

Bir şey söylemek istiyorum ama Artemisen'in başka fikirleri var. Benim sesimi kullanarak konuşmaya devam ediyor.

"Her şey neredeyse kaybedilmişken, hapishanemin anahtarlarını ancak saf bir kalbe ve inkar edilemez bir iç güce sahip bir kurtarıcının

alabileceğinden emin olmak için birkaç an çaldım. Bu, kötü niyetli kişilerin onları yok etmesini engelleyecekti."

"Ama Lil," diye hırıltılı bir sesle, tanrıçanın ağzımı ele geçirmesine karşı koyuyorum.

Ne yazık ki, çocuk asla yeterince güçlü olamazdı, diye düşünüyor zihnimde ve hem bir tanrıçadan hem de bir kraldan nefret edebileceğimi fark ediyorum.

Bence onu bir kenara attın, çünkü bir daha konuşmama izin vermiyor.

"Hava Dokunuşu" yarı elini kaldırarak içimdeki tartışmayı bölüyor. "Ama muska... Anahtar o değil mi?"

"Bu tek bir anahtar, büyücü. Nihai anahtar. Ama onu kullanıp beni esaretten kurtarabilmek için iki tane daha bulmalısın. Kız kardeşimin kötü yaratıklarının onları bulmasını engellemek için sakladım, ama orduları o zamandan beri çok uzaklara yayıldı."

Kral, "Kötüler," diyor, ama Artemisen benim gözlerimle ona baktığında irkiliyor. Kötüler, Corvynne'nin korkunç ordusunu oluşturuyor; tanrıçanın insanları yırtıcı hayvanlarla melezlemesi sonucu yaratılan yaratıklar.

Prens, Corvynne'e bağlı ve Fell'i yöneten subayların isimlerini sayarak, "Zhagarn" dedi. Ona doğru döndüm/döndük, ama Kaelen hiç kıpırdamadı. Hatta bana doğru bir adım attı. "Soli? İyi misin?"

Tanrıçanın ilgisinin aniden prene kaydığını neredeyse hissedebiliyorum.

Ona iyi olduğunu söyle, küçük kızım.

Konuşmaya çalışıyorum ve sesim çıktığında bir rahatlama hissi duyuyorum. "İyiyim... bir şey olmadı," diye düzeltiyorum kendimi, "iyiyim" kelimesinin şu an hissettiklerimi tam olarak tanımlayıp tanımlamadığından emin değilim.

Yüzümü inceledi ve sonra başını salladı. "İki anahtar daha bulmamız gerekiyor, hanımefendi? Neredeler?"

Tanrıça yine benim sesimle konuşuyor: "Biri Sınırlar bölgesinde, diğeri Bilginler Tapınağı'nda saklanıyor. İkisi de ya tarifsiz bir kötülük tarafından korunuyor ya da geri alınması neredeyse imkansız. Ama onları bulmalısın."

"O zaman seni özgür bırakabiliriz, değil mi?" diye soruyor Kaelen.

"Zamanla. Şimdilik doğanın dengesini yeniden sağlamalıyız, yoksa bu kış Altarra'ya kar yağmayacak. Şu anki halimle bunu değiştiremem, ama siz anahtarları bulup tılsımına taktığınızda daha da güçleneceğim."

"Öyleyse bize onları tam olarak nerede bulacağımızı söyleyin," diyor büyücü, sanki ben/biz ona soru sormaya cüret ettiğim için onu

öldürecekmişiz gibi irkilerek.

Bildiğim kadarıyla, ben/biz yapabiliriz.

İçimde tanrıçanın varlığının zayıfladığını hissediyorum. "Anahtarların tam olarak nerede saklı olduğunu göremiyorum, ama ilkini bulduğunda gücüm artacak. Seni bir sonrakine yönlendirmeye çalışacağım. Ama acele et. Acele et!"

"Bu tılsım bana sadece kısa bir süreliğine ve büyük bir bedel karşılığında sana ulaşma imkanı veriyor, Soli," diyor tanrıçanın sesi zihnimde. "Şimdilik haddimi aştım. Beni bulmak için gereken araçları kendi içinde ara."

"Ancak-"

Ve kimseye güvenme.

İçimi dolduran ışık, ısı ve enerji, bir oluktan akan yağmur gibi akıp gidiyor ve yere yığılıyorum, yüzümü yere çarpmaktan son anda kendimi kurtarıyorum.

Kral yavaşça bana doğru yürüyor ama altı adım ötede duruyor.

"Gerçekten o mu tanrıçaydı?" diye soruyor.

Nefes nefese, yere büzülmüş haldeyim, elim hâlâ muskanın etrafında sıkıca kenetlenmiş. Ona çıkışmak istiyorum ama ne diyeceğimi bilmiyorum. Bir tanrıçanın az önce... benim aracılığım ile konuştuğunu söylemeye cüret edebilir miyim acaba?

Başka kim olabilirdi ki?

Nefesimi düzenlemeye zorladım, sonra ona baktım. "Öyle olduğunu söyledi," dedim, bu pek mantıklı gelmiyordu ama o başını salladı.

"Cesaretin için seni tebrik ederim, kızım," diyor yavaşça, ama sıradan birini herhangi bir şey için tebrik etme konusundaki isteksizliğini görebiliyor ve duyabiliyorum.

Hava Dokunuşu'na döner. "Şimdi ne olacak? Bu anahtarlar hakkında bir şey biliyor musun?"

Onun ona teşekkür etmesini beklemek muhtemelen çok fazla olurdu. Ya da bana, bu konuda da. Sonuçta, ateşli bir ölüm riskini göze alan bendim. Ve içimde bir tanrıça taşıyordum.

Büyücü, yüzünde hâlâ şok ifadesiyle başını salladı. "Anahtarlar mı? Hayır. Ben—Belki. Anahtarlara dair göndermeler vardı, ama biz... Ben onları muska hakkında karışık ipuçları olarak algıladım."

"Neden? Tanrıça neden kendisini kurtarmaya çalışan insanlarla böyle oyunlar oynasın ki?" diye mırıldanıyorum.

“Keşke tanrıçaların yollarını anlayabilseydik.” Kaelen yanıma çömeldi, yüzü asıktı. “Zarar gördün mü?”

“Hayır mı?” Gözlerimi kırpıp zihinsel ve fiziksel sağlığını gözden geçiriyorum. Kendimi... iyi hissediyorum? İyiden de öte. Tanrıçanın ezici varlığı gitti, ama enerjisinin hafif bir yankısı içimde kaldı.

Beni ayakta tutuyor.

Bu, beni yerimden fırlayıp koşmaktan, bağırmaktan, bu odadan, bu insanlardan ve önümde olanların bilgisinden uzaklaşmaktan alıkoyuyor.

“Eğer kar yağmazsa, kuraklık daha da kötüleşecek. İnsanlar aç kalacak. Peki şimdi ne yapacağız?” diye soruyor Pallan.

Krala, bundan sonra ne yapacağımı nasıl bilebileceğimi sormaya başladım, ama sonra onun büyücüyle konuştuğunu fark ettim.

“Şimdi, şirketi bir araya getirip Sınırlar bölgesine gönderiyoruz. Sonra Bilginler Tapınağı'na ve oradan da Corvynne'nin bölgesine.” Elleri kaldırıp indiriyor. “Altarra'yı geçmek zaman alacak. Zhagarn ve Fell'in yanı sıra her zamanki hırsız ve haydut çetelerinden de kaçınmaları gerekecek. Kar olmasa bile, kışın buz gibi soğuğu istediğimizden daha erken gelecek.”

Artık sessiz kalamam. “Ben... özür dilerim ama bir tanrıçanın benim aracılığım, yani bir köle aracılığıyla bizimle konuşmasının tamamen normal bir şeymiş gibi davranacak mıyız hepimiz?”

“Görünüşe göre tanrıçalar sınıf farklılıklarını umursamıyor,” diyor Kaelen. Elini uzatıyor ve ben anlamadan ona bakıyorum, ta ki o nazikçe kolumu kavrayıp ayağa kalkmama yardım edene kadar.

Ona yaslanmak istiyorum—birine, herhangi birine, şoktan uyuşmuş bacaklarımın üzerinde ayakta kalabilmek için. Ama elbette yapmıyorum. Hizmetkarlar prenslerden teselli aramazlar. “Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Tanrıçalar bunu daha önce de yaptı. Lonca arşivlerimizdeki gizli tarihlerde bunun örnekleri var. Ve planı açıklayacağız, Soli,” diye başlıyor büyücü, ama ben sözünü kesiyorum.

“Elbette. Bu harika olurdu. Ama belki, ondan önce, bu tılsımla ne yapmam gerektiğini söyleyebilirsiniz. Şimdi ondan vazgeçmeli miyim? Bu, bir sonraki dokunuşumda ölüm riskiyle karşılaşacağım anlamına mı gelir? Onu uzun süre elimde mi tutmalıyım? Onu takmalı mıyım? Yoksa—”

Kral gürleyerek, “Kes sesini kızım,” dedi. “Neden sürekli kadınlardan rahatsız oluyorum?”

Tılsımı bırakıp reverans mı yapmalıyım yoksa ona fırlatmalı mıyım diye düşünürken, arkamdan kuru bir kadın sesi duyuldu.

"Neden gerçekten, kocam? Belki de bir tanrıça taht odamızda açıklamalar yaparken beni çağırmayı aklına getirseydin, bu kadar sıkıntı çekmezdin."

Bu kraliçe.

Keşke şimdi o reveransı yapabilseydim. Kraliçe Isabella'nın görgü kurallarına çok önem verdiği biliniyor ve sesindeki buz gibi soğukluk, sözlerindeki öfkeyi daha da vurguluyor.

Yanımda duran Kaelen, derin bir reveransla "Majesteleri" diye karşılık verdi.

Yanımdan geçerken omzuna dokundu. "Kalk ayağa. Bana eğilmemen gerektiğini sana kaç kere söylemem gerekiyor?"

"En az bir kez daha," diyor krala her zaman göstermediği saygıyla.

Sanki aralarında sık sık tekrarlanan bir diyalog varmış gibi geliyor ama ikisi de beni izliyor.

"Sırada ne var?" diye soruyor kral, o da bana bakarak.

"Üzgünüm Majesteleri. Majesteleri. Hiçbir fikrim yok." Yüzümü buruşturmuş gibi hissettiğim bir gülümseme sunuyorum. "Bana anlattığı her şeyi duydunuz."

Kraliçe beklediğim gibi değildi. Koyu kahverengi saçları, açık kahverengi teni ve neredeyse siyah gözleri vardı. Koyu kırmızı ipekten bir elbise giymişti ve kabarık etekli, boncuk işlemeli elbisesinin yapımı bir düzine terzinin birkaç haftasını almış olmalıydı. Kralinki gibi ağır bir resmi taç yerine, yukarı doğru örülmüş saçlarında sade bir altın taç takmıştı.

Ve o çok güzel.

Söylentilere göre, aralarında sevgisiz bir ilişki var ve bu yüzden çocukları yok. Şüphesiz ki, kadın şimdi ona sevgisizce bakıyor.

Bir tanrıça bedenimi ele geçirmişken kraliyet çocuklarını düşündüğüme inanamıyorum. Tekrar titremeye başlıyorum.

"Peki, Pallan? Elianna? Bu cesur çocuk ne yapacak?" diye soruyor kraliçe.

Birdenbire elim muskayı sıkıca kavradı ve dizlerim titredi. "Büyücü? Lütfen, ne yapmam gerektiğini söyleyin. Bu kutuyu düşürmekten korkuyorum."

Kaelen ve büyücü dışında herkes benden bir adım uzaklaştı. "Kutuyu yere bırakabilirsin ama tılsımı tut." Cebinden kalın bir ip çıkardı ve bana uzattı. "Tılsımın bir bağlantı noktası var, bu ipi oradan geçirebilirsin,

böylece boynunda taşıyabilirsin. Sanırım... sanırım onu sürekli, kıyafetlerinin altında takmalısın, böylece ben onu bir kutuya hapsedene kadar yanlışlıkla başka birine dokunmasın."

Sağlam kadife ipi alıyorum ve sonunda, hâlâ muskayı sıkıca tuttuğum elimi, masanın üzerinde bıraktığım kutudan çıkarıyorum. Parmaklarımı açmak için tüm irademi kullanıyorum, ancak sonunda onları hareket ettirebildiğimi fark edince rahatlıyorum. Nihayet, o ölümcül nesneye iyice bakabiliyorum.

Bu, gümüş telkari bir çerçeve içinde, tam başparmağımın tırnağı büyüklüğünde, büyük, yeşil bir değerli taş. Beceriksizce ipi geçiriyorum, sağlam bir düğüm atıyorum ve derme çatma kolyeyi başımın üzerinden geçiriyorum. Sonra gözlerimi kapatıyorum ve nefesimi tutarak, muskayı göğsüme doğru bırakıyorum, tenime değdiğinde beni yakacağını yarı yarıya bekliyorum.

Öyle olmuyor. Bu sefer ısınmıyor bile.

Yavaşça nefesimi verip gözlerimi açtığımda, Prens Kaelen'in koyu mor bakışlarının üzerimde olduğunu görüyorum.

"Sorun yok," diyorum ona.

Herkese söyleyin.

"Soli!" diye bir ses geldi duvarın yanından ve dikkatimi prensten, yeniden bilinci yerine gelmiş olan Trick'e çevirdim. Ona elimden gelen en iyi gülümsemeyi gösterdim, ama bir muhafız araya girdi.

Kral ve kraliçe alçak sesle konuşup, Hava Dokunuşu olanları yanlarına çağırıyorlar, beni ise Kaelen ile birlikte ayakta bırakıyorlar.

Prens, "Tılsım ve tanrıçadan kurtulduğunuza sevindim," diyor ama kelimeleri boğazından koparılmış gibi hırıltılı bir sesle söylüyor.

Ona baktığımda, başını sallıyor ve yerde duran Lil'in küllerine bakıyordu. Onun kaybı beni yeniden yaraladı. "Keşke..."

Peki ne diliyorum? Ne yapabilirdim? Belki de sadece güçsüz olmamayı diliyorum, gerçi bu uzun zamandır hayatımda var olan bir dilek.

"Biliyorum," diyor sessizce. Bir şekilde ona inanıyorum.

Şu anki kriz atlatıldığına göre, şokumu ve acımı içime atıyorum ki, mevcut gerçekliğime odaklanabileyim. Hayatta kalmanın tek yolu bu olabilir.

Yavaşça nefes alıp vermeye kendimi zorluyorum, sonra odayı tarıyorum ve daha önce fark etmediğim iki kişiyi görüyorum.

İlk olarak, kapının hemen iç tarafındaki duvara yaslanmış, zarif sivri kulaklı, uzun boylu, kaslı bir Sylvan var; aristokrasinin mücevherli örgülü saçlarını takıyor. Tanrıça Artemisen'e hizmet eden ve onu koruyan ölümsüz bir ırk olan Sylvanlar, özel bir amaç olmadıkça nadiren onun bölgesinin dışında görülürler. Gözlerime alaycı bir kibirle bakıyor.

"Onur, Görgü Kuralları ve Ormanın Ortasında Misafir" adlı, yazarları belirtilmemiş kitabı birden fazla kez okudum, bu yüzden sağ elimin parmaklarını çeneme değdirip sonra avuç içim dışa dönük şekilde elimi indirip ona doğru derin bir şekilde başımı sallıyorum.

Bir Sylvan lordu Pyrrhan taht odasında ne arıyor olabilir ki?

Bu sorudaki mantık hatasına neredeyse gülecektim. Kral Pallan'ın insanları ziyarete davet etme kurallarının son derece keyfi olduğuna dair yeterli kanıtım ben.

Orman lorduna hâlâ kaba bir şekilde baktığımı fark ettim, ta ki bana doğru derin bir baş sallaması, neredeyse bir reverans yapan bir hareket yapana kadar. Ama sonra Orman halkının cesarete büyük saygı duyduğunu okuduğumu hatırladım.

"Cesur bir düşman, korkak bir dosttan daha çok saygı görür," onların sözlerinden biridir.

Umarım düşmanı değilimdir, ama o kutuya uzanıp muskayı aldım, yani en azından korkak değilim, dost olsam da olmasam da.

Hâlâ titrediğimi görebiliyor mu acaba?

Sylvan'ın yanında, benden birkaç santim daha kısa, zayıf, kaslı bir kadın duruyor. Açık kahverengi tenli ve rüzgardan yanmış bir yüzü var. Soluk saçları kısa bukleler halinde kesilmiş ve yüzünden geriye doğru toplanmış, siyah gözleri obsidyen gibi parlıyor. Geleneksel çöl kıyafetleri giymiş; bej keten pantolon ve ona uygun bir yelek. Kaelen'e kısık gözlerle yoğun bir şekilde bakıyor.

"Onu tanıyor musunuz?" Sesim neredeyse fısıltı gibiydi, ama prens beni duydu ve bakışlarımı takip etti.

"Hayır." Kadına başıyla onaylar, kadın da yan tarafında hafif bir el hareketi yapar.

Kaelen o kadar hafifçe geriliyor ki çoğu insan fark etmez, ama ben hayatım boyunca beden diline çok dikkat ettim. Saldırganın vücut dili, sözlerinin vermediği ipuçları verdiğinde vurulmaktan veya tekmelenmekten kaçınmak daha kolaydır.

“Ne—” Duraksıyorum, kendi cesaretime şaşırmış durumdayım. Son birkaç saatte ne oldu da bir prensi, hatta krallığından sürgün edilmiş bir prensi bile sorgulamaya cüret edebileceğimi düşündüm?

"Şey, bir tanrıçanın senin aracılığıyla konuştuğu o kısım vardı," diyor içimdeki sessiz ama güçlü bir ses.

Yeşil elbisenin kumaşının üzerinden muskaya dokunmak için elimi uzattığımı fark ediyorum ama elimi zorla geri çekiyorum. Düşüncesi ne kadar saçma olsa da, temastan olabildiğince kaçınmak daha iyi.

Kral boğazını temizledi. "Öyleyse karar verildi. Beklemenin faydası yok. Üç gün içinde ayrılacaksınız."

Bana bakıyor.

“Ben... Ben özür dilerim?” O kadar derin bir reverans yapıyorum ki neredeyse düşeceğimden korkuyorum. “Gidecek miyim? Nereye gidiyorum? Kütüphaneye...”

Büyücü, muhtemelen yatıştırıcı bir ses tonuyla, "Eşyalarınızı kütüphaneden getirteceğiz," diyor.

Eşyalarım mı? Eşyam yok. Sadece bir takım kahverengi iş kıyafetim, festivallerde giyilebilecek bir kahverengi elbise ve çok yıpranmış bir çift botum kaldı.

Tek özleyeceğim şey, Trick'in bana verdiği, Panterran Dağları'nda uzun zaman önce yaşamış olan soyu tükenmiş dev kedi türüne benzeyecek şekilde oyulmuş tahta bir kar leoparı. Bir de, Rahibeler eski baskıların yakılmasını emrettiğinde yangından kurtardığım en sevdiğim kitabın birkaç değerli sayfası.

Hizmetkarların kitap sahibi olmalarına izin verilmez, yakılmak üzere olanlar bile.

Son olarak, küçük parşömen parçaları koleksiyonum var. Temizlik yaparken, kâtiplerin veya Rahibelerin attığı ve saklamak istediğim kelimeleri içeren parçaları toplarım ve ilham almak için saçlarıma dolarım. Boş parçalar da iyidir, çünkü Trick ara sıra bana kendi kelimelerimi yazmam için mürekkep verir.

Kral, "Artemisen'in talimatlarına uyacaksınız," diyor.

“Ben—Ne?”

Bana kaşlarını çatarak baktı. "Hangi kelimeyi anlamadın?"

“Hepsi sizden sonra, Majesteleri,” diye fısıldadım ve oda etrafımda dönmeye başladı. “Ben... Tek başıma mı?”

“Saçmalama! Prens ve birkaç askerim sana eşlik edecek. Hırsız da, hayatta kalmaman ihtimaline karşı yedek olarak gidecek. Ayrıca, ormanlık ve çöl doğumlu misafirlerimiz de buna katılmak istediler.” İkisine de şüpheyile baktı.

Orman lordunun gözleri kısılıyor, ancak yanındaki kadın sadece gülümsüyor. İkisi de konuşmuyor.

Eğer hayatta kalmazsan diye hâlâ ona bağlıyım.

“Ama—” diye söze başlıyor büyücü, ancak Trick'ten daha önce hiç duymadığım tiz bir sesle sözü kesiliyor.

“Ne? Ben—” Arkadaşımın sesi aniden kesildi ve ona baktığımda iki büküm olmuş, karnını tutuyordu.

"Sakın krala laf atmaya kalkma, seni aşağılık sokak hırsız. Loncan bile seni reddetti," diye homurdandı yanındaki muhafız, yumruğunu geri çekerek.

Ne? Bu doğru değil. Trick'in kendisi bana loncada çok yüksek bir mevkide olduğunu, neredeyse lideri olduğunu söyledi.

"Bu bize bir şans vermek için yeterli değil, bunu sen de biliyorsun," diye homurdanıyor Kaelen. "Önerdiğim gibi tam bir tabur almalıyız."

"Bu tartışmayı daha önce de yaptık! Denemediğimizi mi sanıyorsun?" Kral tiksintiyle başını salladı. "Kötülükler, ölçülebilir büyüklükteki herhangi bir gruba anında üşüşürler."

"Ancak-"

Kral, alaycı bir üstünlük ifadesiyle, "Ülkeni Corvynne'nin ordusundan geri almak istediğini biliyorum," diyor. "Ama bunu benim askerlerimle yapamazsın. Bu görevi tamamla. Anahtarları bul. Sonra konuşabiliriz."

Bunu anlamıyorum, ama çok da çabalamıyorum. Beynim Fell tarafından kuşatılma fikrine takılıp kaldı. Bu ihtimal beni o kadar ürpertiyor ki dişlerim birbirine çarpıyor. Mutant yaratıkların bir zamanlar insan erkek ve kadınlar olduğu, ancak Corvynne'nin onları canavarlara dönüştürdüğü, pençelerin, dişlerin ve dehşetin korkunç bir karışımı haline getirdiği fısıltıları var.

Kral, "Zengin bir tüccarı koruyan paralı askerlerden oluşan bir grup olarak gideceksiniz," diye duyurdu.

Herkes bana farklı derecelerde inanmazlıkla bakıyor ve ben onların ne gördüğünü biliyorum. Hiçbir koşulda paralı askerle karıştırılamayacak kadar güçsüz, solgun bir genç kadın.

"Soli, zehirler konusunda uzman ve yemek tadımcısı olacaksın," diye açıklıyor Air Touched.

Şimdi herkes başını sallıyor, ben bile. Zehir üreticilerinin çoğu, ürettikleri zehirleri test ederken hayatlarını ölümün eşiğinde geçirirler. Benim zayıf görünümüm bu role mükemmel uyuyor; bu gerçeği çok yakından incelememeye karar veriyorum.

Pallan, çirkin ve alaycı bir tonla, "Sen de tüccar Prens Kaelen rolünü oynayacaksın," diyor.

"Hayır!" Çığlık yankılandı. Benden belki bir iki yaş küçük, simsiyah saçlı ve koyu mor gözlü bir kız, odanın karşısına koşarak prensin üzerine atıldı. "Lütfen, Majesteleri, kardeşimi göndermeyin."

Kaelen'in gözleri başının üzerinden benimkilerle buluşuyor ve gözlerinde bir anlığına saf bir ısırap parıltısı görüyorum. Ancak Kaelen ona baktığında bunu gizliyor, sanki gerçek duygularının üzerine bir maske takıyormuş gibi. On yıldır bu sarayda yaşadığına göre, hissettiği her şeyi saklama konusunda epey tecrübe edinmiş olmalı.

Belki de prensin, ne kadar değişken görünse de, birden fazla kişiliği yoktur. Belki de gerçek benliğini çevresindekilerden saklamak zorundadır.

Bunu anlıyorum.

"Odalarınızda kalmanız söylendi, Kee," diye mırıldandı onu sıkıca kucaklayarak.

"Muhafızımdan kaçtım," diyor meydan okurcasına. "Neler oluyor? Neden yerde yangın çıktı? Hizmetkarlar neden Artemisen'den, 'Umarım eski haline döner' diye fısıldıyorlar?"

Çoğunlukla sessiz kalan Kraliçe Isabella öne doğru yürüdü. "Gel benimle, Karrina. Kardeşin kral ve bizim... konuğumuzla konuşurken biz de çay ve kek yiyelim." Sonuncusunu bana bakarak söyledi.

Prenses, biraz çaba sarf ederek ağlamayı bırakır ve kusursuz bir reverans yapar. "Evet, Majesteleri."

Kaelen eğilip alnından öptü. Bir an kardeşine sarıldı, sonra kraliçeye döndü. İkisi kapıya doğru yürürken, Sylvan'a şöyle bir göz attım; bakışları Karrina'yı odanın dışına kadar takip ediyordu. Sonunda krala döndüğünde gözlerimiz buluştu. Yüzündeki şok ifadesini gördüm, sonra hızla ifadesiz bir hal aldı. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve umursayacak gücü de bulamıyordum.

Kaelen krala doğru eğilir. "Sözünüzü hatırlayacaksınız Majesteleri," der, bu bir ricadan çok bir emir gibidir.

Kralın yüzünde kibir ifadesi var. "Anne babanızın intikamını alma fırsatını dört gözle bekleyeceğinizi düşünmüştüm."

"Evet, öyleyim ama aynı zamanda kız kardeşime bakmak gibi yeminli bir görevim de var."

"Kraliçe kız kardeşine bakacak ve bu görevi başarabilersen onun geleceğini kurtaracaksın. Bu daha önemli değil mi?" Pallan'ın acımasızlığı, açıkça bir tuzak olan bu teklifin her kelimesinden damlıyor. Kaelen buna nasıl hayır diyebilirdi ki?

Birdenbire, başkalarının hayatlarıyla oynayan bu kralı tılsımı ele geçirmeye zorlamak ve başına neler geleceğini görmek için şiddetli bir umutsuzlukla doluyorum. Ancak bu düşünce aklıma gelir gelmez, ondan geri çekiliyorum. Bu olaylar zinciri imkansız olmakla birlikte, aynı zamanda son derece acı verici bir gerçeklik taşıyor, ama bunun beni asla olmadığım birine, başkalarına zarar vermeyi dileyen birine dönüştürmesine izin veremem.

Yanımda duran prens eğilerek, "Dediğiniz gibi, Majesteleri. Kabul ediyorum ve itaat ediyorum." dedi.

Yüz ifadesini daha önce görmemiş olsaydım, neredeyse tevazu maskesine inanırdım.

Belki.

"Katılmıyorum!" diye bağırdı Trick, hâlâ zincirlere vurulmuş halde, odanın bir köşesinden.

Kral, Trick'in yanındaki muhafızlar onu dövmek için yumruklarını kaldırdığında elini kaldırır. "Küçük bir hırsızın anlaşması beni ilgilendirmez, ancak eğer... aynı fikirde değilseniz sizi bu göreve göndermemeye meyilliyim."

Trick yere yığılıp eğildi. "Teşekkür ederim, Majesteleri! Teşekkür ederim. Her şeyi yaparım—"

Kralın dudağı kıvrılır ve önce Neville'i, sonra da Trick'i işaret eder.

"Çavuş. Onu öldürün."

Büyünün Birinci Prensibi: Kimseye zarar verme.

Büyünün İkinci İlkesi: Bir büyücü, eğer bu tür bir zarar Altarra'nın tamamına daha büyük bir iyilik getirecekse, Birinci İlkeyi göz ardı edebilir.

—Büyücüler Loncası Kanunlar
Bildirgesi, Beşinci Çağ

BEŞİNCİ BÖLÜM

Hava estiğinde, Kaelen ve bir asker beni odadan dışarı çıkardı, Trick hâlâ ölmek için yalvarıyordu. Herkese bağırarak istiyorum. Arkadaşıma koşmak istiyorum. Uyanıp tüm bunların kötü bir rüya olduğunu fark etmek istiyorum.

Bunların hiçbirini yapmıyorum, çünkü asker ve prens bana çok yakın yürüyorlar, muhtemelen kaçmamı engellemek için.

"Tılsıma bu kadar yakın olmaktan korkmuyor musun?"

Büyücü, ses tonumdaki acılıktan irkildi ama sakince cevap verdi: "Gerek yok. Şimdilik elbisenizin altında. Odalarımıza vardığımızda, onu çeşitli şekillerde koruyacağım, böylece kendiniz ve çevrenizdekiler için nispeten güvenli bir şekilde taşıyabilirsiniz."

"Göreceli güvenlik" kavramını küçümsemeye cesaretim yok.

Yan koridora döndüğümüzde asker bizi yalnız bırakıyor. Sessizce yolumuza devam ediyoruz ve boynumdaki ölümcül muskanın ağırlığını sürekli hissediyorum.

Prens sonunda kayıtsızca, "Muhtemelen onu öldürmezler," diyor. "Arkadaşını."

"Muhtemelen?"

"Ona ihtiyacımız olacak. Kralın dediği gibi: yedek, önemsiz biri."

Sözlerindeki acımasızlık beni çok etti ve ona sert bir şekilde karşılık verdim: "Öyle mi? Elbette insanların hayatı kraliyet ailesinin ihtiyaçlarına bağlı olmalı."

Böyle bir prensle konuşmaya nasıl cüret edebilirim bilmiyorum, ama bugün tahammül edebileceğim sınırın çok ötesine geçtim, neredeyse hissizleştim. Korkuya bile.

Prens hiçbir şey söylemez, ama yüzü taşa döner.

"O benim tek arkadaşım. Senin aksine, her köşe başında arkadaşlarımla büyümedim." Her şeyini kaybettiğinde çok genç olduğunu hatırlayınca

sözlerimden anında pişman oldum.

Yüzünü buruşturdu. “Bu saray halkı, uyanık oldukları her an makam peşinde koşuyor ve onur ve ayrıcalık oyununu oynuyor. Kraliçenin bana karşı az da olsa bir sevgisi var ve kız kardeşimi kızı gibi seviyor, bu yüzden saray mensupları bana özen ve sahte bir ilgi gösteriyor. Bu durum değiştiği anda, leşin üzerine üşüşen kargalar gibi üzerime üşüşecekler.”

Büyücü bize dönüp baktığında başını salladı. "Benim için de durum aşağı yukarı aynı. Burada birkaç kişi büyüye gerçekten saygı duyuyor, ama çoğunlukla benden korkuluyor veya hor görülüyor. Çok fazla insan, Khyrrus'ta olduğu gibi büyücülerin de ödül avcılarının hedefi olması gerektiğine inanıyor."

Bunu biliyordum. Aynı ödül avcıları, Gri Zihin'e sahip olan bizleri de hedef alıyor. Sürekli bir köle ya da esir bir büyücü isteyen zengin aristokratlar cömertçe para ödüyorlar.

Kaelen kaşlarını çattı. “Karrina ve ben burada misafiriz, Pallan da benim onunkinden farklı bir görüş dile getirdiğim her seferinde bunu hemen belirtiyor. Kız kardeşimin hatırı için, kral bizi on yıl önce, Zhagarn'ın Fell'i gönderip anne babamı öldürmesinden sonra yanına aldığından beri onun isteklerine boyun eğmek zorunda kaldım.”

“Kral Pallan’ın misafirleri olarak mı?”

Acı dolu gülüşünde hiçbir eğlence izi yoktu. "Doğru. Pallanhold Kalesi'nde misafir ile mahkum arasındaki tek fark konaklama yeri."

Büyücü, salonun sonundaki kapalı bir kapının önünde durdu ve cebinden bir anahtar çıkarırken prence uyarıcı bir bakış fırlattı. "Ve eğer böyle şeyleri herhangi bir kulağın duyabileceği bir yerde söylüyorsan, son on yılda hiçbir şey öğrenmemişsin demektir."

“Salon bomboş,” diyor Kaelen. “Benim duyma yeteneğim, Panterran Dağları'nın kayıp kar leopardlarınınki kadar iyi. Eski bir atasözü der ki, bir kar leopardı her zaman geldiğinizi duyabilir.”

“Bunun bir metafor olduğunu düşündüm,” diye karşılık verdim.

“Valourian savaşçılarının savaşa hazır oluşunun bir simgesi.”

Valourian tarafındaki Panterran Dağları ve Khyrrus tarafındaki Altarran Nehri, iki krallık arasında doğal bir sınır oluşturur ve Valourian sancağında hırlayan bir kar leopardı tasvir edilmiştir. Khyrran sancağında ise bir balık bulunur, çünkü Khyrranlar savaşçı bir halk değildir ve Altarran Nehri'ndeki balıkçılık ülkenin en iyisidir.

Pyrrh'in sancağı, burnu kanlı bir kurttur. Bu sembolizmin Pallan'ın düşmanlarının gözünden kaçmadığından şüpheliyim.

Kaelen, tuhaf bir kedi gibi başını yana eğerek beni inceledi. "Temizlikten kirlenmiş bir hizmetçi için oldukça fazla şey biliyorsun. Görüldüğünden daha fazlası var sende, değil mi?"

"Bu herkes için geçerli değil mi?" diye sormaya cesaret ediyorum. "Ama ne bilirim bile, hepinizin benden istediği bu şeyi nasıl yapabileceğimi anlamıyorum."

Mor alevlerle dolu bakışlarıyla daha da yaklaştı. "Unutma bunu, tanrıça dokunuşlu Soli: Başarılı olmalıyız, yoksa Altarra'nın tamamı yok olacak. Bu yüzden başarılı olacağız."

Bize sanki Spires'ın şampiyonluk maçını izliyormuş gibi gözlerini dikip duran Air Touched, ellerini havaya kaldırdı. "Evet, evet, sanırım artık durumun ciddiyetinin farkında. Yeter artık!"

Cevap verip vermediğine bakmadan kapıya döndü, kısa bir mırıldanma yaptı, anahtarı kilide çevirdi ve kapıyı açtı. "Evimden uzaktaki mütevazı evime hoş geldiniz."

Kaelen'e duyduğum öfke ve kralın Trick'in idam emrini vermesinden beri beni saran sis, korkulu bir meraka dönüşüyor. Büyücünün odalarına girmek üzereyim, muhtemelen orada bir sürü korkunç şey var. "Gerçekten mi? Senin odaların mı?"

Onu içeriye kadar takip ediyoruz ve üzerime hiçbir yarasa veya örümcek saldırmadığında neredeyse hayal kırıklığına uğruyorum.

Büyücü şömineye doğru yürüyor, ama prens ve ben kapının yanında kalıyoruz. "Benimle kalıyorsunuz çünkü tılsımı korumam ve gözetmem gerekiyor." Hava Dokunuşu kalın bir bez alıp ateşin üzerinde asılı duran çaydanlığı alıyor. "Çay, sanırım. Yemek de sipariş edeceğim. Kaelen, sen kalıyor musun?"

Prens başını salladı, ifadesi ciddiydi. "Hayır, kız kardeşimi bulup onu teselli etmeliyim. Bu... bu en çok onu etkileyecek."

Büyücü, sanki ona vurmuş gibi irkildi. "Çok üzgünüm," diye fısıldadı. "Başka bir yol bulabilseydim—herhangi bir başka yol—"

"Eminim elinizden gelenin en iyisini yaptınız," diyor, ancak ses tonu bundan hiç emin olmadığını ima ediyor.

İkisi arasında sıradan bir dostluk var gibi görünüyor, ama belki de sadece yüzeysel bir dostluk. Yüzeysel nezaketlerinin altında, her ikisinde de birbirine karşı derin bir güvensizlik seziyorum. Valourian'ın sihir

kullananlara hoşgörölü davrandığını biliyorum—ya da en azından Corvynne'nin güçleri krallığı fethetmeden önce öyleydi.

Demek ki bu kişisel bir mesele.

Biriktirilecek bir bilgi kısıntısı daha.

Kaelen kontrollü bir öfkeyle kapıyı açar ama dışarı çıkmadan önce durur. "Soli, ben... Bu işe bulaştığın için üzgünüm. Görev hayati önem taşıyor, ama bunun senin başına gelmesinden dolayı üzgünüm."

Ve sonra gitti.

Bununla ne yapacağım? Flack'in bana zarar vermesine kızmıştı, ama benim işe yarayacak kadar güçlü olmadığımı düşünüyor. Bu işe bulaştığım için üzgün, ama ne pahasına olursa olsun başarılı olacağımıza kararlı. Bunun ne anlama geldiğini kim bilebilir ki? Benim için ne anlama geliyor?

Sonraki birkaç saat, hayatımda geçirdiğim en tuhaf saatler arasında yer alıyor. Büyücü beni banyo odasına gönderiyor. Başka herhangi bir durumda, gerçek sıcak suyla yapılan gerçek bir banyonun yeniliğini lüks bulurdum. Ama şimdi, vücudumu ve saçımı kasvetli bir şekilde ovuyorum, muskaya olabildiğince dokunmaktan kaçınmaya çalışıyorum.

Hâlâ alev almıyorum, gerçi su dolu bir küvette olmak belki yardımcı olurdu.

Lil'in görüntüsü zihnimde beliriyor ve gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. Bu insanların beni ağlarken görmesine izin vermeyeceğim.

Tekrar giyindiğimde, ateşin önünde saçlarımı kuruturken, kalan azıcık gururumu da yuttum ve büyücüden Trick hakkında bilgi edinmesini rica ettim. O da hizmetçisini bir tepsi yemekle göndererek bilgi almasını istedi, sonra da tılsımı bir koruma kolyesine yerleştirmekle meşgul olabilmek için sessizce yememi söyledi.

Başımı sallayarak isteğini onayladım, tepsideki kocaman yemek tabaklarına bakıyordum. "Bunların hepsi benim için mi?"

Omuz silkerek, "Bana da biraz ayırırsan iyi olur, yoksa daha fazla sipariş veririm. Şimdi, sessiz olun." dedi.

Altı kişiye yetecek kadar yemek var, bu yüzden onun için biraz ayırmakta sorun yaşamayacağım. Kütüphanede yediğim her şeyden çok daha üstün olan bu ziyafete dalmadan önce tepsideki yayılan kokuların tadını çıkarmak için bir an duruyorum. Dana rosto o kadar yumuşak ki ağzımda eriyor; keskin bir yağ ve ot soslu yeşillik salatası da çok lezzetli. Yıllarca idareli beslenmenin ardından karnım bu kadar zengin yemeğe isyan etmeden önce iki küçük limonlu kek ve küçük bir reçelli turta bile tadıyorum.

Bir yanım sürekli çatalımı bırakmaya çalışıyor, Lil hayatta değilken bu kadar yemeği yiyebildiğim için kendimi suçlu hissediyorum. Ama kütüphanede hayatta kalmamı sağlayan pragmatik yanım bana yiyebildiğim sürece yemem gerektiğini söylüyor. Kim bilir bundan sonra ne korkunç bir şey olabilir?

Sonunda karnım doyduğunda, zihnimi meşgul eden onlarca sorudan hiçbirini sormadan sessiz kalmak zor oluyor. Büyücü otları eziyor, mumları yakıyor ve küçük bir metal parçası üzerinde büyüler mırıldanıyor ve kritik bir anda dikkatini dağıtmaktan korkuyorum. Sonunda onu kaldırdığında, sağlam bir gümüş zincir üzerinde gümüş bir madalyon olduğunu görüyorum. Madalyonun kendisi daha önce gördüklerimden daha geniş ve kalın, ancak bu, minyatür bir portre değil, mücevherli bir muska tutmak için tasarlanmış.

"Teorik olarak, bu sizinle temas eden herkesi korumalı. Güvende olduğunuza inanıyorum, ama biri size dokunursa ve muska onları ateşe verirse, siz de onlarla birlikte yanar mısınız? Bunu bilmenin bir yolu yok," diyor dalgın bir şekilde, uzun ve zarif parmaklarıyla kolyeyi tekrar tekrar çevirirken.

Ağzımdan birkaç kelime çıkabilmesi için iki deneme yapmam gerekti. Şok ve inançsızlık birleşerek boğazımda bir tıkanıklık oluşturdu. Sonunda, "İnanıyor musun? Teorik olarak mı? Bunu bilmenin bir yolu yok mu?" diyebildim.

Bakışları benimkilerle buluştu. "İçinizi rahatlatıcaksa, bunu kendimde deneyeyim."

"Ah, evet. Yanarak ölebileceğimizi bilmek beni çok rahatlatıyor, en azından birlikte olacağız."

Gözleri altın rengi bir ateşle parlıyor ve ben de uzun zamandır beni hapseden zihinsel kafese büzülürken buluyorum kendimi. Beni cesur olmaktan ziyade çekingen ve temkinli tutan o alana...

Bu kafesin içi karanlıkla ağırlaşıyor ama güvenli.

Güvenli.

Güvenlik, her zaman en çok onu hiç yaşamamış olanlar için değerlidir.

Annemle kendimi güvende hissettiğimi, silik silik hatırlıyorum. Yoksa bu sadece umudun anıya dönüşmüş hali mi? Ama o zamandan beri hiç öyle hissetmedim.

O zamandan beri hiç olmadı.

Şimdi, büyücüyü izlerken aklımdan geçen tek şey şu: Ben kendimi kim sanıyorum?

Başımı öne eğdim, neredeyse yirmi yıldır hiç kimse olmanın ağırlığı geçici cesaretimi ezmişti. "Özür dilerim, Leydi Elianna. Lütfen küstahlığımı bağışlayın."

Derin bir nefes alıyor. Başımı kaldırmaya cesaret ettiğimde, bana öfkeli bakışlarla bakıyordu.

Oturduğum yerde kamburlaşıyorum, kendimi küçültüyorum. Bu, en sık kullandığım becerilerimden biri; en işe yarayan savunma mekanizmalarımdan biri. Dünya size tekrar tekrar hiçbir şey olmadığınızı söylediğinde, kendinizi onların inançlarının boyutuna ve alanına küçültmek çok kolay oluyor.

"Bunu hemen bırak!" Keskin sözleri, kendi kendimi suçlamama darbe vurdu.

"Ne? Affedersiniz—"

"Şunu yapma! Dur artık!" Kolyeyi masaya sertçe fırlattı ve elini saçlarının arasından geçirerek tacı düşürdü, onu da umursamazca masanın üzerine attı. "Dünya zaten kadınları küçümsemek için yeterince uğraşıyor. Buna katkıda bulunma."

"BEN—"

"Artık bir sözleşmeli köle değilsin, Soli. Kral, sözleşmenin feshedilmesini emretti. Ona belgeleri vermesini söyledim. Lütfen şimdi, Altarra'nın bir kahramanı olarak yoluna devam etmeyi amaçladığın gibi başla. Valourian kar leoparlarının insafına kalmış korkak bir fare gibi değil."

"Ben... Ne? Belgelerim mi? Özgür mü olacağım?" Titremeye başladım ama umudumu bir kenara bırakmaya zorladım kendimi. Baş Rahibe yıllar boyunca bana sürekli özgürlük vaadiyle alay etti, ama her seferinde son anda bu vaadi geri çekti. Bu muhtemelen başka bir yalan ve şimdi bununla kendimi oyalayacak vaktim yok.

Hem dev kar leoparlarını hem de bana onlardan birini hediye eden arkadaşımı düşünmekten güç alıyorum.

Ölmüş olamaz. Olamaz.

"Ben fare değilim, Hava Dokunuşu," diye hırladım, ikimizi de şaşırtarak, büyücü de gülümseyerek başını salladı.

"Hayır, değilsin. Şimdi, büyücülüğümün etkinliğini test edelim."

Bana kolyeyi uzatıyor. Çok güzel, ya da sadece bir mücevher olsaydı güzel olurdu. Derin bir nefes alıyorum, muskayı elbisemin altından ve kordonundan çıkarıp dikkatlice kolyeye yerleştiriyorum.

“İşte orada.” Yan taraftaki minik bir tokaya işaret ediyor. “Bu yeterli.”

Kolyeyi hızla kapatıyorum. “Şimdi ne olacak?”

“Şimdi ona dokunuyorum ve ölmemeyi umuyorum.” Gülümsemesi titrek, ama sesi sakin. “Lütfen, ne olur ne olmaz diye, su havzasının yanına gelin.”

Benden gümüş zinciri boynuma takmamı ve madalyonu ona doğru uzatmamı istedi, ben de öyle yaptım. Uzun bir süre bana baktı, sonra yavaşça elini kaldırıp gümüş kutuya dokundu.

İkimizin de nefesimizi tuttuğumuzu fark ediyorum. O kadar gerginim ki, vücudum ağrıyor ve bir elimle su kabını kavriyorum. O da yavaşça nefesini veriyor ve saymaya başlıyor.

Yüzüncü sayıya ulaştığında ve biz ölmemiş, hatta yanmıyorken bile gülmeye başlıyor. Gülüşündeki neredeyse histeri derecesindeki tepkiyi duymadan edemiyorum.

“Lonca liderim bunu duyduğunda neler olacağını bekleyin.”

“Kariyerine yardımcı olabildiğime sevindim, Air Touched,” diyorum alaycı bir şekilde, bu da onun daha çok gülmesine neden oluyor.

“Ah, Soli. Son birkaç gün oldukça zor geçti.”

Ona inanmazlıkla bakakaldım, ta ki bana ne söylediğinin farkına varana kadar... Sonra, tüm bu durumun saçmalığı, ezici bir rahatlama hissiyle birleşerek bizi sardı. İkimiz de karnımızı tutarak, Thalassian delileri gibi kahkahalar atarken, hizmetçiler tepsiyi almaya geldiler. Şaşkın ifadeleri bizi tekrar güldürdü ve teşekkür sözlerimi zar zor söyleyebildim, hemen uzaklaştılar.

Elianna bir ekmek ve bir elma alıp, devam etmeleri için başıyla işaret etti.

“Hava Dokundu—”

Bana gülümsüyor. “Bence bana Elianna diye seslenmelisin. Artık resmiyeti aştık, değil mi?”

Bunu yapmaya cesaret edip edemeyeceğimi bilmiyorum. Aslında, hem aşırı sinirsel enerjimden hem de yerleşmiş alışkanlığımdan dolayı masayı toplamaya yardım etmek için ayağa fırlamaktan kendimi zor tutuyorum. Büyücü... Elianna... bunu fark ediyor ve başını sallıyor, ama sonra bir muhafız açık kapıya vuruyor. Onu yanına çağırıyor ve adam uzaklaşmadan önce fısıltıyla konuşuyorlar.

Yüzünde hafif bir gülümsemeyle, bir elinde bir tomar kağıt, diğer elinde bir valizle bana döndü. "Trick yeterince yalvardı ki kral idam emrini erteledi. Arkadaşın zindana geri döndü ve seninle birlikte olacak."

Rahatlananın verdiği yoğunluktan titreyerek sandalyenin minderlerine yaslandım.

Büyücü bana bakarken gözlerinden bir şey geçiyor. "Onun seninle gideceğinin farkında mısın?"

"Bu hiç mantıklı değil. Kral benim hayatta kalmamı beklemiyor olsa bile," diyorum, kelimeleri zorla ağzımdan çıkararak. "Trick, Hırsızlar Loncası hiyerarşisinde çok yüksek bir konumda, bir hiç kimse olamaz, suçlu olsa bile."

Elianna, kağıtları dalgın bir şekilde masaya bıraktı, bavulu bana doğru kaydırды ve tekrar masaya oturdu. "İşte, yolculuğun için kıyafetler. Ama o öyle değil, Soli. Eğer öyle iddia ettiyse sana yalan söylemiş. O sadece bir sokak hırsız, hem de pek iyi bir hırsız değil. Yıllardır kralın zindanlarına girip çıkıyor. Lonca onu uzun zaman önce beceriksizliği yüzünden kovdu. Tanınmış olabilir, bu yüzden gerçek bir hiç kimse olmayabilir, ama hiyerarşi ve rütbe açısından, tanıma mükemmel bir şekilde uyuyor."

Hayır. Hayır. Bu doğru olamaz.

Çünkü eğer tek arkadaşım bana bu kadar kolay yalan söyleseydi, o zaman dostluğumuzun kendisi de bir yalan olurdu. Ve bu da benim tek sağlam dayanağımı yerle bir ederdi.

Dolayısıyla bu doğru değil.

"Bu maceraya beni hazırlamak için konuşacak çok fazla şey var, o yüzden Trick konusunu bir kenara bırakalım." Sandalyemden fırlayıp pencereye doğru yürüdüm. Dışarı baktığımda avluda kalabalıkların koşuşturduğunu gördüm. "Burası her zaman bu kadar kalabalık mı?"

Büyücü içini çekti ama konuyu değiştirmeme izin verdi. "Evet, burası her zaman kalabalık, ama gördüğünüz şey sizin yolculuğunuz için yapılan hazırlıklar."

Ona doğru döndüm. "Şimdiden mi? Kralın üç gün hazırlık süremiz olacağını söylediğini sanıyordum. Bu tılsım hakkında hiçbir şey bilmiyorum, nasıl kullanılacağını da bilmiyorum, Corvynne'nin bölgesine nasıl gideceğimi de bilmiyorum."

"İşte bu yüzden size elimden gelen her şeyi öğretme zamanı geldi."

Kolye ucuna tekrar dokunduğumu fark ettim ve elimi zorla geri çektim. "Pekala. Tamam. Bana zehirci rolü yapmayı öğret."

Başını salladı. "Öncelikle panzehirlerden bahsedeceğiz. Ne yaptığınızı bilmiyorsanız kendinizi zehirlemek çok kolay."

"Ya öyle olursa?" Ama ben kitapları okudum. Cevabı zaten biliyorum. Gözlerini ifadesiz bir şekilde dikti. "Öleceksin."

Birinci yasa: Müşteriyi korumak. İkinci yasa:
Kargoyu korumak.

*Üçüncü yasa: Birinci veya ikinci kurala müdahale
eden herkesi öldürün.*

—Paralı Askerler Loncası, Kanla Bağlı
Yasalar

ALTINCI BÖLÜM

Elianna, zehirci kimliğime dair sahte iddialarımı ortaya çıkaran herkesi kandırmak için gereken asgari bilgiyi edindiğimi düşündüğünde, ben çoktan bitkin düşmüş oluyordum.

“Ve sadece Şaron Çölü'nde yetişen bu sulu bitki, sütte kaynatıldığında ölümcül ve her zaman ölümcüldür,” diye tekrarlıyorum, kepçe şeklindeki yapraklarla dolu küçük şişeyi olabildiğince uzağa tutarak. “Mantar tıpanın yeterince güvenli olduğundan emin misiniz?”

Kavanozu elimden alıyor, kemer benzeri bir kılıfın yuvasına yerleştiriyor ve tokalarını kapatıyor. "Evet. En kötü ihtimalle, yapraklara çıplak elle dokunursan, kabarcık oluşabilir. Şimdi uyumalıyız."

Yorgun zihnim durumu kavramadan önce gözlerimi kırptıyorum. "Evet. Lütfen. En azından bu kitabı yanımda götürüp yol boyunca inceleyebilir miyim? 'Altarra Zehirleri Ansiklopedik Rehberi'ni daha önce birkaç kez okudum, ama hayatımın içeriğini bilmeme bağlı olduğu bir zamanda değil."

“Elbette. Sorunuz var mı?”

"Var mı?" Ne kadar açık sözlü olabileceğimi öğrenmek istiyorum.

“Herhangi biri.” Altın rengi gözleri parlıyor ve bunun ne tür bir sihir ifade ettiğini merak ediyorum, ama soru sorarak zaman kaybetmek istemiyorum. Bunun yerine, doğrudan meselenin özüne iniyorum.

“Neden bizimle gelmiyorsun?”

Büyücü ayakkabılarına bakıyor. Kucağında kenetlenmiş ellerine bakıyor. Her yere bakıyor ama bana bakmıyor.

Beklemeye devam ediyorum.

Sonunda derin bir nefes verdi. "Yapamam. Lonca... Gitmeniz gereken yerlerin çoğunda hoş karşılanmıyoruz."

“Gri Zihinli olanlar da öyle,” diyorum. Daha önce hiç düşünmediğim gerçeğe yüzleştüğimde, sözlerim taş üzerinde kırılan çömlek parçaları gibi

küçük cesaret depoma çarpıyor. “Aslında, damgamı gören olursa öldürülebilir veya yakalanabilirim.”

Ayağa kalkıp bileğimi tutarak volta atmaya başladım. "Kral ne düşünüyor? Siz ne düşünüyordunuz? Pyrrh'den dışarı adımımı attığım anda ölüm veya ömür boyu kölelik için işaretleneceğim. Neden böyle bir dezavantajı olan birini seçtiniz?"

Ellerini açıp bana çaresiz bir bakış attı. "Çünkü sen uygunsun, Soli. Tılsım—tanrıça—seni seçti. Ve haklıydım. Haklıydım," diye tekrarladı, sanki hayatları riske atmanın sorun olmadığını kendine inandırmaya çalışıyormuş gibi.

Lil'in hayatını riske atmak.

Lil'in ölümüne sebep olmak.

Muska, yeni ve şık gömleğimin altında göğsüme ağır bir şekilde yaslanıyor. "Haklıydın. Ama bunun ötesini de düşündün mü?"

“Hayır—Hayır. Yeterince ilerlemedim.” Sesi, geleceğim kadar kasvetliydi. “Özür dilerim. Çok özür dilerim, Soli.”

Eğilip masadan küçük bir parşömen parçası alıyor, sonra dikkatlice mürekkeple bir kelime yazıyor ve bana uzatıyor.

Azimle devam et.

Boğazım kupkuru ama parşömeni kıvrırıp saçlarıma örüyorum. "Pes etmemeliyim. Başka seçeneğim olmadığına göre, sanırım en iyisi pes etmemeliyim."

"Kıyafetlerinizi denemelisiniz."

Neredeyse uyuşmuş bir halde, çantayı kendime doğru çekip, şartlar farklı olsaydı giymekten çok mutlu olacağım kıyafetleri çıkarıyorum. Tereyağı kadar yumuşak kahverengi deri pantolon. Üç renkli gömlek. Hepsi çok büyük, ama büyücü yolculukta yeterince yiyeceğim için kilo alabileceğimi söylüyor.

Üzerime tam oturan deri yelek hakkında sorduğumda, "koruma amaçlı" gömleğimin üzerine giyeceğimi söylüyor.

“Neye karşı?”

"Sanırım bıçaklama," diyor dalgın bir şekilde, içinde kötü görünümlü sıvı bulunan şişeleri karıştırırken.

Doğal olarak.

Yakma, zehirleme, bıçaklama.

Anahtarları koruyan tarifsiz bir kötülük.

Ölmenin o kadar çok yolu var ki, zaman çok az.

Başka bir hizmetçi, şimdiye kadar sahip olduğumdan daha iyi oturan bir çift bot ve yolculuk boyunca beni sıcak tutacak kalın bir pelerin olduğu ortaya çıkan bir yığın kırmızı kadife ile geliyor. Ancak nedense, böylesine lüks bir giysiyi pratik açıdan düşünmek yanlış geliyor. Kırmızı renk, annemin bana taktığı takma isim olan kuş üzümünün parlak kırmızısı.

Mülk sahiplerinin ambleminin parlak kırmızısı.

Yeni alınmış kanın parlak kırmızısı.

En azından bu güzel pelerin üzerindeki leke, korse giymiş olsam da olmasam da bıçaklanarak öldürülsem bile fark edilmeyecek.

Kasvetli düşünceleri bir kenara atmak için gözlerimi kapatıyorum ama lüks hissin verdiği keyifle yanağımı yumuşak pelerine yaslamaktan kendimi alamıyorum. Ama sonra bir tiksinti dalgası beni boğuyor. Lil ölmüş ve Trick zindanda iken ben yeni kıyafetlerin tadını çıkarıyorum. Pelerini itiyorum, boğazımın arkasında paslı metal gibi bir utanç tadı hissediyorum.

Cesur birinin sahte derisini giymeye hazırlıyorum, ama Lil'in anısı odada benimle birlikte, etrafımı saran ve içimden geçen karanlık bir şey gibi; huzursuz ölümlerin bir gölgesi, pençe gibi tırnaklarıyla içime işleyen bir draugr.

"Ölmeme izin verdiniz," diye feryat ediyor, sesi gölgelerin arasından hırıltılı bir şekilde yankılanıyor. "Ölmeme izin verdiniz ve şimdi de oyun oynuyorsunuz."

Her şeyi tekrar valizin içine tıkıştırmaya başladım, ama dibinde küçük bir kumaş kese fark ettim. Onu çıkardığımda, neredeyse kahkaha attım -ya da belki de minnettarlıktan ağladım.

Çünkü bu benim.

Kesem. Yıllar önce büyük bir özenle diktiğim kesem. İçinde tahta kar leoparım, topladığım parşömen parçaları (örgülerim için kullandığım kelimeler) ve Rahibeler eski kopyaların yakılmasını emrettiğinde Kaptan Wynona Wavedancer hakkında çok sevdiğim bir kitaptan çaldığım birkaç sayfa var.

Sahip olduğum ve özleyeceğim tek şey bu.

Elianna'nın dikkatini çekmek için keseyi havaya kaldırdım. "Nasıl? Bunu kütüphanede bırakmıştım."

Omuz silkerek, "Kaelen eşyalarınızı toplamayı ayarlayacağını söyledi," dedi.

Kaelen bunu benim için mi yaptı?

Bunların hiçbirini nasıl düşüneceğimi bilmiyorum, bu yüzden aklımdan çıkardım ve keseyi dikkatlice valizle birlikte gelen kemere geçirdim. Tekrar kaybetme riskini göze almayacağım.

Kütüphanedeki yatağıma sadece on dakikalık yürüme mesafesinde olduğumu ama aynı zamanda çok uzaklarda olduğumu fark ediyorum. Bu bittiğinde o hayata nasıl geri döneceğim acaba?

Eğer bu bir gün sona ererse...

Eğer hayatta kalırsam.

Elianna öne eğildi, ellerini o kadar sıkı kenetledi ki canı acımış olmalı. "Soli. Sana söylemek istediğim, hatta söylemem gereken bir şey var. Birine söyle, çünkü içimi kemiriyor. Çok büyük bir sır, lütfen bana saklamamı rica ediyorum."

O sessizce bekliyor ve ben omuz silkliyorum. Kime söyleyeceğim ki? "Evet, söyleyeceğim."

"Eğer sizinle gelseydim, pek bir faydam olmazdı."

Bu hiç mantıklı değil. O, lonca büyücüsü ve yüksek seviyedeki ustalığını kanıtlayan işaretlere sahip. Bir krala atanmıştı.

"Neden-"

Ama gözleri kapanıyor ve vücut dilinden bana söylediği her neyse, söylediğine pişman olduğunu anlıyorum.

"Hiçbir şey. Boş ver. Zaten önemsiz, değil mi?" Ateşi söndürmek için dönüyor ve uyumaya hazırlanırken bir daha konuşmuyor. Ben de bavuldaki ayak bileğime kadar uzanan geceliğimi giyiyorum, bir yandan da garip eşya yığınının bakıp duruyorum. Lüks otellerde mi kalacağız? Gece kıyafetlerimi kim görecektir ki?

Ama ben hiçbir şey söylemiyorum. Elianna benim için bir açılır yatak çıkarıyor ve ikimiz de bir iki saat uyuyormuş gibi yapıyoruz; bu sırada ben de önümdeki yolculukta beni bekleyen tüm korkunç ölümlerin dönen hayallerine daha da dalıyorum.

Tapınak çanları gece yarısını, yani canavarların zamanını, yani az önce geçen günle gelecek gün arasındaki o karanlık, geçiş dönemini vurduğunda, Artemisen'den beni korumasını yalvararak istememek için elimi ağzıma kapatmak zorunda kalıyorum.

Onu kurtarmakla görevli olan benim, bu fikir ne kadar hayal ürünü gibi gelse de.

Ya da küfür.

Benimle konuşsa bile. Ve benim aracılığım.

Bir tanrıçanın motivasyonlarını anlamaya çalışmak kafamın patlamasına neden olabilir. Bunun yerine, her nefese odaklanıyorum ve yaklaşan ölümümle ilgili düşünceleri zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

İçinde.

Dışarı.

İçinde.

Dışarı.

Sonunda, belki bir saat sonra, Elianna'nın nefes alışverişinin uykuya daldığını duydum. Aniden, aklımdan kaçma ihtimali -çılgın, zayıf bir ihtimal- geçti. Yeni kıyafetlerimi ve zehirlerimi alıp saraydan gizlice çıkabilir ve Pallanhold'u sonsuza dek terk edebilirdim. Belki de gerçekten bir zehirci olabilirdim.

Ya da bir kütüphaneci. İnsanlara zarar vermeyen biri. Bilgiyi sadece ayrıcalıklı birkaç kişiyle değil, herkesle paylaşan biri. Yıllarca gizlice elime geçen her şeyi okuduktan sonra, gerçek hayalim buydu. Bu düşünceyle kalbim, ağrıyan başımla aynı ritimde çarpıyor.

Küçük yatakta doğruldum, kapalı ama sürgüsü açık kapıya bakıyordum. Çünkü duyduğum ses kalbimin ya da başımın çarpması değildi. Koridorlarda yankılanan bot sesleri ve hemen ardından gelen bağırışlar vardı.

“Leydi Elianna!” Omzundan tutup salladım. “Ne oluyor? Kim—”

Kapı gürültüyle açıldı ve Kaelen elinde kılıcıyla odaya daldı. “Kalkın ve giyinin. Hemen. Bu gece görevimize başlıyoruz.”

“Ama üç günümüz var,” diyorum, anlamamış bir şekilde.

Elianna uykulu bir halde “Ne?” diye sordu.

Prens, kılıcını kınına sokarken, “Sen de, büyücü!” diye emretti. Üzerimdeki battaniyeleri çekip kolumdan tutarak ayağı kaldırdı.

“Ne demek o da mı?” Kaelen’den uzaklaşıp yatağımın ucunda hazır duran yeni kıyafetlerime uzandım. “Neler oluyor?”

“Zhagarnlar kaleye sızdılar. Tılsımın peşindeler. Hemen buradan ayrılmalısınız!”

"Zhagarn, Fell'leri kendilerine asker olarak hizmet etmeleri için yarattı. Bazı istihbarat kaynakları, Fell'lerin ele geçirilen insanlar üzerinde gerçekleştirilen kötü bir başkalaşımın canavarca sonucu olduğunu iddia ediyor. Diğer raporlar ise Fell'lerin, tanrıça Corvynne tarafından yaratılan mutant bir türün yavruları olduğunu öne sürüyor."

Bu iddiaları doğrulamak için gönderilen ajanların hiçbiri sağ salım geri dönmediğinden, her iki önermeyi de spekülasyon olarak reddediyoruz.

—Kayıtlı parşömenler, Yüksek
Engizisyon Ofisi, Pyrrh

YEDİNCİ BÖLÜM

Elianna, şimdi daha tetikte bir şekilde, "Sen gittikten sonra kapıyı kilitleyeceğim," diyor.

"Hayır, gelemeyeceksin," diyor prens sert bir ifadeyle. "Kral, bizimle gelmeni emretti."

Kaelen'in kolunu tutuyorum. "Prenses. Kız kardeşin güvende mi?"

Gözleri yumuşadı ve elini benimkinin üzerine koydu. Tenimden onun tenine bir farkındalık kıvılcımı sıçradı ve nefesim boğazımda düğümlendi. "Evet. Sarayın en güvenli bölümünde kraliçeyle birlikte."

Büyücü bize bakıyor, sonra da sersemlemiş halinden sıyrılıyor gibi görünüyor. "Şimdi. Şimdi gidiyoruz. Evet. Gerekli eşyaları toplamam gerek."

"Beş dakikanız var."

Sırtım Kaelen'e dönük, gecelik gömleğimi hızla çıkarıp yeni kıyafetlerimi giydim. Arkamı döndüğümde, yüzünde öfke dolu sert çizgilerle bana bakıyordu.

"Sırtındaki izler," diye dişlerini sıkarak hırıldadı. "Bunu kim yaptı?"

"Zaman yok." Başımı sallayıp yanından sıyrıldım, bavulumu ve bir anlık tereddütten sonra da kırmızı pelerinimi kaptım. Elianna deri çantalarını toplarken, ben de zehir kutusunu dikkatlice bavula yerleştirdim, kendimi bilinçli hissederek pelerinimi omuzlarıma geçirdim ve yeni botlarımı giydim.

Dört dakika sonra, kollarımız teçhizatımızla dolu bir şekilde, Kaelen'in kaleden kaçmak için bir geçit bulacağımızı söylediği zindana doğru koridorlarda koşuyoruz. Ancak, Pallanhold askerlerinin işgalcileri yendiklerini bildiren zafer çığlıklarını çoktan duyabiliyoruz.

Derin bir nefes aldım. Kaelen'in kız kardeşine, Neville'e, Bern'e veya Maisie'ye... kalede tanıdığım hiç kimseye bir şey olmasını istemiyorum.

Pekala. Belki Flack. Ya da kral.

Zindanda bizi bekleyen küçük grup silahlarla dolu. Çavuş Neville ve diğer iki muhafız, süslü üniformalarının yerine sıradan seyahat kıyafetleri giymişler; her birinin bir elinde çıplak bir kılıç, diğer elinde bir hançer var. Hâlâ tamamen siyah giyinmiş olan Orman Muhafızı bir yay taşıyor, bir omzunun üzerinde ise çelik uçlu oklarla dolu bir ok kılıfı yükseliyor. Taht odasındaki soluk saçlı çöl kadını da burada. Her uzvuna hançerler bağlı, belindeki kemerde daha fazlası var ve her elinde birer hançer taşıyor.

Beni fark ettiğini görünce bana sıırttı. "Önümüzde heyecanlı günler var, nehir kenarında yaşayan dostum."

"Ömür boyu yetecek kadar heyecan yaşadım," diye mırıldanıyorum ama bu sadece onu güldürüyor.

Bern, ceketini giymeye devam ederken odaya koştu. "Beni çağırdınız mı, Çavuş Neville?"

"Evet evlat," diyor çavuş sert bir sesle. "Bizimle geliyorsun. Kayıpla başa çıkmanın en iyi yolu sıkı çalışmaktır. Ve önümüzde çok zorlu bir yolculuk var."

Bern ağzını sıkıca kapatıp gözlerini bir anlığına kapadıktan sonra Çavuş Neville'e selam verdi. "Evet, efendim."

Odanın içine doğru ilerlediğinde, birkaç adım ötede, hücrenin parmaklıklarına sırtını dayamış bir şekilde duran Trick'i görüyorum. Görebildiğim kadarıyla elinde veya üzerinde herhangi bir silah yok ve kaburgaları ağrıyormuş gibi kamburlaşmış. Gardiyanların ona nasıl davrandığını düşününce bu hiç de şaşırtıcı değil.

Karşılaştığımız her şeye rağmen, onu hayatta görmek içimi bir rahatlama ve sevinç dalgasıyla doldurdu. Hizmetkarın ne anlattığına bakmaksızın, kralın onu yaşatacağına tam olarak inanmıyordum.

Pallan acınacak tipte biri gibi görünmüyor.

Ona doğru koşup sarılmak istedim ama o geri çekilip benden uzaklaştı.

"Şaka mı?" Birden sendeledim ve kollarımı kendime doladım, aniden çok üşüdüm.

Ellerini avuç içleri bana dönük şekilde yukarı kaldırdı ve başını salladı. İnce yüzündeki koyu kahverengi gözleri irileşti. "Hayır, Soli. Üzgünüm ama boynundaki o tanrıça lanetli muska ile daha fazla yaklaşma."

"Ama artık güvende. Büyücü koruma büyüü yaptı, bu yüzden kontrol altında." Ona göstermek için kolyeyi çıkarıyorum.

Geri çekildi, sarı saçları gözlerini benden sakladı. Başını eğerek fısıldadı, "Bundan kurtulacağız. O muskayı senden alıp kaçacağız. Sadece bana

güven."

"Soli," diyor Kaelen, sesinde anlamadığım sert bir ton var. Ama ona döndüğümde, bakışları bana değil, Trick'e yönelmişti. "Hareket etmemiz gerek."

Askerler çoktan tahta bir masayı duvardan çekip taşın bir bölümüne bastırıyorlardı. Yüksek bir iniltiyle bir panel kayarak açıldı ve karanlık bir alan ortaya çıktı.

"Gizli bir tünel," diye mırıldanıyorum, kaygı ve çocuksu bir beklenti arasında kalmış bir halde. Okuduğum öykülerin çoğunda gizli tüneller, kayıp prensesler ve biriktirilmiş hazineler yer alıyor. Ama hiçbir Gri Zihinli bir kütüphane görevlisini konu almıyordu.

Belki bu maceranın ardından biri bunu başaracaktır.

Muhafızlardan ikisi Trick'i iki yandan kuşatmış, karanlık tüneli görünce irkilen ama yine de ilerlemeye devam ediyor. Kaelen kolumu tutarak beni saçma düşüncelerimden kurtarıyor. Ona bakıp deri valizimi daha sıkı tutuyorum.

"Şimdi?"

"Şimdi," diyor sert bir sesle. Neville, Bern, Sylvan, bilinmeyen kadın ve Elianna'yı takip ederek tünele giriyoruz; Trick ve kalan iki asker de en arkadan geliyor. Karanlık mekânın duvarları toprak ve taştan kaba bir şekilde yontulmuş ve rutubetli, küf kokuyor. Etrafımızda örümcek ağları sarkıyor. Altımızdaki zemin, duvarlardan sızan su damlacıklarından gelen kırık kaya ve çamurdan oluşuyor.

Neville ve Bern'in meşalelerinin ardından hızla ilerliyoruz. Elianna bir kez tökezliyor ve sert bir söz söylüyor. Ardından başının üzerindeki boşlukta parıldayan bir ışık topu belirliyor ve yolu meşalelerden daha parlak bir şekilde aydınlatıyor. Gördüklerime rağmen, bu sıradan sihir gösterisi karşısında şaşkınlıkla nefesimi tutuyorum.

Yanımda, Kaelen'in dişleri hızlı bir sırtışıla parlıyor. "Bunu bir parti numarası olarak düşün, o zaman daha az rahatsız edici olur."

"Neler oluyor? Yani, saldırıya uğradığımızı biliyorum ama nasıl? Nasıl içeri girdiler? Tam da tılsımla birlikte ayrılmak üzereyken saldırmaları sadece bir tesadüf mü? Ne—"

"Düşman, Pallanhold'ta tılsımın herhangi bir izini bulmak için yıllardır neredeyse kesinlikle gözlem yapıyor," diyor Kaelen, gülümsemesi solarken. "Şanslıysak, senin hakkında bilgi sahibi olacak kadar yüksek rütbelere

sızmamışlardır. Şimdi, dışarıda karşılaşabileceğimiz şeylere hazırlanmalıyız. Neville!"

Çavuş, prensin ses tonundaki emre doğru omzunun üzerinden geriye baktı. "Prens?"

"Pusuya düşme ihtimalimizin yüksek olduğunu biliyorsun. Zhagarnlar olası çıkış yollarını haritalandırırken son derece titiz davranırlar." Sesi o kadar kasvetli ki, bunu nasıl bildiğini hatırlıyorum.

Anlatılanlara göre, Kaelen ve Karrina'yı güvenli bir şekilde uzaklaştıran güvenilir muhafızların geçtiği çıkışı ebeveynleri savunmuştu. Çocukları güvenli bir şekilde uzaklaştırılana kadar Valour kralı ve kraliçesi, saldıran gücün muazzam büyüklüğü karşısında yenik düşmemişti. Acaba bu anı Kaelen'in aceleciliğinin altında mı yatıyor, yoksa mevcut durumumuzdaki tehlike onu harekete geçirmek için fazlasıyla yeterli mi?

Neville, "Hazırlıklıyız," diyor. "Dışarıda atlarımız ve erzaklarımızla birlikte on kişilik bir birlik var. Ağır silahlılar, hepsi de kendini kanıtlamış savaşçılar."

İlk defa Sylvan'ın soğuk sesini duyuyorum. "Kanıtlanmış savaşçılar çoğu zaman Zhagarn karşısında yeniliyor. Keşke bunun üç katı ya da daha fazlası olsaydı."

Neville sert bir şekilde, "Eğer elimde yedek askerler olsaydı, Andras Al'Sylvan, hepsi orada olurdu," diyor. "Bu saldırıya son derece hazırlıksız yakalandık ve kalenin içindeki işbirlikçilerin onlara yardım etmiş olabileceği anlaşılıyor."

Kadın tanımadığım bir kelime fısıldadı: "İşbirlikçilerin onuru yoktur ve yavaş yavaş öldürülmelidirler."

Andras sert bir şekilde, "Chitai doğruyu söylüyor," diyor.

"Kral, ikinizin de bu göreve çıkmak istediğinizi söyledi mi?" diye soruyorum.

"Tanrıçayı özgürleştirme görevine katılmak bizim hakkımız. Zhagarn'la savaşan herkesin yanında savaşacağım," diye hırladı Chitai. "Herkesin, her zaman, her yerde."

"Anlaştık. Düşman toz olana kadar rahat etmeyeceğim," diyor Andras, ok kılıfından bir ok çıkarıp yanına hazır bir şekilde tutarken.

Bern bize doğru baktı, endişeli bakışları Kaelen ile benim aramda gidip geldi. "Prens Kaelen, Leydi Soli, lütfen tehlikeden uzak durun. Sizi koruyacağız."

Neville homurdandı. "Sen yenisin Bern. Prensi eğitim alanında hiç görmedin."

Arkamdaki gardiyanlardan biri kahkaha atarak, "Bu adam kar leoparı gibi dövüşüyor. Geçen gün beşimize birden saldırdı ve hiç terlemedi bile," dedi.

"Sadece beş kişi miydiniz?" Prensin sırtışı karanlıkta beyaz diş çizgileri gibiydi. "Yerde inlerken daha fazla gibi görünüyordunuz."

Eğer bu konuyu düşünmeye vaktim veya enerjim olsaydı, şımartılmış bir kraliyet prensinden bekleyeceğimden çok farklı bir adam bu. Vücut dili ve ses tonu, kendisinin ve çevresinin tamamen kontrolünde olan bir adamı yansıtıyor ve tünelde sanki daha önce burada bulunmuş gibi emin adımlarla ilerliyor; oysa örümcek ağları ve işaretlenmemiş çamur, bu geçidin çok uzun zamandır kimse tarafından kullanılmadığını açıkça gösteriyor.

Başımı neredeyse sarkıt bir çıkıntıya çarptığımda, belime elini koyarak beni yana doğru çekti ve temas anında nefesimi keskin bir şekilde içime çektim, sıcaklık tişörtümün üzerinden bile tenimi yakıyordu. Nefesimi yuttum ve önümdeki yolu daha dikkatli izlemeye odaklandım.

"Neredeyse vardık." Neville'in sakin sesi bize geri döndü. "Meşaleleri çıkarın ve lütfen ışığınızı açın, Leydi Elianna."

Meşale tutanlar meşalelerini çamurda söndürüyorlar. Büyücünün ışığı kayboluyor. Arkadaki Trick'in yanındaki askerlerden biri koşarak öndeki Bern ve çavuşun yanına geliyor. Onları tünelin sonuna kadar takip ediyoruz, orada bizi ay ışığıyla aydınlanmış karanlık bekliyor.

Prens Kaelen'in eli bir anlığına belimi sıktı, sonra beni bıraktı ve bir hançer çekti. "Bu durumda olmanızdan dolayı üzgünüm. Eğer... Hayır. Sonra görüşürüz."

"Evet. Sonra görüşürüz."

Anlaşılan sözlerime inanıyor, çünkü konuyu değiştiriyor. "Şanslıysak, burada kimse yoktur."

"Ah, burada kimse yok," diyorum surat asarak. "Ve yeni botlarımın içinden ödüm koptu."

Cevap vermek için ağzını açtı ama ne demek istediğini asla anlayamadım, çünkü tünelin ucundan iki hançer havada ısıklık çalarak geçti. Neville, Bern'i kenara çekti, ancak her iki bıçak da hemen yanlarındaki askere saplandı; asker çığlık atarak yere düştü.

"Geri dönmeliyiz!" diye bağırdı Trick arkamdan. "Askerlerimiz kalenin içindeki çatışmayı kazanıyordu. Bu çok tehlikeli!"

“Artık çok geç,” diyor Elianna, gözleri korkuyla açılmış olsa da sesi sakin. “Zhagarn az önce arkamızdaki tünele girdi. Büyülerini hissedebiliyorum.”

Grubumuzun arkasındaki, Trick'in yanındaki asker, kılıcını çekerek hemen geldiğimiz yöne döndü ve Chitai de yanımıza koşarak geldi, hareket ederken daha fazla bıçağını kınından çıkardı.

Kaelen kılıcını çekip beni arkasına çekti. "Yakınımda kal."

Sert ve ölçülü bir bakışla Trick'i süzdükten sonra ona bir hançer fırlattı. "Hırsız. Arkadaşını korumama yardım et. Eğer tılsım kaybolursa, Altarra mahvolur."

Trick kaşlarını çatı ama hançeri yakaladı ve arkamızdan gelebilecek her neyse onun arasına kendini siper etti. Panik yapmamaya çalıştım ve hayatımda hiçbir şeyde bu kadar başarısız hissetmemiştim.

"Şimdi," diye homurdandı Neville.

Orman sakini hafifçe koşarak yanına geldi, yayına bir ok yerleştirdi, sonra tünelin köşesinden dönerek oklarını çekip hayal edebileceğimden çok daha hızlı bir şekilde ateş etmeye başladı.

“Sadece iki Zhagarn vardı ve ikisi de yere serildi. Ne yazık ki, sizin on tanesinin hepsi de yere serildi,” diye sesleniyor Andras bize. “Elbette binanın içini veya arkasını göremiyorum, ama atlar uyarı sesleri çıkarmıyor.”

Bir an için anlamıyorum—atların konuştuğunu mu sanıyor? Ama sonra atların yabancıların yanında huzursuzlandığını, ahırlarında kıpırdanıp sıkıntıdan kışnediklerini hatırlıyorum. Eğer bir şey bir atı rahatsız edecekse, o da Zhagarn ya da çok daha kötüsü Fell olurdu.

Neville askerini kontrol etmek için yere çömelir, ancak adam başını sallayıp gözlerini kapatır. "Öldü."

Arkamızdan bağırışlar giderek yükseldi ve arkamı döndüğümde, hepsi mezar taşı grisi kıyafetler giymiş, silahlı bir düzine adamın koridordan bize doğru koştuğunu gördüm. Kılıç ve hançer sallıyorlardı ve yüz ifadeleri ciddi bir konsantrasyonun örneği idi. Bana yeterince yaklaştıklarında, pazularındaki Zhagarn olduklarını gösteren demir kol bandını görebildiğimde, kanım buz kesti ve olduğum yerde donup kaldım.

Zhagarnlar canavarların efendileridir ve Fell'i kendi emirlerine uymaya zorlayabilen herkes beni canavarların kendilerinden daha çok korkutuyor.

Yanımızda, Elianna sihrini çağırıyor ve her iki elinde de parıldayan ışık topları oluşuyor. Bu topları tavandan aşağıya, saldırganlara doğru fırlatıyor;

toplar adamların üzerine düşüp saçlarını ve kıyafetlerini tutuşturuyor.

Orman sakini bize doğru koşarak ok atmaya başlarken, Çitai de ardı ardına bıçaklar savuruyor. Saldırganlar gelmeye devam ediyor, eğilip kalkıyor, çamurda yuvarlanarak ateşleri söndürüyor ve kollara veya bacaklara saplanan okları veya bıçakları umursamıyorlar.

Ancak okların çoğu kollara veya bacaklara isabet etmiyor. Kalplere, akciğerlere ve hatta bir adamın bağırmak için çenesini kaldırdığında boğazına kadar saplanıyorlar. Chitai'nin bıçakları da benzer hedeflere saplanıyor ve biri saldırganın kafatasına saplanarak gözünü çıkarıyor.

Korkunç manzaradan bayılmaktan ya da kusmaktan korkarak iki büklüm oldum. Kaelen elini uzattı. "Ben yanıdayım."

Derin ve titrek bir nefes aldıktan sonra, nefesimi tutup doğruldum.

Neville, Bern ve ölü askerin girişte toplandığı tünelin sonuna doğru ilerlemeye başlıyoruz. Ancak Kaelen'i takip etmeden önce Trick'i bulmak için dönüyorum. Saldırganlardan biri kılıcını ona saplamadan hemen önce çömeliyor. Trick, Kaelen'in hançeriyle vahşice yukarı doğru saplıyor, adamı kasıklarından vuruyor ve bıçağı karnına kadar çekiyor. Ölmekte olan saldırganın kanının ve gevşeyen bağırsaklarının keskin kokusu mide bulandırıcı ve parlayan bağırsak kıvrımlarını görünce midem bulanarak arkamı dönüp prensin peşinden sendeliyorum.

"Hepsi tamam Neville," diye sesleniyor Chitai. "Ama adamın yaralı."

Geride kalan asker omzunu tutuyor, parmaklarının arasından kan fışkırıyor.

Elianna hızla yanına koştu, valizinden bir şeyler çıkardı. Gazlı bez ve bir kavanoz şifalı ot alıp Chitai'ye doğru başını salladı. "Gömleğini kes."

Kadın bir kaşını kaldırır. "Emrettiğiniz gibi, Hava Dokunuşu," der alaycı bir şekilde, ancak isteneni yapar ve tedavi edilmesi için yarayı açar.

Elianna, yaraya şifalı otlar yerleştirirken usulca bir şeyler mırıldanıyor; bu da kanamayı anında durduruyor. Ardından omzunu gazlı bezle sarıyor. "Burada kalması gerekecek," diye duyuruyor. "Bu yarayla seyahat edemez."

Kaelen, saray bahçesine bakarak, "Ahıra ulaşamazsak hiçbirimiz seyahat edemeyebiliriz," diyor.

Kaelen'in yanına yürüyüp etrafa baktım. Ahır, tünelin sonundan yaklaşık yüz adım uzaklıktaydı ve yol boyunca devrilmiş cesetler vardı.

"Öyleyse atlara binelim," diyor Neville kasvetli bir şekilde.

"Ama askerleriniz," diye itiraz ediyorum. "Cesetlerini böylece yerde bırakamayız."

"Onlar için duramayız," diyor Kaelen bana. "Önceliğimiz seni ve yükünü Pallanhold'dan çıkarmak. Hemen şimdi."

Neville, yüzü asık, bandajlı askere doğru ağır adımlarla yaklaşan adama başıyla onay verdi. "Düşenlerimizin işini halledecek. Prens haklı, kızım. Eğer karga soyundan gelen Zhagarn atlarımızı çalmasaydı veya öldürmeseydi ve yüklerimizi yağmalamasaydı, teçhizatımız zaten ahırda olurdu."

Büyücü, uzaklara bakarak, "Atlar hâlâ orada ve yaşıyorlar," diyor. "Ama... bir şey hissediyorum... Kahrolsunlar! Düşman korunuyor. Şimdi ahırın arkasından daha fazla saldırgan geliyor. En az iki, belki üç."

Neville, "O az sayıdaki düşmanla doğrudan karşı karşıya geleceğiz, onları etkisiz hale getireceğiz ve atlara saldıracağız," diye emretti. "Haydi!"

Bern öne doğru ilerleyerek önüme geçti. "Sizi koruyacağım, hanımefendi."

Kaelen başını salladı. "Güzel. Hadi gidelim. Ben saldırganlarla ilgileneceğim, sen de Soli'yi koru."

Kaelen'in ardından tünelden ahıra doğru hızla çıktık, ama Elianna o kadar aniden durdu ki neredeyse ona çarpıyorduk. Başını tuttu ve çığlık attı; sesi o kadar tiz ve kırılıyordu ki, etraftaki tüm yıldızları parçalayabilirdi.

"Yanılmışım. Fell'ler! Fell'ler burada!"

Korku damarlarımı buz gibi donduruyor ve bir adım daha atamaz hale geliyorum. Fell. Corvynne'nin mutant yaratıkları. Burada mı? Pyrrh'de mi? İmkânsız.

Ama bu doğru.

Ahırın etrafından bir sürü yaratık fişkırıyor ve ay ışığı bile yüzlerini aydınlatmaktan kaçınıyor. Okuduğum betimlemeler beni iliklerime kadar ürperti, ama hiçbirini gerçeğe yaklaşıp bile.

Hiçbiri yeterince korkunç değildi.

Neredeyse erkeklere benziyorlar, ama midemi bulandıracak kadar farklılar. Erkekler, ama ancak tanrıça Corvynne hayvan parçalarını insan parçalarıyla birleştirmiş olsaydı. Ve sadece herhangi bir hayvan parçası değil—sadece yırtıcı hayvanların parçaları. Kana bulanmış, kurt benzeri burunlar. Ağır, ayıya benzeyen omuzlar ve burunlar. Hatta pençeleri parçalamaya ve yırtmaya hazırlanırken gagalarından çığlık atan canavarlarda yırtıcı kuşlar bile mevcut.

Yirmi kişiler olmalı, hayır, otuz. Ve gri giysili üç Zhagarn da onlarla birlikte emirler yağıdırıyor.

Daha doğrusu, tek bir emir, tekrar tekrar: "Hepsini öldürün ve muskayı bulun!"

Kaelen hızla arkasını döndü, ceketini üzerinden attı. Ceketini yanıma yere fırlattı. "Soli. Burada kal. Bern! Onu canın pahasına koru!"

Bern esas duruşa geçti ve kılıcını kaldırdı. Neville büyücüyü yanıma getirdi ve üç adam gevşek bir yarım daire oluşturarak bizi çevreledi, kendilerini yaklaşan canavarlarla aramızda konumlandırıdılar.

Chitai, Andras ve Trick, silahları hazır bir şekilde bize doğru koştular. Orman savaşı yüksek, vahşi bir savaş çılgılığı attı ve saldırganlara son oklarını fırlattıktan sonra, ölü Zhagarn'lardan birinin ok kılıfını alarak saldırısına devam etti.

Kaelen, hareket etmeden hemen önce Bern'e "Soli'yi koru" diye emretti.

Yıllarca bulabildiğim her kitabı, cildi ve parşömeni okuyan ve engin bir kelime dağarcığına sahip olduğumu iddia eden ben bile, hareket halindeki prensi yeterince tarif edecek tek bir kelime bulamıyorum. Orman oklarının yağmuru arasında, akıcı hareket ve mükemmel dengeyi birleştiren ölümcül bir zarafetle ilerliyor. Aklıma bir Khyrran aslanı imgesi geliyor.

Canavarlar, tek başına onlarla yüzleşmeye gelen bu yakışıklı prene alaycı bakışlarla bakıyorlar. Ancak ona saldırdıklarında, prens birdenbire ortadan kayboluyor. Her saldırılarında, dişlerin, pençelerin ve bıçakların ulaşamayacağı bir mesafede kalıyor, ancak neredeyse hiç hareket etmiyor gibi görünüyor.

Kaelen'in kahkahası zengin, derin ve vahşi; Fell'de ölümcül bir Kraken'in güçlü bedenini Buz Denizi'nde savurması gibi hareketlerinin şiirselliğine bir karşı melodi gibi. Kılıcını küçük, hassas hareketlerle savurarak yoluna çıkan her yarattığı yere seriyor. Vücudu su gibi akıcı hareket ediyor, ama o kadar çok saldırgan var ki, kendisine yöneltilen her darbeden nasıl kaçtığını anlayamıyorum.

Neville homurdanarak, "Soli ve Elianna'nın yanında kal," dedi ve Kaelen'e yardım etmek için öne atıldı. "Yardım etmek" derken, prensin karşılaştığı herkesin öldüğünden emin olmak için peşinden gitmeyi kastediyorum.

Bunu yapmasına gerek yok ama eminim bu gibi durumlarda faydalı hissetmek önemlidir.

Andras yayını yere bırakıp düşmüş askerin elinden bir kılıç kaptı. Kaelen ve Neville'in yanından sıyrılan birkaç Zhagarn ve Fell'e saldırdı, Chitai ise kalabalığa bıçaklar fırlattı. Elianna kendine geldi ve saldırganlara kızgın

enerji küreleri fırlattı, kürelerin düştüğü her yerde yanmış kumaş ve et parçaları kaldı. Ona çalışma alanı vermek için yolundan çekildim, keşke bizi savunmaya yardımcı olmanın bir yolunu bulabilseydim diye düşündüm.

Yine de, işe yaramaz olmamayı diliyorum.

Trick, elinde hançerle ve yüzünde acı bir ifadeyle dişlerini göstererek Elianna'nın yanında duruyor. Ona bir şey söylemek istiyorum ama neden ya da ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Belki de tek arkadaşıma söyleyeceğim son sözler? Ama bana baktığında gözleri irileşiyor ve bana doğru atılarak, omzumun üzerinden bir şeye bakarak adımı bağıyor.

Ya da bir başkası.

Elianna ve ateş toplarından uzaklaşırken, savunucularımdan çok fazla uzaklaştığımı birden fark ettim. Trick'in bağırmasıyla içgüdüsel olarak çömeldim ve arkama baktığımda tünelde saklanmış olması gereken saldıran bir Fell gördüm. Pençelerinin başıma savurduğu rüzgar, saçlarımı dağıtacak kadar güçlüydü.

İlk içgüdüm çılgılık atmak oluyor.

İkinci seçeneğim ise koşmak.

Ben ikisini de yapmıyorum.

Kendimi Chitai'ye doğru fırlattım, o da Zhagarn'lardan biriyle yakın dövüşe girmişti. Ayak bileğindeki kılıfından hançerlerinden birini kaptım. Sonra yana doğru atıldım ve canavar beni yere devirmeden önceki o kısa saniyede tüm gücümle yukarı doğru sapladım. Kafam bir kayaya çarptı ve çılgılık attım, görüşüm bulanıklaştı. Tılsım, tenime değen koruyucu kolyenin içinden bile hissedebildiğim yakıcı bir ısıyla titreşiyordu.

Kurt benzeri bir ağızdan akan sıcak salya alnıma damlıyor. Saçlarımda Fell tükürüğüyle ölmek istemediğimi düşünmeye vakit bulamadan, ağır beden havaya fırlayıp benden uzaklaşıyor ve yukarı baktığımda prensin yarattığı ensesinden tutarak havada tuttuğunu görüyorum.

Ölü yaratık.

Çünkü Chitai'den aldığım hançer canavarın göğsünden dışarı çıkmış durumda ve gözleri ölümlle donmuş.

Geriye doğru sendeledim ve Kaelen cesedi yanına yere fırlattıktan sonra bana kalkmam için elini uzattı. Başımı o darbeden sonra kendi başıma ayakta duracak kadar dengem olup olmadığından emin olmadığım için yardımı kabul ettim.

Az önce birini öldürdükten sonra.

Bir şey?

En azından bilinçli bir varlık. Bilinçli bir varlığı öldürdüm.

Vicdanım, bu konuda en ufak bir pişmanlık duyma girişiminde bulunuyor, çünkü içimdeki geri kalan kısım –hayatta kalmayı çok isteyen Soli– onu öldürdüğüm için tamamen ve coşkuyla mutlu.

Benden daha iyidir.

“Yaralandın mı?” Kaelen omuzlarımdan tutuyor ve beni baştan aşağı süzüyor. Daha iyi bilmeseydim, endişeden çılgına döndüğünü düşünürdüm.

Benim için.

Ama bunun doğru olamayacağını biliyorum. Bir prens neden sıradan bir insanla ilgilensin ki?

Ah, tabii ki. Tılsımı taşımam gerekiyor.

Sessizce başımı salladım ve savaş alanına bakmak için ondan uzaklaştım. Tüm saldırganlar yere serilmişti—ölü ya da ölmek üzereydiler. Kaelen bir an daha yüzümü inceledi, sonra kılıcının ucunu ölü Zhagarn'lardan birinin ceketine sildi. "Daha fazlası gelebilir. Gitmeliyiz."

Bern, çatışma başladığında düşürdüğümüz valizleri, pelerinleri ve çantaları toplamak için tünele doğru koşarken, "Eşyalarımızı alacağım," dedi.

Neville büyücüye döndü. "Leydi Elianna. Bu cesetleri ateşe verip yok edebilir misiniz? Ya da biraz Hava Dokunuşu büyüsü yapabilir misiniz?"

“Hava Dokunuşu büyüsü” derken ne kastettiğinden emin değilim. Belki de bedenleri uçurmak mı? Ama önemli değil, çünkü gözleri geriye doğru dönüp bayıldıktan sonra, Hava Dokunuşu büyüsüyle ya da başka bir şekilde hiçbir şey yapamayacak.

Chitai, büyücü yere düşmeden önce onu yakalamak için atladı. Şaşırtıcı bir güçle Elianna'yı kollarına aldı ve prene başıyla işaret etti. "Önden git, nehir sakini. Görünüşe göre ya yola koyulacağız ya da öleceğiz."

Kaelen'in peşinden ahıra doğru koşarken, Chitai'nin sözlerinin önemi aklıma dank etti. Ani bir frenle durdum. "Bekle. Bineceğiz mi? Neye bineceğiz?"

"Elbette atlar," diye mırıldandı Trick, bana yetişirken, hâlâ çok yaklaşmamaya dikkat ederek.

Başımı sallayarak geri çekildim. "Ah. Hayır."

"Hayır, ne?" diye soruyor Neville.

“Hayır, teşekkür ederim. Ben ata binmiyorum.” Dört yaşından beri ata binmedim ve şimdi de binmeyi planlamıyorum.

Atlar olmasaydı annem hâlâ hayatta olurdu.

Hâlâ yara almamış olurdum ve onunla mutlu bir şekilde yaşırdım.

Kaelen, hayatımda gördüğüm en büyük atı önderliğinde ahırdan çıkarıp koyu mor bakışlarıyla beni süzdü. "Sakinlerdi çünkü ahır çalışanlarından biri içeride onlarla birlikte saklanıyordu. Yardım getirmesi için onu sarayın önüne gönderdim. Atlar hazır ve bizim için bekliyorlar. Ve Soli, istemiyorsan binmek zorunda değilsin."

"Öyle değil mi?"

Eyerin üzerine atladı. Ben kaçamadan, saklanamadan ya da tünele geri koşamadan, atını bana doğru yürüttü, eğildi ve beni tek güçlü koluyla kucakladı. "Hayır. Ben ata bineceğim. Sen sadece yanımda oturabilirsin."

Atın, sıcaklığının ve kokusunun ezici gerçekliği ve güçlü bacaklarıyla beni saran adam, yaklaşan paniğimden beni uzaklaştırıyor. Fell ve Zhagarn'ın dehşetinden sonra, bir atın varlığı çok daha gerçekçi ve normal geliyor; bu da çocukluk travmama rağmen korkularımı yatıştırmaya yardımcı oluyor.

Ben onun önünde, tercihen ata dokunmadan rahat bir şekilde oturmanın yolunu bulmaya çalışırken, Chitai dikkatlice Elianna'yı Bern'e uzatıyor ve Bern onu vagonun arkasındaki demetlerin arasına bırakıyor. Trick ve Bern sürücü koltuğuna biniyor. Chitai, uzun süredir aldığı eğitimin rahatlığıyla kahverengi-beyaz atına biniyor ve onu, eminim ki soylu bir lord gibi zarif bir şekilde uzun gri bir atın üzerinde oturan Andras'ın yanına itiyor.

"Arabayla gidebilirim," diye düşündüm, ama bu pek bir iyileşme olmazdı. Annemin ölümüne neden olan kazaya atımız çarpmıştı.

"Burada iyisin," diyor Kaelen beni kendine doğru çekerek. "Harekete geçmemiz gerekiyor."

Protesto etmeyi bırakıp titremeyi dindirmeye çalışarak iki elimle eyerin boynuzunu kavradım ve yola koyulduk. Neville, iri yapılı kestane rengi bir atla önden gidiyordu. Bern, arkamızdan arabayı sürüyordu, Trick ise sessizce yanında duruyordu. Arabayı bir çift kahverengi at çekiyordu ve yanına da canlı, siyah-beyaz bir kısrak bağlıydı.

Birkaç dakika içinde, şehrin dışındaki daha az kullanılan kapılardan birine doğru dar bir yoldan ilerliyoruz.

Ben atın üzerindeyim.

Hâlâ hayattayım.

At üzerinde.

Boynumda ölümcül bir muska var.

Anlatılmaz bir kötölük tarafından korunan veya geri alınması imkansız olan iki anahtarın arayışında.

Kader tanrıçalarının mizah anlayışı olmadığını kimse söylemedi.

*Ata binmeyi ilk öğrenirken, küçük zaman dilimleriyle
başlamak gerekir. Aksi takdirde, önemli ölçüde
rahatsızlık yaşanabilir.*

—Kaptan Wynona Wavedancer'ın,
Kaptan Wynona Wavedancer ve Issız
Adalar adlı kitapta, ilk kez ata
binmeye çalışan birinci yardımcısına
söylediği sözler.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kaptan Wavedancer şaka yapmıyordu.

Ama bence tam olarak kastettiği rahatsızlık bu değildi.

Prens'in bana verdiği bezle Fell'in kanını ellerimden, salyasını da yüzümden birkaç dakika boyunca sildim ve bunu yaparken hiçbir şey düşünmemeyi başardım. Ama şimdi...

Kaelen, sanki bunun için doğmuş gibi ata biniyor, ki elbette öyleydi. Ben ise önünde, bir eşeğin piruet yapmaya çalışması kadar dengesiz ve beceriksiz bir şekilde ata biniyorum. Kollarını dizginleri tutmak için bana dolamış olmasına rağmen, geriye yaslanmamak veya vücudumun herhangi bir kısmının ona değmesine izin vermemek için olabildiğince dik duruyorum. Ama atın her adımı beni sarsıyor ve zaten kırılğan olan dengemi bozmakla tehdit ediyor. Kafama aldığım darbe de genel sefalet halimi daha da kötüleştiriyor; kafatasım atın yürüyüşüyle aynı ritimde zonkluyor.

Bütün bunlara rağmen, prensin vücudunun sıcaklığını arkamda çok net hissediyorum. Güçlü uylukları kalçalarımı ve bacaklarımı sarıyor ve her hareketinde kasılıyor. Sandal ağacı kokusu da beni sarıyor, sinirlerimi daha önce hiç hissetmediğim bir ürpertiyle titretiyor.

Sorchonne Parnour'un "Fahişeler Loncasının Aşk Dilleri" adlı kitabının 7. baskısını okudum, ancak Baş Rahibe kütüphanedeki yasaklı kasalara girdiğimi bilseydi beni dövdürürdü eminim. Yani ne hissettiğimi biliyorum. Bu, olağanüstü güzel bir adamın yakınlığına karşı fizyolojik bir tepki, tehlikeyle karşı karşıya kalmamızın etkileri ve beni koruyan güçlü ve ölümcül becerisine duyduğum takdirin birleşimi.

Bunda, öldürdüğüm Fell'i düşünmemek için zihnimin gösterdiği çabanın da büyük payı var.

Prens kulağımın dibindeki boğuk kıkırdaması tüylerimi diken diken etti ve yemin ederim ki ense tüylerim diken diken oldu. Sessizce nefesimi

verdim ve bedenimden çıkan nefesle birlikte Kaelen'e vereceğim cevabı zihinsel olarak açıklama yönündeki zayıf girişimlerim de yok oldu.

Haksız derecede yakışıklı, şüphesiz hayatımı kurtardı ve bana çok yakın.

"Rahatlayabilirsin Soli. Isırmayacağıma söz veriyorum."

Prensın dudaklarını bana değdirdiği görüntüler zihnimi dolduruyor ve yüzüm yanıyormuş gibi hissediyorum. Kütüphanede son derece gizli okuduğum aşk romanlarından alıntılar, kelimesi kelimesine net bir şekilde bilincimde beliriyor. Baş Rahibe bunu öğrenseydi beni ölümün eşiğine kadar döverdi ve bu düşünce kızarmış yanaklarımı soğutmaya yetiyor. Aniden, gecenin henüz gökyüzünün hakimiyetini şafağa devretmemiş olmasına çok sevindim. Kimsenin beni kızarıırken görmesini ve nedenini merak etmesini istemem.

"Kimseye yük olmak istemiyorum," diye yanıtlıyorum, sesim kaslarım kadar kaskatı.

Kaelen içini çekti. "Soli. Sen bir yük değilsin. Asıl yükü sen taşıyorsun; bu yük Altarra'yı kurtarabilir. Bu yükü geri kalanımızla paylaşmana izin vermen gerekecek."

Hiçbir şey söylemediğimde, arkamda gerildiğini hissediyorum.

"Seni koruyamadım. Çok üzgünüm. Canavarların hiçbirinin sana yaklaşmasına izin vermemeliydim," diyor sesi kasvetli bir şekilde. "Lütfen beni affet ve tilsimi koruyacak nefesim olduğu sürece bunun bir daha asla olmayacağını bil."

Düşüncelerimden sıyrılıp arkamı döndüğümde onu gördüm. Koyu renk gözleri, solmakta olan şafak öncesi ay ışığında parıltıyordu. Yüzü sert çizgilerle kaplıydı.

"Kae—yani, özür dilerim. Prens Kaelen. Bunu nasıl söyleyebilirsin? Eğer sen olmasaydın hepimiz ölmüş olabilirdik."

Gözleri, en gizli düşüncelerimi görmeye çalışıyormuş gibi gözlerime dikildi. Sonra gergin omuzları biraz gevşedi. "Öncelikle, bana Kaelen deyin. Eğer biri 'prens' ya da 'majesteleri' diye hitap edildiğini duyarsa, bu gizli oyunumuz işe yaramaz. İkincisi, daha hazırlıklı olsaydım, on bir adamımızı ölümle, birini de ağır yaralanmayla kaybetmezdik. Size söz veriyorum, daha iyisini yapacağım."

Onun vaadi bir yeminin gücüne sahipti ve dudaklarıma yükselmeye çalışan otomatik itirazı bastırdım. Bu seferi planlamamıştı, hatta katılmak bile istememişti, yine de ilk içgüdüğü komutayı ele geçirmek—kılıcıyla

hayatlarımızı kurtarmak—ve ardından herhangi bir başarısızlığın sorumluluğunu üstlenmek oldu.

“Ben de daha iyisini yapacağıma söz veriyorum.” Tekrar önümü dönüp attan duyduğum korkuyu aklımdan atmaya çalıştım. “Zehirler hakkında bilgi ediniyorum, ama belki de bana hançer kullanmayı da öğretsen iyi olur. Bir dahaki sefere saldırıya uğradığımızda işime yarar.”

Onun hayal kırıklığıyla homurdanmasını duyuyorum ve neredeyse gülümsüyorum.

Chitai, atını yanımıza dörtnala sürdükten sonra kuru bir sesle, "Görünüşe göre kendi başınıza gayet iyi bir iş çıkardınız," dedi. "Sanırım benim eşyalarımın bir şey almışsınız."

Ona bakakaldım, önce anlamadım, sonra birden aklıma geldi. Bıçağı. “Ah! Chitai, çok üzgünüm. Bıçağını çalmak istemedim—sadece... çok korkmuştum, düşünmeden hareket ettim. Ama ben—” Ürperdim. “Çok üzgünüm. Düşünmedim ki... geri çıkarmak zorunda kalacaktım. Yerine yenisini bulmanın bir yolunu bulacağım.”

Kaelen, söz seline son vererek eğildi ve botunun içine uzandı. Bir hançer çıkardı ve havada Chitai'ye fırlattı; Chitai de onu tek eliyle kolayca yakaladı. "Senin için geri getirdim."

Teşekkür ederek başını salladı ve bıçağı kılıfına koydu. "Prenses, bir nehir sakini gibi dövüşmüyorsunuz. Bu kadar becerikli bir bıçağı daha önce sadece bir kez gördüm."

Taht odasındaki halinden farklı görünüyor, aynı kıyafetleri giymiş olmasına rağmen. Bıçaklar elbette aynı. Ama sarayda zararsız bej bir örtü gibi duran kıyafetleri şimdi kaslı vücuduna sıkıca oturmuş ve kolları çıplak. Sol üst koluna mavi bir kumaş parçası bağlanmış, uçları dirseğine kadar uzanıyor.

Keskin, siyah gözlü bakışları bana döndü. "Ben Şarnon Çölü'nden Chitai'yim. Büyük bir ihtiyaç anında silahımı kullandığın için benden özür dilemene gerek yok. Kaynakları paylaşan kabile, kaynayan kumların altında hayatta kalır. Bu senin ilk avın mıydı?"

Titrek bir nefes aldım. "Ben... Evet. Umarım bu benim tek öldürüşüm olur demek isterdim ama görevimizi göz önünde bulundurursak bu tehlikeli derecede safça bir düşünce gibi görünüyor."

Şaron Çölü halkları hakkında yazılmış eserler nadirdir ve gerçek bilgi açısından pek bir şey sunmaz. Orada çok fazla soru soranların uzun yaşamadığına dair bir söylenti vardır. Chitai'nin dövüşünü gördükten sonra

buna şaşırmadım. Belki de büyük büyükbabaları, yetenekleri kadar onurlarıyla da ünlü, artık soyu tükenmiş bir çöl savaşçıları tarikatı olan Şafak Tarikatı'nın üyeleri idi.

"Kaelen. Soli. Bu görev süresince suyumu, bıçaklarımı ve hayatımı size adıyorum," diyor o kadar resmi bir şekilde ki, ciddi bir yemin olduğunu anlıyorum. "Artemisen kurtarılmalı ve sen, Soli, tanrıça Corvynne'ye fırlatacağımız ok olacaksın. Sadece bir korkak seni terk eder."

"Bu görev için suyumu, bıçaklarımı ve hayatımı sana adıyorum," diyor Kaelen. "Yolculuğumuza hoş geldin, Sharnon'lu Chitai."

Chitai başını ona doğru eğdi, sonra da bana baktı.

Ben de aynı şekilde karşılık vermek istiyorum, ama her zamanki gibi - muhtemelen aşırı derecede- düşünme eğilimim beni durduruyor. Bir an için konsantre oluyorum, bisikletle giderken boş sokağa bakıyorum, sonra tekrar Chitai'ye dönüyorum.

"Anlamını tam olarak anlamadan bu yemini etmem onurlu olur mu? Bu geceye kadar hayatımda mutfak bıçağından başka bir bıçak kullanmadım. Su, eksikliğini çekmediğim birkaç kaynaktan biriydi. Ama hayatım, seçmemiş olsam da, bu göreve adanmış durumda." Derin bir nefes alıyorum. "Eğer siz de bunun bir parçası olmaya söz veriyorsanız, size minnettarlığımı kelimelerle ifade edemem. Sizi güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma kesinlikle söz veriyorum, ancak bunun bir hizmetkarın bir savaşçıya vereceği çok büyük bir söz olmadığını biliyorum. Ama kabul ederseniz, onur duyarım."

Chitai, ciddi bir baş sallamasıyla beni ödüllendirdi. "Sözünüz dürüstlük ve alçakgönüllülükle verilmiş, bu da onu duyduğum en değerli sözlerden biri yapıyor. Tek bir kabile, Pyrrh'un Soli'si, Valourian'ın Kaelen'i."

Kaelen, "Tek bir kabile, Sharnon'lu Chitai" diyor.

Ben tekrar konuşmadan, atını dörtlale koşturdu ve Çavuş Neville'in yanına geldi.

"Çok iyi yapmışsın," diye mırıldandı Kaelen, kaslı kolunu belime dolayarak beni kendine daha da yaklaştırdı. "Sen, güzel bir paketin içinde saklı bir çelişkiler dünyasısın, değil mi?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum ama yüzüm tekrar kızarıyor. Sert vücudu benimkine yapışmış olan bu prens beni güzel mi buluyor? Ama sonra iç çekiyorum.

Onun iki kişiliği ne anlama geliyor? Anlamsız bir flört ve ölümcül bir tehdit mi? Hangisini daha çok seviyorum?

Hangisinden daha az nefret ediyorum?

Ben, güzelim.

Kendime alaycı bir şekilde bakıyorum. O, yıllarca anlamsız, flörtöz laflar etme pratiği yapmış bir saray mensubu. Hiçbir şey ifade etmiyor. Yine de, bu kelimeyi bana yöneltilmiş olarak duymak o kadar beklenmedik ve fantastik ki, ne kadar kazara olursa olsun, öldürdüğüm Fell'i neredeyse unutturmaya yetiyor.

Ve bindiğim at.

Ve hızla yaklaştığımız şehir kapısı.

Ve tek arkadaşım, arkadaki arabada gidiyordu.

Boynumdaki muskayı neredeyse unutturacak kadar.

Neredeyse.

Ama bu, Kaelen'in tılsımı korumamı söylediğini unutmamı sağlayacak kadar yeterli değil.

Sizi korumaz.

Neville, saraydaki saldırıdan haberdar bile olmayan şehir kapısındaki muhafızlarla kısa bir konuşma yapıyor. Kan içinde kalmış halimizle ilgili herhangi bir soru işareti olsa da, komuta zincirini takip ederek büyük ahşap kapıları açıp çıkmamıza izin veriyorlar. Karşı tarafta, güneşin doğuşuna ve güne hükmetmeye hazırlanırken ufku çizen altın-kırmızı parıltılı şafağı görüyoruz. Pelerinimi daha sıkıca üzerime çekiyorum; saraydan yarım saatlik yolculuk boyunca sonbahar gecesinin keskin soğuğu kemiklerime işlemişti. Dişlerim titremeye başlayınca, Kaelen dizginlerden bir elini çekip beni kollarının arasına alıyor ve bizi daha da yakınlaştırıyor. Yolculuk boyunca ondan giderek daha da uzaklaştığımı fark etmemiştim.

Kapıdan geçerken, daha önce hiç görmediğim bir manzaraya bakıyorum. Yaşanan her şeye rağmen, özgürlüğün ilk görüntüsüne hayran kalmaktan kendimi alamıyorum.

“Şehrin dışına ilk defa çıkıyorum,” diye fısıldıyorum.

Kaelen duymak için başını bana doğru eğdi. "Ne kadar zamandır?"

“Tüm hayatım boyunca.”

“Gerçekten mi?” Bir an sessiz kalıyor. “Bu pek de şaşırtıcı değil. Sanırım Valourian'dan ayrılmadan önce bir hizmetkarın hayatının ne kadar dar

kapsamlı olması gerektiği hakkında fazla düşünemeyecek kadar gençtim. Eğer... eğer bunu değiştirme şansım olursa, değiştireceğim.”

“Sadece bir hizmetçi değil,” diyorum sessizce, sesimdeki acılığa şaşırarak. Hayatı benimkinden çok farklı, çok daha üstün olan birine içimi dökmeye istekli olmama da şaşırdım. Ama eğer bu yolculuğu sessizlik içinde yaparsak, sonsuz bir yolculuk olur.

“Bir sözleşmeli hizmetçiydim. Rahibeler bana yılda sadece dört kez, bayram günlerinde kütüphane alanından çıkmama izin veriyorlardı. Trick'le de o zaman tanıştım.” Anıyı hatırlayınca kısaca gülümsüyorum. “Ama en ufak bir hatayla bu ayrıcalığı kaybedebilirdim.”

Kaelen'in kolu beni daha sıkı kavradı ve sesi boğuk bir şekilde cevap verdi: “Seni aç bıraktılar, esir tuttular ve sana acımasızca davrandılar. Bütün bunların yanı sıra sırtındaki yaralar da var—hayır, onları unutmadım. Geri döndüğümüzde, Rahibelerin hesap vermesi gerekecek.”

Geri döndüğümüzde.

Kral Kaelen'in bu düşüncesinde ne diyeceğini tahmin edebiliyorum: “Valourian prensi konusunda şanslıydı.”

“Bunu söylediğiniz için teşekkür ederim, ama ailemde şanslıyım. Anne ve babam nazik ve güçlüydüler ve halklarını korumak için çok çalıştılar. Küçük bir çocukken onların yanında öğrendim. Sadece kılıç kullanmayı değil. Yönetim, strateji ve hukuk. Ve daha da önemlisi, insanlara -sadece zenginlere değil- saygı ve adaletle nasıl davranılacağını öğrendim.”

“Saygı ve adalet. Kral Pallan'ın sarayında bunlardan pek fazla yok gibi görünüyor,” diyorum birkaç dakika sonra.

“Hayır, yok.”

Bir süre sessizce ilerledik, atların toynaklarından kalkan tozlar, Yanan Nehir'in kıyılarındaki yuvarlanan dikenli otlar gibi etrafımızda savruluyordu; ta ki patıkaya paralel akan bir derenin bulunduğu bir noktaya ulaşana kadar. Çavuş Neville dur emrini verdi ve biz de kanı temizlemek ve dikkat çekmemek için daha düzgün kıyafetler giymek üzere atlardan indik.

Gömleğimi değiştirmek için vagonun arkasına saklandıktan sonra (deri pantolonum mucizevi bir şekilde temizlenmişti), gruba katılmak için geri döndüm ve tam zamanında Kaelen'in kanlı gömleğini başından geçirdiğini gördüm.

Ve nefes almayı bırakıyorum.

Adamın sırtı, saf kasların çizgileri ve kıvrımlarıyla şekillenmişti. Pantolonunun bel hizasının hemen üzerinde ince bir açık kehribar rengi deri

şeridi vardı; bu, muhtemelen kendisinin ve muhafızların bahsettiği güneş altında yapılan antrenmanlardan kalma, düzenli olarak güneş gören altın kahverengi teniyle tezat oluştuyordu. Omuzunun üzerinden bana baktığını fark ettiğinde, yanaklarım kızardı. Altarra'nın şüphesiz en çekici erkek göğsünü görmeden ve ağzımdan salya akarak kendimi daha da rezil etmeden önce, hemen diğer tarafa döndüm.

Ya da üzerine atlamak.

İçimden bir inilti yuttum ve biraz su içtim, yanaklarımdaki kızarıklığın geçmesiyle serinlediğini hissetmekten memnun oldum. Kızıl saçlıların laneti bu işte—duygularım, herkesin okuyabileceği bir paletle tenime yansıyor.

Elianna yavaşça vagondan iniyor, yürüyüşünde belli bir hassasiyet var. Ona nasıl hissettiğini sormak üzereydim ki, benimle Kaelen arasında geçen bir bakış onu gözlerini devirmeye itti. Neyse ki, yorum yapmadı. "Buyurun."

Bana zehir ve tozlarla dolu kemer bandını uzatıyor; sarayda valizime koyduğum bandajı. Ayrıca, büyüklüğünden anlaşıldığı kadarıyla uyluğumu saracak şekilde tasarlanmış bir kılıf da var.

"Gitmeden önce, ben gitmeyeceğim zaman sana kılıfı vermeyi düşünmüştüm. Üç günümüz vardı ve bunların hiçbirisi Zhagarn'dan kaçmak için çılgın bir acele değildi," diyor biraz buruk bir şekilde. "Bu senin... kostümünün bir parçası mı? Kendini zehirci olarak göstermek için. Anladığım kadarıyla en iyi zehirciler bunları taşıyor."

"Teşekkür ederim." Beceriksizce mermi kemerini başımın ve bir kolumun üzerinden geçirdim. Elianna uyumu ayarlamak için yaklaştı. Sonra uyluk kılıfını bağladım ve bıçağımı içine koydum; kendimi ya bir savaşçı ya da tam bir sahtekar gibi hissediyordum, hangisi olduğunu anlamak zordu.

"Tehlikeli görünüyorsunuz," diyor Kaelen onaylayarak bize yaklaşıırken. Gömlek giymiş olmasına sevindim mi yoksa hayal kırıklığına mı uğradım bilmiyorum.

Zaten pek de önemli değil. Giysilerinin altında kaslı vücudunun nasıl görüldüğünü öğrendiğime göre, artık bunu düşünmemek için kendimi zor tutmam gerekecek.

O ata birlikte bindiğimizde.

Kalçalarım onun iri, sert uyluklarının arasına sıkışmıştı...

Gözlerimi kapatıp Kaptan Wavedancer'ın şehvetli düşünceleri kovmak için favori bir sözü olmasını diliyorum. Gerçi kitaplar aslında çocuklar için yazılmış bir seriydi, o yüzden muhtemelen yoktur.

Gözlerimi açıp ikisinin de bana baktığını fark edince, "Kendimi tehlikeli hissediyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

"Pekala, Tehlikeli Leydi," diyor Kaelen elini uzatarak. "Hadi binelim."

Şehrin hemen dışındaki arazi, gıda ürünleri ekili tarlalara dönüştürülmüş ve küçük çiftlik evleri manzaraya serpiştirilmiş durumda. Hasat tüm hızıyla devam ediyor ve şafak söker sökmek çiftçilerin işlerine koştüğünü görmek için yarı temizlenmiş tarlaların yanından geçiyoruz.

İçimden bir ah çektim. "Hasat Festivali'ni dört gözle bekliyordum."

"Şeker ve kurdele almak için mi?"

Sinirleniyorum ama sesinde bir incelik var. Asla yapamayacağım alışverişler konusunda benimle alay etmiyor; sadece gerçek yoksulluğun neye benzediğini anlamıyor. Otomatik savunma mekanizmam kayboluyor. Hayatım boyunca o kadar çok acımasızlıkla karşılaştım ki, bunun yokluğu beni şaşırtıyor.

"Paranız yokken şekerleme ya da kurdele satın alamazsınız," diyorum gayet doğal bir şekilde. "Ama soytarılar ve hokkabazlar sokaklarda dolaşıp herkesi eğlendiriyor, hiçbir ücret talep edilmiyor. Ve halka açık sahnelerde oyunlar sergileniyor, herkes için ücretsiz. En iyi pandomimler değil, eminim. O topluluklar sarayda, sosyetik kesim için oynuyor. Yine de izlemek büyü. Ve müzik! Bir sürü harika müzisyen ortalıkta dolaşıyor, hepimizi eğlendiriyor."

"Karrina en çok müziği seviyor. Lavta çalmakta çok yetenekli ve bülbül gibi şarkı söylüyor." Sesindeki hüznü duyabiliyorum ve kız kardeşi için endişelendiğini anlıyorum. "Hasat Şenliği sırasında onun sevincini görmek beni çok mutlu ediyor. Döndüğümüzde..."

Bekliyorum ama cümlesini bitirmiyor. Pallanhold'a geri dönüp dönmeyeceğimizi merak eden tek kişi ben değilim. Ama bir şey kesin: eğer hayatta kalırsak, bir daha asla kütüphaneye adım atmayacağım.

Belki de sadece bir destekçi olarak.

Bir başka tarlanın yanından geçerken, iki küçük çocuk yola doğru koşup bizi izlemek için çite tırmandı. Gözleri Kaelen ve bana dikildi. Prens'in süslü işlemeli paltosu ve benim kıvrık pelerinin, simsiyah atımızın üzerinde oldukça etkileyici görünmeliydi.

"Bize biraz para ver, olur mu?" diye bağırdı yaşlı olan, kendi cüretkarlığından oldukça heyecanlanmış bir halde.

Kaelen cebinden birkaç bozuk para çıkarıp onlara attı. Onların coşkulu heyecan çığlıklarına gülümsedim. En azından Zhagarnlar büyük bir güçle gelip bu çiftlikleri ele geçirmemişlerdi.

Henüz.

Yanmış tarlaların ve yıkımın ortasında, kanlar içinde, cansız yatan bu çocukların düşüncesini aklımdan uzaklaştırmak için mücadele ediyorum. Bu görevin baskısı zaten beni eziyor. Ölü çocukların görüntülerini de bu ağırlığa eklemeye ihtiyacım yok.

Neville atını döndürüp bize doğru tırıs la geri geldi. "Bence en iyi hareket tarzımız gün boyunca at sürmek ve Brazen Nehri'ne varmadan hemen önce durmak, Majesteleri."

"Lütfen sadece Kaelen'den bahsedin, Neville. Ben bir tüccarım, unutma?"

Çavuşun ağzının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Tüccar ya da prens, bu yolculukta Pyrrh'de, sınırların ötesinden bahsetmiyorum bile, daha önce çok seyahat etmiş olan sadece ikimiz varız."

"Andras ve Chitai," diye hatırlatıyor Kaelen ona.

Neville, "Gizli ajandaları olmadığına güvendiğim tek iki kişiyiz," diye ekliyor. "Nehrin kenarındaki ormanın hemen ucunda kamp kuralım?"

"Evet. Zhagarn'lardan daha fazlası peşimizde olursa diye, yoldan korunmak istiyoruz."

"Bern ve hırsız arkamızı kolluyorlardı."

"Trick," diye çıkıştım. "Adı Trick Jovann, 'hırsız' değil. Eğer bu şirketin bir parçasıysa—"

Neville, benim öfkeme karşılık vererek, "Böyle olmamak için çok mücadele etti," diyor.

"Ben tam olarak gönüllü değildim," diye hatırlattım dişlerimi sıkarak. "Eğer bu şirketin bir parçasıysa, isteyerek ya da istemeyerek, adıyla çağrılmayı hak ediyor, Çavuş Neville."

"Pekala," diye mırıldandı.

"Bekle. Şehre nasıl girdiler?" Kaelen'e bakmak için döndüm. "Fell'den. Kapıdaki muhafızlar ne olduğunu bilmiyorlardı, bu yüzden o yoldan gelmedikleri açık."

Neville'in yüzü asıldı. "Bu çok iyi bir soru ve emin olabilirsiniz ki sarayda soruşturma yürütüyorlar. Şimdilik bildiğimiz tek şey, Zhagarn'ların küçük bir keşif birliği de olsa Pyrrh'e sızmış olmaları. O kuzgunlardan

doğan Fell'lerden biri nerede ise, daha fazlasının da oraya gelmesi kaçınılmaz."

"Hayal ettiğimden bile daha korkunçlardı," diye itiraf ediyorum. "Ve Zhagarnlar—gözlerindeki nefret..."

"Onlar dipsiz öfke ve nefret kuyuları," diyor Kaelen. "Valourian'daki kahinlerimiz bize Altarra'daki dengesizliğin herkesi etkilediğini, ancak en çok Corvynne'nin bölgesinin yakınlarında hissedildiğini söyledi. Halkı o kadar çarpıklaştı ki, asker oldukları ve canavar olmadıkları zamanları hatırlamıyorlar."

Neville, bir eliyle kötülüğe karşı işaret yaptıktan sonra grubumuzun önüne doğru ilerlerken, "Bu tür şeylerden açıkça bahsetmemek en iyisi," dedi.

Kaelen rahat bir tempoda ilerliyor ve sanırım bunu, aşırı koruyucu bir anne gibi görünmeden vagondaki arkadaşlarımızı kontrol edebilmek için yapıyor. Bern direksiyonda, Trick yanında. Elianna dinlenmek için arkaya dönmüş olmalı.

"Soli. İyi misin?" Trick'in kahverengi gözleri endişeyle doluydu.

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Ama bunu atlatacağım. Ya sen?"

Dudakları kıvrıldı. "Elbette. Savaş ve ölüm tanrıçasıyla kendi topraklarında yüzleşmeye gidiyoruz. Neden iyi olmayayım ki?"

"Ama sen de bizimle geliyorsun?" Sesim yine küçük çıkıyor—bir canavardan kendini savunan bir insan gibi değil, bir köle gibi küçük. Acaba bu günün dehşeti mi beni buna itti—herkesin taleplerinin benim için inşa ettiği kafese geri çekilmeme neden oldu?

"Geleceğim." Ve daha sessizce, "En azından bizi bu felaketten kurtarana kadar."

Elianna aniden ortaya çıktı, arabanın koltuğunun arkasında durdu ve ellerini kaldırdı. "Soli'yi hiçbir yere götüremeyeceksin. Bağlanmaya hazır ol, hırsız."

Gücünün gümüş parıltısı ellerinden o kadar hızlı yayılıyor ki, Trick'in hareket etmeye, kaçmaya veya eğilmeye vakti kalmıyor.

Yapabileceği tek şey bağırarak.

Sylvanların şeref kuralları, varoluşlarının her yönünü yönetir. Dışarıdan birine zararsız gibi görünen bir söz, bir Sylvan için ölümcül bir hakaret olabilir. Bu tür hakaretler genellikle taraflar arasında düellolara yol açar.

Bu düellolar her zaman ölümüne yapılır.

—Ormanın Ortasında Onur, Görgü
Kuralları ve Konukseverlik, yazarlar
belirtilmemiş

DOKUZUNCU BÖLÜM

Çılgılığı duyduğumuz anda grubumuzun geri kalanı silahlarını kaldırarak dörtnala yanımıza geldi. Ben de beceriksizce attan inip araba koltuğuna koştum ve Trick'in koluna dokunarak onu teselli etmeye çalıştım. Trick aniden çılgılık atmayı kesti ve elimi öyle sıkı tuttu ki, ben irkildim; yüzü acı ve dehşetle buruşmuştu.

“Neden?” diye bağırdım Elianna'ya. “Ne yaptın ve neden yaptın? Buna hakkın yoktu!”

Büyücü irkildi ve parmaklarını şakaklarına bastırdı. Bana baktığında gözleri alev alev parladı. "Bana haklardan bahsetme. Tüm Altarra burada yaptıklarımıza bağlı. Onun kaçıp seni de yanında götürmesinden endişe edecek vaktimiz yok. Sadakatini sağlamak için onu bağlamam gerekiyorsa, bunu kesinlikle yapacağım."

Çavuş Neville boğazını temizledi. "Bir lonca büyücüsünün kararını sorgulamak istemiyorum ama ona tam olarak ne yaptınız?"

Yüzü buruşmuş bir halde olan Bern, aniden vagonun üzerindeki yerinden kalktı ve önce Chitai'yi, sonra da Andras'ı işaret etti. "Ona güvenemiyorsak, onlara neden güvenelim? Kim bunlar ve bize neden sadakat duysunlar ki? Eğer insanları bağlayacaksak, onları gerçekten bağlamalıyız!"

Hayır, hayır. Lil'in ölümüne duyduğu kederle dikkatsiz davranan Bern, Andras Al'Sylvan'ın onuruna ölümcül bir hakaret etti. Ve bu, eğer biri müdahale edip durdurmazsa askerin ölüme mahkum olduğu anlamına geliyor. Bir Sylvan lorduyla düelloyu kazanmasının imkanı yok.

Bu duruma müdahale etmesi gereken kişinin ben olduğumu fark ettiğimde midem bulanıyor, çünkü burada başka kimsenin "Ormanın Ortasında Onur, Görgü Kuralları ve Misafir" adlı kitabı okuyup okumadığından emin değilim.

Saçmalık.

Andras'a doğru döndüm, eli çoktan yanındaki kılıca uzanmıştı. Bunun gerçekten berbat bir fikir olduğunu kendime söyleyemeden, atının tam önüne koştum ve beni ezerek öldürmemesi için dua ettim.

“Hayır! Lord Al’Sylvan, bunu kasten yapmadı! Lil’in ölümünden dolayı perişan halde. Lütfen düello çağrısında bulunmayın.” Düşmeden olabildiğince derin bir şekilde eğiliyorum, Guest Right’taki ritüellerin değişmemiş olmasını umuyorum.

"Efendim?" diyor Neville.

"Kalk, Soli," diyor Sylvan, sesi sertleşmiş bir şekilde.

Ayağa kalktığımda, yüzünde tehditkar bir ifadeyle bana dik dik bakıyordu. Parlayan siyah gözleri, bronz teni, sıkıca örülmüş siyah saçları ve siyah seyahat kıyafetleri adeta "İşte tehlikeli bir savaşçı. Onunla karşı karşıya gelmek felaket olur." diye haykırıyordu.

Üstelik henüz taşıdığı silahları hesaba katmadık bile.

Ah, evet. Çok büyük tehlike. Kafama birkaç düzine kez vurma isteği duyuyorum ama sessizce bekliyorum, umarım hem beni hem de Bern'i öldürmez.

Sonunda konuştuğunda, söyledikleri beklenmedik derecede nazik oluyor. "Onu kurtarmak için gururunu feda eder miydin, Soli?"

İçimden bir ah çektim. "Efendim, dürüst olmak gerekirse, bana hiçbir zaman fazla gurur duymama izin verilmedi." Kolumu yukarı kaldırıp bileğimdeki çirkin Gri Zihin damgasını gösterdim, utançtan kıpkırmızı oldum. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz?"

“Evet, öyle düşünüyorum. Sizin halkınız kendi insanlarını sığır gibi damgalayan barbarlar, sizin gibi farklı düşünenleri ise aptallar.”

Düelloda ölmekten korksam bile, onun sözleri içimi ısıttı. "Katılıyorum. Ama Bern yas tutuyor ve sana yönelttiği hakaretin ne anlama geldiğini anlamıyor. Lütfen bilgisizlikten kaynaklanan yorumunu affet."

"Bu adam için kefil olmayı teklif ediyor musunuz?"

“Evet.” Sesimin sadece biraz titrek çıkmasından gurur duyuyorum. Teminat vermenin ne demek olduğunu biliyorum. Eğer Bern tekrar sınır ihlali yaparsa, ikimiz de ölürüz.

Zihnimi saran stresin arasından bir düşünce sızıp geçiyor: Tanrıçanın tilsimini taktığım sırada Sylvan gerçekten beni öldürebilir mi?

Öğrenmek istemem.

“Hayır, bilmiyor,” diye homurdandı Kaelen, atından inip benimle Andras'ın arasına girerek. “Eğer asker, Sylvan'ın yüce bir lorduna hakaret

etmenin yanlış olduğunu bilmiyorsa, Soli'nin hayatını, bunu tekrar yapma ihtimaline karşı koruyamazsın. Kaldı ki, bizim görevimiz senin gururundan daha önemli.”

Arkamdan Bern'in konuşmaya başladığını duydum ama Neville ona cahil ağzını kapatmasını söyleyerek çıkıştı.

Andras, Kaelen'i tamamen görmezden gelerek Bern'e baktı. "Kurtardığımız kişi benim tanrıçam, asker. Bu göreve hizmet etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım, yoksa yeminimi bozacağım."

Sonra Sylvan uzun bir süre bana odaklandı, başını salladı ve elini kılıcının kabzasından çekti. "Valourian haklı. Gururum, görevimiz karşısında hiçbir şey ifade etmiyor. Daha... keyifli bir yolculuk için belki de onun bu hatayı tekrar yapmamasına yardım etmelisin. Sen, cesur olan, geleceğimizi taşıyorsun. Benden hiçbir tehlike altında değilsin."

Bunun üzerine atını tekerlekli sandalyesine bindirip dörtnala uzaklaştı. Kararını beklerken ciğerlerimde hapsolmuş nefesi dışarı üfledim. Omuzlarım düştü.

Sonra Bern'e döndüm. "Konuşacak çok şeyimiz var."

Kaelen elimi tuttu ve sıktı, parmakları kasılarak gevşedi. Sonra bakışlarını Bern'e kaldırdı. "Artemisen'in Sylvan elitinin yüksek rütbeli bir lorduna hakaret ettin ve ölümden kıl payı kurtuldun. Eğer Soli durumu nasıl yatıştıracağını bilmeseydi, ölmüş olurdun ve görevimizde bize yardımcı olacak bir kişi daha eksik olurdu. Dilini tut, adamım."

Gergin sahneyi yavaş bir alkış bölüyor ve hepimiz Chitai'ye bakıyoruz, o da uyuşuk alkışına devam ediyor. "Ne kadar dramatik."

Kaelen ona cevap vermeye başlar ama kız parmaklarıyla bir hareket yapar. "Hayır. Birkaç şey. Asker: Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorsan, ağzını kapalı tutman en iyisi. Hırsız: Bağlayıcı olsun ya da olmasın, bu göreve veya şirketimizden herhangi birine ihanet edersen, bıçağımı boğazında bulacaksın. Soli: Aptal. Cesur, ama aptal."

Sonunda, çöl kadınının çarpıcı yüzünde yavaşça bir gülümseme belirir ve Elianna'ya cesurca bakar. "Büyücü. Eğer beni bağlamaya kalkışırsan, bunu ipek kurdelelerle ve vücudunun sıcaklığıyla yapmalısın, yoksa aramızda bir tartışma çıkar."

Bunun üzerine atını dörtnala koşturmaya başladı ve Andras'ın peşinden gitti, beni ise ağzım açık bir şekilde şok içinde arkasından bakakalmış bıraktı. Chitai'nin cesur olduğunu biliyordum, ama öfkeli bir Lonca

büyücüsüne baştan çıkarıcı sözler söylemeye cüret etmek, cesaretin üç adım ötesinde ve pervasızlığın iyice ilerisinde bir adımdı.

Elianna ise kızgın görünmüyor. Aksine, Chitai'nin uzaklaşmasını izlerken dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

Kısa bir süre sonra tekrar yola koyuldum ve bir dilim bifteğin üzerine katlanmış ekmeğimi beklediğimden daha iştahla yedim. Görünüşe göre midem düzenli olarak yemek yemekten o kadar mutlu ki, ölüm korkusu gibi önemsiz şeylerle ilgilenmiyor.

En az bir saat boyunca sessizce yolculuk ediyoruz ve Kaelen'in her hareketini, her dokunuşunu çok iyi hissediyorum. Başparmağını, eyerin kenarına yakın olan elimin sırtına sürme alışkanlığı var. Ya da ara sıra öne eğilip çenesini -sadece bir anlığına- başımın üstüne koyuyor. Tam olarak kasıtlı gibi gelmiyor. Garip bir şekilde, bacaklarımın arasından geçmeyi ve okşanmak ve kaşınmak için başını koluma sürtmeyi seven mutfak kedisini hatırlatıyor bana.

Dokunma yoluyla teselli aramak.

Bu adamın, bu prensin, benden teselliye ihtiyacı olduğunu hayal edemiyorum. Ve dokunuşlarının bende uyandırdığı hisler, rahatlatıcı olmaktan çok uzak.

Daha çok, derimin altındaki kıvılcım saçan sinirlerden dolayı alev alacakmış gibi hissediyorum.

Ensemdeki nefesinden kurtulmak için biraz öne eğildim. Sıcak bir hava esintisinin bu kadar... cezbedici olabileceğini kim bilebilirdi ki?

Kaelen sonunda konuştuğunda, beklediğim gibi tehlikeli dürtüsel davranışlar hakkında bir nutuk çekmiyor. Ya da bana neden sürekli dokunduğuna dair bir açıklama da yapmıyor; hatta bunu yaptığının farkında bile değil.

Önce ıslık çaldı; tiz bir ses, grubumuzun geri kalanını uyardı. Sonra elini kaldırıp ilerideki yolda bir toz bulutunu işaret etti. "İşte başlıyoruz Soli. Sanırım ilk gerçek paralı askerlerinle tanışmak üzeresin."

Baş paralı asker, uzun boylu, ince yapılı, koyu kahverengi tenli, koyu gözlü ve tıraşlı saçlı bir kadındır. Baştan aşağı siyah giyinmiş, kalın altın takılar takmış ve yelesine kırmızı ve altın kurdeleler örülmüş bir ata binmektedir.

Tüm bu gösterişe rağmen, kadın beni tek eliyle ikiye bölebilecek ve kırmızı tırnaklarından birini bile kırmayacak gibi görünüyor.

Kaelen öne eğildi ve başını dudakları neredeyse kulağıma değene kadar eğdi; bu temastan dolayı titrememek için kendimi zor tuttum. Ölümcül bir görev sırasında yaşanabilecek tüm rahatsız edici tepkiler arasında, bu adama karşı inanılmaz derecede cinsel çekim duymak listenin başında yer almalıydı. Kaelen'in... Kaelen'e olan bu çekimin, kaleden kaçışımız iyice geride kaldıktan sonra ortadan kalkacağını düşünmüştüm. Ama sanırım her köşede sürekli ve hiç de azımsanmayacak bir ölüm tehdidinin tüm duyularımı tetikte tutacağını anlamalıyım.

En hafif tabirle, elverişsiz.

“Soli, bu ilk karşılaşmada fazla konuşmamaya çalış. Sadece dinle ve gözlemle. Hiç de paralı asker gibi konuşmuyorsun ve dikkat çekmek istemiyorum.”

Gayet mantıklı, o yüzden bu tavsiyenin—ya da emrin—neden tam tersini yapma isteği uyandırdığını anlamıyorum. Yine de başımı sallıyorum. Sanırım gerçek bir paralı askerin nasıl konuştuğunu öğreneceğim. Belki çok küfür ediyorlardır? Yolda tehlike konusunda dramatik uyarılar yapıyorlardır? Sadece altın ve mücevherlerden mi bahsediyorlardır?

"Ama çabuk olalım, sana dokunmama izin verir misin?"

Sorusu beni şok etti. Son bir saattir ne düşündüğümü tahmin etmiş olabilir mi?

“Bu saçmalık, eğer benim... Benim olursan daha inandırıcı olur. Madem benimle birlikte yolculuk ediyorsun.” Sesindeki utanç verici rahatsızlığı duyabiliyorum ve bu benim de sinirlerimi yatıştırıyor.

“Evet,” diye patladım. Sonra daha sakın bir şekilde, “Evet.”

İçimden geçen ürpertiye engel olamıyorum. Bunun paralı askerlerden duyduğum korku mu yoksa Kaelen'in bana nerede ve nasıl dokunabileceğine dair duyduğum heyecan mı olduğundan emin değilim.

Öndeki atın üzerinde dramatik görünümlü kadın, üç erkek ve bir kadın tarafından çevrelenmiş durumda; hepsi deri kıyafetler giymiş. Ters V şeklinde dizilmişler, parlak siyah-altın renkli bir arabayı ve onu yolun ortasından çeken dört siyah atı koruyorlar. Sürücü de aynı kıyafetleri giymiş ama rahatsız görünüyor, sanki o da deri giymeyi tercih edermiş gibi.

“Şoför,” diye mırıldanıyorum. “O da onlardan biri.”

“Gördüm. İyi yakaladın. Vücut dili genellikle kelimelerden daha dürüsttür. Tamam. Zengin asalak rolüme geri dönüyorum, bu yüzden

yaptıklarımı veya söylediklerimi kişisel algılamamaya çalışın.”

Ben cevap veremedim ya da bunun ne anlama gelebileceğini düşünmeden önce, kolunu belime doladı, bir elini pelerinin altına soktu, sanki bana dokunmaya hakkı varmış gibi. Sanırım var, çünkü ona izin verdim. Sonra sanki komik bir şey söylemişim gibi güldü, diğer elini kaldırıp örgümü yana itti ve boynuma uzun, uyuşuk bir öpücük kondurdu; bu öpücük anında sinir uçlarımı, muska dokunduğumda beni yakacağını beklediğim gerçek ateşe rakip bir alevle tutuşturdu.

Nefesim kesildi ve kendimi otomatik olarak ona doğru geriye doğru kıvrılırken buldum. Dokunuşuna verdiğim tepkiden beni şaşırtan sessiz bir inilti çıkardı.

Artemisen bana yardım et, diye düşünüyorum, bu yolculukta tam olarak ne yaptığımızı hatırlamadan önce.

"Biraz soğuk suya ihtiyacım var," diye mırıldandım ve bu Kaelen'in kahkaha atmasına neden oldu.

"Yalnız değilsin," diyor üzgün bir şekilde, eyerde pozisyon değiştirirken.

"Tanrıçalar adına yemin ederim ki, belki de biraz soğuk suya bile ihtiyacım olacak," diyor Chitai ve ben de irkiliyorum.

Ona baktığımda sırtıttığını gördüm ve yanımıza nasıl geldiğini fark etmediğime inanmadım. Eğer düşmanımız olsaydı ne kadar büyük bir tehlikede olabileceğimi düşününce irkildim. Kaelen'e karşı olan tepkimi kontrol altına almalıyım, yoksa bu beni veya başkasını öldürebilir.

Andras diğer taraftan dörtnala yaklaşıyor, yaklaşan grubu incelerken yüzünde hiçbir ifade yok. "Beni takip et, Kaelen. Senin paralı askerlerin kendi paralı askerleriyle konuşacak, seninle değil. Sen müşterisin. Çavuş arabada kalsın."

"Merhaba, yol," diye seslendi kadın, tıpkı benim onun grubunu incelediğim gibi bizi de dikkatlice süzerek.

Chitai, cevabına biraz daha flörtöz bir hava katarak, "Merhaba," diyor. "Güzel mücevherler."

"Ben Khyrruslu Drysk, bu neşeli uyumsuzlar grubunun lideriyim," diye yanıtlıyor kadın. Chitai'ye kısa bir süre gülümsüyor, sonra da baştan çıkarıcı bakışlarını Kaelen'e çeviriyor, sanki yokmuşum gibi doğrudan bana bakıyor. "Nereye gidiyorsunuz?"

Andras, "Biz de Khyrrus'a gidiyoruz," diye yanıtlıyor. "Yol nasıl gidiyor?"

Kısa boylu, ceset gibi zayıf bir adam, bıçak yerine minik şişelerle dolu bir kemer takarak Drysk'in yanına gelir ve Sylvanlıya buz gibi, soluk gri bir bakış fırlatır. "Bir Sylvanlı ne zamandan beri para için at sürüyor? Bana hiç paralı asker gibi görünmüyorsunuz."

Andras eyerinde öne doğru eğildi. "Bu, senin için 'lanet olası bir Orman Lordu ne zamandan beri paranın peşinden gidiyor?' demek oluyor, zehirci!"

Zehirleyici. Tabii ki. Şişeler. Onları da üzerimde taşıyorum. Ama neden gerçekten paralı asker olmadığımızdan şüpheleniyor? Bunun bir önemi var mı?

Kaelen belimdeki elini çeneme doğru kaydırıp yüzümü ona doğru çevirdi. Muhteşem mor gözleri, sanki nefes almaya devam etmesi için tam da ihtiyacı olan şeymişim gibi, açlıkla dolu bir bakışla bana parıldıyordu. "Oynamaya devam et," diye fısıldadı.

Sonra da beni öpüyor.

Önce sadece hafif bir dudak teması. Bir oyun. Bunu ben bile biliyorum. Ama o kadar hazırlıksız yakalandım ki, hiçbir yapmacıklık, kılık değiştirme ya da izleyici kitlesi hakkında düşünmeden tepki verdim.

Dudaklarının benimkine değmesi, sonbahar fırtınasının ortasında Buz Denizi üzerinde çakan şimşek gibi içimde bir sıcaklık alevi yaratıyor. Bedenimde savaşılan duygular—korku ve hayret, umut ve umutsuzluk, özbilinç ve cesaret—bıçak gibi keskin bir arzuya dönüşüyor. Ağzımdan ufak bir ses çıkıyor ve ona doğru eriyip, boynunun arkasını avuçlarımla kavıyorum. İnliyor ve dudaklarımı sanki beni burada, şimdi, çıplak bırakmak istiyormuş gibi öpüyor ve sonuçları umursamıyor.

Onu durdurmak isteyip istemediğimden emin değilim.

Parmaklarım onun kalın, parlak ipeksi saçlarının arasında gezinirken, gözlerimi kapatıp dudaklarımdan vücudumun her yerine yayılan o yoğun hislerin tadını çıkarıyorum.

Zihnimdeki bulanıklığı aniden kesen yüksek bir ıslık sesiyle, öpüşmeden irkildim ve dehşet ve inanılmaz bir şaşkınlıkla prene baktım. Büyük bir şokla, onun ifadesi dehşetin tam tersiydi.

Bunun yerine, ağır göz kapaklarının bakışları o kadar ateşli ki, kalçalarımın buna karşılık seğirdiğini hissediyorum. Güçlü uylukları anında etrafımı sarıyor ve hızla ama incelikle uzaklaşmadan önce uyarılmasının sert kanıtını hissediyorum. Bana verdiği tepkinin en azından bir kısmı rol yapmıyor.

Kaelen bir anlığına yanağını başımın üstüne yasladı, yavaşça nefes verdi, sonra başını kaldırıp Drysk'e baktı.

"Böyle lezzetli bir lokmayı tattığım için beni suçlayamazsınız," diye mırıldanıyor, nefret ettiğim o yapmacık saraylı ses tonuyla. "Keşke sizin zehirleyiciniz benimki kadar... çekici olsaydı."

Onları izliyorum ve nefesimi kontrol etmeye odaklanıyorum, aniden göğüs uçlarımın ne kadar sertleştiğini kimseye göstermeyen deri korsenin varlığına minnettarım. Kaelen nasıl bu kadar rahat bir şekilde rolüne girebiliyor? Yoksa... yoksa her şey bir oyun muydu ve ben sadece bir aptal mıyım?

Hayır. Hayır, hâlâ arkamda sertleşmiş bedeni bana bunun tamamen bir oyun olmadığını söylüyor. Ama acınası bir şekilde istekli bir kadına verilen fizyolojik tepki, duygusal tepkiden çok farklıdır.

Bekle. Duygusal tepki mi? Gözlerimi kapatıp, kendime gelene kadar kafamı birkaç kez eyerin boynuzuna vurmaya düşünüyorum.

Bütün bunlar aklımdan geçerken, Drysk kaşını kaldırıp zehirleyicisine alaycı bir bakış attı. "Evet. Grigos benim tipim değil."

Şimdi hepimiz yolun ortasında durmuş, birbirimize bakıyoruz.

Grigos eyerinde öne doğru eğildi ve bana kötü niyetli bir bakışla baktı. "O zehirleyici olacak yaşta değil. Yaptığın gösterişli eserin zehircilikten başka bir şey olduğunu iddia ederek benim mesleğime hakaret etme."

Hakaret doğru olsa da beni çok kızdırıyor.

Kısmen doğru.

Kesinlikle "gösteriş meraklısı" değilim, ancak içten içe birilerinin bende böyle bir şey görebilmesinden merak duyuyor. Ama kesinlikle zehirleyici de değilim.

Ancak Elianna bana kısa bir ders verdi. Ve daha da önemlisi, bir kitap verdi.

Bütün bu maskaralık daha bir büyücünün gözünde bir parıltı bile olmadan önce defalarca okuduğum bir kitap.

Bildiğim her şeyi kitaplardan, parşömenlerden ve kodekslerden öğrendim. Yazılı kelime beni asla hayal kırıklığına uğratmadı, asla incitmedi, asla terk etmedi. Yabancı diyarları ziyaret ettim, beş denizi aştım, canavarlarla savaştım, yanımda kar leopardlarıyla mücadele ettim ve dev yırtıcı kuşlarla gökyüzünde süzıldüm. Dünyayı alt üst eden aşklar ve trajik hayal kırıklıkları yaşadım.

Ve çok şey öğrendim. Hem de çok, çok şey.

Kitaplar bana dünyayı verdi. Hâlâ sahip olduğum azıcık öz saygının temeli onlar. Ve şimdi de bu adi zehirciyi alt etmeme yardım edecekler. Anonim yazarın yazdığı "Altarra Zehirleri Ansiklopedik Rehberi"ndeki en önemli ders, kelimesi kelimesine, zihnimde saklı.

Zehirleme konusunda uzman birinin her şeyden önce öğrenmesi gereken hayati bir ders var: panzehirlerin önemi.

Esneyerek tırnaklarımı inceliyorum. "Deneyin bakalım," diyorum sıkılmış bir sesle.

Grigos'un solgun yüzünde üstün bir gülümseme belirir. "Büyük bir orduda, az veya hiç ölüm olmadan, etkisiz hale getirecek kusmaya neden olmak için ne kullanırdınız?"

"Kusma mı?" diye soruyor Chitai. "Alevler Nehri aşkına, kusma da ne demek?"

"Kusuyorum," diyorum ona. Sonra da Grigos'a: "Kuyuların kuzey yamaçlarından toplanmış toz haline getirilmiş Grue mantarı. Elinizde sadece bu mu var? Çok... basit olmalısınız."

O kekelediğinde gözlerimi devirip Drysk'e baktım. "Gerçek bir zehirciye ihtiyacınız olursa, beni bulun."

Grigos öfkeyle, "Şaraba katabileceğiniz, dakikalar içinde ölüme neden olan tatsız bir sıvı," diye homurdanıyor.

İç çekip örgümle oynadım, saray mensubuna yakışır bir üstünlük havası yaratmaya çalıştım. "Şarnon mürverinin sıkılmış suyu, henüz yeşilken toplanmış. Lütfen. Çıraklar bile bunları bilir."

Kaelen'in kıkırdaması beni bu şekilde ısıtmamalıydı ama övgü gibi geliyor ve hayatımda bundan çok az şey yaşadım.

Grigos'un yüzü kızarıyor. "Kurbanın iki gün boyunca felç olmasına neden olabilecek ne kadar turşu kayısı kurdu dozu var?"

Bu sefer yüzüne gülüyorum. Yani, bizi ayıran yolun karşısında, ama sembolik olarak yüzüne. "Bu yanlış bir soru. Felce neden olacak bir doz yok. Aksine, kayısı çekirdekleri öğütülerek ölümcül bir zehir yapılabilir. Kurdun kendisi de panzehir görevi görebilir."

Çirkin bir gülümsemeyle sarı dişlerini gösteriyor. "Haha!"

Elimle işaret ederek, "Devam etmeme izin verirsiniz? Solucan panzehir görevi görebilir, ancak yalnızca taze ve canlıyken yutulursa. Asla salamura edilmiş halde değil." dedim.

Bu sefer Drysk gülüyor. "Yeter Grigos. Seni perişan etti ve bunu yaparken de çok iyi görünüyordu. Müşterimiz, Lord Kibirli, günün üçüncü

uykusundan uyanmadan önce yola koyulalım."

Zehirleyici bana öyle açık bir nefretle bakıyor ki, ömür boyu düşman edindiğimi biliyorum. Ama gerçek Zhagarn ve Fell peşimizdeyken, bu iğrenç küçük adam umurumda bile değil.

Chitai, "Bizim de ilerlememiz gerekiyor," diyor. "Yolların durumu nasıl?"

Drysk omuz silkerek, "Her zamanki gibi. Pyrrh, bizim gibi silahlı gruplar için yeterince güvenli. Khyrrus daha zorlu. Zhagarn güçlerinin sürekli batıya doğru ilerlemesiyle, tedarikler sınırlı. Kâr hırsı had safhada, ancak Khyrran ordusu bunu yapanları yakaladığında, onları anında idam ediyor." dedi.

"Oldukça caydırıcı bir önlem," diye mırıldanıyor Kaelen. "Peki ya mallarımızla seyahat eden tüccarlar? Tehlikede miyiz?"

Kadın, bir savaşçının işe yaramaz bir soylu çocuğu olarak gördüğü birine duyduğu küçümsemeyle ona baktı. "Eminim yanınızda bir Sharnon savaşçısı ve bir Sylvan varken iyi olacaksınız. Üstelik, zehirler konusunda birinci sınıf bir uzmanınız da var."

Bu sefer bana baktığında gözleri ısınıyor. Belli ki, aklında ölümcül bir zehirci, kol çantasındaki güzel bir erkekten daha önemli. "Eğer yeni bir görev isterseniz, Khyrrus'a giden bu yol üzerindeki herhangi bir handa haber verin. Eminim ki ben buradakilerden daha iyi ödeme yaparım."

Kadın, Kaelen'e küçümseyerek baktı. "En azından sana kendi atını vereceğim."

İş teklifi karşısında o kadar şaşırdım ki bir an duraksadım, ama sonra elimi uzatıp prensin yüzünün yan tarafını okşadım. "Ah, bilmiyorum," dedim, kütüphane mutfak hizmetçilerinin ahır çalışanlarıyla kullandığı o baştan çıkarıcı mırıltıyı taklit ederek. "Bu koltuğun avantajları var."

Gülerek başını salladı. "Her neyse, teklif geçerliliğini koruyor."

Sonra elini havada salladı ve grubu atlarını hareketlendirdi. Biz de aynısını yaptık ve Grigos hariç, birbirimizin yanından oldukça dostane bir şekilde geçtik; Grigos ise tüm süre boyunca bana dik dik baktı.

Birkaç mil boyunca sessiz kaldık, zihnim az önce aramızda olanlara takılıp kalmıştı. Birdenbire utançtan kıvranarak, Kaelen'den uzaklaşmak için eyerde öne doğru eğilmeye çalıştım, ama belimdeki kolu beni yerimde kilitleyen sağlam bir çubuk gibiydi ve dizginleri tutan eli, eklemleri bembeyaz olana kadar kasılarak sıkıldı.

"Kaelen?" diye sessizce ve ihtiyatlı bir şekilde konuşuyorum, Zhagarn ve Fell ile olan çılgın halini hatırlayarak. Belki de paralı askerlerle

karşılaşması onu savaşa hazır hale getirmiştir? Valourian savaşçıları hakkında daha fazla şey bilmeyi çok isterdim.

“Bunu anlamıyorum,” diyor, sesi adeta bir tel gibi kısık. “Yapamıyorum —Bana ne oluyor? Beni zehirlediniz mi?”

“Ne?” Omzumu çevirip ona bakmaya çalıştım ama elini belimden çeneme doğru kaldırıp başımı tuttu. “Ben—”

"Ben böyle şeyler hissetmiyorum," diyor öfkeyle. "İstemiyorum. İhtiyacım yok. Kontrol her zaman bende."

Hareketsizce duruyorum, neredeyse nefes bile alamıyorum. Bunu da anlamıyorum.

“Neden? Neden sen? Neden şimdi?”

“Şey... Vücudun tehlikeye ve adrenaline verdiği tepki—”

Acımasız kahkahası sözümü kesiyor. "Evet, bunu biliyorum. İnan bana. Ama birini attan indirip, çıplak soyup, vücudunun her santimini yalamak istemeden birçok tehlikeli durumda bulundum."

Aman Tanrım.

Birkaç dakika daha sessizce yolculuk ediyoruz ve titreyenin sadece ben olmadığını fark ediyorum. Onun vücudu da titriyor ve derin nefesler alıyor. Sonunda, dakika dakika, ikimiz de sakinleşiyoruz ve titreme duruyor.

Sonunda kısık bir sesle, "Şey," dedim. "Çok tehlikeliydi."

Bu sefer kahkahası gerçekten de eğlence içeriyordu. "Evet, Soli. Kesinlikle öyleydi."

Birkaç dakika sonra Chitai ve Andras yanımıza geldiler. Andras bana kaşını kaldırdı, ama Chitai o kadar çok sırtıyordu ki ben de kızarmaya başladım. Kaelen'in bir şey söylemesini bekledim, ama sinir bozucu bir şekilde sessiz kaldı.

Artık dayanamadığımda, neşeli bir sesle konuşuyorum: "İşler yolunda gitti. Prens ve ben onlar için oldukça iyi bir gösteri sergiledik."

Chitai bana yan gözle bakıp sırtıttı. "Bunu söylemenin bir yolu bu. Ben ön saflarda yer alacağım."

Andras öne eğildi ve yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Soli, bir dahaki sefere paralı askerlerle karşılaştığımızda seninle birlikte rol yapmaya gönüllü olmaktan mutluluk duyarım."

Ona bakakaldım, nutkum tutuldu.

"Sanmıyorum," diye hırıldadı Kaelen, ama Orman Adamı güldü ve atını Chitai'nin peşinden sürmesi için kamçılardı.

“Soli,” diye başlıyor Kaelen, ama sonra Neville’in atının yanımıza doğru tırıs la geldiğini duyuyoruz.

Çavuş, Kaelen'e kaşlarını çatarak baktı. "Bunların hepsinin gerekli olduğundan emin değilim, ama bir iyi şey de oldu."

İyi bir şey mi? Ah, bence bundan daha fazlası var.

Sonunda, büyük ozanların en görkemli öykülerinde anlattığı gibi bir öpüşme yaşadım.

Kaelen'in yanında çok daha dikkatli olmam gerektiğini öğrendim.

Ve neredeyse altıma işeyecektim.

Yüzüm kızardı ve başımı aşağıya eğdim, böylece ne Neville ne de Kaelen kızarmış yanaklarını göremesinler.

Prens, "İyi bir şey var mı?" diye soruyor.

“Evet. Onun gösterisinden sonra, örtbas hikayemiz güvence altına alındı. Haftalarca yol boyunca o güzel genç zehirleyicinin hikayesini anlatacaklar. Herkesin gözü önünde saklanacak.”

Kaelen gülüyor. "Sen doğuştan yeteneklisin, Soli Graymind. Bu iş bittiğinde belki sahneye de çıkabilirsin."

“Belki.” Omuz silktilim. “Ya da belki de gerçekten bir zehirci olabilirim.”

Bu sefer ikisi de güldü, ama tamamen yalan söylemiyordum, değil mi?

Evet. Evet, öyleydim. Asla bilerek birini öldüremezdim...

Zihnimde, kılıcım la sapladığım ölü Fell'in anısı canlanıyor ve irkiliyorum. Eğer bundan sağ çıkarsam, hayatımın geri kalanında ne yapacağıma karar verebilirim, ama tek bir şey biliyorum.

Bunun hiçbir aşamasında cinayet işlenmeyecek.

Gri Zihin üzerine yapılan çalışmalar, farklı deneklerin semptomlarını veya bunların nedenlerini tutarlı bir şekilde açıklamayı inatla reddetmeleri nedeniyle önemli ölçüde engellenmektedir. Bir hasta umutsuzluk anlarında "gri bir sis" yaşadığını iddia ederken, bir diğeri hayatı iyi giderken bile aynı grilik hissini yaşadığını iddia edebilir. Bu açıkça imkansızdır ve alandaki birçok otoritenin, sözde Gri Zihnlilerin semptomları tahrif ettiğini ve aslında hastalık numarası yaptığını öne sürmesine yol açmaktadır.

Aynı uzmanlar, tedavi olarak şunlardan birini veya tamamını önermektedir: Ağır iş, fiziksel egzersiz, düzenli dayak ve/veya, eğer söz konusu kişi sorumlu aile için bir nebze önemliyse, durum düzelene kadar günlük dozlarda güneş ışığına maruz kalma.*

—Zihin ve Vücut Mizaçları
Bozuklukları, Cilt III, Baş
Engizisyoncu Stangbolt tarafından
düzenlenmiştir.

*** Güneş ışığıyla tedavi
yönteminin yanlışlığı
oktan kanıtlandı.**

—Çırak Katip Muevver (Pyrrh Kraliyet
Kütüphanesi kopyasındaki el yazısı
not)

ONUNCU BÖLÜM

Belirlenen kamp alanına vardığımızda—kamp yapacağım, yıldızların ve ayın altında kamp yapacağım, yorgun beynim bana gevezelik ediyor—attan inmeye çok ama çok hazırım. Prens zarifçe attan iniyor ve ben itiraz etmeden ya da kendim indirmeye çalışmadan beni indiriyor. Elleri belimde gerekenden birkaç saniye daha uzun süre kaldığında, neredeyse fark edemeyecek kadar yorgunum.

Ancak, atın kocaman kafasını bana doğru çevirdiğini fark ediyorum ve donup kalıyorum. Kabul etmeliyim ki, yorgunluk ve yavaş yavaş azalan adrenalin, yolculuk boyunca hayvana karşı duyduğum korkunun çoğunu bastırmıştı. Ve şimdi, gözlerine baktığımda, annemi öldüren atı hatırladığım gibi çılgın ve vahşi değil, aksine nazik ve meraklı görünüyor.

Yine de, o kanlı günü bir çocuğun gözleriyle izledim. Kaza muhtemelen zavallı atı histeri krizine sokmuştu, bu da korkmuş küçük bir kız çocuğu için öfke gibi görünüyordu. O çok canlı anıyı, yetişkin bir bakış açısıyla bile, hatırlamak hâlâ canımı yakıyor, bu yüzden kazayı zihnimin ve kalbimin derinliklerine gömüyorum, tıpkı her zaman olduğu gibi, ham, umutsuz ve korkunç bir şekilde yüzeye çıkmaya çalıştığında.

Her zaman yaptığım gibi.

Birdenbire fark ediyorum ki, geçmişimin pürüzlü kısımlarını bastırarak sürekli olarak şimdiki zamanımın yolunu düzleştirmeye çalışıyorum. Ve bu hayatta kalmanın anahtarı gibi görünse de, beni rahatsız eden anıların ötesine geçemememe ve sıkışıp kalmama neden olup olmadığını da merak etmeye başladım.

Daha sonra düşünmek üzere bir kenara koydum. Ve daha sonra düşünceğim.

Kimse beni o kalıba tekrar sokmasına izin vermeyi reddediyorum.

At kulağımı kokluyor, beni karanlık ve umutsuz düşüncelerimden uyandırıyor ve içgüdüsel irkilmeme gülmeden edemiyorum. Omuzuma

burnunu sürmesinin sebebinin, beni devasa dişleriyle öldürmek istemesinden değil, pelerininin cebindeki elmayı koklamasından olduğunu ben bile anlayabiliyorum. Ona elmayı veriyorum ve arkadaş olmasak da en azından dost oluyoruz.

Bu şirketteki ilişkilerimin çoğu gibi.

Ancak uyluklarım ve kalçam, atı ölümcül düşmanları olarak görüyor. Kaslarımın varlığını zar zor fark ettiğim yerlerim ağrıyor.

Prens, "Masaj iyi gelir," diyor.

"Atı masaj yapmamı mı istiyorsunuz?" Etrafıma bakıyorum ve diğerlerinin çoğunun tam da bunu yaptığını, ya da atları fırçaladığını, beslediğini ve suladığını görüyorum. Mantıklı. Önce atlarla ilgilenelim, sonra kendimizle.

İçimden bir ah çekip omuzlarımı olabildiğince dikleştirdim. Omuzlarım bile ağrıyordu. "Tamam. Ben—En azından fırçalama kısmını ben yapabilir miyim? Kimseye masaj yapmayı bilmiyorum, hele ki bir ata hiç."

Kaelen'in biçimli dudakları titriyor ve mor gözlerindeki kahkaha, gün batımı ışığında gözlerinin parlamasına neden oluyor. "Hayır, Soli. Atın masajını yapmanı kastetmedim. Evet, ona bakmamız gerekiyor ama burada bunu nasıl yapacağını bilen bir sürü insan var. Saatlerce ata binmekten ağrıyan kaslarına masajın iyi geleceğini kastettim."

Gözlerimi devirdim. "Atı ben sürmedim, hatırlıyor musun? Ata sen sürdün, ben sadece yanında oturdum."

Gözlerindeki ateş, tenime değen ateşli bir okşama gibi yakıyor ve titrememek için kendimi zor tutuyorum. Sonra bir prensin ağrıyan kaslarına masaj yapmayı teklif etmek üzere olduğunu fark ediyorum; bu da Kaelen'in güçlü ellerinin kalçalarımın ve uyluklarımın olmasını düşünmeme yol açıyor ve yüzüm o kadar kızarıyor ki, bir su tulumu alıp derin bir yudum alıyorum.

"Binicilik beni susatıyor," diye fısıldadım, hâlâ ondan uzak bir şekilde.

Prens mırıldanarak, "Ne yapmaya çalıştığınızı biliyorum," dedi.

"Kaçınmak her zaman işe yaramaz."

"Ama şimdi halledilecek," diyorum aceleyle. "Tamam, şu canavarı halledelim."

"O bir canavar değil. O bir güzellik," diye mırıldanıyor Kaelen ata, atın kulakları dikleşiyor. "Adı River."

"Merhaba, River." Gözlerinin arasındaki düz, pürüzsüz alana çekinerek dokunuyorum. Hoşuna gidiyor gibi görünüyor.

Kaelen, aleti elime vermeden önce, kısa kıllı bir fırçayla River'ın yan ve gövde kısımlarına dairesel vuruşlar yaparak nasıl ovalayacağını gösteriyor. "Biz buna—"

"Tımar yapıyorum," diyorum, hareketlere ve atın bundan ne kadar keyif aldığına hayran kalmış bir şekilde. Sanki en iyi yerleri benim kapmamı sağlamak istercesine bana doğru yaslanıyor.

Arkamda Kaelen de aynı şeyi yapıyor gibi görünüyor. Nefesim hızlanıyor. Anlaşılan ben de, at gibi, ikinci bir nefes alıyorum.

Kaelen başını eğerek ağzını başımın tepesine değdirdi ve derin bir nefes aldı. Yüzünün yan tarafını saçlarıma sürterek beklenmedik derecede samimi bir okşama hareketi yaptı.

"En çok istediğim her şeyin kokusunu taşıyorsun," diye mırıldanıyor, ama sonra birden kasılıyor. "Bana ne oluyor?"

"Ne?"

Boğazını temizledi ve bana bakmaktan kaçınarak başka her yere baktı. "Evet. At için iyi, çünkü—"

"Biliyorum," diye kekeledim, vücudumu onun vücuduna sürtmemeye çalışarak. Bunun neden kötü bir fikir olacağını hatırlamaya çalışarak. Neden sürekli bir sıcak bir soğuk, bir sıcak bir soğuk ve sonra var olmayan başka bir sıcaklık tonuyla konuşup durduğunu merak ederek.

Bunun yerine, hayvanların bakımı ve beslenmesi hakkında okuduğum bir kitaba odaklanmaya kendimi zorluyorum. "Kirden kurtulmalarını sağlıyor ve yağ üretimini uyarıyor, bu da derileri için iyi. Çok okuyorum. Teoride bildiklerim, gerçek hayatta uygulama fırsatı bulduğum şeylerden çok daha fazla."

Bana dokunmamak için geri çekiliyor. "Elbette. Özür dilerim."

Sana tepeden bakmaya çalışmıyordum.

"Ne? Hayır! Lütfen bana anlatın. Bir şeyi okumakla onu yaşamak arasındaki fark, Buz Denizi'ndeki gece ile Şanon Çölü'ndeki gündüz arasındaki fark kadar büyük." Fell ve Zhagarn'ı tekrar düşününce ürperiyorum. "Örneğin, savaşmak. Öldürmek. Dünyadaki tüm kitapları okumak bile beni bunun gerçekliğine hazırlayamazdı."

At yana doğru kayarak boynunu uzatıp bana daha iyi erişim sağlamaya çalıştı, ama bana çarptı ve dengemi bozdu. Normalde bu bir sorun olmazdı, ama normalde bütün gün ata binmem. Ağrılarımın da ağrıları var. Tökezledim ve dudaklarımdan kaçan nefes nefese kalışımı engelleyemedim.

“Tamam, Soli.” Kaelen fırçayı elimden alıp beni birinin daha önce yaktığı ateşin yanına götürdü. “Buraya otur, biz seninle ilgileniriz.”

Yavaşça oturuyorum, zavallı, hırpalanmış kalçam ateşin yanına oturmak için çekilmiş kütüğe çarptığında çıkaracağım iniltiyi bastırmaya çalışıyorum. Sonra dişlerimi sıkıyorum ve Elianna'yı ya da Chitai'yi bulmak için çaresizce etrafa bakıyorum, çünkü acil bir sorun ortaya çıkıyor.

Ve asla Valourian veliaht prensine tuvalete gitmem gerektiğini söylemeyeceğim.

Vücut ihtiyaçlarımı giderdikten ve bugünkü mücadelenin izlerini silmek için gömleğimi yıkadıktan sonra, akşam yemeğini hazırlamaya yardım etmekte ısrar ediyorum. Hiçbir zaman yemek pişirmeme izin verilmedi, ancak kütüphanede geçirdiğim yetersiz beslenme yıllarımda mutfakla ilgili her şeye duyduğum umutsuz ilgi sayesinde biraz yemek yapmayı öğrendim. Çavuş Neville ve Bern ateşi beslerken, Kaelen ve Andras on dakikalığına dışarı çıkıp bir çift tavşanla geri dönüyorlar. Neyse ki, derilerini yüzme ve hazırlama işini onlar hallediyor, çünkü bunu deneyecek kadar aç olduğumdan emin değilim.

İleride aklıma gelmesin diye, nasıl yaptıklarını takip ediyorum. Eğer bu yolculukta bir gün kendimi yalnız ve aç bulursam... işte o zaman gelecek Çağın yazıtlarında şöyle yazmasını istemem: "Altarra'yı kurtarmaya çalıştı, ama kendini besleyecek kadar beceriksizdi."

Derin bir nefes veriyorum. Olsun. Öğrenmek için asla geç değildir.

Ama bu çok büyük bir sebze yığını ve ben bıçağımı o kadar hızlı kullanamıyorum.

Chitai'ye şöyle bir göz attım ama ona yemek pişirmeye yardım etmek isteyip istemediğini sormaya cesaret edemedim. Neyse, belli ki etrafı gözetliyor ve bizi koruma şansının benden çok daha yüksek olduğunu düşünüyorum, bu yüzden patates ve sebzeleri hazırlamaya geri döndüm. Sebzeler, Bern'in ateşin üzerine metal bir rafa yerleştirdiği kaynar su dolu bir tencereye girdi ve ben de patatesleri tuzlayıp küçük ateş çukurunun etrafındaki taşların arasına yerleştirdim. Bunu nasıl yapacağımı, gezginler için faydalı ipuçlarına adanmış birçok kitap ve el yazmasından birinde okumuştum. Birçok yazara göre, patatesleri kızartmak, haşlamaktan daha lezzetli olmalarını sağlıyor.

Bir gün belki kendim bir seyahat rehberi yazabileceğim hayaliyle gülümserken, Trick'in ateşe yaklaştığını, çok sevdiği şekerlerin tanıdık narenciye kokusunu alana kadar fark etmiyorum. Yanıma oturmak için çömeliyor ve ben de onun varlığının verdiği tanıdık rahatlığı arayarak ona yaslanmaktan kendimi alamıyorum.

Ama sonra onun muska karşısındaki tepkisini hatırladım ve birkaç santim uzaklaştım. "Özür dilerim. Muskanın..."

Kolunu omzuma attı. "Sorun değil. Eğer sen bunu giyecek kadar cesursan, ben de senin yanında oturacak kadar cesur olabilirim. Sen ve ben dünyaya karşı, değil mi?"

Başımı salladım, yutkundum ve gözlerimdeki yanma hissiyle mücadele ettim. Arkadaşlarımın beni ağlarken görmesine izin vermeyeceğim. Kimsenin beni ağlarken görmemesi için çok çabaladım, ama bazı haksızlıklar—fiziksel istismarlar ve hayali bir suç yüzünden iki hatta üç gün boyunca aç bırakılmam gibi—ne kadar uğraşırsam uğraşayım gözyaşlarımı tutamadığım anlar oldu.

Eziyetçilerimin ağlamamı istediklerini ve ağladığımda geri çekileceklerini anladıktan sonra bile, onlara bu memnuniyeti vermeyi reddettim. Bir hizmetçi arkadaşım bir keresinde bana, eğer onun gibi boyun eğip inlersem kesinlikle daha az yaram olacağını fısıldamıştı. Yalvarıp yakar.

Dilenci.

Sırtımdaki kanayan yaralara merhem sürerken söyledi bunu, bu yüzden onun bilgeliğini görmezden gelmek zordu.

Ama yapamadım. Beni ne kadar derinden ve tamamen değersizleştirdiklerini, beni hiçbir şeye, hatta hiçten bile daha aşağı bir hale getirdiklerini görmelerine izin veremezdim.

Hiç kimse için değil.

"Sarayı o kadar kontrolsüz bir şekilde yönettiğim için özür dilerim. Beni almaya geldiklerinde kafama sopayla vurdular. Taht odasına girdiğimizde hâlâ sersemlemiştim, sonra o zavallı kız..."

"Kandırmak-"

"Soli," diyor sessizce. "Büyücünün bağlama büyü. Tarif edemeyeceğim bir şeye benziyor. Sanki sihirli ipler etrafıma dolanmış gibi. Ben... Biliyorsun, bağlanmaktan ya da kilitlenmekten duyduğum nefreti... Korkumu."

"Özür dilerim. Çok özür dilerim. Ondan bunu durdurmasını isteyeceğim. Büyüyü geri almasını isteyeceğim."

"Bu insanlardan uzaklaşmalıyız," diye mırıldanıyor, etrafta kimsenin olup olmadığını kontrol ederken.

Bir yanım kabul etmek istiyor ama görevin ağırlığı beni durduruyor. "Ben... bilmiyorum. Sanırım bunu yapmalıyım. Artemisen'i kurtarmaya yardım etmek için. Altarra'yı kurtarmak için."

Kolunu omuzlarıma sıkıca sarıyor, sonra çekip ellerini dizlerinin arasına koyuyor. "Tamam. Bunu sonra konuşabiliriz. Neyse, dinlenmen gerekiyor mu? Güçlü olduğunu biliyorum ama hayatının çoğunu kapalı mekanlarda geçirdin. Benim kadar yorgun olmalısın," diyor, o kadar nazik ve ilgili ki, gülümsememe engel olamıyorum.

"Uzun bir gündü ama bir şekilde dayanıyorum," diyorum, onun anlamasını isteyerek. "Sanki sonunda hayatımın dar sınırlarının dışına çıkma şansım oldu ve—"

"Ve bunu itiraz etmeden yapacak kadar benden daha cesursun," diyor, uzanıp elimden kaşığı alırken. "En azından buna yardım edeyim."

Kaşığı ona verdiğimde, içimden bir sıcaklık dalgası geçti. Bu, Altarra tarihinin en korkunç, en imkansız görevi olabilir, ama yalnız değilim.

Arkadaşım benimle birlikte.

Trick de benim cesur olduğumu düşünüyor, belki de gerçekten cesur olmak için yeterince rol yapıyorumdur.

Ama haklı. Çok yorgunum. Bugün bu kadar zor geçtiyse, yarın neler getirecek acaba?

Bu düşünce, sıcaklığın yerini bir ürpertiye bırakıyor. Kimi kandırmaya çalışıyorum? Bir hiç kimse olarak varoluşumun ve bir kahinin neredeyse anlaşılmasız saçmalıklarını yerine getirmenin ötesinde, bir sözleşmeli hizmetkar bu yolculuğa ne katkıda bulunabilir ki?

Dizlerimi göğsüme çekip başımı dizlerimin üzerine yasladığımda ve gözlerimi kapattığımda, Trick omzuma elini koyuyor. "Biliyorum, Soli, güçlüsün. Sen bana bakacaksın, ben de sana bakacağım."

"Soli kendine çok iyi bakıyor." Sözler, kızgın bir tavaya atılan buz parçaları gibi cızırdıyor ve gözlerimi açtığımda prensin ateşin karşısında durup Trick'e dik dik baktığını görüyorum.

Trick, Kaelen'e tembel bir sırıtişla baktı. "Her zaman öyle yapar. Ama arkadaşşıma yardım edip etmemem seni ilgilendirmez, değil mi?"

Kaelen'in yüzü sertleşir ve vücudu kasılır; adeta bir insan suretinde bir şimşek çakması gibi.

Gök gürlemesini beklemek istemediğim için yerimden fırladım. "Durun! İkiniz de lütfen. Sadece durun."

"Evet, dur," diye mırıldandı Sylvan'ın tanıdık, aristokrat sesi arkamdan. "Bu görev zaten yeterince tehlikeli, bir de iki kuduz köpeğin kemik için kavga etmesinin stresini eklemeye gerek yok."

"Kuduz mu?" diyor Kaelen ve

"Köpekler mi?" diyor Trick ve

"Kemik mi?" dedim, kelimelerimiz birbirine karıştı.

Chitai ateşin yanına doğru yürüdü, önce Andras'a sonra da bana sırtıttı. "Bence sorun onların kemiklerinde, seninkilerde değil, tatlı Soli."

"Gelip yanıma oturabilirsin," diyor Sylvan, yüzünde sinsi bir eğlence ifadesiyle. "Söz veriyorum, kemiğim için kavga etmeyeceğim..."

Gözlerimi kırkıyorum, anlamıyorum, sonra da yüzüm kızardı. "Belki konuyu değiştirebiliriz?"

Çavuş Neville, Andras ve Chitai'ye kaşlarını çatarak baktı. "İyi fikir. Bir zehirciyi böyle utandırabileceğinizi kim tahmin ederdi? Leydi Elianna ile yaptığınız birkaç saatlik özel derste zehirler hakkında bu kadar çok şeyi nasıl öğrendiniz?"

"Soli birçok şey biliyor," diyor Chitai, keskin bakışlarını bana dikerek. "Zehirler. Orman halkının saray adabı. Çok daha fazlası. Bunları okuyarak mı öğrendin?"

"Evet. Tabii ki, kütüphanedeki kitapları ve parşömenleri okumama izin verilmiyor," diye itiraf ediyorum, Neville'e şöyle bir göz ucuyla bakarken yüzümü buruşturarak. Eğer bundan sağ çıkarsam, kütüphane materyallerini izinsiz kullandığım için zindana düşmek istemiyorum. "Ama harfleri ve sonra da kelimeleri kendi kendime öğrendikten sonra, okumayı bırakamadım. Yıllarca sözleşmeli bir hizmetçi olarak hapsediğim süre boyunca, sürekli okudum, okudum, okudum. Bana asla görmeme izin verilmeyeceğini bildiğim dünyaya bir pencere açacak her şeyi okudum."

"Evet, evet," diyor Chitai. "Kitapları okudun. Ama—"

"Onları sadece okumuyorum," diyorum, onlara nasıl anlatacağımı merak ederek. "Kitaplar benim için çok daha fazlası. Ben... Sanki... hikâyelerin içine nasıl gireceğimi keşfettim. Cümlelerle nasıl boğuşacağımı, paragrafların içine nasıl sarılacağımı ve sonunda nasıl bitkin ama muzaffer,

ter içinde, kelimelerle kaplı ve fikirlerle sırlı sıklam bir halde dışarı çıkacağımı keşfettim.”

Etrafıma baktığımda, kavrama düzeylerinin farklılık gösterdiğini görüyorum, ancak Kaelen ve Elianna başlarıyla onaylıyorlar.

“Kitaplar bir penceredir.” Başımı öne eğip dizlerimi kollarımla sarıyorum. “Zihinleri benimki gibi bozuk olmayan insanların hayatlarına açılan bir pencere.”

Kaelen kontrollü bir şiddetle ateşe bir sopa fırlattı. "Zihnin bozuk değil, Soli. Sadece diğer insanlarınkinden farklı çalışıyor. Pyrrh'in Gri Zihinlere karşı davranış biçimi iğrenç."

“O kırık değil,” diye onaylıyor Trick, düşmanın duygularına katılmaya hazır olması, gerçekten de bunu kastettiğinin kesin bir işareti. “Sen sadece farklısın Soli. Bazen kırılansın. Bundan asla utanılacak bir şey yok.”

“Kırılğan demek, kolayca kırılabilir demek değil mi, nehir sakini?” Chitai hançerlerinden birini çıkarıp bilemeye başladı. “Sanırım arkadaşını tanımlamak için yanlış kelime kullandın. Tanıdığım birçok savaşçıdan daha cesur. O muskaya dokunduğunu görmedim. Ve bir Fell ile savaştı ve kazandı.”

Doğru. O zamanlar oldukça cesurdum, değil mi? Ve bugün de öyleyim. Belki her sabah sadece o gün için cesur olmaya karar vererek uyanabilirim. Bu, tüm bu görevin gerektirdiği cesareti düşünmekten daha mümkün olabilir.

Bern boğazını temizledi. "Sormak çok hadsizlik olmazsa, Majesteleri, kılıçla tek başınıza nasıl bu kadar yıkıcı bir güç olabiliyorsunuz? Ben sizin sadece—"

Kaelen sırtı ama ifadesi kasvetliydi. "İşe yaramaz bir züppe mi? Yakışıklı bir saray mensubu mu?"

Chitai ona sinsî bir bakış attı. "Kendini güzel mi sanıyorsun?"

"Ah, kesinlikle çok yakışıklı," diye düşündüm, ama etrafıma baktığımda herkesin bana eğlenmiş ifadelerle baktığını gördüm. Trick hariç, o kaşlarını çatmıştı, prensin bakışlarında ise azımsanmayacak bir ateş vardı.

"Bunu sesli mi söyledim?" diye mırıldandım.

Yanımda oturan Elianna kıkırdadı. "Sadece biraz."

“Annem yürümeye başlar başlamaz elime tahta bir kılıç verdi,” diyor Kaelen, beni kurtarıırken. “Pyrrh'te ‘misafir’ olduktan beri, Başçavuş Rackness, özenle seçilmiş birkaç muhafızla eğitim almama izin verecek kadar nazik davrandı.”

Çavuş Neville sert bir şekilde, "Kralın Kaelen'in kılıç kullanma becerisi hakkında 'resmi olarak' bilgi sahibi olmasına gerek olmadığını onlara özellikle söyledik," diyor. "Prens, tabiri caizse, onun gizli silahıydı."

Başımı salladım. Kral ile tanışmış biri olarak, esir aldığı prensi potansiyel bir tehdit haline getirecek herhangi bir şeye onay vereceğini hayal bile edemiyorum.

"Yaklaşık yirmi yıl önce bir turnuvada anne babanızın kılıç gösterisi yaptığını görmüştüm," diye araya giriyor Andras. "Onları izlemek, bu sanatta bir ustalık dersine katılmak gibiydi ve biz Sylvanlar Altarra'nın en iyileri arasındayız, bu yüzden bunu hafife almıyorum. Anneniz..."

Andras sözünü tamamlayamayınca Chitai, "O, kılıç kullanmada bir sanatçıydı," diyor. "Çocukken, Zhagarn'ın küçük bir birliği kampımıza saldırdığında, onun gerçek için savaştığını bir kez gördüm. Annen, şifacısıyla ve sadece küçük bir grup muhafızla birlikte, büyüklerimizle şifalı otlar hakkında konuşuyordu. Zhagarn saldırdığında..."

Çöl kadını sol kolunu saran kumaşa dokundu, parmak uçlarını öptü ve gökyüzüne işaret etti. "Kraliçe, ta kendisi bir vahşet örneğiydi. Düşmanın dokunamadığı, ölüm saçan bir kum fırtınasıydı. Ardında birçok ölü bıraktı. Bugüne kadar böylesini hiç görmemiştim." Yavaşça Kaelen'e bakmak için döndü. "Oğlununla gurur duyardı."

Andras, başını prene doğru eğerek, "Kral da öyle yapardı," dedi.

Kaelen'in çenesi kasılıyor ve sözlerinin onda derin bir etki bıraktığını görebiliyorum.

Neville ayağa kalkarak, "Bern ile birlikte çevreyi dolaşacağız," dedi. "Sosyal olmak istiyorum ama burada oturmak beni huzursuz ediyor. Saat ayarlanmadığında sosyal olmak ölüm anlamına gelebilir. İlk dört saati biz alacağız."

"Üçüncüsü olsun," diyor Kaelen. Neville başını sallıyor ve Bern ile birlikte atlara doğru yürüyorlar. Prens Chitai'ye bakıyor, o da başını sallıyor. "Sonraki üçünü Chitai ve ben alacağız."

"Ve ben şafağı bekliyorum," diyor Andras. Trick'e alaycı bir şekilde kaşını kaldırıyor. "Hırsız benim nöbetimi paylaşabilir."

Trick'in omuzları gerildi, ama sonra yukarı baktı ve hiç de etkilenmemiş olan Sylvan'a büyüleyici bir gülümseme fırlattı. "Elbette. Görev uğruna her şey."

"Nöbeti ben tutabilirim," diye gönüllü oldum, ancak hepsi olumsuz tepki verdi. Çünkü elbette öyle yapacaklardı. Beni hiç kimse sanıyorlardı. Tehlike

karşısında bir hizmetçi ne işe yarayabilirdi ki?

Savaşta karşılaştığım tek düşman neredeyse kazara öldü.

Elianna sessizce, "Soli, bu tılsımı taşımak için ne kadar enerji ve güce ihtiyacın olacağını bilmiyoruz," diyor. "Zaten bu yolculuğa zayıflamış bir şekilde başlıyorsun..."

"Ben zayıf değilim," diye çıktım. "Gray Mind de değil—"

"Canavar Rahibelerin seni aç bırakması ve kötü muamele etmesi yüzünden," diye devam ediyor, sözlerinin altında bir gerginlik var. Ondan uzaklaşıyorum, umutluyum ama öfkesinin Rahibeler için mi yoksa benim için mi olduğundan tam olarak emin değilim. Sert duygulara karşı refleksif tepkim, öfkeli insanlardan uzaklaşmak ve büzülmektir. Patlama anında kol mesafesinde değilseniz, daha sonra morlukları taşıma olasılığınız daha düşüktür.

"Bize ne olduğunu söyle, Soli," diyor Sylvan.

Ne demek istediğini anlamadığım için gözlerimi kırkıyorum.

"‘Gri Zihin diye bir şey yok’ dediniz. Bize Gri Zihin’in ne olduğunu anlatın," diyor, simsiyah gözleri dikkatle. "Benim halkımda bu durum yok. Belki de bunun sebebi, nitekim binlerce yıldır tanrıçaya, namı diğer yeniden diriltilmiş olana, çok yakın olmamızdır."

"Biliyor musun," diyorum yavaşça. "Belki de bana bunu soran ilk kişi bu. Çoğunlukla bana ne olduğumu söylüyorlar. Ve neredeyse her zaman yanılıyorlar."

"Zihniniz hassastır. Bundan utanılacak bir şey yok," diyor Trick.

İçimde bir öfke dalgası yükseliyor ve artık bana ne olduğumun, zihnimin ne olduğunun söylenmesinden tamamen bıktığımı fark ediyorum.

Ne kadar da değersizim.

"Zihnim hassas değil. Ve kesinlikle kusurlu da değil. Sadece... bazen gerçeklikten bir mola vermeye ihtiyaç duyuyor. Mesela, dayanabileceğim stres veya acının sınırına ulaştığımda, zihnim... saklanıyor. Bazen, en basit işlerin bile neredeyse imkansız hale geldiği bir tür gri sisin içine gömülüyorum."

Kaelen, "Valourian şifacıları bu rahatsızlığı bir miktar başarıyla tedavi ediyor," diyor. "Zihinsel egzersizler ve fiziksel hareket kullanıyorlar. Bilim insanları, fiziksel eylemlerin zihinsel süreçleri etkileyebileceğini öne sürdüler."

İçimde büyük bir buruklukla iç çektim. "Evet. Bunu ben de duydum. Çünkü beynim beni gri sisin kasvetine sürüklediğinde yapmak istediğim ilk

şey ayağa fırlayıp kütüphanede koşturmak."

Chitai, "Halkım Gri Zihin'e 'Kum Fırtınası Zihni' diyor. Bu hastalığı biliyoruz," diyor. "Şifacılar Aurora Vahası'nda yetişen bir bitki sunuyorlar. Bu bitki bazı hastalara yardımcı oluyor, bazılarına ise olmuyor."

"Bunu okudum ama hiç deneme fırsatım olmadı," diyorum ona. "Ama fırsat verilirse çok denemek isterim."

Başını salladı. "Bunu başarabiliriz."

"Valourian zihinsel egzersizleri de dahil," diye itiraf ediyorum, ama daha az hevesle. "Tabii ki bunlar da sözde bilginlerin bana tepeden bakmak için birer bahanesi değilse."

Kaelen'in gülümsemesi, ateş ışığında dişlerinin arasından görünen bir çizgi gibiydi. "Bunu yapmalarına kesinlikle izin vermeyeceğim."

Chitai ona sırtıttı ve sonra tekrar bana baktı. "Önemli olan şu: Kum Fırtınası Zihni'ne sahip olanlara, kanayan ateşe yakalananlardan veya yılan ısırığına maruz kalanlardan farklı davranmıyoruz. Bunlar tedavi edilmesi gereken hastalıklar ve yaralanmalar, bir kişinin değerini yargılamak değil."

"Keşke Pyrrhans buna inansaydı," diye mırıldanıyorum.

"Peki bu nedir?" diye tekrar soruyor Andras.

Derin bir nefes veriyorum. "Gray Mind'ı tarif etmeye çalışmak... Sanki daha önce hiç su görmemiş birine okyanus yolculuğunu anlatmak gibi."

Chitai kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Açıklayamamaktan duyduğum hayal kırıklığıyla başımı sallıyorum. "Öncelikle şunu söyleyeyim ki, sadece kendim adına konuşabilirim. Başkaları bu durumu farklı şekilde deneyimliyor. Ama bana göre... Gri Zihin, yalanlardan yapılmış dev bir yılan gibi. Her zaman arka planda, sinsice dolaşıyor. Pusuda bekliyor. Zehirli çarpıtmalarını zihnime püskürtmek için pusuda bekliyor. Yeterince iyi değilim. Hiçbir şeyim. Yalnızım ve her zaman yalnız olacağım. Geleceğim için hiçbir umut yok, bu yüzden denemeye bile gerek yok."

"Ama bunun doğru olmadığını biliyorsun," diye itiraz ediyor Elianna.

Ona kaşımı kaldırdığımda, yüzü kızaracak kadar zarif davranıyor. Ne düşündüğümü biliyor.

"Beni bu görev için bizzat sen seçtin çünkü ben bir hiçim. Bir tanrıçanın tilsimi da bunu doğruladı," diyorum acı bir şekilde. "Benim bir hiç olduğum gerçeği nasıl doğru olamaz ki?"

Konuşmaya başladı ama sözünü kestim. "Beni zehirleyici gibi göstermen neredeyse komik. Bütün hayatımı Gray Mind'ın kulaklarıma, kalbime ve

ruhuma damla damla zehir damlatmasıyla geçirdim. Damla: değersizsin. Damla: başarısızsin. Ve eğer tek bir damlanın hiçbir şey olmadığını düşünüyorsan, bir nehrin tek tek damlalardan oluştuğunu ve nehirlerin en sert kayaları bile yarararak kanallar açabileceğini düşün."

Birdenbire, artık bu konuda konuşamıyorum. "Bu yolculukta sisin içine düştüğümde -ki düşeceğim, neredeyse garanti edebilirim- kendimi oradan nasıl çıkaracağımı bilmelisin, tek bildiğim zaman. Adım adım, saat saat, gün gün, sis dağılana ve nihayet ışığı tekrar görene kadar beklemem gerekiyor. Sanki o yılanın zehri, hayatımdaki her türlü neşe şansını boğmak için sürekli çalışıyor."

Onlardan kaçmak, bu çok acı verici gerçeklerden kurtulmak için ayağa kalktığımda, Kaelen de ayağa kalkıyor. Yanıma geliyor ve elini uzatıyor, ama ben sessizce ona bakıyorum, ta ki çenesini sıkana kadar. Elini geri çekip gömleğinin düğmelerini açarak beni şok ediyor. Gömleği açtığı anda, göğsünü boydan boya saran yara izi ateş ışığında gümüş gibi parlıyor.

Nefesim kesildi. "Bunu nasıl atlattın?"

Gözleri öfkeli. "Hayatta kalmamın sebebi, anne babamın kız kardeşimle beni canavarlardan korumalarıydı. Yaralarımız, zayıflıklarımızla geleceklerimiz arasındaki bağ dokusudur; derimize yazılmış hikâyelerimizin dilidir. Onlara sahip olduğumuz için daha güçlüyüz. Onları inkâr etmek yerine, atlattığımız engellerin bir kaydı olarak onurlandırmalıyız."

Andras her şeyde olduğu gibi zarif bir şekilde durdu, sonra bana sırtını gösterdi. Gömleğinin bir tarafını kaldırdığında, üç tane girintili çıkıntılı, kıvrımlı yara izi gördüm. "Oklar. Onları vuranlar şimdi öldü. İkisi yavaş yavaş öldü." Gömleğini indirdi ve bana doğru döndü, yüzündeki acımasız ifade karşısında neredeyse irkildim. "Prens haklı. Hayatta kaldığın yaralarınla gurur duy."

Chitai ayağa kalkmaya başlayınca başımı salladım, şüphesiz bana kendi yaralarını göstermek için. "Evet. Söylediklerinizi takdir ediyorum ve yaralarınızdan kurtulduğunuza sevindim. Ama dediğiniz gibi, Lord Al'Sylvan, size saldıranları öldürdünüz."

Derin bir nefes alıp sırayla her birine bakıyorum. "Söyleyin bana. Kendi zihnimi nasıl öldürürüm?"

Bunun üzerine Kaelen'in yanından hızla geçip, onların önünde ağlamamaya kararlı bir şekilde ateşten uzaklaştım.

Haklıydım. Anlayamıyorlar.

Ama kalbimin küçük bir köşesi, denedikleri için acı dolu bir minnet duyuyor.

Zhagarn halkının en yetenekli ve zeki üyeleri bir zamanlar tanrıça Corvynne'nin onur muhafızlığını yapıyordu. Bu hizmeti bir ayrıcalık ve onun bölgesinin sakinleri olarak hakları olarak görüyorlardı. Büyük Savaş'tan sonra, tanrıçanın kız kardeşi Artemisen'i hapse attığı olaydan sonra, Corvynne'nin en yakın danışmanlarının Altarra'nın dengesinin bozulduğu konusunda onu uyardığına dair uzun zamandır söylentiler vardı. Fetih ve yıkım yolundan geri dönmezse vahim sonuçlar doğuracağını öngördüler. Bu uyarıların ardından, savaş ve ölüm tanrıçası, kendisine bağlı olan herkesin kollarında taşıdığı demir bantları yaptı. Bu sihirli metal, onu taşıyanların özgür iradesini eziyor.

—Kayıtlı parşömenler, Yüksek
Engizisyon Ofisi, Pyrrh

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Sabahleyin Kaelen benim yine onunla birlikte ata binmemi bekliyor, ama Elianna yürüyüşümdeki belirgin sertliği görünce beni kurtarıyor.

"Benimle birlikte binecek. Ona öğretmem gereken şeyler var," diyor kolumu tutarak.

Kaelen River'a doğru hızla uzaklaşırken, içimden bir inilti yükseldi.

"Uyuduktan sonra, attan indiğim zamankinden daha çok nasıl acıyabilir ki?"

Sade koyu mavi bir elbise giymiş olan Elianna, bir eliyle alına vurdu.

"Dün gece bir şeyi unuttuğumu biliyordum. Ağrıyan kaslarını rahatlatmak için sana bir merhem vereceğim. Hemen sür. Yine de sana faydası olacak."

"Umarım öyledir," diye mırıldanıyorum içimden, her adımda yüzümü buruşturarak. "Yoksa bir daha asla ata binmeyeceğim."

Merhemi sürdükten ve yüzümü yıkadıktan sonra durup düşünüyorum, ama sonunda küçük çantamdaki parşömen parçaları arasında bir macera bulana kadar arıyorum ve onu örgüme örüyorum. Bugünü böyle görmeyi planlıyorum. Cesaret ve özgüvenle.

Üstelik, "macera" kelimesi "neredeyse kesin ölüme giden görev" kelimesinden çok daha iyi geliyor kulağa.

Bir an için parmaklarımı tahta kar leoparıma sarıyorum ve yavaşça nefes alıp veriyorum. Bunu yapabilirim.

Yapabilirim.

Bundan sonra Elianna'nın yanına, araba koltuğuna oturdum. Bana peynirli bir parça ekmek ve bir termos dolusu sıcak, şekerli çay uzattı. O tatlı sıcaklık, kütüphanedeki diğer hizmetlilerin nasıl olduklarını merak etmeme neden oldu. Şekere çok sevinirlerdi. Eğer bir gün tekrar Pyrrh'e gidersem, onlara biraz şeker götürmeliyim.

Sessizce araba sürerken, kütüphane düşüncesi beni kendi kütüphaneme sahip bir ev hayaline dalmış bir şekilde sürüklüyor. Belki de en sevdiğim kitaplarımı ve parşömenlerimi sakladığım gizli bir odaya açılan gizli bir

geçit olabilir. Rahat koltuklar ve yastıklarla donatılmış okuma köşeleri olabilir; saatlerce kelimelerin içinde kaybolabilir, sadece arada bir istediğim kadar şekerli çay ve kek almak için dışarı çıkabilirim.

Mutlu hayallerimin bir parçası olan düzenli yiyecek erişiminin ne kadar önemli olduğunu fark ettiğimde gülümsemem soluyor. Hayallerim bile başkalarının benim için seçtiği hayatın dar sınırlarına sığacak şekilde küçüldü; bu başkaları zihnimi kimliğimin bir parçası olarak değil, yönetilmesi gereken bir sorun olarak görüyor.

Daha fazla karamsar düşüncelere dalmadan önce, kıyıya bir göz atmak için bir ağaçlık alanın etrafından dolaşıyoruz ve Brazen Nehri gözlerimizin önünde parıldıyor.

“Çok güzel,” diye fısıldadım, daha iyi görebilmek için ayağa kalktım. Atlar aniden ileri fırladı ve dengemi sağlamak için arabanın çerçevesinin üst kısmından tutmak zorunda kaldım. Nehir, uçsuz bucaksız, derin mavi, hareketli bir su kütesiydi ve kıyıda kendinden emin bir şekilde yürüyen bir ördek sürüsü gördüm.

“Görüyor musun—”

Bağırışlarla sözüm kesildi. Elianna ağaçların arasından geçmek için atları ileri sürdü ve grubumuzun geri kalanının yaya olarak bir grup Zhagarn ile kıyasıya bir savaşa girdiğini gördük. Arkalarında, feribottan geriye kalanlar alevler içindeydi. Kaelen tam olarak anlayamadığım bir şey bağırdı. Bern atına atladı ve bize doğru dörtnala geri döndü, yanımıza vardığında dönüp kılıcını çekti.

"Vazocu işkence etmekle o kadar meşguldüler ki, neredeyse üzerlerine gelene kadar bizi fark etmediler," diyor nefes nefese, kasvetli bir şekilde. "Ama sadece on beş kişiler."

“Sadece on beş mi? Sadece mi?” Daha iyi görebilmek için ayağa kalktım ama Elianna beni tekrar aşağı çekti.

“Kendini hedef haline getirme,” diye tısladı, sonra kendi tavsiyesini görmezden gelip ayağa kalktı ve tehlikeli enerji toplarını düşmana fırlatmaya başladı. Ama düşmanlar bizimkilere çok yakın savaşıyorlardı ve Zhagarn'ı vurmadan bizimkilerden birini vurma ihtimali yoktu, bu yüzden birkaç saniye sonra vazgeçti.

“Bern! Burada güvendeyiz. Git onlara yardım et! On beş karşı beş...” Son Zhagarn'ın Kaelen'in kılıcıyla delinerek yere düştüğünü görünce sözlerim yarım kaldı.

"Affedersiniz Leydi Soli, ama bu beşe karşı on beş kişi, on beş kişi için kaybedilmiş bir gün," diyor Bern, nefesi düzelirken.

Haklı. Chitai sakince hançerlerini kılıflarına geri koyarken, Andras kılıçlarını ölü bir düşmanın ceketine siliyor. Trick iki elinde de kanlı hançerler tutuyor. Neville ise etrafta dolanıp her cesede bakıyor, muhtemelen gerçekten ölü olduklarından emin olmak için.

Kaelen bana bakıyor.

"İyiyiz," diye sesleniyorum ve kaslarındaki gerginliğin biraz azaldığını görüyorum.

"Elianna'ya ihtiyacımız var!" diye karşılık veriyor. "Bu adam hâlâ hayatta."

Elianna, Bern'e "Vagona göz kulak ol," dedi. "Soli, sana ihtiyacım var." Vagonun içine uzanıp valizini çıkardı, aşağı atladı ve diğerlerine doğru koştu. Ben de onu takip ettim, bakmamaya çalıştığım cesetlerin etrafından dikkatlice dolaştım.

Elianna ve hastasının etrafındaki gruba vardığımda, Kaelen omzunun üzerinden bana bakıp başıyla onayladı. Onay mı yoksa bir kabul mü olduğunu düşünmeye ya da umursamaya vaktim yoktu, çünkü Elianna zaten bana ardı ardına emirler yağdırıyordu.

"Soli! İyi. Ben çantamda yardımcı olabilecek bir şey bulana kadar göğsündeki yaraya baskı uygula. Çok aceleyle yola çıkmadan önce eşyalarımı düzgünce paketlemeye vaktim olmadı, bu yüzden hangi şifalı otların ve iksirlerin yenilenmesi gerektiğini bilmiyorum."

Kımıldamadığımda, sert bakışlarıyla beni süzdü. "Ya bana yardım et ya da yolumdan çekil. Tam burada eline ihtiyacım var."

Neville adamın diğer tarafında, bacağına turnike bağlıyor. Dizinin altındaki bacağın kalan kısmını görünce irkildim. Aşçının sosis yapmak için kullandığı kıymaya benziyordu. Bu düşünceyle midem bulandı ama kaçma, kusma veya vagonun içine saklanma içgüdüsünü bastırdım. Bunun yerine elimi tam oraya koydum. Elianna başını salladı ve valizinde bir şeyler aradı.

"İyi haber," diye mırıldandı, elinde kırmızı-altın rengi bir sıvı şişesiyle. "Bunun içinde hâlâ biraz sihir var."

Onun ne demek istediğini anlamıyorum, çünkü şu anda sihir ekleyebiliyor ya da doğrudan adama sihir uygulayabiliyor, değil mi? Ama Büyücüler Loncası sırlarını kıskançlıkla koruyor, bu yüzden onlar hakkında okuyabileceğim pek bir şey bulamadım. Elianna'nın aslında neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum.

Adamın yüzü, uzun süre kabuslarımın kenarlarında iz bırakacak korkunç bir görüntü. Kafa derisinin yarısı kopmuş ve kulağının üzerinden sarkmış bir parça halinde duruyor. Vücudunun ön tarafında başka kanlı yaralar da görüyorum ve altındaki kan birikintisinden anladığım kadarıyla sırtında da daha fazla yara var. Nehrin taze, temiz kokusu ve küçük ördek ailesinin sesleri ile önümdeki yerdeki bu korkunç manzarayı bağdaştıramıyorum.

İnanılmaz bir şekilde, bilinci yerinde. Dayanılmaz acısından kurtulmak için bayılmasını neredeyse isterdim, ama konuşmaya çalışmaya devam ediyor.

“Şşş,” diye sakinleştirdi Elianna onu. “Sessiz ol. Şimdi konuşmana gerek yok. Sana yardım etmek için buradayız. Sadece sakin olmaya çalış.”

Bunun üzerine, iksirin bir miktarını doğrudan kanlı yaralara döktü. Saniyeler içinde kanama durdu. Birkaç dakika sonra, yaraların kenarları gözümüzün önünde kendiliğinden kapandı. Nefesim kesildi. Daha önce hiç sihirli bir iyileşmeye şahit olmamıştım ve Elianna'nın, altın rengi gözleri güçle parıldayarak, yaralı ve muhtemelen ölmekte olan bu adam üzerinde mucize gerçekleştirmesini asla unutmayacağımı biliyordum.

Ayağa kalkıp şişesini dikkatlice valizine geri koyarken Kaelen'e baktı. “Gitmemiz gerekiyor. Daha fazlasının yolda olup olmadığını bilmiyoruz.”

“Peki ya o? Onu burada bırakamayız,” diye itiraz ediyorum.

“Evet, yapabiliriz,” diyor, arkasını dönüp vagona doğru yürürken. Yanımdan geçerken fısıltılarını zar zor duyabiliyorum. “Tek işimiz Altarra'yı kurtarmak. Onunla hiç uğraşmamalıydım bile.”

Sesindeki kayıtsızlık beni ürpertti.

“Onu gerçekten ölüme terk edebilir misin?” diye seslendim arkasından.

Duraksıyor ama arkasını dönmüyor. “Lil'den sonra hâlâ bunu sorabiliyor musun? Hayatımda ödediğim borçları saymayı çoktan bıraktım. Bu hızla devam edersek, yakında sen de aynı şeyi söyleyebileceksin.”

Düşünceyle içimden geçen buz gibi soğukluğa karşı kollarımı kendime sarıyorum. Aynı şeyi söylemek istemiyorum. Hayat borçları ödemek istemiyorum.

“İyiyim,” diye hırıltılı bir sesle söyledi kayıkçı öksürükler arasında. “Ben Reland Wyle. Ona benden teşekkür edin ve Artemisen'e de teşekkür edin, umarım eski haline döner.”

Kaelen, eli kılıcının kabzasında, sürekli etrafımızı tarıyor ama hızla kendine gelen adama da bir bakış atıyor. “Bir şey söylediler mi? Pallanhold'a mı gidiyorlardı?”

Wyle başını salladı ve göğsüne bir elini koyarak inledi. "Kulelere doğru gidiyorlardı."

Kuleler, Pyrrh ile doğudaki Büyücüler Loncası'nın tapulu toprakları arasında sınır oluşturan bir sıradağdır. Orada ne başarmayı umuyorlar ki? Büyücülerin sihirli kalkanları, bölgeye bir adım bile atmadan onları daha botlarında kavuracak.

Wyle, kasvetli bir şekilde, "Bana işkence etmek için sırayla birbirleriyle kavga ediyorlardı," diyor. "Sanırım onları duyduğumu umursamadılar, çünkü kanlar içinde yattığım yerde ölmem gerekiyordu."

"Ne hakkında kavga ediyorsunuz?" diye soruyor Kaelen.

"O şeyi taşıyanları bulmak için hangi yöne gideceğimiz konusunda tartışıyorlardı. İçlerinden birinin 'acı' dediğini sandım ama bunun nasıl bir anlam ifade edeceğini bilmiyorum."

Andras tıslayarak bir ses çıkardı. "Lanet miydi? Lanet demiş olabilirler mi?"

Wyle'in kaşları çatıldı, sonra başını salladı. "Evet. Evet, sanırım buydu. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Evet, kayıkçı," diyor Andras, atına geri atlayarak. "Bu, hemen gitmemiz gerektiği anlamına geliyor. Şimdi. Yakınlarda akrabanız var mı?"

Adam başını salladı ve Çavuş Neville ile Bern ona arabaya binmesine yardım etti. Ben de River'ı yola doğru götüren Kaelen'e yetiştim.

"Zhagarn neden Fell olmadan seyahat ediyordu?"

"Bilmiyorum. Hiçbir mantığı yok."

"Bane ne demek?"

Kaelen başını salladı. "Bunu ben de bilmiyorum. Ama büyük ihtimalle tılsımla ilgili."

Vagona vardığımızda Kaelen, Sylvanlıyla yüzleşir. "Lanet nedir?"

"Elbette ki bu tılsım." Andras'ın yüzü o kadar sert ki, obsidyenden oyulmuş gibi. "Zhagarn, yüz yıl önce Artemisen'in kristal hapishanesinden onu götürdüğümde ona 'Lanet' adını vermişti."

*Altarra'daki yolculuklar genellikle kırsalın doğal
güzelliği, insanların nezaketi ve seyahatin zihin
üzerindeki faydası üzerinden anlatılır. Hiç kimse
yılanlardan, böceklerden veya sert zeminde uyumanın
genel rahatsızlığından bahsetmez.*

*Tavsiye: Sadece zengin olduğunuzda seyahat
edin.*

—Altarra'da Seyahat İçin Fakir Bir
Adamın Rehberi, Mily Kinson

ON İKİNCİ BÖLÜM

Kayıkcıyı birkaç mil aşağıda, ailesinin yanına götürdük; neyse ki hepsi yara almamıştı. Geri dönüp cesetleri yakacaklarına söz verdiler. Neyse ki, Zhagarnlar sadece doğrudan yollarına çıkan insanlara işkence ediyor gibiydiler, bu yüzden küçük köy rahatsız edilmedi. Bundan sonra, Brazen Nehri'ni geçtik ve geçitteki kayıkcıya Wyle'a ne olduğunu anlattık.

Şimdi, kuzey Pyrrh'e doğru yola çıktık, yol denilemeyecek kadar dar patikalardan ilerliyoruz ve Zhagarn'ların ya da daha kötüsü, Zhagarn ve Fell'lerin herhangi bir grubuna rastlamamak için gözümüzü dört açıyoruz. Elianna, insan haydut çeteleriyle karşılaşsak da neredeyse aynı derecede başımız belaya gireceğini söylüyor. İşkence etmeyi amaçlamadıklarını, ancak soydukları insanları hayatta tutmaya da pek fazla önem vermediklerini belirtiyor.

Zihnim birbiriyle yarışan düşüncelerle dolu: bir yanda ölüm ve işkence, diğer yanda kırsalın güzelliği. Elianna'ya Wyle konusunda yardım ederken üzerimde kan lekeleri var ve muhteşem meyve bahçeleri, pırıl pırıl göletler ve yemyeşil tarlalarla dolu arazilerden bir at arabası sürüyorum.

Başarılı olamazsak, her şey yok olacak.

Andras, şok edici açıklamasının ardından kendi halinde, ön saflarda tehlike aramak için uzaklara doğru at sürüyor. Neville ve Bern, küçük birliğimizin arkasında birlikte ilerliyor, Trick de onlara eşlik ediyor. Chitai ve Kaelen ise öncü birlik ile iki asker arasında geniş bir alanda dolaşıyor, sık sık yolları kesişiyor ve doğu ve batımızdaki düşmanları ararken araziye inceliyorlar.

Arabayı ben sürüyorum çünkü Elianna yola çıktığımız anda arkada büzülüp kaldı. Nasıl yardımcı olabileceğimi sorduğumda, bana umutsuz bir bakış attı, başını salladı ve gözlerini kapattı.

Birkaç saatlik sessiz bir yolculuğun ardından atlara, "Keşke şarkı söyleyebilseydim," dedim. Elianna artık uyuyordu ve beni duyacak başka

kimse yoktu. "Rahibeler bir keresinde çalışırken şarkı söylediğimi duymuşlardı ve içlerinden biri dürüst davranıp sesimin, çiftleşme mevsimindeki orman ağaç kurbağalarının sesinden bile daha kötü olduğunu söylemişti."

Atlardan biri, neredeyse tartıya çıkıyormuş gibi homurdanma sesi çıkarıyor.

"Evet, muhtemelen korkunç bir ses olduğunu kabul ediyorum, ama o bunu nasıl duymuş olabilir ki? O doğma büyüme bir Pyrrhanlı ve şehirden hiç dışarı çıkmamış, bunu bana her fırsatta gururla hatırlatıyordu, sormamış olsam bile. Ve dürüst olmak gerekirse, bir Sylvan ağaç kurbağasının sesi, özellikle çiftleşme mevsiminde, başka bir ağaç kurbağası için oldukça müzikal olabilir."

Atın buna hiçbir tepkisi yok ve ben kendi aptallığıma hayret ediyorum. Zihnim, en çok korktuğum veya acı çektiğim zamanlarda, saçma ve önemsiz yollara sapmayı çok seviyor. Eğer kurbağaları düşünüyorsam, Zhagarn'ın o zavallı kayıkıya ne yaptığını düşünemem. Ya da hayatta kaldığı için ne kadar şanslı olduğunu.

Ya da kafa derimin koparılmasının ne kadar acı vereceğini.

Ellerimin tekrar dizginleri sıktığını fark ediyorum ve kendimi gevşetmeye zorlayarak üç kez derin nefes alıp veriyorum. Sonra gömleğimin kumaşının üzerinden kolyeye dokunuyorum. Gvendeyiz. Grubumuzda  savaşçı, iki asker ve bir büyücü var. Trick, bıçak dövüşünde de yetenekli olduğunu kanıtladı.

Ben zayıf halkayım, ama öğrenebilirim. ğreneceğim.

Anahtarları geri alacağız.

Durduğumuzda, Chitai'den bana hançer kullanmayı öğretmesini isteyeceğim.

Sanki onu düşünmek onu bana çekiyormuş gibi, Pyrrhan şeker elma ağaçlarının arasından çıktığını görüyorum. Atını arabaya doğru sürüyor ve bana doğru dörtnala geliyor ama atları durdurmam için işaret vermiyor. Bunun yerine yanıma geliyor ve bana birkaç elma atıyor.

"Hava iyi geldi mi? Sen de mi?" Chitai'nin soluk bukleleri, kolunda taşıdığı mavi kumaş bağla yüzünden geriye doğru tutulmuştu. şimdi onun yerine, pazusunda incelikle tasarlanmış altın bir kol bandı vardı. Gözleri sertti ama bir nebze de olsa endişe taşıyordu ve ben yine onun kim olduğunu ve hikayesinin ne olabileceğini merak ettim.

"Ben iyiyim."

Elianna yorgun bir şekilde yanıma, araba koltuğuna otururken, "Ben de iyiyim," dedi. "İyileştirme konusunda pek becerikli değilim, bu yüzden denemek beni hep yoruyor. Ve bu... bu çok büyük bir işti."

Chitai, ciddi bir saygı ifadesiyle başını eğdi. "Öldüğünü sanıyorduk ve çok da yanılmamıştık. Eğer buna 'şifa konusunda az beceri' diyorsanız, uzman şifacılarınız gerçekten etkileyici olmalı."

Büyücü iç çekti. "Belki de. Çantamda zaten aktif olan o iksir olmasaydı, ölürken ona rahat ettirmekten başka yapabileceğim pek bir şey olmazdı."

"Senin bizimle birlikte olman onun için büyük bir şanstı," diyorum.

"Katılıyorum," diyor Chitai, bakışları Elianna'ya dikilmiş halde.

"Büyücülere hiçbir zaman fazla değer vermedim—"

Elianna homurdanarak, "Sen ve bu cahil dünyanın çoğu," dedi.

Savaşçı kadının gücenmesinden korkarak nefesimi tutuyorum, ama Chitai sadece gülüyor. "Ama yine de, hiç kimsenin bu kadar güzel olduğunu bilmiyordum. Cahil değilim, Hava Dokunuşlu. Yeni şeyler öğrenmeyi seviyorum. Ve şu anda en çok ilgimi çeken konu sensin."

Yavaş gülümsemesi o kadar çekici ki yanaklarım kızarıyor, ama ikisinin de bana gösterdiği ilgiye bakılırsa orada olmamın bir anlamı yok.

Elianna uzun bir süre sessiz kalır, sonra dudaklarında kendi gülümsemesi belirir. "Bu, hayal ettiğimden bile daha ilginç bir yolculuk olabilir. Ama amacımızı korumak, her türlü kaçamak yapmaktan daha önemli."

Chitai bana kısa bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar Elianna'ya çevirdi. "Savaş halindeyiz. Başka türlü davranmanın bir anlamı yok. Ve hatırlanması gereken bir şey var."

"Bu da ne?"

"Benimle birlikte olmak asla sıradan bir kaçamak olamaz." Chitai, beni hayrete düşüren bir beceriyle atının eyerine sıçrayıp ayaklarının üzerine indi. At hareket halindeyken o zahmetsizce dengesini korudu ve onun için endişelenmeli miyim yoksa becerilerini alkışlamalı mıyım bilemedim. Bir anda uzanıp Elianna'nın saçına dokundu, bize parlak bir gülümseme fırlattı, eyerine geri oturdu ve dörtlüye uzaklaştı.

Ağzım hâlâ açık bir şekilde Elianna'ya döndüm. "Bu neydi?"

Yüzündeki alaycı ifade, isteksiz bir hayranlık barındırıyor. "Emin değilim."

Chitai'nin dokunduğu saçı kaldırıyor ve başparmağım kalınlığında bir tutamın ortadan düzgünce kesildiğini görüyorum. "Ama şimdi saçım onda. Eğer bir büyücü olsaydı, sihirli prensiplerle bana büyük zarar verebilirdi."

Çöl doğumlu bir savaşçı için bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin değilim."

Kadın Chitai'nin ardından düşünceli bir şekilde bakıyor, ama ben hâlâ o kadının bir büyücünün saçından bir tutam kesmeye cüret ettiği kısma takılıp kaldım.

"Saçını o mu kesti?"

Elianna gözlerini devirdi. "Soli, ayak uydurmaya çalış. Direksiyonu bana ver, bir süre ben süreyim. Belki bana bir elma uzatıp biraz su getirebilirsin? Bu kadar enerji harcadıktan sonra susuz kalmamam gerek ve bugün öğle yemeği için duracağımızı sanmıyorum."

Haklı—öğle yemeği için durmuyoruz. Ya da herhangi bir mola için, ta ki ona ya duracağımızı ya da altıma işeyeceğimi söyleyene kadar. Bu yolculukta neden düzenli tuvalet ihtiyacı duyan tek kişi ben olduğumu bilmiyorum ama durum böyle. Ben bir savaşçı değilim ve demirden bir mesanem de yok.

Doğal olarak, Elianna atları durdurduğu anda, hâlâ çok ileride olan Andras hariç herkes neyin yanlış olduğunu öğrenmek için arabaya doğru koştu. Yüzüm ve göğsüm utançtan kızardı, ama Elianna ben kekeleyerek cevap veremeden elini salladı.

"Büyü kullanmak beni idrara çıkmaya zorluyor," diyor soğukkanlılıkla. "Bir sorun mu var?"

Kaelen'in sevimli dudakları, sanki gülümsemesini bastırıyormuş gibi hafifçe kıvrılıyor ve o ve diğerleri yaptıkları işe geri dönmek için atlarına binip uzaklaşıyorlar.

Trick yanıma geldi. "Soli, iyi misin? Arabada dinlenmelisin. Ben de Leydi Elianna'nın yanına gelip tehlikelere karşı gözcülük yapacağım."

"Ben iyiyim. Ama dizginleri sen tutabilirsin."

O itiraz edemeden, ona uzun deri ipleri fırlattım, vagon koltuğunun diğer tarafından aşağı atladım ve Elianna'yı takip ederek Harlequinberry çalılıklarının arasına girdim. Acil işlerimi hallettikten sonra Trick için bu sıra dışı siyah-beyaz meyvelerden toplamaya karar verdim. Bana anlattığına göre, bunlar sarayda bir lezzetmiş. Hırsızlar Loncası için iş yapmadığı günlerde meyve avına çıkarmış.

Bu düşünce bana, Lonca'daki yeri hakkındaki gerçeği ortaya çıkarmak için onunla konuşmam gerektiğini hatırlatıyor. Bunca yıldır bana doğruyu mu söylüyordu? Yoksa Elianna haklı mıydı ve her şey bir yalan mıydı?

Belki de tam olarak yalan söylemedi, diye düşünüyorum dikenlerden dikkatlice kaçınıp meyveleri toplarken. Belki de bir sorun yaşadı ve bana söylemekten utandı. Sonuçta, yıllarca ona hayranlık duyan saf bir kızdım ben. Belki de gözden düştüğünü bana söylemek onun için çok zordu?

Ağzıma birkaç yaban mersini atıyorum ve düşüncelerimin acılığına keskin bir tezat oluşturan tatlılık patlamasıyla ısıtırıyorum, sonra iç çekip ellerimde yaban mersini kümeleriyle arabaya doğru ağır adımlarla geri dönüyorum. Belki de Trick'ten uzak durmak için bahaneler uyduruyorum, böylece arkadaşlığımızla ilgili istenmeyen gerçeklerden kaçınabilirim.

Elianna'nın ardından araba koltuğuna oturduktan sonra, Trick bana gülümsedi; ona bir avuç çilek verdiğimde kahverengi gözleri minnetle parladı. Geri kalanını cebimdeki bir beze koydum ve daha sonra herkesle paylaşmak için dikkatlice sardım.

"Teşekkürler, Soli." Şekerleri ağzına atıp belirgin bir zevkle çiğniyor. "Narenciye şekerlerinden bile daha güzel. Saray aşçısına sattıklarımın ayırdığım, bunlarla dolu bir kaseyi sana getirdiğim günü hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki?"

Elianna dizginleri çekerek, "Yeterince sohbet ettik. Harekete geçme zamanı," dedi.

Trick bana kısaca selam verip ileri doğru at sürüyor, belki de Andras'a yetişmek için, bu da bağlama şekli hakkında beni düşündürüyor.

"Onu bağladığınızda, bu ne anlama geliyordu? Sizinle arasında, onun gidemeyeceği nesnel bir mesafe mi var? Büyülü bağlama aslında neyi içeriyor?"

Bana kısa bir bakış attı ve dudaklarını birbirine bastırdı. Bir an için sorumu görmezden geleceğini düşündüm.

"Eğer sır ise, sorun değil. Lonca işlerine burnumu sokmak istemedim."

"Bu mutlaka bir sır değil. Sadece parametreler sabit değil. Küçük bir sihir, ancak hem bağlayıcının sihir gücü hem de bağlanan kişinin irade gücü önemli. Güçlü bir iradeye sahip biri, bağlamanın bazı kısımlarına maruz kalmayacaktır. Boyun eğmeye alışmış bir kişi ise daha derin bir şekilde kontrol altına alınacaktır." Omuz silkerek, "Bildiğim şu: bizden çok uzaklaşamayacak ve görevimize zarar verebilecek herhangi bir bilgiyi ifşa edemeyecek." dedi.

Her kelimeyle içimde öfke birikiyor. "Yani bu bir tür büyü hapis. Buna hakkınız yoktu. Onu serbest bırakın."

“Soli, her türlü hakkım var ve sadakatinden emin olana kadar onu serbest bırakmayacağım. Altarra'yı kurtarmaya çalışıyoruz. Bunu şimdi anlamıyorsan, sana nasıl anlatacağımı bilmiyorum,” diye çıkıştı.

"Benim gördüğüm şu," dedim ona soğuk bir şekilde. "Eğer Trick'i veya başka birini kontrol etmek için büyülü hapse başvurmaya başvuruyorsanız, bu Corvynne'nin kendi halkına yaptıklarından ne kadar daha iyi? Ve eğer bu doğruysa -eğer biz daha iyi değilsek- arayışımız başarılı olmayı hak ediyor mu?"

Aramızdaki sessizlik kulaklarımda o kadar yankılanıyor ki, onu azarlamaya cüret ettiğim için beni döveceğinden birdenbire korkuyorum.

Gerçekten, gerçekten cezalandırılmak istemiyorum, ama yaptığımı geri almayacağım ve onu bu yüzden affetmeyeceğim.

Bundan sonra, uzun gün boyunca ve alacakaranlığın mor tonlarına doğru, aramızda ağır bir sessizlikle yolculuğumuza devam ederiz.

Tam o sırada Kaelen yanımıza geri dönüp yolculuğu durduracağını söyledi. "Atlar yolu daha fazla göremeyecekler. Ayrıca takip edilmediğimizden de oldukça eminim."

"Bu arabadan inmeye çok hazırım," diye inledim, sert tahta koltukta kıpırdanarak. Elianna'nın merheminin sağladığı rahatlama ancak bir yere kadar etkili olmuştu.

"Hemen sağdaki ağaçların arasındaki boşluğa girin," diyor bize. "Yiyeceğe ve dinlenmeye ihtiyacımız var. Ve daha da önemlisi, Andras'ın hikayesini dinlemenin zamanı geldi. Tüm hikayeyi. Kral bu birliği kurduğu sırada tam olarak Pyrrh'da nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

Katılıyorum. Ama aynı zamanda bir Sylvan yüksek lordunu gizli bir sırrı ifşa etmeye zorlamanın, bir kurbağaya uçmayı öğretmeye çalışmak kadar başarısızlıkla sonuçlanacağını da biliyorum.

Elianna isteksizce, "Bir kısmını biliyorum," diye yanıtladı ve hem prens hem de ben ona bakakaldık.

"Bunu daha önce paylaşmayı düşünmedin mi?" diye soruyor, sesi sert.

"Bu grupta sır saklayan tek kişi Sylvan değil," diyor sert bir şekilde.

"Bunu aklında tutsan iyi olur, Prens Kaelen."

Ateş olmazsa olmazdır.

Ateş, karada yaşam demektir: yiyecek için, ısınmak için. Gecenin karanlık saatlerinde tehlikeli vahşi hayvanları uzak tutmak için.

Bir gemide yangın, yok etmeye ve yiyip bitirmeye hazır bir felakettir.

—Kaptan Wynona Wavedancer'ın,
Kaptan Wynona Wavedancer ve
Krakenlerin Savaşı'nda Spindrift
gemisinde birinci yardımcısına
söylediği sözler

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ağaçların arasındaki dar patikadan elli adım kadar arabayı sürüyoruz, ta ki ortasından küçük bir dere geçen bir açıklığa çıkana kadar. Narin pembe çiçekler yabani kümeler halinde büyüyor, hasat zamanı soğukları onları saklanmaya zorlamadan önce yazın son güzelliklerini sergiliyorlar.

Elianna atları durdurunca aşağı atladı. "Atlarla ilgilendikten sonra, akşam yemeği için erzakları indirmeye yardım etmeliyiz. Herkes bütün gün keşif yaptı, bu yüzden muhtemelen en az yorgun olanlar biziz."

Bunun doğru olduğundan emin değilim. Yorgunluk beni perişan etti. Öğleden sonra ve akşamın erken saatlerini, arabanın sallanma hareketinin uykuya dalma isteği uyandırdığı anlarda uyanık kalmak için elimden gelenin en iyisini yaparak geçirdim. Yine de, verimli bir şey yapmadığım konusunda haklıydı, bu yüzden araba koltuğundan yavaşça indim -şükürler olsun ki sabahkinden biraz daha az ağrım vardı- ve işe koyuldum.

Andras ve Bern, kampımızın dışında devriye geziyorlar. Biz diğerleri ise sessizce, umarım zamanla alışkanlık haline gelecek işlerle uğraşıyoruz. Şimdilik, atların tımarını yapmak, yiyecekleri paketlerinden çıkarmak ve ateş yakmak yeni şeyler ve bunları yapmaktan keyif alıyorum.

Daha doğrusu, ateş yakmaya çalışıyorlardı.

Çavuş Neville, yeterince büyük taşlar bulup, ateşin ağaçlara sıçramasını engellemek için bir daire oluşturuyor. İki çubuğu birbirine sürterek kıvılcım çıkarmaya yönelik nafil girişimlerine başını sallıyor.

"Ateş hayati önem taşıyor."

"Bir gemide değilseniz," diye mırıldanıyorum.

Bana kaşını kaldırarak baktı ama yanıma çömelerek devam etti. "Tamam, önce üssünü kurmak istiyorsun, böylece bir kıvılcım çıktığında onu koyacak bir yerin olur."

Bana çubuklar ve dallarla nasıl bir platform inşa edeceğimi gösteriyor, sonra da üzerine tutuşturmak için kuru ot ve yapraklar koyuyoruz. Ayrıca, o

yakalanması zor kıvılcım belirdiğinde hazır olmamız için, tüm bunların hemen yanına bir çubuk yığını da oluşturuyor.

Sonunda cebinden küçük bir kese çıkarıp bana pürüzsüz, camsı bir taş ve bir parça çelik gösterdi. “Çakmak taşı için bu kuvars gibi taşlar ve biraz çelik kullanırsınız. Bıçağın kenarı da işe yarar ama bıçağın ucuna zarar verir, bu yüzden bu kare çelik parçasını yanımda taşıyorum.” Onları bana doğru uzattı.

Hemen uzanıp almadığımda iç çekiyor. "Soli, bunu kendin yapmayı öğrenmen gerekebilir. Bu yolculukta ne olacağını bilmiyoruz. Eğer bizden ayrılırsan, yine de devam etmen gerekiyor, değil mi? Ateşsiz yemek yiyemezsin. O yüzden bunları al ve dene."

Gözlerim ona dikilmiş, sözleri kulaklarımda yankılanıyor. Eğer ayrılırsanız...

Tek başıma olursam nasıl başarılı olabileceğimi düşünebilir ki?

Ağzım birden kurudu. "Çavuş Neville, ben... sanırım... Ciddi anlamda kafanız karışmış. Eğer hepinizden ayrılırsam, hiç şansım kalmaz. Ben bir asker ya da komuta etmek için doğup büyümüş bir prens değilim. Ben bir büyücü ya da savaşçı ya da bir Sylvan yüksek lordu değilim. Hayatta kalmak için en azından yiyecek çalabilecek bir hırsız bile değilim."

“Hayır, sen eskiden köle olan ama kraliçe cesaretine sahip birisin.” Kaelen'in arkamda olduğunu bile bilmiyordum ama sesi demir gibiydi. “Kendine bizim gözümüzle bak Soli, kendi gözünle değil. Biz o muskaya dokunacak kadar cesur birini görüyoruz. Ateş yakmak hiçbir şey olmayacak.”

Ona inanmak istiyorum. Gerçekten istiyorum. Ama on yedi yıldır hiç kimse olmaya, değersiz olmaya alışkınım. Bunu birkaç kısa günde nasıl değiştirebilirim ki?

Aniden ayağa kalktım, üzerimdeki tozları silkeledim ve ikisine de baktım. "Lütfen bana ya da kendinize yalan söylemeyin. Ben olduğum kişiyim; hayatımın beni şekillendirdiği kişiyim. Eğer tek başıma bu yolculuğa çıkarsam, o çiçekler kışın ilk karına dayanamayacakları gibi ben de bu yolculuktan sağ çıkamayacağım, hatta bu kış kar yağsa bile."

Kaelen konuşmaya başlıyor ama ben başımı sallıyorum. “Hayır. Ateş yakmayı, kamp kurmayı ve atları tımar etmeyi öğreneceğim. Chitai'den bana hançer kullanmanın temellerini öğretmesini isteyeceğim. Ama eğer benim büyük bir kahraman olduğumu düşünüyorsanız, kendinizi kandırıyorsunuz ve üzerime daha da dayanılmaz bir baskı uyguluyorsunuz.

Bu yükün ne kadarını taşıyabileceğimi düşünüyorsunuz, ağırlığı beni ezmeden önce?”

"Kızım," diyor çavuş, ama ben birdenbire çok yorgun hissediyorum.

"Yarın ateş yakmayı öğreneceğime söz veriyorum," dedim onlara.

"Andras av etiyle geri dönüyor. Akşam yemeği için nasıl temizleyeceğimi bana öğretmesinde sakınca olup olmadığını soracağım. Sonuçta hizmetçilerin yaptığı iş bu."

Beni orada tutmak için tekrar girişimde bulunmuyorlar ve buna sevindim. Artık güçlü olmak konusunda tartışacak gücüm kalmadı.

Anlaşılan bıldırcın temizlemek en sevdiğim şey değilmiş.

Şimdilik bu kadarla yetineceğim.

Somurtkan ama kararlı bir şekilde direniyorum ve kısa süre sonra kuşlar başkasının yaktığı ateşin üzerinde pişiyor. Konuşmalar, kayalık bir adanın etrafındaki akarsular gibi etrafımda dalgalanıyor; ben de kaya gibi, sağlam, ağır ve duygusuzum. Kimseyle hiçbir şey hakkında konuşacak enerjim kalmamış. Belki sessiz kalıp sadece dinlersem, içimde derinlere inip başka bir cesaret kaynağı bulmak için zamanım olur. Bir ara Trick yanıma geliyor ama yüzüme bir bakıp tekrar uzaklaşıyor.

Elianna Zhagarn hakkında bir şey söylediğinde dikkatimi vermeye kendimi zorluyorum.

"Vapur kaptanının söylediklerini düşündüm. Kulelere doğru gidiyorlardı."

"Belki de yanlış bir iz bırakmak için böyle söylediler?" diyor Trick.

"Sanmıyorum. Onu ölüme terk ettiklerini biliyor olmalılar. Kime söyleyecekti ki? Hayır, bence sadece dikkatsiz davrandılar. Ayrılmadan yirmi iki gün önce evdeki bir arkadaşşımdan aldığım son mektupta, Büyücüler Loncası'nın Tapulu Bölgesi'nin hala güvende olduğu yazıyordu. Zhagarnlar, Özgür Toprak Sahipleri Bölgesi'nin sınırlarına baskınlar düzenliyor ve bizimkine de girmeye çalışıyorlar, ama pek başarılı olamıyorlar – ya da söylentiler öyle diyor. Ancak Özgür Toprak Sahiplerinden uzun zamandır doğrudan bir haber gelmedi. Belki de bu, iki taraftan da ilerlemek için yapılan bir planın parçasıdır?" Büyücü hayal kırıklığıyla başını salladı. "Savaş stratejisi bilmiyorum, bu yüzden gerçekten hiçbir fikrim yok."

“Savaş stratejisini biliyorum ve bunun plan olduğunu sanmıyorum,” diyor Kaelen. “Çok küçük bir kuvvet. Hayır, şüphesiz sadece kendilerinin anlayabileceği gizli bir planları var, ama bunu çözebilirsek işimize yarar. Bu arada, onlardan kaçınmak için elimizden gelenin en iyisini yapacağız.”

Bu kulağa hoş geliyor ama aklım stratejiye odaklanamıyor. Bizden ayrılırsanız, bu beni çok üzecek ve kendimi batarken, konuşmayla bağımlı kaybederken hissedebilirim.

"... aç?"

"Soli?"

Adımı duyduğumda yüzeye çıkmak için mücadele etmeye çalışıyorum, ama sonra biri omzuma sertçe dürtüyor ve yüzümün önünde bir bıldırcın budu beliriyor.

Chitai, sesinde hafif bir eğlence tonuyla, "Düşünmeyi bırak ve yemeğini ye," diyor. "Düşüncelerin o kadar gürültülü ki kendi düşüncelerimi duyamıyorum."

“Teşekkür ederim.” Tavuk budu alıyorum ve elimi yaktığı anda hemen düşürüyorum. Ancak çöl savaşçısının refleksleri, at binme becerileri kadar etkileyici ve yere düşmeden yakalıyor. Ucuna beyaz bir bez parçası sarıyor ve tekrar bana uzatıyor. “Bıldırcınınız, hanımefendi.”

"Teşekkür ederim. Özür dilerim. Sanırım karmaşık düşüncelere dalmıştım."

Yanımda oturmak için eğildi ve ben de enfes olan tavuğu ısırdım. Kızarmış etin, ateşin ve Elianna'nın merhemindeki otların kokusu o kadar harika bir aroma oluşturunuyordu ki, oturup o kokuyu içime çekmek istedim. "Daha önce hiç bu kadar lezzetli bir şey yememiştim. Hazırlamasına yardım ettiğim için mi daha lezzetli oldu acaba? Daha önce hiç tavuk temizlememiştim. Tüyler her yere saçıldı. Muhtemelen saçımda bile varlar!"

Beni inceliyor ve sonra başını sallıyor. "Hayır. Hiçbir şey göremiyorum. Ama bunun ne önemi var ki? Tüyleri bir şeref nişanı olarak düşünün."

Bir lokma daha alıp çiğniyorum, düşünüyorum. "Bıldırcın yolmakta bir şeref mi var? Bundan çok şüpheliyim."

“Kabileye hizmet etmekte bir şeref var.” Bıldırcın etini iyice temizledikten sonra, başka bir bez parçasını açarak iki kızarmış patatesi

ortaya çıkardı; birini bana uzattı. Bu sefer, almadan önce sıcaklığını parmak ucuyla kontrol edecek kadar akıllıydım.

“Avı yakalamak,” diye devam ediyor. “Temizlemek. Pişirmek. Düşmanlarımızla savaşmak. Kabileyi korumak. Çocuk doğurmak. Bu işlerden herhangi birini yaptığınız için kendi değerinizi küçümserseniz, bu görevi yapan herkesin değerini yok saymış olursunuz.”

Elimdeki patatesi unutup ateşe bakıyorum ve bunu düşünüyorum. "Bunu hiç böyle düşünmemiştim," diyorum yavaşça.

"Kusura bakma Riverlander, ama kitaplardan bu kadar çok şey bilen biri için pek çok şeyi hiç düşünmemişsin. Bıçak kullanmayı bilmiyorsun, dövüşmeyi de bilmiyorsun. Hiç ata binmedin, hiç araba sürmedin, hiç kuş temizlemedin."

“Hey! Ben hayatımın tamamını bir kütüphanenin bahçesinde hapsolmuş olarak geçirdim. Eğer düşünüyorsanız—”

Bıçaklarından birini o kadar hızlı çıkardı ki, nasıl çektiğini bile görmedim, sonra elinde çevirip kabzası bana dönük şekilde uzattı. "Bence sen sandığından daha güçlüsün. Bir Fell'le nasıl savaşacağını, insanları nasıl zehirleyeceğini, onlara bunu... kusmayı nasıl yapacağını doğuştan mı biliyordun?"

“Kesinlikle hayır.”

“Tıpkı düşmanlarımı hançerlerimle nasıl parçalayacağımı bilerek doğmadığım gibi.” Arkasına yaslandı, yüzünde bir memnuniyet ifadesi vardı. “Anlıyor musun?”

Az önce bıldırcınları temizledikten sonra, görmek istemediğimden daha fazlasını görüyorum ve biraz midem bulanıyor. "Görüyorum."

“Bu akşam size bıçak kullanma becerilerini öğretmeye başlayacağız.”

“Ayrıldığımızda ne olacağını da mı düşünüyorsun?” diye acı bir şekilde soruyorum. “Yalnız kaldığımda da mı düşüneceksin?”

Yüzü sertleşti. "Hiç şansın yok. Ölmek üzere olan bedenimin son nefesine kadar ve sonrasında da seni savunacağım, Tılsımlı Soli. Bunu unutma. Topraklarım ölüyor ve sensiz halkımın hiçbir şansı yok."

Onu terk edeceğini düşünmediğime dair güvence veremedi, Andras ateşin yanına doğru hışımla yürüdü.

"Dinleyin beni. Size Bane'in hikayesini anlatacağım."

Kaelen ve Elianna onun çağrısıyla yaklaşıp, Hasat Şenliği'nde bir pandomim için toplanan çocuklar gibi ateşin etrafına oturdular. Ancak bu

öyküde şenlikli hiçbir şey yoktu; Andras'ın bedeni gerginlikle kaplıydı, yüzü endişe maskesi gibiydi.

Orman adamı elini saçlarının arasından geçirip, şelale gibi akan örgülü saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Her şey Kral Prasan'ın Yüksek Engizisyoncuyu Pallanhold'dan sürgün ettiği gece başladı."

Kaelen başını salladı. "Hayır, o çok uzun zaman önceydi, en azından—"

Andras sözünü keser. "Doksan yıldan fazla. Evet. Bunu bilmeliyim. Oradaydım."

"Ama bu doğru olamaz," diye itiraz ediyorum. "Orada bulunmuş olamazsınız."

"Anlaştık," diyor Elianna, sesi buzun çatlaması gibi titrek. "Bize, tılsımı Artemisen'in mezarından nasıl kaçırdığınızı ve Altarra'nın öbür ucuna kadar nasıl taşıdığınızı, ona dokunduğunuzda alev alıp yanarak ölmeden nasıl başardığınızı anlatın."

"Evet," diyor Kaelen, sesi sakın ve yüzünde hiçbir ifade yok. "Bize nasıl alev almadığını anlat."

Andras omuz silkerek, "İşte mesele de bu," diyor. "Yaptım."

Tanrıçalar arasındaki kıyametvari savaştan birkaç hafta sonra, neredeyse ölümcül şekilde yaralanmış bir Sylvan yüksek lordunun, gizli bir sırla Pyrrhan taht odasına sendeleyerek girdiği söylentileri yayıldı. Kral Prasan, kraliyet muhafızlarından güvenilir bir üye dışında herkesi dışarı çıkardı ve üçü iki saatten fazla bir süre boyunca odada yalnız ve gözetimsiz kaldı. Kral kapıları açtığında, Sylvan ve muhafız gitmişti. O günden sonra Prasan bu konuda konuşmayı reddetti. Ancak ölüm döşeğinde sorgulandığında, sonunda sadece iki kelimeyle cevap verdi: "Yandı."

—Kayıtlı parşömenler, Yüksek
Engizisyon Ofisi, Pyrrh

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Nasıl?” diye soruyorum, bir elim muskayı tutan madalyonun üzerinde. “Muskanın ne yaptığını gördük. Nasıl hayatta kalabildin?” “Onun halkı.” Chitai’yi işaret ediyor. “Daha doğrusu ataları, çünkü artık yoklar. Şafak. Beni yanlarına aldılar ve bana baktılar. Şifacıları, ölmeyi dilediğim zamanlarda bile beni hayatta tuttular.”

Chitai kollarını göğsünde kavuşturdu ama hiçbir şey söylemedi.

Ürperiyorum. “Yanıklar en kötüsü. Kesiklerden, hatta kırbaçla dövülmekten bile daha çok acıtıyorlar. Çok daha fazla.”

Kaelen garip bir hırıltı sesi çıkarıyor. Ona şaşkınlıkla baktığımda yumruklarının sıkılı olduğunu görüyorum. “Bunu biliyor olman çok yanlış.”

Ah.

“Yanlış, katılıyorum. Ama şu an konumuz bu değil,” diye belirtiyor Elianna. “Andras, lütfen devam et.”

Ateşe doğru yürüdü ve yanına çömeldi, konuşmadan önce alevlere birkaç dal daha ekleyerek oyalandı. Sanki zaman kazanmaya çalışıyordu. Bize ne kadarını anlatacağına, ya da gerçeği hiç anlatıp anlatmayacağına karar vermeye çalışıyordu.

Bu macera beni karamsarlaştırıyor olabilir.

“Ölüme çok yakındım. Tılsım, taht odasındaki kadar şiddetli bir yangına neden olmadı ama çok yakındı. Bir Sylvan olarak tanrıçanın kutsaması olan doğal şifa güçlerim ve çöl şifacılarının engin beceri ve bilgisi olmasaydı, çöldeki o çadırda ölmüş olurum. Öyle ki, tekrar yürüyebilmem neredeyse yarım yıl sürdü.”

“Demek yüz yaşından fazlasın? Daha da önemlisi: Eğer alevler içinde kalıp neredeyse ölüyorsan, muska ne oldu?” Hareket etmem gerek. O kadar huzursuzum ki neredeyse titriyorum. Bir asır önce olmuş olsa da, Andras'ın yanışını sanki kendi gözlerimle görmüşüm gibi hatırlıyorum. Ne kadar acı çektiğini hissedebiliyorum. Muska birdenbire boynumda daha ağırlaştı.

Andras'ın ya da Lil'in yanışını hayal etmekten başka bir şeyle meşgul olmak ve ellerimi ve düşüncelerimi oyalamak için çay yapmaya karar verdim.

Çaydanlığı ocaktan dikkatlice aldım, kupaya sıcak su doldurdum ve tepeleme bir kaşık çay yaprağı ekledim. Başımı kaldırdığımda herkes beni izliyordu. "Hadi devam et! Tılsım?"

Andras'ın dudakları neredeyse bir gülümsemeye dönüştü. "Eğer halkım senin bana nasıl emir verdiğini görseydi, Fısıltılı Orman'dan kovulurdum. Ayrıca, evet, neredeyse yüz altmış yaşındayım—bizim türümüz arasında çok da yaşlı değilim."

Fısıldayan Orman. Orman hakkında okuduktan sonra uzun süre Sylvan saray toprakları hakkında hayaller kurdum. Bir gün orayı görmeyi çok isterim. Ve doğru, eğer kitaplarda yazdığı gibi ölümsüzse, o kadar da yaşlı değil, ama bunu ona sormayı planlamıyorum.

Dünyayla ilgili yeni bir şey öğrendiğim her seferinde, kütüphanedeki varlığımın ne kadar küçük bir anlam kazandığını fark ediyorum.

Bir daha asla, kendime söz veriyorum.

"Savaşçılardan birinin büyülu olduğunu iddia ettiği gümüş bir kutusu vardı. Muska yanmış elimden düştüğünde, onu bir demirci maşasıyla kutuya koydular ve yaşlılar onu güvenli bir yere sakladılar." Andras, yaşadığı yaralar kadar acı verici olması gereken anıları hatırlarken yüzü ifadesiz kalıyor.

"Neden böyle önlemler alsınlar ki?" Elianna şaşkınlıkla baktı. "Tehlikeli olduğunu nereden bileceklerdi? Sıradan bir zümrüt gibi görünüyor."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zorluyorum. Sanırım zümrütler onun dünyasında sıradan şeyler. Ne güzel bir hayat olsa gerek.

"Muhtemelen hâlâ alev püskürtüyor olmasından kaynaklanıyordu," diyor Andras kuru bir tonda. "O kadar da sıradan bir şey değildi."

Birdenbire, üçüncü bodrum katında duvarları yıkamam gerekirken okuduğum Kral Prasan'ın yasaklanmış el yazmalarından birini hatırladım.

"Sen! Kral Prasan ve muhafızlarıyla birlikte taht odasına girip sonra ortadan kaybolan sen miydin?" Çaydanlığı unutmuş bir şekilde tekrar ayağa kalktım. "Ama adın hiçbir kayıta geçmiyor."

Orman sakini, zarif ama sabırsız bir hareketle omuz silkti. "Bu hiçbir şey ifade etmiyor. Tarih kazananlar tarafından yazılır. Benim adım o kral için ya da o zamandan beri hiçbir kral için önemli değildi. Prasan muskayı aldıktan sonra, geçen yüzyılın geri kalanını tanrıçayı özgür bırakmanın bir yolunu

bulmaya çalışarak geçirdim. Geçen hafta Pallanhold'a döndüğümde, kral benim faydalı olabileceğime karar verdi."

"Bu tamamen yanlış." şok oldum. Ama sonra söylediklerinin geri kalanını düşündüm ve başını salladım. "Hayır. Hayır, hayır, hayır. Tarih gerçektir. Gerçek değilse, kurgudur. Ya da yalandır. Tarih yalan olamaz! İnsanlar sadece gerçeğİ kaydetmelidir."

"Bu tehlikeli derecede safça bir düşünce," diye karşılık verdi bana. "Tüm kayıtlar, doğaları gereğİ eksiktir. Kayıt tutanların ne kadar yalan söyleyebileceğini ve tarihleri nasıl tahrif edebileceğini de hesaba katarsak. Bahse girerim kitaplarınız, benim ve halkımın topraklarımızı Zhagarn'dan kurtarmak için yıllarca savaştığımızı veya tılsımı ancak yenildikten sonra Pyrrh'e gtrdüğm anlatmıyordu."

Kaelen kasvetli bir şekilde başını salladı. "Haklı. Valourian dilinde okuduğm hiçbir şeyde bundan bahsedilmiyordu. Hatta bizim mahkememizde bile, aynı geçmiş olayların küçükten büyüğü birçok farklı versiyonunu keşfettim. Hocalarım, tarihsel kayıtlardan ne kadarının eksik olduğunu bile bilmediğimizi söylediler. Eğ Prasan gerçeğİ hiç söylemediyse..."

"Gerçek nedir?" diye soruyor Chitai, sözlerine acı bir ton sinmiş bir şekilde. "Gerçek, kayan kumların üzerindeki bir seraptır. Ona ne kadar yaklaşırsak, o kadar uzak görünür. Bazen gereğ –bir gereğ– ancak acı, şüphe ve yıkımla dolu dolambaçlı yollardan geçerek ulaşabiliriz. Ve ne kadar yemin etmiş olursak olalım, bizim gerçeğimiz başkalarının gerçeğİyle aynı olmak zorunda değil."

"İnsanlar yalan söyler," diyor Kaelen kesin bir dille.

Elianna, "Her zaman yalan değil," diye itiraz ediyor. "Bazen şeyler, acımasız bir gerçeğİ daha güzel göstermek için söylenir."

"Pekala. Tarih, geçmişi anıların cilalı mercekleriyle süsler," diye mırıldanır Kaelen, alaycı ses tonuyla, deneyimli bir saray mensubunun tavrını yansıtarak. "Ve fatihler de bu mercekleri kendileri bilir, bakış açısını istedikleri gibi, her türlü mantığın ötesinde arpıtırlar."

Görünüşte saf olan dünya grşmm alt st olmasının şokunu hala atlatamadım, bu yüzden isteyen herkese çay ikram etmekle meşgul oluyorum.

Andras başını salladı, sonra tekrar düşündü ve bir kupa aldı. "Bunların hepsi konunun dışında. Tanrıçam benden anahtarı alıp kaçmamı istedi.

Anahtar ile Corvynne'nin bölgesindeki hapishanesi arasına olabildiğince mesafe koymamı istedi."

"Anahtar mı?" diye sordu Trick arkamdan. Yanıma geldiğini duymadım. O ve Neville devriyelerini bitirmiş olmalılar.

"Tılsım," dedim ona. "Unutmayın, tanrıça bize tılsımın onun hapishanesinin kilidini açacak son anahtar olduğunu söylemişti."

"İki kişiyi daha bulduktan sonra, bir şekilde hem imkansız kötülüğü hem de zorlukları alt edeceğiz," diye mırıldanıyor.

Bu arayışın umutsuzluğunu düşünemem, yoksa Gri'ye geri düşerim. Yıkılacak bulaşıkları topluyorum ama Kaelen başını bana eğerek onları benden alıyor.

"Bu görevin merkezinde siz varsınız, hizmetkar değil. Bunu birlikte başaracağız."

Sözleri ve nefesinin sıcaklığıyla tüylerim diken diken oldu. Cevap veremedim yutkundum ve titreyen elimi onun elinin altından çektim.

Prens Andras'a döndü. "Seni yeterince tanıyorum ve durum hem vahim hem de umutsuz olmadıkça Artemisen'in yanından asla ayrılmayacağından eminim."

Andras ciddiyetle başını salladı. "Teşekkür ederim. Bölüğümün tamamı ölmüştü. Tanrıçalar gökyüzünde savaşıırken, Zhagarn ve Fell'i uzak tutmaya çalışarak son adama ve kadına kadar savaştık. Ama Artemisen düştüğünde..." Başını eğdi, kapalı elini dudaklarına götürdü ve anlayamadığım bir şeyler mırıldandı. "Corvynne onu o mezara kilitlediğinde, Artemisen'in kendi tılsımını kullanarak mühürlediğinde, her şey bitmişti. Hepimizin öldüğünü sandılar ve hayatta kalan son kişi olan ben ağır yaralanmışım. Ama tanrıçam, o kristal mezarın içinde kilitli olsam bile, bana şifa güçlerini gönderdi. Bana tılsımı kilitten çalmamı ve kaçmamı emretti—gerekirse savaşarak özgür kalmamı ve tılsımı güvenli bir yere götürmemi, gerekirse onu kurtarana kadar orada korumamı söyledi."

"Gerekirse mi?" diyor Elianna. "Bu ne anlama geliyor?"

Artemisen hâlâ kız kardeşinin tövbe edip onu serbest bırakacağına dair umut besliyordu.

"Aileler. Ne yapacaksınız ki, değil mi?" diyor Trick hafifçe.

"Ama Baş Engizisyoncunun yazıtlarında," diyorum hızla, Andras arkadaşımı küstahlığım yüzünden bıçaklamadan önce. "Onlarda senin, yani onun ortadan kaybolduğu yazıyor."

“Taht odasından gizli bir geçit. Kralın odalarına gittik ve her şeyi anlattım. Kral muskayı tutmak istedi. Onu durdurmaya çalıştığım da, tehlikeyi anlattıktan sonra bile, muhafızı gönüllü oldu.” Andras derin bir iç çekiyor. “Gerisini tahmin edebilirsiniz.”

Kralın ölüm döşeğindeki itirafını düşünerek, "Yanıp kül oldu," diye fısıldıyorum.

“O yandı. Kral beni özel hazine odasına götürdü ve orada sandığı bir yığın mücevher kutusunun arasına sakladık.”

"Göz önünde saklanmak," diyor Trick. "Çok becerikli olmayan hırsızlara karşı en iyi savunmalardan biri."

Andras başını salladı. “Yüksek Engizisyoncu, bir mahkumun Pyrrh'in tilsimi taşıdığı haberini yayamayacağı gerekçesiyle kralı beni hapse atmaya zorladı. Bundan kısa bir süre sonra Kral Prasan, bu adamdan ve onun açıkça güç gaspından bıktığına karar verdi. Beni serbest bıraktı ve Yüksek Engizisyoncuyu Pallanhold'dan sonsuza dek sürgün etti.”

Elianna mırıldanarak, “Aynı adam Özgür Toprak Sahipleri Bölgesi'ne gitti ve hemen bir tarikat kurdu,” diyor. “Orada mantar gibi kök saldı. Orada ne yönetici vardı ne de var; ne sihire ne de dine pek inanılmıyor.”

"Şaşırtıcı değil, çünkü bunların çoğu uzun süreli veya belirsiz süreli köleliğe kandırılmış eski sözleşmeli işçiler," diye sert bir şekilde söylüyorum.

“Bölge onun gibi biri için çok uygundu. İnsanlar kendilerine ne yapmaları gerektiğinin söylenmesinden çok hoşlanırlar,” diye tamamlıyor Elianna, sözümü onaylayarak. “En azından o zamandan beri Pyrrhan Engizisyoncuları çok daha az güç kullandılar.”

Bileğimdeki dövme, hatırladığım acıyla yanıyor ve elimle orayı kapatıyorum. "Güçleri o kadar da azalmadı. Benim gibi insanlar üzerinde hâlâ çok fazla güçleri var."

Elianna gözlerini kaçırdı, ama yüzündeki utanç ve pişmanlığı görmeden önce değil. Planı beni öldürebilir.

Bize doğru dörtlü koşan bir at sesi duyuyorum. Hareket edemedim Kaelen beni arkasına itiyor ve kılıcını çekiyor. Chitai'nin bıçakları onun ellerinde, Andras'ın kılıcı çekili ve Elianna'nın avuçları güçle parlıyor.

Trick ise esneyip bir elma ısırıldı. "Sanırım beni kovalayan Çavuş Neville," diye mırıldandı.

Gerçekten de Neville, sanki arkasında bir Fell ordusu varmış gibi açıklığa doğru atıyla geldi ve atından atladı. "Onlara söyledin mi?" Trick'i işaret etti

ve sonra nefes nefese, eğilerek nefesini toplamaya çalıştı.

"Bize ne söyleyeceksin?" diye soruyor Kaelen.

Trick elma çekirdeğini ateşe atıp omuz silkti. "Muhtemelen önemsiz bir haber için hikaye anlatımını bölmek istemedim. Ama takip ediliyoruz."

"Kaç tane?" diye soruyor Andras.

"Ne kadar yakın?" diye soruyor Kaelen.

Neville, "Çok uzun zaman önceydi," diyor. "Sadece bir, belki en fazla iki."

"Ne kadar uzaktasınız?" diye soruyor Elianna, bakışlarını Trick'e dikmiş. Sanırım Kaelen'in sorusunu tekrarlıyor, ta ki şöyle devam edene kadar: "Bir ara benden oldukça uzaktaydınız. Aradaki bağı mı zorluyordunuz?"

Gözleri ifadesizleşti. "Tuzaklanmış bir kuşun bağlarını test etmesinden dolayı onu suçlayamazsınız, değil mi?"

Acaba daha önce yüzünü buruşturduğunda olan şey bu muydu? Adam çok uzaklaştığında fiziksel acı çekiyor mu?

Neville, "İki tane var," diyor. "Saray nalları takılmış atların üzerinde. Nallar çok belirgin."

Andras ve Kaelen sonunda kılıçlarını kınlarına sokarlar ve Chitai'nin bıçakları ortadan kaybolur.

Neville, bir su tulumunun kapağını açıp uzun bir yudum aldıktan sonra Trick'e başıyla onaylayarak, "İzlerimizi sürekli kesiyorlar," diyor. "Ve saklanmakta da çok iyiler. Onun bulduğu izlerden sonra hiçbir izlerine rastlayamadım. Bir hırsızın bu kadar uzman bir avcı olmasını hiç beklemezdim."

Trick hiçbir şey söylemiyor ama rahat bir şekilde sırtıyor.

"Eğer tılsımın peşindelerse, daha fazla adam getirmeleri gerekirdi," diyor Kaelen, yüzü sert bir ifadeyle.

"Belki de degillerdir," diye tahmin yürütüyorum. "Belki de odak noktamız tılsım olduğu için herkesin onu ele geçirmeye çalıştığını düşünüyoruz. Ama biz paralı askeriz, değil mi? Belki de sadece tehlikeli yollarda güvende kalmak isteyen iki gezgindirler ve bizi takip etmenin onları, çoğu haydutun kaçınmaya çalışacağı silahlı ve tehlikeli insanlara yakın tutacağını düşünüyorlardır."

"Haydutlar mı?" Chitai bana sırtarak baktı. "Bu kelimeyi daha önce hiç duymadım."

"Kanun kaçakları," diyor Andras.

Elianna, "Haydutlar," diyor.

"Hırsızlar," diyor Kaelen, Trick'e sert bir bakış atarak.

"Neyse, belki," diyorum yüzüm kızarak. Kütüphane kelime dağarcığımın dezavantajları var; diğer hizmetçiler bilmedikleri kelimeleri kullandığımda hava attığımı düşünüyorlar.

"Belki," diyor Kaelen. "Akıllıca bir düşünce, Soli. Sadece çekiğimiz var diye her şeyin çivi olduğunu düşünmemeye dikkat etmeliyiz."

"Bunu biliyorum," diye gururla söylüyor Chitai. "Senin 'sadece baltamız var diye tüm düşmanların uzun boynu yok' versiyonun."

"Çok tuhaf bir kadınsınız," diyor Çavuş Neville ve ardından yüzü kızarıyor. "Şey, affedersiniz hanımefendi."

"Ben bir hanımefendi değilim, ama nehir kıyısında yaşayan gözleriniz için kesinlikle yabancıyım," diyor Chitai, gülümsemesi aniden keskin dişlerle dolmuş bir halde.

"Hiç de garip değil," dedim yavaşça, kol bandını daha önce nerede gördüğümü birden fark ederek. "Octorran Gillam'ın Şafak Efsaneleri'ndeki çizimlerde. Altın kol bandınız sıradan bir mücevher parçası değil."

Chitai ateşten geri çekildi, bıçaklar tekrar ellerindeydi. Bana sert bir bakışla baktı. "Evet, öyle. Sağ kolumda taşıdığım zaman."

Hiçbir şey söylemiyorum, sadece ateş ışığını yansıtan stilize altın banda dikkatlice bakıyorum.

Sol pazısında.

"Ve sol kolunuzda, açıkta kalan kısımda?" diye soruyorum ona. Söylemesini istiyorum.

Ya o yapmazsa? O zaman ben yaparım.

Beni inceliyor, sonra başını geriye atıp kahkaha atıyor. "Evet, Soli. Sol kolumda, açıkta, savaşa gideceğim anlamına geliyor."

Elianna nefes nefese kalır. "Hayır. Bu mümkün değil. Seksen yıldan fazla bir süredir ölüler."

Trick, sanki sokakta sopayla top oynayan çocukları izliyormuş gibi, bir o yana bir bu yana ikimize bakıyor. "Ne? Ne imkansız? Kim gitti? Gün boyu anlaşılmasınlar okumayan bizlere de bilgi verebilir misin?"

"Onlara söyle," diye emretti Chitai, simsiyah bakışlarını yüzüme dikerek. Evet, öyle düşünüyorum.

"Chitai, Şafak Savaşçısı. Ve eğer o kol bandı bize karşı bir savaş ilanı olsaydı, hepimiz ölmüş olurduk."

Şafak'ın savaşçı kabileleri, Şan Çölü'nün seçkin savaş güçleri, tarihlerini ve kehanetlerini çelik ve kanla korurlar. Bu nedenle, onlar hakkında bildiğimizi sandığımız şeylerin çoğu sadece söylenti, dedikodu veya efsaneden ibarettir. Bununla birlikte, Valourian krallığının tarihleri, Şafak'ın vahşetinin, son yüz yılda üç ayrı olayda tüm umutların neredeyse tükendiği anlarda başkenti nasıl kurtardığını anlatır. Bu durumun, "Şafaktan önce her zaman en karanlıktır" sözünün kökeni olduğu söylenir.

—Şafağın Efsaneleri, Octorran Gillam

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"Doğru değil," diye hırladı Andras.

"Kesinlikle hayır," diye homurdandı Kaelen, ama Chitai ile benim aramda durmak için pek de gizli olmayan bir hareket yaptı.

Chitai onlara alaycı bir şekilde gülümsedi. "Eğer ölmenizi isteseydim, geldiğimi asla fark etmezsiniz."

"Nasıl?" Ona bakıyorum, bilekliği daha önce nasıl tanımadığımı merak ediyorum. Doğru, aklımda çok şey vardı, ama tasarımı çok belirgin.

"Gerçekten nasıl böyle olabiliyorsun?"

"Şafak mı?" Neville geri çekildi, eli kılıcının kabzasındaydı.

"Affedersiniz Leydi Soli, ama bu mümkün değil. Zhagarn ve Fell, Şafak kabilelerini yarım yüzyıldan fazla bir süre önce yok etti."

Trick birden kakhaha atmaya başladı. "Hadi ama. Şafaklar gerçek değil. Onlar sadece insanların çocuklarını korkutmak için kullandığı hayaletler. 'Şimdi yatağa git, yoksa Şafaklar seni yakalayacak.'"

"Biz asla çocuk çalmadık," diyor Chitai, sesi ölümcül bir tonda.

"Sözlerine dikkat et, hırsız. Ben kişisel onurumla ilgili hakaretlere bulaşacak bir Sylvan değilim, ama kabilem hakkında yalanlara da tahammül etmeyeceğim."

"Hangi kabile?" Herhangi bir kabile adı okuduğumu hatırlamaya çalışıyorum ama hayır. Okuduğum hiçbir şeyde kabile adı geçmiyordu.

"Gillam dedi ki—"

"Gillam bir aptaldı. Annemin annesi, bir ay kadar bizim kabilemizle seyahat etmesine izin verdi ve aklına gelen her türlü saçmalığı ona anlattı. Eğer bizim hakkımızda hikayeler anlattıysa, bunlar tamamen saçmalık ve yalanlarla dolu."

"Ama kol bandı tıpkı onun çizimine benziyor," diye belirtiyorum Kaelen'i kenara iterek. "Belki de büyükannenizin fark ettiğinden daha fazlasını sadece gözlem yoluyla öğrenmiştir."

Omuz silkerek, "Belki. Önemli mi?" dedi.

"Ama nasıl—"

"Yeter. Bu gece sorulara cevap vermek istemiyorum ve Andras Al'Sylvan'dan yeterince şey duyduk. Yolculuk sırasında size daha fazlasını anlatabilirim. Şimdilik bu kadar: Tanrıçayı kurtarmaya yardım etmem gerekiyor. Yanan Nehir her yıl daha da kirleniyor ve Bozulma, evimiz olan Şaron Çölü'ne yayılıyor. Bu hızla giderse, Aurora Vahası bile on yıl içinde tehdit altına girecek ve şifalı bitki yaşamımızın büyük bir kısmının kaynağı orası."

"Pallanhold'da ne işin vardı?" diye soruyor Kaelen.

Bakışlarını Elianna'ya çevirdi. "Biz de Artemisen'i kurtarmaya kararlı büyücüyü duymuştuk. Nehir kıyısında yaşayanlar, sırlarınız pek iyi saklanmıyor."

"Seninkiler kesinlikle öyle," diyor Trick, sesindeki hayranlık açıkça belli oluyor. "Harika bir hırsız olurdun."

"Kartal Klanı'nda hırsızlık yaparken yakalananların bir elini keser ve onları yedi saat boyunca atların arkasında koşmaya zorlarız," diyor Chitai soğukkanlılıkla. "Eğer hayatta kalırlarsa, yaşamalarına izin vermeyi düşünürüz."

Trick'in yüz ifadesi değişmiyor, ama ellerini ceplerine koyuyor.

"Ancak—"

Chitai sözümü kesti. "Hayır. Yeter. Sana ne kadarını anlatacağımı düşüneneğim. Önümüzde uzun bir yolculuk var. Tüm gerçeklerin bu kadar çabuk paylaşılması gerekmiyor."

Kaelen, elini kılıcının kabzasına koymuş, ona dik dik bakıyor. "Pekala. Ama bana şunu söyleyeceksin: Soli için bir tehlike misin? Ve o boş laflardan sakın, savaşı. Eğer onu tehdit edersen, şaka bile olsa, hikâyeni anlatacak kadar yaşayamazsın."

Düşünmeden bile bir hızla ona bir bıçak fırlattı, ama o daha da hızlıydı. Kılıcı, onun bıçağını engellemek için hızla kalktı ve metalik çarpışma sesi kampımızdaki gerilimi bin derece artırdı.

Ancak şiddeti tırmandırmak yerine, Şafak savaşçısı sırtıttı. "Senden hoşlanıyorum, prens. Bu yüzden seni olduğun yerde yere sermek yerine sana gerçeği söyleyeceğim: Soli, Altarra'nın tamamında benden tamamen güvende olan tek kişi."

Bunun üzerine Elianna'ya alaycı bir gülümseme fırlattı ve kamp ateşinden uzaklaştı, sanki biz onu rahatsız edecek kadar tehlikeli değildik.

gibi kasten arkasını döndü.

Beni şaşırtarak Kaelen gülüyor. “Taht odasında bana verdiği işaretleri anlamalıydım, ama tarih derslerimde Şafak’ı inceleyeli çok uzun zaman oldu. Şafak’ın bir savaşçısı. Hem de Kartal Klanı’ndan—tüm savaşçıların en vahşisi. Eğer gerçekten hala varlarsa, bir şansımız olabilir.”

“Göreceğiz,” diyor Andras, Chitai’nin gece karanlığına doğru uzaklaşmasını izlerken sesi sertleşmişti. “Şimdilik herkes biraz dinlenmeli. İlk nöbeti Neville ile ben tutacağım. Hâlâ dikkat etmemiz gereken takipçiler var; Zhagarn saray atlarını çalmış olabilir.”

İfşaatları şaşkın bir ifadeyle dinleyen çavuş başını salladı. "Evet. Şey, evet." Sonra ıslık çaldı. "Bir Sylvan lordu, bir Valourian prensi ve Şafak savaşçısı. Sanki bir çocuk masal kitabının içine düşmüş gibiyim."

"Evet," diye mırıldandı Trick. "Çocukların canavarlar tarafından yendiği o korkunç filmlerden biri."

Bu ifşaat gecesinin ardından gelen hafta neredeyse... sıradan. Bir ata binmeyi, ateş yakmayı, insanları zehirlemeyi ve kendimi bir hançerle savunmayı öğrenmenin günlerce sıradan olduğunu düşünmek bile saçma, ama aşinalık en yoğun korkuları bile köreltiyor. Acı dolu deneyimlerimden biliyorum ki, sürekli bir kaygı halinde ancak belli bir süre yaşayabilirim, sonra ya rahatlarım ya da Gri'ye düşerim.

Gri tonlara düşecek vaktim yok.

Her gün, bugün yine batacağım korkusuyla uyanıyorum, ama şimdiye kadar zihnimin bilinçli alanlarından sis uzak kaldı. Şimdilik, bir hokkabazın dengesini koruyorum: birkaç topu havada tutarken tökezlememeye çalışıyorum.

Ancak her gün de harika ve yeni bir şey deneyimliyorum. Güneş ışığının tenimde uzun süre kalması, dışarıda vakit geçirdiğim için cezalandırılacağım endişesi olmadan. Kraliçelerini arayan bir arı sürüsünün görüntüsü. Yabani çiçeklerin kokusu. Kuşların mutluluklarını veya şikayetlerini haykırışları – kuşlarla ilgili hiçbir şey asla bilinemez.

Yanımda, göğsü açıkta olan Kaelen'in dere kenarında yıkanmasını gördüm.

Bu düşünceyle birlikte tüylerim diken diken oldu.

Beni izlediğimi fark ettiğinde hafifçe kaslarını gösteriyor ve aklıma çılgınca, geçici bir fikir geliyor: kendi tişörtümü çıkarıp sadece iç çamaşırlarımla onun yanında yıkanmak.

Elbette hayır.

Ama tüm bunlar bir araya gelerek yeni maceralardan oluşan bir doku oluşturuyor.

Yeni duyumlar ve keşifler.

Ve tüm bunları, asla geçmemem gereken sınırların dışına çıkmanın cezasıyla karşılaşma tehdidi olmadan yaşadım.

Sanırım sıradan insanlar hayatlarını böyle yaşıyorlar, ama bu aydınlanma anında içimi dolduran duygunun hüznü mü yoksa sevinç mi olduğunu anlayamıyorum.

Mutluluğu sahiplenmeye karar veriyorum.

Bugün, Kaelen'in benim için seçtiği Cloud adlı kısrağa biniyorum. Çok uysal, sanki daha yeni öğrenmeye başladığımı biliyor gibi.

Kaelen bana ata binmeyi öğrenmemi ilk teklif ettiğinde yıkıldım. Titreyip hıçkırarak ağlarken, annemin ölüm hikayesini ağzımdan kaçırdım, sonra da neredeyse kesinlikle dehşete düşmüş olan prensten kaçmak için arkamı döndüm.

Ama kaçmama izin vermedi. Benim sinir krizi geçirmemden dehşete düşmüş gibi bile görünmedi.

Bunun yerine, beni durdurmak için elimi tuttu ve kollarına çekti. Sonra beni sıcak göğsüne bastırdı ve sonunda ağlamayı kesip titreyerek nefes almaya, sakinleşmeye çalışana kadar saçlarımı okşadı.

Kendime gelip Valourian veliaht prensinin gömleğine gözyaşlarım ve sümüklerim bulaştığını fark ettiğimde, Elianna'nın büyüünü içtenlikle diledim, böylece beni ortadan kaldıracak bir büyü yapabileyim.

Ben de aynı şeyi mırıldandım, o da gülmeye başladı.

“Soli, benim küçük bir kız kardeşim var. Gömleklerime çok daha kötü şeyler oldu.”

Bu, onun amaçladığı gibi beni gülümsetti ve sonra neredeyse farkına bile varmadan eyerin üzerine çıktım. Her adımda omurgamın sarsılmaması için yeterince rahatlamam birkaç günümü aldı, ama şimdi en azından yanımda birine ihtiyaç duymadan Cloud'a tek başıma binebilecek kadar rahatım.

Bu sabah, Cloud'un ağır temposuna alışmaya başlamışken, Kaelen göğsüme bıçak sapladı.

Kelimenin tam anlamıyla değil ama sözleriyle vurduğu darbe kalbimin ta derinliklerine kadar işliyor.

“Neredeyse vardık. Anahtarı Barrows'ta bulacağız ve—”

“Mezarlar mı?” Neredeyse bağırarak konuştüğümün farkındayım ve kesinlikle hissetmediğim bir sakinliği taklit etmek için sesimi alçaltıyorum. “Anahtarı Mezarlar'da bulacağımızı mı söyledin?”

Ellerimi dizginlere sıkıca tuttuğumda, Cloud hoşnutsuzlukla başını salladı. Kendimi gevşetmeye zorladım ve özür dilercesine boynunu okşadım, ama sonra konuya geri döndüm. "Mezarlar mı? Aklını mı kaçırdın? Tanrıça Sınırlar'dan bahsetti. Oradaydım, hatırlıyor musun?"

Bugün orman yeşili bir gömlek, siyah pantolon, botlar ve koyu renk bir pelerin giyen Kaelen, tam anlamıyla aristokrat bir beyefendi gibi görünüyordu. Ben ise ona bakmakla ve hayal kurmakla meşguldüm... Neyse. Önemli değil. Ama haksız yere yakışıklılığı beni o kadar meşgul etmişti ki, grubun geri kalanından oldukça önde, sadece ikimiz gidiyorduk, bu yüzden asıl konuşmasına ancak iki tane duyduğum en kötü kelimeyi duyduktan sonra yarım yamalak dikkat ettim: "The" ve "Barrows."

İlginçtir ki, bu sabah saç örgüme geçirdiğim kelime "Azim" oldu.

““Sınırlar”, Tümülüsler için kullanılan eski Altarran adıdır.”

Azimden eser kalmamış. Ayrıca, bunu nasıl daha önce okumadım?

Kelimenin tam anlamıyla şok oldum, nutkum tutuldu. Bir dakikadan fazla bir süre sonra nihayet konuşabiliyorum. "Barrow ailesini tanıyor musunuz? Bu şirkette kitap okuyan tek kişi ben miyim?"

“Evet, ben—”

“Draugrlar, Kaelen. Draugrlar. Huzursuz ölülerin ruhları.”

“Draugr'ın ne olduğunu biliyorum. Muhtemelen anahtarı koruyorlardır.”

"Neden hep böyle oluyor ki? Neden huzursuz ölülerin ruhları olmak zorunda? Neden hiç mutlu ve huzurlu ölülerin ruhları ya da sevimli küçük tavşanların ruhları olamaz?"

Onun güzel mor gözleri irileşti.

“Hepimiz öleceğiz.” Nefesimi dışarı verdim, korku içimden sızıp yerini umutsuz bir kabullende buldu. “İşte bu kadar. Hepimiz öleceğiz. Draugrlar anahtarı asla vermeyecekler.”

Kaelen'in gözleri alev alev parladı. "Ölmeyeceğiz. Keşke bilseydin..." Cümlesini tamamlamayı reddederek dudaklarını birbirine bastırdı.

"Keşke neler olduğunu bilseydim? Ve bunun ne önemi olabilir ki?"

“Soli,” diye homurdandı. Sonra yüzü sertleşti ve ne diyeceğimi düşünmeden önce atından indi ve beni de atımdan çekti, böylece ona çok yakın, hatta fazla yakın bir yerde duruyordum; elleri kollarımı sıkıca kavramıştı. “Eğer bilseydin, sen zeki, cesur, güzel, son derece sinir bozucu kadın, seni güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapardım – herhangi bir düşmanı öldürür, hatta kendim öldürdüm.”

“Eğer düşünüyorsan—” Gözlerimi kırıyorum. “Ben... Sen öyle düşünür müydün?”

İnleyerek başını eğdi ve alnını benimkine yasladı. “Bütün hayatım öz denetim üzerine kuruluydu, ama sen iki haftadan kısa bir sürede irademde çatlaklar açtın. Ben... seni özlüyorum. Neden? Bariz sebepler var,” dedi neredeyse kendi kendine. “Ama bunu yapmamam gerektiğine dair binlerce sebep var – ki bunların hiçbirini umursamıyorum.”

“Sebepler mi? Neyi yapmamalıyım ki?”

"Bu," diyor, kelime hem ağır hem de tüy kadar hafif.

Sonra da beni öpüyor.

Dudaklarının ilk dokunuşuyla donakaldım, şok oldum ve içimde buz ve sıcaklık bir anda birbirine karıştı. Bu olamaz. Bunun asla gerçek olmayacağını, kılık değiştirme oyunumuzun bir parçası olmadığı sürece beni asla öpmeyeceğini bilerek hayal kurmama izin verdim, ama işte burada, beni öpüyor, o...

“Soli.” Sesi kahkahadan boğuk çıkıyor. “Bu kadar çok düşünmeyi bırak.”

“Bunu sık sık duyuyorum,” diye itiraf ediyorum ve sonra tüm cesaretimi toplayıp muskaya dokunup ellerimi yanaklarına koyuyorum. “Tekrar öp beni, deneyeceğim.”

Gözlerindeki o güzel ateş sadece bana özeldi. Kollarını bana doladı ve beni kendine çekti. Sonra dudaklarımı kendi dudaklarıyla yakaladı; bu, çelişkilerin şeytani bir zevkiydi. Bedeni benimkine sertçe yapışmıştı, kolları belimi saran çelik bantlar gibiydi. Ama dudakları yumuşaktı, beni kışkırtıyor, ağzımı açmam için beni teşvik ediyordu. Garip bir ses duydum ve bunun ben olduğumu fark ettim—ses çıkaran bendim, minik bir inilti—ve o da karşılık olarak inledi ve bir elini örgülü saçıma dolayarak başımı geriye çekti, ta ki boynum ona ve ağzının o nefis sıcaklığına maruz kalana kadar.

"Bana durmamı söyle," diye hırıltılı bir sesle konuştu, başını kaldırıp kendi isteğine meydan okurcasına beni kendine doğru çekti. "Bana bunun delilik olduğunu söyle."

Kahkaham tiz ve çılgınca. "Eğer bunu durduracak kişinin ben olacağımı düşünüyorsanız, beni başka biriyle karıştırmış olmalısınız, Majesteleri."

Kollarımı boynuna doladım ve ona sıkıca sarıldım, bedeninin kıvrımlarına öyle sıkıca girdim ki aramızda nefes bile geçemezdi. Bana güzel, cesur ve zeki dedi; listeye cüretkarlığı da ekledim ve onu öptüm, umudum onun fikrini değiştirmemesi, sadece bir hizmetçi olduğumu hatırlamaması, ne kadar solgun, üzgün ve kemikli göründüğümü düşünmemesiydi...

"Yine yapıyorsun. Düşünmeyi bırak. Bu sadece hissetmekle ilgili. Ama durmalıyız. Biliyorum durmalıyız ama... bir kez daha. Sadece bir kez daha öp beni," diye mırıldanıyor ve sonra dudakları dudaklarıma değiyor, tenimde ateşler yakıyor ve içimden sıvı bir sıcaklık geçerek bacaklarımın arasında birikiyor. Bir parmağıyla kulağımın kenarını okşuyor ve ben kayboluyorum.

Bir kulak nasıl bu kadar hassas olabilir? Sadece öpücükler içimde nasıl bir yangın başlatabilir?

Mor gözler nasıl bu kadar çok ısıyı tutabilir?

His.

Ah, biliyorum, her şey hislerle ilgili. Bütün varlığım duygu, arzu ve ihtiyaçtan oluşan girdap gibi bir akıntı. Keşke... Keşke...

Keşke ona layık olsaydın.

Bir kova buz gibi suyun etkisiyle, beynimde yaşayan acımasız ses, bu öpücük için, bu adam için, hiçbir şey için yeterince iyi olmadığını tüm nedenlerini sıralamaya başlıyor.

Ben hiç kimse olmadığım tüm yönleriyle.

O iç sesime şiddetle susmasını söylüyorum ve yüzümü, yıllardır farkında bile olmadan, böyle çalınmış bir mutluluk anının benim olabileceğini ummadan ya da hiç düşünmeden hayalini kurduğum adama çeviriyorum.

Tabii ki uzun sürmez. Nasıl sürsün ki? O bir prens, ben ise... ben.

"Soli." Sesindeki çekingenliği duyup başımı sallıyorum.

"Hayır. Henüz değil," diye fısıldadım, yalvaracak kadar gururlu ama itiraz edecek kadar cesurdum. "Lütfen, henüz gerçekliğe dönmeyelim."

"Diğerleri yakında burada olacak. Ve ben... bunu yapamam," diyor, ellerini yanlarında sıkarak geri adım atıyor. "İkiye bölünmüş gibiyim. Bir yanım seni o ağaçların arasına sürükleyip aklını başından alana kadar becermek istiyor. Adımı haykırana kadar becermek istiyorum."

"Kaelen!" diye bağırmak yerine adını fısıldıyorum. Dizlerim birden beni taşımak istemiyor ve onun kaba sözleri karşısında içimde yanan saf şehvet arzusunun şimşek gibi çarpması beni nefessiz bırakıyor.

Yüzü taş gibi. "Ama içimin bir tarafı biliyor ki, onurumun gereği sana krallığı olmayan bir prens olduğumu ve sana sunabileceğim hiçbir şeyim olmadığını hatırlatmam gerekirken, sana böyle dokunamam. Ve aramızda başka engeller varken..."

Hayatımda ilk defa birinin kafasına yumruk atmak istiyorum.

Bunun yerine gülüyorum.

"Bu bir öpücük Kaelen, evlilik teklifi değil. Ve eğer senin hiçbir şeyin yoksa, benim durumumu düşün. Benim hiçbir şeyim yok. Ben hiç kimseyim. Eğer birinin bu ana hakkı yoksa, o da benim."

"Yeter artık," diye hırladı. "Dünya seni uzun zamandır ezmişken cesursun. Sadece zulüm görmüşken nazıksın. Kendini asla başkalarından aşağı görme."

Sertliğinin altında yatan samimiyeti göz ardı edemem. Yalanları tespit etmede iyiyim ve burada yalan yok. Geri çekilip öyle sert bir şekilde eğiliyor ki, içimde alev alev yanan utanç ve tutku, közün alevine dönüşüyor.

"Kaelen, ben..." Ama ne diyeceğimi bilmiyorum. Onu anlamasını sağlayacak zarif kelimeler bulamıyorum. Okuduğum kitapların çoğu tarih, biyografi ve aksiyon dolu kurguydu. Şiire veya güzel edebiyata hiç ilgim yoktu.

Ona, onurunun ve iyiliğinin her sözünde ve davranışında parıldadığını söylemek istiyorum.

Ona, öpüşlerinin en gizli rüyalarımda sonsuza dek yaşayacağını söylemek istiyorum.

Bunların hiçbirini söyleyemem, bu yüzden sadece başımı sallıyorum. "Biliyorum," diyorum. "Sorun değil."

"Hayır," diyor sesi çelik gibi sert. "Bu iyi değil. Bunların hiçbirisi iyi değil. Keşke—"

Ama arkamızdan atların sesini duyuyoruz ve arabanın virajı dönmek üzere olduğunu anlıyoruz.

Bu hiç de iyi değil. Ama şimdi keşke dedikten sonra ne demek istediğini asla öğrenemeyebilirim.

Birdenbire, Elianna'nın o kadar çok şey gören gözleriyle bana bakma düşüncesine katlanamıyorum. Henüz değil. Kendime biraz zaman ayırdıktan sonra.

“Hemen döneceğim,” dedim, yerde sürüklenen Cloud’un dizginlerini kapıp prence fırlattım. Sonra da ağaçların arasına doğru koştum, umarım kişisel sorunlarımla ilgilendiğimi düşünürler diye düşündüm.

Gözyaşlarımı tutamıyorum.

Kaelen'in arkamdan gelen sesini duymazdan gelip, bu yolun kenarındaki ormana doğru yüz adım koşuyorum, sonra nefesimi toparlayıp sakinleşmek için yavaşlıyorum. Ardından devasa bir ağacın gövdesine yaslanıp gözlerimi kapatıyorum ve kalbim duruncaya kadar derin nefesler alıp veriyorum.

Ama gözlerimi açtığımda, zorlukla kazandığım sakinliğim beni terk ediyor.

Çünkü yalnız değilim.

Altı tane hırlayan kurt, etrafımda yarım daire şeklinde çömelmiş bekliyor.

Ve aç görünüyorlar.

Mezar taşlarından, erkeklerden,
hizmetçilerden ve çocuklardan
sakının!

Yaşamak isteyenler, draugrlardan
sakının!

Huzursuz ölülerin ruhları huzur
içinde yatsın.

Kalbiniz saf değilse, mezarlardan
sakının.

Draugrlardan sakının, şarkınız doğru
değilse.

Huzursuz ölülerin ruhları huzur
içinde yatsın.

—Skandil Franst, Khyrrus Kraliyet
Ozanı (genellikle lir arpa eşliğinde)

Batı Sunak Müziği Özeti, Beşinci
Baskı

ON ALTINCI BÖLÜM

“Ah, tabii ki, neden kurtlar olmasın?” diyorum, korkacak halim kalmamışken. “Hazır gelmişken neden dağ ayıları ve kar leopardları da gelsin?”

Kurtlar kulaklarını dikleştirdiler, sanki dikkat kesilmiş gibiydiler ama bana doğru hiçbir hareket yapmadılar. Hırlama da yoktu. Göğsünde beyaz bir leke olan iri, siyah bir kurt bir adım daha yaklaştı.

"Aç olduğunu biliyorum," diyorum sanki kurtlar beni anlayabilirmiş gibi. Hayatımdaki son olayların gerçeklik algımı sarsmış olabileceğinin farkındayım.

Ama umurumda değil. Onlarla konuşmak bana doğru geliyor.

“Aç olduğunu biliyorum,” diye tekrarlıyorum. “Ve eğer beni yememeye razıysan, erzaklarımızdan birazını seninle paylaşmaya söz veriyorum.” Dün Kaelen ve Andras'ın avından kalan yarım antilopumuz var.

Öndeki kurt başını yana eğiyor ve çok garip bir şey oluyor, o kadar beklenmedik ki ilk başta anlayamıyorum.

Büyülü madalyonun içinde güvenle saklanan muska, tenime temas ettiğinde ısı yayarak titreşiyor.

Nefesim kesildi, zinciri kavradım, kolyeyi gömleğimin altından çekip çıkardım ve önümde tuttum. Yumuşak yeşil bir ışık saçıyordu ama ısınmıyordu.

"En azından alev püskürtmüyor," diye mırıldanıyorum kurtlara, ama onlar bana cevap vermiyorlar.

Ama aslında öyle yapıyorlar.

Kurtların benimle konuştuğunu söylemiyorum. Bu saçma olurdu. Hayvanlar, mitler veya en uçuk çocuk masalları dışında konuşamazlar. Hayır, onlar... onlar, parlamaya devam eden muskaya dikkat ediyor gibi görünüyorlar. Hala ısı yok. Beni yakmıyor.

Henüz.

Kurtlar, sanki büyülenmiş gibi parlayan nesneyi izliyorlardı ki, aniden gelen bir çarpma sesi yedimizi de ürküttü. Atlar.

Kaelen kesinlikle benim peşimde.

"Şimdi gitmelisiniz," dedim kurtlara, neredeyse mecbur hissederek. "Söz veriyorum, eti ormanın kenarında sizin için bırakacağız."

Bana ve ardından muskalara son bir bakış attıktan sonra, sürü ağaçların arasına doğru koşarak gözden kayboldu.

Kaelen ve Andras geldiğinde, olanları onlara anlatıyorum; bana inanmayacaklarını tahmin ediyordum ama sadece başlarını sallayıp etrafı tarıyorlar.

Diğerlerinin yanına döndüğümüzde, muska artık parlamıyor ve titreşmiyordu. Herkes aynı anda konuşmaya başladı, ama ben dün gece tuzlayıp paketlediğimiz antilopların geri kalanını çıkarana kadar soruları cevaplamayacaktım. Neville, Bern ve Andras, eti paketlerinden çıkarmama ve ağaç hattının hemen içine düzgün bir yığın yapmama yardım ettiler.

"Bu hiç mantıklı değil, Soli," diyor Trick, hem sesinde hem de ellerini beline koymuş duruşunda büyük bir bıkkınlık hissediliyor. "Onlar hayvan. Kendi yiyeceklerini kendileri yakalayabilirler."

"Ve böylece kendimiz için daha çok avlanıp yakalayabiliriz," diyorum, inatçılığım sözlerimi ezip dudaklarımdan taş gibi düşene kadar. "Söz verdim."

"Bir hayvana göre," diyor, kelimeyi abartarak sanırım mantıksız davrandığımı veya gerçek dünyanın nasıl işlediğini anlayamayacak kadar saf olduğumu göstermeye çalışıyor.

Belki de ikisi de geçerli. Ama söz verdim ve bunu yapıyoruz.

İşimiz bittiğinde ellerimi yıkadım, su şişemi yerine koydum ve zavallı, sabırlı Cloud'un üzerine geri tırmandım. Beni beklerken çok sakindi, ama şimdi başını kaldırdı ve endişeli bir şekilde kişnedi. Onun farklı ruh hallerini ve seslerini bu kadar çabuk öğrendiğim için kendimle gurur duyarak neredeyse gülümsedim, ama sonra onu üzen şeyin ne olabileceğine odaklandım.

"Soli," diye seslendi Chitai sessizce. "Kurtların burada."

Altısı da ağaçların hemen kenarında duruyor, en öndeki lider, beni izliyor.

"İyi avlar, dostum," diye mırıldanarak ona başımı salladım.

Cloud'a ilerlemesi için dişlerimi gıcırdattığım anda Elianna'nın nefes nefese kaldığını duydum. Kurtların hepsi de karşılık olarak başlarını bana eğmişlerdi.

Kaelen yanıma dörtnala geliyor ve atının hızını benimkine uyduruyor. "Bir şey daha halledildi," diyor, yüzündeki kasvetli ifadeye rağmen dudakları hafifçe kıvrılıyor.

"Bu ne?" diye soruyorum dalgın dalgın, kurtların onlara bıraktığımız eti alıp ormana doğru kayboluşlarını izlerken.

"Birkaç draugrdan korkmanıza gerek yok, koca bir kurt sürüsünü evcilleştirebilirsiniz."

Saatler sonra bile hâlâ kurtları düşünüyorum. Ve Kaelen'in beni öpmesini, ve beni ormana sürüklemek istediğini söylediğindeki yüz ifadesini...

Elianna, bu kez yalnız başına vagon koltuğunda, yanıma ve Cloud'un yanına yanaştı.

Başımı sallayarak selam verdim. "Sen de benim kadar aç mısın?"

"O sana göre değil, Soli," diyor kaşlarını çatarak.

Düşüncelerimi bu kadar net bir şekilde dile getirmesi beni şaşırttı. Belki sihir? Yoksa ben mi bu kadar şeffağım? "Biliyorum. Elbette biliyorum. O bir prens, ben ise sadece bir—"

O homurdandır. "Sen sadece bir şey değilsin. Artemisen aşkına, bir kurt sürüsüne karşı kendi başının çaresine baktın. Ama işte mesele tam da bu. Artemisen aşkına. Bu yüzden bunu yapıyoruz. Tılsım—parladığını gördüm. Onun büyüsü sana, senin aracılığıyla ulaşıyor. Bir mucize eseri bundan kurtulup başarılı olsak bile, gerçekten seni bırakacağına inanıyor musun?"

Ağzım açık kaldı. Tüm dikkatli düşüncelerime rağmen, bu sonuç aklıma bile gelmemişti. Sanırım Artemisen'in tılsımını alıp, Altarra'yı Corvynne'nin son yüzyılda yerleştirdiği tüm kötülüklerden arındırıp, başımı okşayıp beni yolcu edeceğine dair belirsiz hayallerim vardı.

Belki de kitaplarla dolu o kır evinde yaşamaya giderim.

Hoş bir hayal ama gerçeklikten çok uzak. "Gerçekten sence... neden beni istesin ki?"

Elianna'nın sesi nazik ama hüzünlü. "Bilmiyorum. Bildiğimi bile iddia etmiyorum. Belki de istemez. Ama tanrıçalar her zaman kendi türlerine kıskançlıkla bağlı kalmışlardır. Artemisen, umarım eski haline döner, Sylvan halkının ormanından çıkmasına yüzyıllarca izin vermemiş, en azından ben öyle duydum."

Başımı sallıyorum. "Ben... Neden benim onun olduğunu düşünsün ki?"

Büyücü, biraz kirli beyaz gömleğime, altında duran kolyeye şöyle bir baktı. "Ah, bilmiyorum. Belki de yüz yıldır ona dokunup da hayatta kalabilen ilk kişi olduğun içindir?"

"Sayın Elianna, yanıyorsun. Sanki seçilmiş biriymişim gibi konuşuyorsun, oysa ben sadece bir hiçim. Öyle bir hiçim ki, Kahinlerin tuhaf bilmecesini çözdüm." Kollarımı kendime sarıp pelerinime büzüldüm.

Omuz silkerek, "Belki haklısın. Belki Artemisen sana teşekkür eder ve gün batımına doğru mutlu bir şekilde yol almana izin verir. Ama kalbinin geleceği olmayabilecek bir yere kalbini bulaştırmak gerçekten istiyor musun?" dedi.

Başımı kaldırıp Kaelen'in at üzerinde Neville ile birkaç dakika konuşmasını izledim. "Sanırım bir seçeneğim yok. Kalbim çoktan işin içine karışmış olabilir."

İçini çekti. "Tahmin etmiştim ama biraz da olsa tavsiye verebileceğim umuduyla söyledim. Sadece... dikkatli olun."

İstemsizce kahkaham kaçıyor. "Dikkatli mi olmalıyım? Barrows'a gidiyoruz Elianna. Bu dikkatli olmanın tam tersi."

Bundan sonra, bir saatten fazla bir süre hızlı bir şekilde yolculuk ediyoruz ve ben de almamız gereken anahtar dışında her şeyi düşünmeye çalışıyorum. Ya da draugrları. Ya da öpüşmeleri. Kaelen ara sıra beni kontrol etmek için arkama dönüyor ama konuşmuyor, sadece başını sallıyor, ben de aynısını yapıyorum.

Bir noktada, o ve Andras bizim geldiğimiz yöne doğru atlarıyla uzaklaştılar ve bir saat boyunca geri dönmediler. Geri döndüklerinde, bizi takip eden iki kişiden hiçbir iz bulamadıklarını bildirdiler.

Yanımda giden Trick, alaycı bir şekilde, "Belki de kurtlar yedi onları," dedi.

"Merhaba, at arabası," diye seslendi Chitai. Yolda bizden önde ilerliyordu. Atını yanıma durdurduğunda gözleri parıltıyordu. "Güzel bir dere buldum. Kamp kurup çamaşırlarımızı, hatta belki kendimizi bile yıkayabiliriz." Chitai, Elianna'ya şeytani bir gülümsemeyle baktı. "Sırtımı yıkayabilirsin, büyücü."

Elianna başını salladı. "İmkânsız, savaşçı."

Chitai kaşını kaldırdığında, Elianna hiç de yılmadan uzun kirpiklerinin altından ona baktı. "Ama belki, eğer çok şanslıysan, benimkini yıkamana izin veririm."

Suyun sırtımız veya vücudumuzun diğer kısımları için çok soğuk olduğu ortaya çıktı. Kaelen, derenin Altarran Nehri'ne dökülen bir kol olduğunu söylüyor ve bunu kütüphanede incelediğim birçok haritadan birinde görebiliyorum.

Görünüşe göre Trick ve Kaelen geçici bir ateşkes yapmışlar. Akşam yemeğimiz için birlikte ava çıkıyorlar. İkisi de, eğer tüm etimizi bir kurt sürüsüne vermeseydim avlanmak zorunda kalmayacakları konusunda yorum yapmaktan kaçınıyorlar, ki bunu takdir ediyorum.

Yemek yerken, başımızın üzerinde asılı duran korkunç gerçeği dile getiriyorum. "Barrows. Bir plan yapmamız gerekiyor. Oraya öylece girip, draugrlardan anahtarı kibarca istemek mümkün olmayacak."

"Soli—" diye başlıyor Kaelen, ama ben elimi kaldırıyorum.

"Mezarlar," diye tekrarlıyorum. "Eğer duymadıysanız, huzursuz ölülerin ruhları olarak da adlandırılan draugrların yuvası. Bundan nasıl kurtulacağımız konusunda bir fikriniz var mı?"

Chitai beni işaret ederek, "Sen okuyucusun, nehir sakini. Birçok şey hakkında, hatta hiç görmediğin şeyler hakkında bile birçok şey biliyorsun. Öyleyse, bize anlat. Draugrları yenmek ve Mezarlar'da hayatta kalmak hakkında ne biliyorsun?" dedi.

Herkes bana bakıyor.

Onlara dönüp bakıyorum.

Hiçbir şey söylemiyorlar.

Ben hiçbir şey söylemiyorum.

Sonunda içimi çekip, dayanılmaz bir baş ağrısının zonkladığı şakaklarımı ovdum. "Şey. Bir yolu olabilir, ama çok uçuk... Hayır. Gerçek olamaz."

"Ne oldu Soli?" Elianna parmaklarını bardağına vurarak sordu. "Ne gerçek olamaz ki?"

Başımı sallıyorum.

"Ne?" diye soruyor Chitai. "Ne kadar zorlu, tehlikeli veya ölümcül olursa olsun, bu görevi üstlenebiliriz. Sadece söyleyin."

"Gerçekten, gerçekten korkunç," diye mırıldanıyorum.

"Söyle artık," diyor Andras, karanlık bakışları bana dikilmiş.

"Eh, birinin şarkı söylemesi gerek."

Haritalar size belirli bir yönde tehlike olduğunu söylüyorsa, kesinlikle başka seçeneğiniz yoksa her zaman o yönden dolanmak en akıllıca yoldur. Deniz zaten yeterince tehlike barındırıyor, daha fazla tehlike aramaya gerek yok.

—Kaptan Wynona Wavedancer'ın,
Kaptan Wynona Wavedancer ve
Krakenlerin Savaşı'nda Spindrift
gemisinde birinci yardımcısına
söylediği sözler

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Sonunda Trick, şaşkınlık içindeki sessizliği bozuyor.

“İşte bu kadar. Mahvolduk.”

Bana göz kırptı ve ben güldüm. Geçmişte, genellikle festivallerde, müzik yeteneğimizin olmamasından karşılıklı olarak yakındık. Şarkı söylemesinin o kadar detone olduğunu, loncanın ona lonca binasında ısıklık çalmasını bile yasakladığını söyledi ve ben de ona Rahibenin benim hakkımda söylediklerini anlattım. Birbirimizi asla o berbat seslerimize maruz bırakmamaya karar verdik ve bunun üzerine güldük, ama o zamanlar biraz özlem duyan tek kişinin ben olmadığımı düşündüm.

Bakışlarım Kaelen'inkilerle buluştu, ama gözleri kısık ve yüzü kapalıydı. Kendi sebeplerinden dolayı o öpücüğü benden daha çok pişmanlık duyuyor olmalıydı.

“Bu şaka konusu değil,” diyor Andras buz gibi bir sesle, bu da beni tekrar sinirlendiriyor. Kendimi tutamıyorum, belki de biraz da histeri işin içinde, çünkü Chitai aniden yanıma gelip sırtıma vuruyor ve bu da beni şaşkınlıktan susturuyor.

"Hıçkırık için de iyi gelir," diyor savaşçı bana sırıtarak. "Ya da boğulmak üzere olan birini hayata döndürmek için."

"Elbette," dedim kısık bir sesle, ondan yavaşça bir adım uzaklaşarak.

"Büyü kullanarak da güvenli bir şekilde geçmenin bir yolu var," diyor Kaelen, Elianna'yı izlerken. "Henüz bundan bahsetmemiş olmana şaşırdım."

Kadın, umursamaz bir hareketle, "Söylentiler ve halk masalları, tıpkı Soli'nin draugları uyutmak için şarkı söyleme gibi saçma fikri gibi. Ve doğru olsa bile, o kayıkçıyı iyileştirmekten o kadar bitkinim ki, büyük bir sihir yapacak halim yok." dedi.

Bu... tuhaf geliyor. Lonca dövmeleleri o kadar yaygın ki, son derece güçlü bir büyücü olmalı. Ve sihirde en güçlülerden biri olduğuna inanılan Hava Dokunuşu'na sahip. Bu iyileşme onu neden hala bu kadar etkiliyor? Bu

konu hakkında bir şey okuyup okumadığımı hatırlamaya çalışıyorum, ama Bern boğazını temizleyerek dikkatimi dağıtıyor.

“Affedersiniz Leydi Elianna, ama bu neden saçma?” Bern’in ciddi yüzü endişeli görünüyordu. “Onlar huzursuz ruhlar. Biliyorum, büyükannem bebekler huzursuz olduklarında onlara ninni söylerdi ve işe yarardı.”

“Evet. Bebekler. İnsan bebekleri. Ölülerin huzursuz ruhları değil.” Gözlerini devirdi ve kaynayan çaydanlıktan kupasını yeniden doldurdu.

“Huzursuz ölülerin ruhları,” diye mırıldanıyorum. “Bunun bir fark yaratıp yaratmadığından emin değilim, ama kitaplarda hep ‘huzursuz ölülerin ruhları’ diye geçiyor.”

Trick omuz silkerek, "Huzursuz olanın ruhlar mı yoksa ölüler mi olduğu pek bir fark yaratmıyor gibi görünüyor," diyor.

Herkes beni soru yağmuruna tutuyor.

"Hangi şarkı?"

"Ne zaman söylüyorsun?"

"Şarkı ne işe yarıyor?"

"Şarkıyı söyleyebilir misin?"

Onlara sırayla cevap veriyorum: “Hangi şarkı olduğunu bilmiyorum. Gördüğüm tek şarkı sözleri, bir ozanın Mezarlardan uzak durma uyarısında yer alıyordu. Ne zaman söyleneceğini bilmiyorum—sanırım saldırdıklarında. Şarkının onları mezarlarına geri göndermek için söylendiği söyleniyor. Ve hayır, kesinlikle ben söyleyemem. Ben şarkıcı değilim.”

“Eminim ki—” diye söze başladı Kaelen, ama ben sözünü kestim.

“Sesimin o kadar kötü olduğunu, muhtemelen huzursuz ölülerin ruhlarını daha da huzursuz edeceğini söylediler,” diye itiraf ediyorum. “Ama anahtarı bulmamız çok önemli, eğer bulabilirsek tabii. Şarkı söyleyebilir misin?”

Başını salladı. "Peki ya sen, Andras? Sylvanlar müzik yetenekleriyle tanınıyorlar, değil mi?"

Andras omuz silkerek, "Gerekirse şarkı söyleyebilirim. Başka bir şey var mı Soli? Unuttuğun bir şey?" dedi.

Tuhaf bir soru ama ne demek istediğini anlıyorum. Düşünce tarzımı değiştirip soruna diğer taraftan yaklaşmaya çalışıyorum... ve Altarra'daki Mitler Yolculuğu'nun ikinci veya üçüncü cildinden bir bilgelik parçasını daha hatırlıyorum.

“Belki? Ama bu büyük bir sır değil. Sadece Barrows'a asla ama asla gece girmemeniz konusunda bir uyarı.”

“Çok kolay, nehir sakinleri,” diye duyurdu Chitai, bir hançeri havaya fırlatıp yakalayarak yok etti. “Gece içeri girmeyeceğiz. Neden biraz uyumuyorsunuz? Şafak vakti yola çıkacağız ki öğlen vakti, alacakaranlığın ilk gölgeleri doğmadan çok önce karşıya geçebilelim.”

Neville ayağa kalkar. "Hâlâ ilk nöbet için hazır mısın, Chitai?"

Ona sırtarak baktı. "Evet. Belki birbirimiz için şarkı söyleriz ve kimin draugrlara serenat yapması gerektiğine karar vermek için yazı tura atarız."

Gülerek, "Korkarım ki ben yapamam. İpek astarlı bir sepetim olsa bile şarkı söyleyemem." dedi.

Chitai geri kalanımızı süzdü. "Öyleyse, Andras, senmişsin. Bebekleri veya ölüleri teselli edecek orman şarkıları var mı? Bildiğim tek şarkılar Şafak'ın savaş şarkısı ve şehvetli bir kadın, altı şişe şarap ve..."

Neville, kızıl yüzü kızararak, "O şarkıyı da biliyorum," diye araya girdi. "Belki de karma bir ortamda söylemeyiz. Hadi devriye gezmeye gidelim."

O ve çavuş arkamızdan izi kontrol etmek için atlarına binip uzaklaşıyorlar, Bern, Trick ve Andras ise sabah geçeceğimiz yolu devriye gezmek için atlarına biniyorlar. Akşam yemeğinden sonra ortalığı topluyorum, Elianna ve Kaelen'in yardım edeceğini bekliyordum ama yukarı baktığımda, arabanın yanında durmuş, yoğun bir sohbete dalmış gibi görünüyorlardı. Omuz silkip işi kendim yapıyorum. Chitai'nin dediği gibi, bir kabilede her iş önemlidir.

Ayrıca, kurtlarla yaşananlar üzerine düşünmek için biraz sessizliğe ihtiyacım var. Kolyeyi tişörtümün altından çıkarıyorum, her zamanki gibi dokunmaktan çekiniyorum, sonra dokununca garip bir şekilde rahatlıyorum. Bu benim işim, devriye gezemediğim veya kolayca ateş yakamadığım için kendimi yetersiz hissettiğimde kendime sürekli hatırlattığım gibi—gerçi artık ateş yakabiliyorum. Sadece biraz zaman alıyor.

Bu benim işim. Ve bu, bu kabile, şirketimiz ve daha geniş anlamda Pyrrh kabilesi ve tüm Altarra için yapabileceğim en önemli şey. Kolyeyi tekrar gömleğimin altına saklayıp işe koyuldum, Kaelen ve Elianna'yı izlememeye çalışarak. Eğer ne konuştuklarını bana anlatmak isterlerse, anlatırlar.

Umarım.

“Soli!” Elianna elinde deri bir çantayla aceleyle ateşin yanına döndü. “Senin için bir şeyim var.”

Son tabağı da sepetine koyup ayağa kalkıyorum ve geriniyorum.

"Daha fazla zehir mi?"

“İşte burada,” diyor dalgın dalgın, çantasındaki kağıtları karıştırırken. “Ah. İşte burada. Bunu sana daha önce vermeyi düşünmediğim için çok üzgünüm. Çok fazla şey oldu... Neyse. Bahane yok. İşte.”

Bana deri bağcıklarla bağlanmış, muşamba ile kaplı bir tüp uzatıyor. Başımı hafifçe eğerek, sessizce bir soru sorar gibi alıyorum.

“Bu sizin sözleşme belgeniz. Bunu daha önce konuştuğumuzu biliyorum, ama kaleden o kadar aceleyle ayrıldık ki, bunları size daha önce vermeyi düşünmedim. Ama bunca zamandır bendeydiler ve şimdi... işte şimdi sizin.”

Alevler çılgınca dönüyor, gözlerimin önünde kırmızılar, turuncular ve hatta titrek maviler parlıyor; sonra fark ediyorum ki dönen ateş değil, dizlerim titriyor, zihnim karmakarışık oluyor. Ne yapacağımı bilmiyorum, bu yüzden tüpü göğsüme bastırıp, bu yolculuğu başlatan muskanın tam üzerine tutuyorum.

Konuşmaya, ona teşekkür etmeye, bir şeyler söylemeye—herhangi bir şey—çalışıyorum ama sesim boğazımda düğümleniyor ve nefes alamıyorum. Gözlerim ateş gibi yanıyor. Nefes nefese kalma sesleri duyuyorum ve bunların benim çıkardığım sesler olduğunu fark ediyorum, ama sonra aniden o burada, karşımda duruyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Soğuk.

Kaelen beni tutuyor ve tekrar nefes alabiliyorum.

“Soli, iyisin. Nefes al. Sadece nefes al. Beni endişelendiriyorsun,” diye mırıldanıyor. Elianna bir şeyler söylüyor, ne dediğini bilmiyorum, sonra arabaya doğru yürüyor. Kaelen ve ben ateşin yanında yalnızız, ben onun kollarındayım ve özgürüm.

Özgürüm.

Ondan uzaklaşıp tüpün bağcıklarını yırtıyorum, ama sonra içindeki kalın parşömen kağıdını çok dikkatlice çıkarıp ateşin yanına diz çökerek her kelimeyi okuyorum.

Her bir kelimesi.

Pyrrh Yüksek Hükümdarı Kral Pallan'ın emriyle ilan edilir ki:

Halk arasında Soli Graymind olarak bilinen Solitude Grace adlı kişi burada... çıraklık süresinden kurtuldu ve ömrünün sonuna kadar Pyrrh'in özgür bir vatandaşı olacak. Bu ayrıcalık, krallığa

ve Altarra'nın tamamına yaptığı büyük hizmetlerden dolayı kendisine bahşedilmiştir.

İmzalı,

Pallan Rex

"Yaptı," diye fısıldadım sonunda konuşabilmişim. Gözlerimden yaşlar süzülüyordu ve üzerine bir damla bile düşmemesi için parşömeni elimle tutuyordum. "Gerçekten yaptı. Özgürüm, Kaelen. Sonunda özgürüm."

Eğilip elimi tutuyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor. "Her zaman özgür olmalıydın," diyor sert bir ifadeyle, ama ben başımı sallıyorum.

"Hayır. Bu anı 'keşke'lerle bozma. Şimdilik sadece bu harika hediyeye odaklanabilirim." Kolumla gözlerimi siliyorum.

Kaelen sırtıttı, cebinden bir mendil çıkardı ve bana uzattı. "Lütfen. İzin verin."

Gülerek gözlerimi ve burnumu bezle siliyorum, ancak daha sonra bir köşesine işlenmiş K monogramını görüyorum. "Korkarım ki süslü mendilinizi kirlettim."

Saçlarımı yüzümden geriye doğru itti. "S harfiyle başlayan bir isim bulmamız gerekecek senin için, Solitude Grace. Çok güzel bir isim."

Yüzüm, kontrol edemediğim kocaman gülümsememden ikiye ayrılacak gibi hissediyorum. "Teşekkür ederim. Annem, beni doğurana kadar nadir de olsa yalnız kalabildiği zamanların dünyadaki en sevdiği şey olduğunu söylediler, sonra ben..."

Onun lütuf anı. Yani, Yalnızlık—Soli—Lütuf."

"Güzel," diye tekrarladı, mor gözleri yüzüme dikilmişti. "Neredeyse senin kadar güzel."

Başımı eğip, parşömeni dikkatlice yeniden rulo yapıp su geçirmez tüpün içine yerleştirmeye odaklandım. Diğer kıymetli eşyalarım—tahta kar leoparı ve Kaptan Wynona Wavedancer ve Kraken Savaşı'ndan birkaç değerli sayfa—da oraya sığırdı ve üstünü küçük deri parşömen parçaları kesemle doldurdum. Sonra tüpü pantolonumun paçasındaki derin cebe soktum, bildiriye çıkarıp tekrar tekrar okuyabilmek için yakınımda olmasını istedim.

Özgürüm. Sonsuza dek. Bugünden ömrümün sonuna kadar.

Hoş olmayan bir düşünce zihnimin ön planına sinsi sinsi çıkmaya çalışırken midem bulanıyor: Ömrümün sonu her an gelebilir.

Kurtlar daha aç olsaydı, bugün de olabilirdi.

Yarın, ilk anahtarı bulmak için mezarlara girdiğimizde olabilir.

“Eğer özgürlüğüm sadece iki hafta sürerse ve bunun büyük bir kısmında bunun farkında bile olmazsam, kral ne güzel bir şaka yapmış olacak,” diyorum, coşkulu sevincin ne kadar çabuk acı bir pişmanlığa dönüşebileceğine öfkelenerek.

“Elianna sana daha önce söylemeyi hatırlamalıydı.”

Sesinde haklı gerekçeden daha fazla öfke vardı ve sormaktan kaybedeceğim bir şey olmadığına karar verdim. "Kaelen, sen ve Elianna... Aranızda bir gerginlik var."

"Sana söylemeliydi. Bu yolculuğun ilk gününden itibaren özgürlüğünü kutlayabilirdin," diyor öfkeyle.

“Biliyorum, ama ondan önce... Sarayda neler oluyor?” Derin bir nefes alıyorum. “Bilmem gereken bir şey mi var? Görevimize engel olabilecek bir şey mi?”

“Hayır. Ben—Hayır.” Elini saçlarının arasından geçirdi. “Pekala. Yolculuğumuz için çok önemli değil ama Elianna, kız kardeşimin Büyücüler Loncası'nda eğitim alması konusunda ısrar ediyor. Karrina'nın sihirli bir potansiyeli olduğunu söylüyor. Çok büyük bir potansiyeli varmış. Resmi sınavlara girmesini yasakladım ama... gayri resmi gözlemlerine göre, Karrina'nın uygun eğitimle Altarra'nın yüzyıllardır gördüğü en güçlü büyücü olabileceğini söylüyor.”

Onun hem büyüye hem de eğitime tamamen dirençli olduğunu görebiliyorum. "Ya kabul etmezse? Büyü birdenbire ortadan kaybolur mu?"

“Hayır. Sorun da bu zaten. Eğer Karrina sihrini kontrol etmeyi öğrenmezse, kendine veya başkalarına ciddi zarar verebilir. Ve kalbi, birini incitmeye dayanamayacak kadar hassas.”

"Ve kral, onun yanında olmak yerine, seni benimle birlikte gelmeye ve bana bakıcılık yapmaya zorladı."

“Hayır!” Bana döndü ve koluma dokundu. “Soli, bu görevin bir parçası olmak benim için bir ayrıcalık. Artemisen'i ve Altarra'daki dengeyi yeniden sağlamazsak, hepimiz kayboluruz. Ama kız kardeşim için endişeleniyorum. Onu saray mensuplarının entrikalarından korudum ve kraliçe onu gerçekten seviyor. Ancak Kral Pallan, siyasi kazanç için onu Khyrran prensiyle evlendirme fikrini ortaya attı. Adam benden daha yaşlı ve berbat bir alkolik. Karrina ise sadece on sekiz yaşında!”

Yüzündeki o apaçık acıyı görünce yüreğim burkuldu. "Kraliçe çok güçlü. Eminim sen dönene kadar Karrina'yı koruyacaktır."

Eğer bunu atlatırsak.

"Eğer bundan sağ çıkarsak," diyor, düşüncelerimin ürkütücü bir yankısı gibi. Ateşe doğru yürüyor ve ona dik dik bakıyor, yan profilinden yüzü sert çizgilerle kaplı, kaslı vücudunun her santimi dile getirilmeyen bir gerilimle kaskatı kesilmiş durumda.

Sonra kendi kendine küfretti ve bana doğru döndü. "Soli. Yalnızlık Zarafeti. Yeni özgürlüğünü kutlamak için seni öpebilir miyim?"

"Bundan daha iyi bir kutlama şekli düşünemiyorum," diye fısıldıyorum, oysa daha iyisini biliyorum. "Ama sen hangi Kaelen'sin? Beni canlı canlı yemek isteyen vahşi savaşçı mı, yoksa benimle hiçbir ilgisi olmasını istemeyen onurlu prens mi?"

"Bilmiyorum. Bazen ikiye ayrılıyormuş gibi hissediyorum," diye itiraf ediyor sert bir şekilde, elini saçlarının arasından geçirerek. "Anlamıyorum, Pallan'ın sarayında bir saray mensubu olarak sahte bir hayat yaşamaya çalışmak zihnimi ve kişiliğimi ikiye bölmüş olabilir."

"Ancak-"

"Seni kesinlikle canlı canlı yiyeceğim," diye birden söyledi, gözleri şeytani bir sevinçle parlıyordu.

"Ben—Ne?" Bu ruh hali değişimi çok ani oldu. Kendimi kaybolmuş hissediyorum.

"Kesinlikle birinci seçeneği seçiyorum. Seni canlı canlı yemek istiyorum. Ağzımı vücudunun her santimine değdirmek istiyorum. Teninin tadına bakmak ve tatlı, tatlı balını yalamak istiyorum—"

"Bir öpücük," diye ağzımdan kaçırdım, yanaklarım kıpkırmızı olmuştu. Bunca yıllık kölelikten sonra, tamamen ve eksiksiz olarak kendime ait bir şeyi hak etmiyor muyum? "Bir öpücük."

"Yine çok yüksek sesle düşünüyorsun," diye mırıldandı yüzümün yan tarafına dokunarak.

İşaret parmağı nazıkçe yara izimin üzerinde geziniyor ve içimde bir duygu patlaması yaşanıyor. Başımı geriye atıp gözlerimi kapatıyorum, teninin tenime değmesinin verdiği hisse o kadar yoğunlaşıyorum ki, tehlike, endişe ve kaygı gibi her şey kayboluyor, geriye sadece zevk, beklenti ve saf, ilkel bir duygu kalıyor.

"Öp beni," diye mırıldandım, sonra güldüm ve işi kendi ellerime aldım, parmaklarımı kalın, ipeksi saçlarının arasına daldırıp başını kendime doğru

çektim. “Şans ve özgürlük için öp beni. Umut için öp beni.”

"Ve lütuf için, yalnızlığım," diyor, sesi dudaklarıma sert bir hırıltı gibi çarpıyor.

Sonra beni öpüyor ve vücudunun sertliğine karşı eriyorum. Gömleğine tutunup onu gittikçe daha da yaklaşıtıyorum. Sandal ağacı, deri ve güneş ışığı kokuyor, çay, nane ve hayranlık dolu bir tadı var ve düşüncelerim bile mantıklı gelmiyor, bu yüzden düşünmeyi bırakıp sadece hissediyorum. Sadece hisset, hisset ve hisset—dili dudaklarımı yalıyor, onları açmaya teşvik ediyor, beni tadıyor. Öpüşleri tatlı ve eriyen, Hasat Festivali'ndeki şekerli şekerlemeler gibi ve içime işliyor, beni derin, sıcak ve lezzetli hislerle sarıyor. Dili ağzımın içinde geziniyor ve hiçbir şey böyle hissettirmemişti. Ben, yapamam...

Mecburum. Kendimi tutamıyorum.

Ona tüm coşkuyla, tutkuyla ve arzumla öpüyorum, çünkü beceriksiz olduğumu biliyorum, ama geri çekilmeden önce, pratik eksikliğimden dolayı kendimi tekrar yetersiz hissetmeden önce, ağzıma iniyor—neredeyse bir hırıltı, vahşi bir ses—ve ellerini kalçalarıma koyup beni kendine çekiyor. Beni kaldırıyor ve ben de bacaklarımı beline doluyorum.

Kaelen başını kaldırdı, nefes nefese, gözleri kapalı. "Solı. Seni çok istiyorum. Sana ihtiyacım var. Bana durmamı söylemelisin."

"Daha çok öpüş, daha az konuşma," diye talep ediyorum ve o kadar kontrolsüzüm ki, dudağını hafifçe, daha doğrusu bir ısırık gibi ısıtıyorum ve aramızda kurmaya çalıştığı her türlü engel veya direnç paramparça oluyor. Kendi kendini kontrol etme çabasının kırık parçalarının ısınmış tenime döküldüğünü neredeyse hissedebiliyorum.

Hâlâ kollarında beni taşıyarak ağaçlık bir alana doğru yürüdü, ateşten ve geri dönebilecek herkesten saklanmak için bir ağacın arkasına saklandı. Sırtım ağaca çarptı, kalçaları benimkine doğru sallandı ve ben çığlık attım. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Bedenim artık et ve kemik değil, ateş ve yıldız ışığıydı ve onu istiyordum, onun her şeyini istiyordum ve geleceğimizin olmaması umurumda değildi.

Şu an sahip olduğumuz şey benim için tek önemli şey.

Ve ben özgürüm. Bedenim yalnızca ve tamamen bana ait, bu yüzden seçim yapabilirim—seçebilirim—ve onu seçiyorum.

Dudakları benimkilerden ayrılıp boynumun çizgisini okşadığında, "Seni seçiyorum," diye fısıldıyorum. "Bunu seçiyorum."

Donakaldı, sonra başını kaldırıp gözlerimin içine baktı, ama yüzündeki tutku sönmüştü. "Ve seçiminiz bir hediye," dedi nazikçe, ama o kadar pişmanlıkla söylüyordu ki neredeyse tadını alabiliyordum. "Ama bana seçme özgürlüğümün olmadığını hatırlatıyor. Herhangi bir şeyi veya herhangi birini."

Birdenbire, az önce yanıyorken, buz gibi üşüyorum ve onun daha ne söyleyeceğini bilmek istemediğim için başımı sallıyorum.

Zihnimde Elianna'nın sesi: O sana göre değil. O sana göre değil. O sana göre değil.

Çünkü o sözleri onun ağzından duymaya dayanamıyorum, ne şimdi ne de bundan sonra, yere eğilip ondan uzaklaşmak için mücadele ediyorum ve aramızda mesafe açmak için koşuyorum, ateşe doğru koşarken tökezliyorum. Adımı çağırdığını duyuyorum ama yapamıyorum, yapamıyorum, yapamıyorum.

Ateşin yanına ulaştım ve arkamı döndüm, kaçmak istiyordum ama gidecek hiçbir yerim olmadığını biliyordum. Kaelen hemen arkamdaydı, bana doğru uzanıyordu ama ondan uzaklaştım. "Lütfen. Bunu duymak istemiyorum."

"Soli, içimdeki bu savaş sadece imkansız seçimlerle ilgili, sana ne kadar değer verdiğimle ilgili değil. Başka hiçbir şeye inanamıyorsan, buna inan. Seni isteyen yanım..."

Ama ben başımı sallıyorum. Onu duymak istemiyorum. Konuşmasını engellemek için mükemmel kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Sonra bize doğru dört nala koşan atların sesini duyuyorum.

Tanıdık bir ses duyuldu: Chitai. "Merhaba, kamp. Hemen hareket etmeliyiz!"

O ve çavuş son hızla giderken ateş ışığının çemberine doğru yarışıyorlar ve Chitai atı daha durmadan aşağı atlıyor. "Eğer şimdi yola koyulurlarsa, bizden en fazla bir saat gerideler," diyor nefes nefese.

Kaelen birden hazır hale geldi. Yüzündeki tüm tutku izleri sanki hiç olmamış gibi kayboldu. Umarım benim yüzüm de aynı derecede sakindir. "Kim?"

Elianna vagondan indi ve bize doğru yürümeye başladı. Neville, prensin sorusuna cevap vermek için Elianna'nın duyma mesafesine gelmesini bekledi. "Yarım düzine Zhagarn ve tam bir Fell birliği. Kamplarına gizlice yaklaştık."

“Koca bir kadronun bizi takip ettiğini nasıl gözden kaçırabilirdik?”
Kaelen çenesini sıktı. “Bu mümkün değil.”

“Ah, mümkün,” diyor Elianna, sesi titreyerek; bu da beni Fell haberlerinden neredeyse daha çok korkutuyor. Eğer Hava Dokunuşu olan bir büyücü korkuyorsa, ben dehşete düşmeliyim.

Hepimiz dehşete düşmeliyiz.

“Nasıl?” Korkularıma rağmen bunu duymam gerekiyor.

“Eğer yanlarında bir büyücü varsa. Kalkanlar ve dikkat dağıtıcı büyüler yaratıp gözü saptırabilecek biri.” Ateşin yanındaki her şeyi toplamaya başladı ve ben de su dolu tencereyi kullanarak alevleri söndürmek için yardıma koştum.

“Görünmezlik gibi mi?”

“Hayır, canlı varlıkları görünmez kılacak bir sihir yok, ancak yeterince yetenekli bir uygulayıcı ışığı o kadar iyi manipüle edebilir ki, aradaki farkı asla anlayamazsınız.”

“Acele etmeliyiz,” diyor Chitai. “Eğer kampı toplayıp herkesi harekete geçirebilerseniz, ben önden gidip Andras'ı ve diğerlerini tehlike konusunda uyarayacağım.”

Neville, “Bunu yapabilirim,” diyor.

Sabırsızca başını salladı. “Ben en hızlı biniciyim. Sen Kaelen ve Elianna ile kal, Soli'yi ve tılsımı koru. Ama olabildiğince hızlı yola koyul. Eğer kokumuzu ya da en ufak bir izimizi bile alırlarsa, peşimize düşerler. Hem de çok hızlı.”

On beş dakikadan kısa bir süre içinde kamptan ayrılıyoruz, ama herkes burada olduğumuzu görebiliyor. Ateş çukurunun üzerine daha fazla su döktüm, ama ne kadar su ve toprakla örtsek de ateşin izleri kaybolmuyor. Eğer –ve ne zaman– Zhagarn ve onların çarpık askerleri bu noktaya ulaşırsa, burada olduğumuzu bilecekler ve peşimizden gelmeye devam edecekler.

“Nereye gidebiliriz?” Küçük kırsağın üzerinde Kaelen'in yanına yanaşıyorum; Elianna arabayı sürüyor. “Nereye saklanabiliriz? Savaşamayacak kadar çoklar.”

Ay ışığında yüzündeki çizgiler taştan oyulmuş gibiydi. “Başka seçeneğimiz yok, Soli. Mezarlıklara girmek zorundayız. Geceleyin Zhagarn bile bizi oraya takip etmekte tereddüt edecek, Fell halkı ise draugrlardan korkacak.”

İçimde dehşet kükremeye başladı ve yolda midem bulanmaya başlayınca kendimi zor tuttum.

Barrows. Gece vakti.

Ağlamamak ya da çığlık atmamak için zorla gülüyorum.

Kaelen kaşını kaldırdı. "Ne?"

“En azından bir saatliğine özgürdüm.” Bunun üzerine öne eğilip Cloud'u daha hızlı koşmaya teşvik ettim. Trick'e yetişip hepimiz korkunç bir ölümle ölmekten önce onu son bir kez görmek istiyordum.

...ömrünün sonuna kadar.

Her neyse, kralın canı cehenneme.

*Aşırı dehşete yol açan uyaranlara maruz kaldığında,
en güçlü insan bile sonunda çöker. En etkili
Engizisyoncular, mahkumun mutlak teslimiyet ile
çökmüş bir zihin arasındaki eşiğine ulaşmak için ne
kadar ileri gitmeleri gerektiğini, ancak bu eşiği
paramparça etmemeleri gerektiğini bilirler.*

—Kayıtlı parşömenler, Yüksek
Engizisyon Ofisi, Pyrrh

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yolculuk, yorgunluk, korku ve Zhagarn bizi yakalamadan önce kaçma konusundaki azimli kararlılığın bir karışımıydı. Garip ve beklenmedik duyuşsal algılar, yaz şimşekleri gibi zihnimde belirdi:

Cloud'un nefes nefese kalış sesi.

Yıkanmamış gömleğimden gelen küf kokusu.

Andras'a yetiştüğimizde yüzündeki kasvetli ifade dikkatimizi çekti.

Ay ışığında karşımızda beliren höyüklerin uğursuz görüntüsü.

Kaelen yanımda gidiyor, beni izliyor. Her zaman beni izliyor.

Ne kadar uysal ve adımları ne kadar yumuşak olursa olsun, hızlı giden bir atın üzerinde kalabilmek için yeni öğrendiğim tüm becerilerimi kullanmam gerekiyor. Bu yolculuktaki pek çok şey gibi, binicilik de görüldüğünden çok daha zor. En azından bu hızlarda.

Arkamızda, Elianna'yı ve erzaklarımızı korumak için Chitai ve Neville'in iki yanında durduğu vagon gürültüyle ilerliyor. Barrows'un engebeli tepelerinden bir vagonu nasıl geçireceğimizi merak etmek aklıma bir an için geliyor. Belki de okumadığım patikalar ve yollar vardır? Kütüphanenin güncel coğrafya ve topografya bilgisiyle dolu olduğu söylenemez. Yasak harita odasında gizli saatlerde incelediğim haritaların çoğu, yüzyıllar olmasa da on yıllar öncesine ait. Bir keresinde, krallıkların ve bölgelerin kurulmasından önceye ait kırılğan bir parşömen rulosuyla bir saat geçirdim. Çok eski zamanlarda bir haritacı, üst kısmına zarif bir kaligrafiyle Altrarran İmparatorluğu kelimelerini yazmıştı. Sadece dört denizin isimleri günümüz haritalarındakiyle aynıydı.

Cloud, göremediğim bir toprak tümseğinin üzerinden atladığında, neredeyse sırtından düşüyordum. Üzerinde kaldım ama az kalsın düşüyordum. Önümdeki şeye odaklanmam gerekiyordu, geçmişe dair düşüncelere dalmamalıydım. Ya da yanımda at süren prensin düşüncelerine

bile, benim hala onun dokunuşundan kalan o karıncalanma hissiyle uyuşsa da.

Bu yolculuğun öyküsünü bir gün kendi kitabımda yazarsam, acaba kimse inanır mı? Yıllarca hayalini kurduğum, asla yapma fırsatım olmayacak o yolculuk...

Valourianlara özgü eski bir atasözü vardır: Ne dilediğine dikkat et.

Anlamını hiçbir zaman tam olarak anlayamadım. Neden olabildiğince büyük ve cesur dilekler dilemeyelim ki? Hayaller başka nerede gerçekleşebilir ki, özellikle benim gibi biri için? Kusurlarım kelimenin tam anlamıyla derime damgalanmış biri için? GM damgası, yıllar içinde beni damgaladıklarından beri birçok kez olduğu gibi, kolumu hayalet bir acıyla yakıyor.

Kral Prasan, Baş Engizisyoncuyu sürgüne gönderdiğinde, bu makamı tamamen ortadan kaldırmalıydı. Bunun yerine, eski gücüne sahip olmasa da, Engizisyonculuk makamı hala en kötü insanları, yani başkalarına zarar vermekten zevk alanları veya kendini haklı görenleri kendine çekiyor.

Çocuklara zarar vermek.

Ancak, kızgın bir demirin bir çocuğun koluna bastırılmasının verdiği acı için "acı" kelimesi çok yetersiz kalıyor. Yanıkların en kötüsü olduğunu söylerken yalan söylemedim. Acı o kadar kötüydü ki, beni o şekilde işkence ettikten sonraki ateşli günlerde ölmeyi diledim.

Ama hayatta kaldım.

Yaşadım.

Ve şimdi özgürüm, en azından draugrlarla inlerinde yüzleşmek ve Altarra'yı kurtarmanın ilk adımı olan anahtarı bulmak için yeterince uzun bir süreliğine.

Draugrlar bana ne yaparsa yapsın, kendi krallığının resmi temsilcilerinin görev kisvesi altında yaptıklarından daha kötü bir şey yapmaları mümkün görünmüyor.

Bern, Andras ve Trick yavaşlayıp yürümeye başladılar ve birden Barrows'un eteğine ulaştığımızı fark ettim.

"Cesaretinizin korkunuzdan daha büyük olduğunu göstermenin bir yolunu bulun, yakında tehlikeyi karşılayacak ve ona dönüşecektir," diye mırıldanıyorum.

Bern'in gözleri faltaşı gibi açıldı. "Soli! Bu Kaptan Wynona Wavedancer değil mi? Krakenli olan? O kitapları çok seviyorum!" Hızla etrafına bakındı ve kızardı. "Yani, çocukken çok severdim."

"Evet, öyle. Korktuğumda ona güveniyorum ve son zamanlarda çok korktum," diye neredeyse fısıltıyla itiraf ettim ve birdenbire, çocuklar için yazılmış bir kitap serisindeki kurgusal bir karaktere bu kadar çok güvendiğim için utanmam gerekip gerekmediğini merak etmeye başladım.

"Eğer birine güveneceksen, o iyi bir seçim," diyor ve bana ne kadar genç olduğunu hatırlatan bir sırıtışla bakıyor. Sonra yüzü düşüyor. "Keşke Lil..."

Uzanıp koluna dokundum, sonra yoluma devam ettim. "Biliyorum. Ben de."

Trick, höyüklerle işaret ederek, "Bunlar ne?" diye sordu. "Doğal tepelere benzemiyorlar. Tepeler konusunda uzman değilim ama bunlar bana garip geliyor."

Andras, "Orman mitlerine göre, tanrıların soyundan gelen bir dev ırkı Altarra'yı kurmuş ve insanlara yer açmak için öldüklerinde, mezarlarını barındırmak için Tümülüsler inşa edilmiştir," diyor.

Midem kasılıyor. Bununla ilgili daha önce hiç bir şey okumamıştım. "Devler mi?"

"Tanrılar mı?" diye soruyor Trick, kaşını kaldırarak. "Sadece iki tanrıçamızdan daha fazlası mı?"

Ah. Bunu biliyorum. "Efsanelere göre, bir tanrı ve tanrıça ailesi Altarra'yı ve aslında tüm Terra'yı kurmuştur. Devler hakkında hiç okumadım, ancak Altarra halkının, bu tanrıların büyüleri varlıklara aşık oldukları zamandan kalma soyundan geldiğine inanılıyor."

Kaelen, üzengilerinde doğrulup arkamıza bakarak, "Tarih dersi için vaktimiz yok," diyor. "Harekete geçmemiz gerekiyor."

"Tam zamanında," diyor Trick. "İşte sihirli varlığımız geliyor."

Elianna, yorgunluktan bitkin düşmüş bir halde, arabayı yanımıza kadar çekip durdurdu. "Plan ne?"

Herkes bana bakıyor.

"Pekala. Dinle. Madem bunu yapmak zorundayız, bildiklerimi anlatayım: Draugrlar geceleri dolaşıyor. Huzursuzlar, hatırlıyor musun? Onları görmezden gelmen daha iyi. Onları fark ettiğini belli ettiğinde, bir şekilde daha gerçek oluyorlar." Draugrlar hakkında bildiğim her türlü bilgiyi, efsaneyi, hatta söylentiye hatırlamaya çalışıyorum. "Bizi öldürmeye çalışmadan önce anahtarı aramak için ne kadar çok zamanımız olursa o kadar iyi."

"Bu kadar mı?" Chitai gözle görülür şekilde sabırsız ve aynı derecede de etkilenmemiş görünüyordu. "Gitmeliyiz. Hemen şimdi. Zhagarnlar her

dakika daha da yaklaşıyor.”

"Çok bir şey değil ama ünlü bir ozan onlar hakkında bir şarkı yazmış. Okuduğum kısım şöyleydi: Kalbiniz saf değilse mezarlardan sakının. Şarkınız doğru değilse draugrlardan sakının."

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor Trick.

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ediyorum. "Ama eski şarkılarda 'gerçek kalp' genellikle samimi, özgün, dürüst birini ifade eder. Belki de kendi kalbimize yakın, anlamlı bir şarkı söylesek? Bern'in büyükannesinin söylediği şarkı gibi?"

"Haydi gidelim, haydi gidelim, haydi gidelim," diye haykırıyor Chitai. "Şimdi."

Bunun üzerine, araba atının yan tarafına vurarak onu tepeye doğru hareket ettirdi ve kendi atını yolun kenarından sürerek öne geçti. "Şimdi ya da asla."

Andras, "Ben de sizinleyim," diyerek onları takip etti.

Çavuş Neville söz alıyor: "Bern ve ben arkadan geleceğiz."

Trick yanına doğru geliyor. "Soli—"

"Soli'yi ben koruyacağım," diye araya girdi Kaelen, sesi yüzündeki ifade kadar sertti.

"Ne kadar çok kişi olursa o kadar iyi," diyor Trick. "Şimdi, Soli. Hareket et!"

Cloud'u patikaya tırmanmaya teşvik ederken Trick ekliyor: "Keşke kurt dostların da bizimle gelseydi. Eminim draugrlar onları görünce çok şaşırırlardı."

Ama cevap vermiyorum. Kurumuş ağzımdan hiçbir kelime çıkaramıyorum. Bunun yerine, madalyonun açık kıvrımlı kısımlarından yeşilimsi bir parıltı saçan muskaya bakıyorum.

Belki de şimdi parlayan şeyle başlamanın tam zamanı, diye düşünüyorum şiddetle. Anahtarı bulmamıza yardım et. Bizi draugrlardan koru.

Ne yazık ki, tanrıçanın sembolü üzerinde birdenbire psişik güçlerle komuta etme yeteneği kazanmadım. Tepki vermiyor.

"İşte başlıyoruz. Dikkatli olun, tetikte kalın ve sizi endişelendiren bir şey görürseniz bağırın," diyor Çavuş Neville. "Planı unutmayın: içeri giriyoruz, dikkatli oluyoruz, anahtarı alıyoruz ve çıkıyoruz."

"Ölümlüler plan yapar, tanrıçalar güler" atasözü aklıma geliyor ve dişlerimi sıkıyorum. Peşimizden gelenlerin kükremesi daha da yükseliyor ve geriye bakmamak için tüm gücümü kullanıyorum. Ne kadar çaresiz

olduğumuzu görürsem, dehşetin beni olduğum yerde donduracağından korkuyorum.

“Tamam, Cloud. Aferin atım.” Boynunu okşadım ama Barrows'a yaklaştıkça daha da ürkekleşti. “Atlar bile buranın iyi bir yer olmadığını hissedebilir,” diye fısıldadım.

Kaelen başını salladı. “Atlar birçok insandan daha zekidir,” dedi sert bir şekilde, vücudu eyerde gergin bir çizgi halindeydi. Eli kılıcının kabzasındaydı ama ona çeliğin ruhlara karşı ne işe yarayacağını düşündüğünü sormadım. Sürekli başını çevirip arkamıza bakıyordu ve ben de onu izlediğim için rahat bir nefes aldığı anı tam olarak gördüm. “Yolun sonundan yaklaşık bin metre uzakta durdular. Fell'ler daha fazla ilerlemeyi reddediyor gibi görünüyor.”

“Artemisen'e şükürler olsun,” diye fısıldıyorum, ama sonra önümüzdeki yola dikkatlice odaklanmam gerekiyor. En azından ay dolunay, bu yüzden görebiliyoruz, çünkü toprak yol kıvrıla kıvrıla ilerliyor ve tırmanırken devrilmiş taşların üzerinden dikkatlice geçmek zorundayız. Yol dönüp bizi iki kaya ve toprak duvar arasındaki dar bir açıklıktan geçirdiğinde, kendimi kapana kısılmış hissediyorum.

Yavaşça, dikkatlice, sürekli etrafımızı tehlikelere karşı tarayarak, sessizce Barrows'un kalbine doğru ilerliyoruz. Atmosfer neredeyse dayanılmaz derecede bunaltıcı hale geliyor, zihnimin bana oyun oynadığını düşünüyorum, ama sonra herkesin de üzerimize çöken ağır, korku dolu sisin ağırlığı altında kamburlaştığını görüyorum.

"Sence bu kasıtlı mı?"

Kaelen ne sorduğumu hemen anladı. Bana cevap verirken sesi de benimki kadar alçaktı. "Burada bize saldıran veya bizi buradan uzaklaştırmak için uyaran kötü niyetli bir varlık mı var, yoksa bu sadece belki de efsanevi olmayan devlerin mezarlarını çevreleyen enerji mi, anlayamıyorum."

Elianna? Bunu hissediyor musun?

"Hissediyorum Soli, ama ne olduğunu bilmiyorum. İyi bir şey değil," diye karşılık veriyor.

Yol ilerledikçe patika daha da daralıyor. Keskin bir virajdan sonra, bir mağaranın ağzında sona eriyor.

Çünkü elbette öyle.

Andras ve Chitai önde giderek atlarını durdururlar ve Elianna da arabayı dizginler.

Andras, hiçbir duygu belirtisi göstermeden, "Sanırım içeri gireceğiz," diyor.

"Tabii ki," diye nefes nefese kaldım, bir atı nasıl geri geri yürütebileceğimi merak ederek. "Neden anahtarı, muhtemelen huzursuz ölülerin ruhlarının parti verdiği o korkunç karanlık mağaraya saklamadılar ki?"

"Parti mi?" diye sırtıyor Andras ve ben de onun o kibirli suratına yumruk atmayı çok istiyorum.

Trick ve Bern arkamızdan geliyorlar.

Trick'in bildirdiğine göre, "Fell halkı, Zhagarn'ın daha fazla ilerlemesini engellemek için hâlâ mücadele ediyor. Bu bizim için iyi haber."

Mağarayı işaret ediyorum ve bakışlarımız arkadaşımın kilerle mükemmel bir anlayış anında buluşuyor. Bir başka karanlık, dar mekan.

Gözleri ifadesizleşti, ama omuz silkip zoraki bir gülümseme takındı. "Bazen kazanırsın, bazen kaybedersin."

"Başka seçeneğimiz yok. Mağaraya girmeliyiz. Umarım tüneldir, böylece anahtarı alıp diğer taraftan kaçabiliriz," diyor Kaelen.

"Şimdi şarkı söylemek için iyi bir zaman olabilir," diye sesleniyorum, kendimi aptal gibi hissetsem de bize bir şans vermek konusunda kararlıyım.

Andras başını salladı ve kılıcını çekti ama hiçbir şey söylemedi. Sadece atını çevirdi ve karanlığın içinde kayboldu. Chitai onu yakından takip etti, ancak Elianna dizginleri eline aldığı anda Kaelen başını salladı.

"Önce biz gidiyoruz. Sen de Trick, Bern ve Neville ile birlikte gel." Sonra daha sessizce, "Hazır mısın Soli?" diye sordu. Elini uzatıp benimkini kavradı. "Hemen yanında olacağım."

Nefesimi kontrol altında tutmaya çalışarak, Cloud'u tünelin içine doğru ilerletiyorum, bu tüneli "Umutsuzluk Mağarası Ağzı" diye adlandırma dürtüsüne karşı koymaya çalışıyorum. Kaelen'in elini o kadar sıkı tutuyorum ki parmaklarım acıyor. Girişin hemen içinde duruyoruz, çünkü gerçekten hiçbir şey göremiyoruz.

Küçük bir alev belirmeden hemen önce hafif bir ses duyuluyor ve Andras'ın elinde derme çatma bir meşale tuttuğunu aydınlatıyor; meşalenin bir ucuna bez sarılmış bir dal parçası sürekli yanıyor. Meşalenin ışığı uzağa ulaşmıyor, ancak titrek gölgelerde girdiğimiz mağaranın keskin bir şekilde aşağı doğru eğimli bir zemine, yüksek bir tavana ve yuvarlak duvarlara sahip olduğunu görmemiz için yeterli.

Elianna, Trick ve Bern hemen arkamızda durdular. Elianna hemen havada elini salladı ve başımızın üzerindeki mağarada üç tane parlayan beyaz ışık topu belirdi, mekanı daha da aydınlattı.

Gördüğümüz kadarıyla, mağara yavaş yavaş bir tünele dönüşüyor. Ya da en azından arka duvarda daha karanlık bir alan, belki de başka bir mağara var.

"Barrows'a girdiğimizden beri sürekli yükseldiğimize göre, aşağı inmesi mantıklı," diyor Kaelen. "Belki de bir çıkış yolu olabilir, anahtarı ele geçirdikten sonra."

"Ya da belki de draugrların dikkatsiz yolcuları yediği yere giden yoldur," diye mırıldanıyorum. "Ve bir anahtarın saklanabileceği bir yer göremiyorum."

"İlerlememiz gerekiyor çünkü Zhagarn her an Fell halkını kendilerine itaat etmeye zorlayabilir," diyor Kaelen. "Ben önden gideceğim. Andras, Soli ile birlikte kal."

"Büyücüyü korumak için arabayı ben takip edeceğim," diyor Chitai.

Elianna sert bir şekilde, "Belki de seni korurum," diye karşılık verdi, ama rahatlamış görünüyordu.

Neville, kendisini ve Bern'i işaret ederek, "Sizden biri gelip bizi kurtarana kadar burada kalıp arkanızı kollayacağız," dedi.

"Eğer on dakika içinde bizi görmez veya duymazsanız, bizi takip edin. Ya ölmüş olacağız ya da kurtarılmaya ihtiyacımız olacak," diyor Kaelen.

Trick başını sallayarak, "Bu durum gittikçe kötüleşiyor," diye mırıldandı. Haklı.

Kaelen, Andras, Trick ve ben atlarımızdan inip, Chitai ve Elianna arkamızdan gelerek tünelin içine doğru ilerledik. Elianna'nın ışık topları havada dans ederek yolu aydınlatıyordu. Çok uzun gibi gelen ama muhtemelen sadece yarım saatlik istikrarlı bir iniş boyunca tamamen sessiz bir şekilde yürüdük. Sonra tünel genişledi ve duvarlara, tavana ve hatta zemine yerleştirilmiş sayısız değerli taşın ışıltısıyla ürkütücü bir şekilde aydınlatılmış dev bir mağaraya dönüştü.

"Bütün bunların içinde tek bir anahtarı nasıl bulacağız ki?" Bu soruyu sorarken bile sesimdeki umutsuzluğu duyabiliyorum.

"Ah, sevgili tanrıçam," diye fısıldıyor Trick ve içindeki Lonca hırsızının altüst olduğunu biliyorum.

Ben hırsız bile değilim, ama yine de şaşkına döndüm. "Bunlar... bunlar gerçekten değerli taşlar mı?"

Ben ona durmasını söylemeden önce Trick eğilip kocaman kırmızı bir taşa dokundu. Taşı kaldırıp bize doğru salladı. "Bunun ne kadar değerli olduğunu biliyor musunuz? Bu ışıktaki gördüğüm kadarıyla neredeyse kusursuz bir yakut! Zengin olduk Soli. Zengin olduk!"

"Sessiz olun," diye çıkıştı Kaelen, ama alçak sesle. "Kimlerin dinlediğini bilmiyoruz."

"Ona dokunmamalıydın, Trick," diye fısıldıyorum. "Bu çok temel bir kural. Rastgele mağaralarda bulduğun mücevherlere dokunma, özellikle de tehlikeli yaratıkların onları ele geçirebileceği durumlarda."

Gülüyor. "Bu kuralı hiç duymadım. Ama bunların ne kadar değerli olduğunu biliyor musun? Birkaç tanesini alabiliriz."

Andras kılıcını havaya kaldırarak hırıldadı: "Umarım canımıza değerlidirler. Çünkü az önce draugları uyandırdınız."

Yine başlıyoruz.

Küçük yavrum, küçük yavrum, güneşi beklemen
gerekiyor.

Ağlamanın sebebi ne? Üzüntünün sebebi
ne?

Huzurunuzu bozan ne
oldu?

Küçük meleğim, küçük meleğim, sen benim
gözümün nurusun.

Güneş gökyüzünde belirinceye kadar huzur içinde
uykuya dalın.

— Kaydedilmiş en eski Pyrrhan ninnisi

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Ne beklediğimi bilmiyorum. Hayaletler mi? Devler mi?

Ama hayır. İkisini de elde ediyoruz: en az yirmi metre boyunda hayaletimsi devler.

"Hiç iyi vakit geçirmiyorum," diye bağıryorum, çünkü öfke korkudan daha güvenli. Öfkeyle hâlâ işlev görebiliyorum, ama dehşet beni olduğum yerde donduruyor. Yirmi adım yüksekliğindeki, huzursuz dev ruhlar, birbirine çarpan dağlar gibi kükreyerek mağara zemininde bize doğru ilerliyorlar.

"Böyle bir şeyi her gün görmezsiniz," diyor Kaelen ve ben ona inanmazlıkla bakıyorum.

Gülümsüyor.

Birdenbire, Valourian berserkerlerinin öykülerini anlatan eski parşömenler o kadar da gerçek dışı görünmüyor.

"Benimle kal Soli. Kılıcımın onlara dokunup dokunamayacağından emin değilim ama eğer tehlikeyle yüzleşmek zorundaysak, bunu birlikte yapalım."

"Kaelen," diye başlıyorum, sonrasında ne söylemek istediğimden hiç haberim yok.

Sinsi bir sırtışla kolumu yakalayıp beni kendine doğru çekti. Sonra dudaklarıma hızlı ve sert bir öpücük kondurdu ve beni bıraktı. "Öleceksek, bunu son bir kez daha yapmak istedim."

Tüm bu karmaşanın ortasında, ona bakıyorum, parmaklarımı dudaklarıma götürüyorum, sonra da onun gülümsemesine karşılık veriyorum. "Şey, bunu unutalım. Şimdi ölmüyoruz!"

Bunun üzerine, savaşı ılgılı atarak draugrlara doğru koştu: "Bir Valourian, bir Valour!"

Aklımı bir kenara bırakıp elimde hançerle onu takip ettim, ama Andras benimle Kaelen'in arasına girdi, beni geri itti ve draugrlara doğru koştu. Üç

taneler; hayır, dört tane—biri daha küçük, belki sadece on iki fit boyunda.

Şu anda bir şekilde Cloud, River ve Andras'ın atının dizginlerini tutuyorum ve hiçbirisi adamları takip ederek draugrlara doğru gitmeye en ufak bir eğilim göstermiyor. Belki de atlar gerçekten insanlardan daha zekidir.

Prens aniden sola doğru savrulunca, Sylvan da sağa doğru savruluyor, sanki birlikte bir düzine, yüz savaşta savaşmışlar gibi, ikisi de bağırıp çağırarak o kadar çok gürültü yapıyorlar ki, bu durum devasa kafalarını ileri geri sallayan ve sendeleyerek duran draugrları şaşırtıyor.

Bir şeyler yapma fırsatını bekleyerek izliyorum. Bir fırsat ortaya çıkana kadar, bu ana kadar tam olarak inanmadığım bu efsanevi yaratıkları inceliyorum. Daha küçük olanı hariç, hepsi iki katlı bir ev büyüklüğünde; küçük olanı ise büyük bir müstemilat kadar. Giysileri yok, ancak devasa taş ayaklarından omuzlarına kadar yosunlu yeşil bir örtü yükseliyor. Eğer bunlar gerçekten draugrlarsa ve sadece devlerin kalıntıları değilse, çok da huzursuz görünmüyorlar.

Daha da... kızgın.

Gerçekten, gerçekten çok kızgınım.

Sanki insan formunu hiç görmemiş bir heykeltıraş tarafından oyulmuş, canlanmış taş heykeller gibiler. Başları devasa kare bloklar şeklinde, vücutlarıyla tamamen orantısız ve aşırı büyük; vücutları ise boylarının yarısı kadar genişlikte. Mağaranın diğer tarafındaki tünelden bile geçemeyiz. Gözleri, yüzlerinin taşlarında yarıklar gibi kesikler ve bir insanın gözbebeğinin olduğu yerde ürkütücü bir kırmızı ışık yanıyor. Ağızları vahşi taş hırıltılarıyla açık ve kükremeleri mağarada yankılanarak duvarlardan sekip kulaklarıma çarpıyor.

"Andras, şarkı söylemeyi dene!"

Sylvan bana inanmaz bir bakış fırlattı. "Gerçekten mi?"

"Bilmiyorum! Beni dinlemeyin! Ben ne bilirim ki?" diye bağırdım, uzun zaman önce okuduğum bir şey hakkındaki belirsiz hafızamın hepimizin ölümüne yol açabileceğinden dehşete kapılmıştım.

"Başka kimi dinleyeceğiz ki?" diye seslenir Andras, sonra kılıcını indirip Sylvan dilinde şarkı söylemeye başlar.

Şarkının anlamını bilmiyorum ama sesi ve melodisi o kadar güzel ki, Chitai "Dikkat edin, dikkat edin, dikkat edin!" diye bağırıp beni kendime getirene kadar şarkıya kapılmaktan kendimi alamıyorum.

İlk üç draugr da Andras'ın şarkısına benim kadar kapılmış bir şekilde ileri geri sallanıyor, ancak daha küçük olanı—arkadaki—doğrudan Orman Lordu'na doğru koşuyor ve ona çarpıyor.

Şarkı söylemeyi bırakıyor.

Draugr zafer kükremesiyle havada gölgeli yumruğunu sallarken, Andras'ı mağaranın zemininde hareketsiz yatarken görüyorum.

"Şarkı söylemeliyiz" dediğim için ölmüş olabilir.

Şarkı söylemek.

Eski kitaplardaki ve parşömenlerdeki rastgele hikayelerin gerçek hayatta bir faydası olabileceğini düşünecek kadar ne kadar aptalım ben? Kaelen'in ölümüne sebep olmuş olabilirim, Andras ölmüş olabilir, Elianna'nın büyüsü işe yaramıyor ve ne yapacağımı bilmiyorum.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Ben öyle düşünmüyorum—

Ellerimi o kadar sıkıca sıkıyorum ki tırnaklarımın avuç içlerime saplandığını hissediyorum, ama bu fiziksel acı, ezici şüphe dalgasını durduruyor.

HAYIR.

HAYIR.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Çünkü eğer şimdi zorluklarla kazandığım bilgime olan inancımı kaybedersem, bu yolculuğun geri kalanına dair tüm umudum saray hamamlarındaki su gibi akıp gidecek.

Ben sıradan biri değilim.

"Bunun için özür dilerim," diye fısıldadım. "Sesimin berbat olduğunu biliyorum."

Ama artık bu gibi önemsiz ayrıntılar için endişelenmek çok geç. Başımı geriye atıyorum, derin bir nefes alıyorum ve bildiğim tek ninninin ilk dizesini yüksek sesle söylüyorum.

*Küçük yavrum, küçük yavrum, güneşi beklemen
gerekiyor.*

Ve sonra, dört draugr da dikkatlerini bana çevirdiğinde, yoluma devam ediyorum.

Ağlamanın sebebi ne? Üzüntünün sebebi ne?

Huzurunuzu bozan ne oldu?

Küçük meleğim, küçük meleğim, sen benim gözümün nurusun.

Rahat bir uykuya dalmanız dileğiyle.

Güneş gökyüzünde belirinceye kadar.

Elimden geldiğince yüksek sesle, olabildiğince doğru tonda şarkı söylüyorum; annemin bana bu şarkıyı küçücükken, güvende ve sıcacık battaniyelerimin içinde, onun yanında söylerkenki halini hayal ediyorum. Kelimelere, onun söylerken kattığı tüm sevgi ve samimiyeti katmaya çalışıyorum ve kalbimin yeterince saf, şarkımın da yeterince gerçek olmasını umuyorum ki, basit bir ninninin taşıdığı sihir, draugrların üzerine yayılıp ruhlarını yatıştırın.

Onların huzursuzluğunu yatıştırın.

Bırakın huzur içinde yatsınlar.

Mucizevi bir şekilde, inanılmaz bir biçimde, işe yarıyor.

İşe yarıyor.

Şok içinde kelimeleri kekeledim ama en büyük draugr'ın gözlerinin öfkeli çizgiler halinde kısıldığını görünce, olabildiğince sorunsuz bir şekilde şarkıya devam ettim.

Rahat bir uykuya dalmanız dileğiyle.

Güneş gökyüzünde belirinceye kadar.

“Soli. Başaracaksın,” diyor Kaelen, sesi o kadar kısık ki neredeyse duyamıyorum. Yavaşça ve sessizce Andras'ın yanına çömeliyor. İzlemekten korkuyorum—Orman lordunun öldüğünü görmekten korkuyorum.

Ancak Kaelen kolunu Andras'ın omuzlarına atıp ayağa kalkmasına yardım eder. İkisi birlikte vagona doğru ilerlerler; Kaelen diğer adamın ağırlığının büyük kısmını taşır, ikisi de yavaş adımlarla yürür ve gözlerini draugrlardan ayırmazlar.

Hâlâ şarkı söylüyorum, durmaktan korkuyorum. Şarkının aynı dizesini beşinci kez tekrarladığımda, draugrlar yere yığılıyor, önce oturup beni izliyorlar, sonra uzanıyorlar, gözleri kapanıp açılıyor, sonra tekrar kapanıyor.

İşe yarıyor ama ne kadar süreceğini bilmiyorum.

Kaelen, Andras'ı vagonun koltuğunda Trick'e uzatır ve arkadaşımın açıkça hoşlanmadığı bir şey söyler. Trick kaşlarını çatır ama bir elinde kılıç,

diğer elinde hançerle Sylvan'ı korur. Kaelen bana doğru koşar ve beni göğsüne doğru çekmek için kollarını bana dolar.

Şarkı söylemeye devam ediyorum ama Kaelen'in gücüne yaslanıyorum, onun desteğiyle güçleniyorum.

Prens mırıldanarak, "Sesiniz çok güzel," dedi. "Neden böyle dediniz? Boş verin. Sonra konuşuruz. Siz sadece şarkı söylemeye devam edin, çünkü anahtarı görüyorum."

"Nerede—" diye sözümü kesip şarkıya geri dönüyorum, keşke daha fazla dizeyi bilseydim diye düşünüyorum, ama draugrlar müzik eleştirmeni ya da kolayca sıkılan insanlar gibi görünmüyorlar, çünkü şimdi hepsi bir sepette uyuyan bir sürü yavru köpek gibi birbirlerine sokulmuş yatıyorlar.

Kaelen yanıma gelip tavana doğru işaret etti. Uykulu draugrların tam üzerinde, mağaranın en yüksek kısmında, tavana yerleştirilmiş büyük, parıldayan mücevherlerden oluşan bir halka vardı.

O halkanın tam ortasında, bir kancadan süslü altın bir anahtar sarkıyor.

Chitai ve Elianna yavaş ve temkinli bir şekilde bize doğru geliyorlar.

"Kesinlikle öyle olmalı," diye fısıldadı büyücü.

"Eğer Artemisen'in 'tarif edilemez kötülük' derken kastettiği buysa, sanırım bu görevi gayet iyi halledeceğiz," diyor Chitai, draugrları işaret ederek. "Çocuklar için basit bir şarkıyla alt edilecek miyiz? Tam olarak 'geri alınması imkansız' da değil."

"Hâlâ yerden yaklaşık 7,5 metre yükseklikte, uyuyan bir grup draugr'un tam üzerinde bulunan bir anahtara nasıl ulaşacağımızı bulmamız gerekiyor," diyor Kaelen kuru bir sesle. "Bu, Şafak Savaşçısı için bile yeterince heyecan verici olmalı."

Hepimiz Elianna'ya baktık, o da bize kaşlarını çattı. "Üzgünüm. 'Sihirli anahtarı bana doğru uçurma' gibi bir numaram yok."

Hava Dokunuşu olan bir büyücünün havayla bir şeyler yapabilmesi gerektiğini düşünüyorum, ama bunun yerine şarkı söylemeye devam ediyorum. Sesim kısılıyor, umarım bunu çabucak anlarlar.

Huzurunuzu bozan ne oldu?

Küçük meleğim, küçük meleğim, sen benim gözümün nurusun.

Arabanın koltuğunda zar zor dik oturabilen Andras'a şöyle bir baktım ve ne kadar kötü yaralanmış olabileceği konusunda endişelendim.

Vagon.

Vagon.

Kaelen'in koluna elimi koydum ama bana bakmak yerine elimi okşadı ve Elianna ile Chitai ile alçak sesle konuşmaya devam etti.

Ben de parmağımla sertçe dürttüm. Bu sefer bana döndü, bir kaşını kaldırdı.

“Bir fikriniz var mı?”

Önce arabayı, sonra onu, ardından da Chitai'yi işaret ediyorum. Sonra, hâlâ şarkı söylerken, Kaelen'in arabanın üzerinde durup Chitai'yi omuzlarına kaldırdığı, böylece Chitai'nin de sıçrayıp anahtarı kapabildiği sahneyi canlandırmaya çalışıyorum. Koşan bir atın sırtında durma becerisini gösterdikten sonra, bu yarı akrobatik hareket onun için yeterince kolay olmalı.

Ya da en azından tamamen imkansız değil.

Artemisen, geri alınmasının neredeyse imkansız olduğunu söyledi.

İlk başta, sanki nöbet geçiriyormuşum gibi bakıyorlar, fikrimi olabildiğince açık bir şekilde ifade etmeye çalışırken bir yandan da gerçekten çok sevmemeye başladığım şarkıyı söylemeye devam etmek yerine. Elianna bunu ilk anlayan oldu; altın rengi gözlerinde gerçeğin belirdiği anı anlayabiliyorum.

"Kaelen vagonun üzerinde duracak ve Chitai'yi draugrların üzerinden havaya fırlatarak anahtarı alacak mı?"

Başımı salladım ve rahat bir nefes aldım.

Kaelen ve Chitai birbirlerine bakıp sırttılar. Çünkü bu tehlikeli plan, içlerindeki çılgın savaşçıları elbette mutlu ediyordu.

Elianna kollarını göğsünde kavuşturarak, "Ama bir sorun var," diyor. "Bu plan Chitai'nin draugrların üzerine düşmesine neden olacak."

Evet, bu büyük bir sorun.

Alnıma vuruyorum ama şarkı söylemeye devam ediyorum.

Chitai başını salladı. "Hayır. Eğer prens beni fırlatırsa ve ben de sıçarsam, anahtarı kapabilir, havada takla atabilir ve yaratıkların diğer tarafına inebilirim."

Hepimiz draugr yığınınına bakıyoruz.

"Elbette, sorun yok," diyor Kaelen.

Elianna, "Hiç şansım yok" diyor.

"Elbette yapabilirim," diyor Chitai.

Sürekli şarkı söylüyorum ama şiddetle başımı sallıyorum. Kötü fikir, kötü fikir, kötü fikir, her ne kadar bunu ben düşünmüş olsam da.

“Neyse, hepsi uyuyor.” Chitai omuz silkerek, “Üzerlerine düşsem bile, uyanıp peşimizden gelmeden önce o arka tünelden kaçabiliriz.” dedi.

"Bu berbat bir fikir," diye tıslıyorum, sonra tekrar şarkı söylemeye başlıyorum.

"Tek fikir bu," diyor Kaelen.

Resmi bir protestoda bulunmadan önce, ki bu protesto neye benzeyecek olursa olsun, planı uygulamaya koyuyorlar. Chitai arabaya atlıyor. Trick arabayı draugrlara doğru yaklaştıırken, Kaelen atların başlarının yanından geçerek onları büyük, korkutucu canavarlara yaklaşımları için sakinleştiriyor.

Mermi kemerinden sıyrılıp Elianna'ya onu arabaya koymasını işaret ediyorum, böylece koşarken şişeler birbirine çarpmasın. O da kemeri ve atlarımızın dizginlerini benden alıp, yavaş adımlarla, draugrların etrafından dolaşarak mağaranın diğer tarafına götürüyor.

Şarkı söylemekle ve aynı anda herkesi izlemeye çalışmakla o kadar meşguldüm ki, Çavuş Neville ve Bern'in kendi atlarıyla mağaraya girdiklerini neredeyse fark etmedim. Yüzlerindeki şaşkınlığı görünce, parmağımı dudaklarıma götürüp şarkı söylemeye devam ettim, umarım ne demek istediğimi anlarlar diye düşündüm.

Olan biteni çabucak anlamakla kalmıyorlar, Bern dizginleri Neville'e verip yardım etmek için arabaya atlıyor. O ve Kaelen yan yana duruyorlar ve Chitai sıçrayıp hafifçe yere iniyor, bir ayağı her iki adamın da tuttuğu ellerin arasında. Prens ve Bern geriliyor, Chitai'yi anahtara fırlatmaya hazırlanıyorlar, tam o sırada aklıma bu anahtarın tam olarak tılsımla aynı olabileceği ve ona dokunan herkesi ateşe verebileceği geliyor.

Dikkatlerini çekmek için çılgınca kollarımı havada salladım. Dikkatlerini çektiğimde, muskayı gömleğimin altından çıkarıp bir elimle tuttum ve diğer elimle anahtarı işaret ettim.

Kaelen'in yüz ifadesinden ne anlatmaya çalıştığımı anında anladığımı görebiliyorum. Chitai'ye bir şeyler söylüyor, Chitai de sırtıp omuz silkiyor ve karşılık veriyor.

Ardından Kaelen ve Bern dizlerini hafifçe büküp kaslarını gererek Chitai'yi anahtara doğru havaya fırlatırlar. Onlar hareket edince Chitai de hareket eder ve bacaklarını piston gibi kullanarak mağaranın tavanına doğru yükselir.

O uzanıp anahtarı kavradığında şarkı söylemem sekteye uğruyor... ve anahtar onda!

Ve o yanmıyor!

Planladığı gibi taklasını mükemmel bir şekilde atıyor ve uyuyan draugrların diğer tarafına iniyor.

Tam o sırada tavandan müthiş bir gürültü geldi ve taşın içine yerleştirilmiş binlerce mücevherin tek tek yere saçıldığını dehşet içinde izledim.

Draugrlara doğru.

Uyananlar.

Ve saldırı.

Seyahat, hem büyük hem de küçük birçok hastalığa neden olabilir. Mümkün olduğunca ortak kullanılan bardaklardan içmekten veya öksüren herhangi bir kişiyle sosyalleşmekten kaçının. Şifacıların hem faydalılığı hem de maliyeti bölgeden bölgeye değişir, bu nedenle alıcı dikkatli olmalıdır.

Öneri: Yolculuğunuza bir şifacı getirin.

—Altarra'da Seyahat İçin Fakir Bir
Adamın Rehberi, Mily Kinson

YİRMİNCİ BÖLÜM

Sesimi yükseltiyorum ama faydası yok. Draugrlar uyanmış ve öfkeli, hepsi doğruca bana doğru geliyorlar.

Kaelen vagondan atlayıp elinde kılıcıyla bana doğru koşmaya başladı, korkudan donakaldığım için anlayamadığım bir şeyler bağıyordu. Bern de hemen arkasından geliyordu.

Mağaranın diğer tarafında bulunan Chitai, vahşi bir savaş çılgılığı atarak anahtarı yumruk yaptığı bir elinde havaya kaldırdı. "Anahtarınız bende, canavarlar! Gelin de beni yakalayın!"

Önce bir, sonra iki draugr ona doğru dönüyor ve beceriksiz hareketlerle birbirlerine çarpıyorlar. Kendi taş ayaklarına takılıp düşüyorlar, ama bu onları yavaşlatmıyor, hatta durdurmuyor bile.

Geriye kalan iki at, biri büyük diğeri küçük, bana odaklanmaya devam ediyor. Şarkı söylemeyi bırakıp koşmaya başlıyorum ve Kaelen bana yetişince elini tutuyorum. Aynı anda sol duvara doğru savruluyoruz, Trick ise at arabasını sağ duvardan hızla geçirmek için kırbaçlıyor, Çavuş Neville de diğer atlarımızla onu takip ediyor.

İki draugr biraz dikkatlerini kaybediyor, iri kafalarını bir tarafta ben, Bern ve Kaelen, diğer tarafta ise hepimiz, atlarımız ve arabamız arasında ileri geri sallıyorlar.

"Devam et!" diye bağırdı Kaelen, yüzü sertleşmişti. Hızlandı ve her zamanki gibi emin adımlarla beni de arkasından sürükledi. Sanki hayatı boyunca bu mağarada yarışmak için antrenman yapmış gibi koşarken, ben de beceriksiz bir sporcu olmayan biri olarak düşmüş mücevher yığınlarına takılıp sendeledim.

Bir iki an için bir şansımız olduğunu düşündüm, ama sonra tünele ulaşmadan önce en küçük draugr bizi durdurdu. Kaelen kılıcını çekti ve canavar kalın kollarından birini bize doğru savurduğunda ben çılgık atarak eğildim.

Bundan kaçınacak kadar hızlı değilim.

Devasa taş el beni Kaelen'e çarptırdı. İkimiz de havada uçtuk ve ben hâlâ çılgık atıyordum. Chitai gibi dönmeye veya takla atmaya çalıştım ama fizik kuralları, hareket yasaları veya çöl savaşçısı eğitimimin tamamen eksikliği bana engel oldu.

Prens kayalık zemine yığıldı ve ben de onun üzerine düştüm, daha doğrusu kafam bir mücevher yığınının çarptı ve alnımdan yüzüme doğru akan bir sıcaklık hissettim.

"Göremiyorum! Göremiyorum!"

"Soli! Hareket et!" diye bağılıyor Kaelen, ama nereye hareket edeceğimi anlayamıyorum ve göremiyorum. Gözlerimdeki kanı—kan olmalı—kolumla silmeye çalışıyorum ve tam zamanında Bern'in yanıma yığıldığını görüyorum.

Ve yerinden kımıldamıyor.

Nefes bile almıyor gibi görünüyor.

"Soğuk!"

Ama artık çok geçti. Bern'in cansız bedeninden başımı kaldırdığımda, draugr'ın Kaelen'i tek kolundan tutup sertçe yere çarptığını gördüm.

O kadar zor ki, prensin bunu atlatmasının imkanı yok.

Ve sonra Kaelen ortadan kayboluyor.

Başım hâlâ çok kanıyor. Belki de o kadar sert vurdum ki halüsinasyon görüyorum? Draugr'ın Kaelen'i yere o kadar sert çarpmış olması imkansız ki... eriyip gitti, ama belki de sihir, belki de Artemisen'in bizi uyardığı o tarifsiz kötülük, belki de...

Draugr bana döndü.

Ve gülümsüyor.

Gülümsüyor.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama başım çok dönüyor ve daha önce hiç hissetmediğim kadar şiddetli bir baş ağrısı çekiyorum. Tekrar yere düştüğümde, ellerim ve dizlerim üzerinde geriye doğru sürünerek Bern'e doğru ilerliyorum. En azından askeri koruyabiliyorum, gerçi draugrlar gelmeye devam ediyor.

Diğerlerini hatırladım ve mağaranın karşısına baktığımda Neville ve Trick'in yaratıklardan biriyle, Chitai'nin de bir diğeriyle savaştığını, Elianna'nın ise ona enerji topları fırlattığını gördüm.

Dördüncü draugr yere serilmiş, kanlar içinde ve bir göz yarığından kılıç saplanmış halde yatıyor.

"Soli!" diye bağıyor Trick. "Dayan!"

Tutunmak istiyorum, gerçekten istiyorum, ama Kaelen kayboldu, Bern öldü ve draugr hâlâ ilerliyor, hâlâ gülümsüyor, korkunç bir kaya gıcirtısı sesiyle eğilip devasa eliyle omzumu kavıyor. Sonra beni başının üstüne kaldırıyor ve Kaelen'e yaptığı gibi beni yere çarpmadan önce çığlık atmaya ancak vakit bulabiliyorum. Gözlerimi kapatıyorum, çünkü kendi ölümümü izlemek istemiyorum.

Ama sonra düşünüyorum. Düşünüyorum, kayalara ya da mücevher yığınlarına çarpıp savrulmuyorum.

Karanlığa doğru düşüyordum... ta ki bir şey boynumdan yakalayıp sertçe çekene, neredeyse beni boğana kadar.

Çığlığım boğulmaya dönüştü. Yukarı baktım, boynuma dolanmış bir draugr'ın taş kolunu bulmayı bekliyordum, ama tehlikem draugr'la ilgili değildi. Kırmızı pelerinim, şimdi üzerinde sallandığım çukurun kenarından çıkıntı yapan bir taş takılmıştı ve beni boğarak öldürmekle tehdit ediyordu.

"Soli!"

Aşağıdan Kaelen'in sesi geliyor, ama havasızlıktan ölmeden önce ipleri çözmeliyim. Elimle iplerin arasına ve boğazıma bir nefes sokuyorum, sonra telaşla etrafa bakıyorum ve onu birkaç adım aşağıda, minik bir çıkıntının üzerinde dengede dururken buluyorum. Çukur inanılmaz derecede derin görünüyor. Daha da kötüsü, Kaelen'in altında tamamen karanlıktan başka bir şey göremiyorum.

"Soli! Tekrar yukarı tırmanabilir misin?"

Taşı yakalamak için uzanmaya çalışıyorum ama ağırlığım boynuma dayanıyor ve boğulmak üzereyim. Ona cevap verecek nefesim bile kalmadı. Başım hala kanıyor, çok başım dönüyor, her yerim ağrıyor ve... ve...

Birdenbire ölüyor olabileceğimi fark ettim.

"Soli! Anahtarı al!"

Boynumdaki baskıyı hafifletmek için pelerininin kıvrımlarını sıkıca kavrayarak yukarı baktım ve Trick'i çukurun kenarında, tam karşımda gördüm. Hayır demeye, durmasını söylemeye çalıştım ama tek kelime edemedim.

Anahtarı fırlattı ve ben şaşkınlıkla altın rengi bir parçanın üzerime düşmesini izledim.

Ve benden önce.

Ve aşağıda.

Tükenene kadar.

"Soli, hallettim!" diye bağıyor Kaelen ve ben sevinmek istiyorum ama hâlâ boğuluyorum, kanıyorum ve canım acıyor, anahtarlara ve hatta tanrıçalara olan ilgim saniye saniye azalıyor.

"Aşağı iniyorum! Sıkı tutunun!" Ama çukura inmeden önce Trick, muhtemelen draugrlar yüzünden, başını yana çevirdi. Zihnimi hoş bir pembe sis kapladı ve gülümsedim.

Bu çok daha iyi. Hayatımı mahveden kasvetli gri yerine bu güzel pembe sisle ölmek çok daha iyi. Zihnimin loş bir köşesi oksijensizliğin uyarı işaretlerini tanıyor, ama gerçekten umurumda değil. Bir draugr tarafından yenmektense bu daha iyi.

"Haydi, hemen!" diye bağıyor Kaelen. "Hemen aşağı atlayıp onu kurtar, yoksa ölecek."

Trick bir bacağını çukura sokuyor, ama sonra dehşetle gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde havaya fırlayıp uzaklaşıyor. Bana bağıyor, ama ismimden başka hiçbir şey anlayamıyorum.

Ve sonra ortadan kayboluyor.

Elveda demeye çalışıyorum ama konuşamıyorum, bu yüzden gözlerimi kapatıp ölümü bekliyorum.

En azından bir günlüğüne özgürdüm.

Günün bir bölümü.

Ne olursa olsun. Bugünü ben kazanıyorum.

"Leydi Soli!" Bu bağıris zihnimde bir şeyleri gıdıkladı ve gözlerimi açtığımda Bern'in üzerimdeki kaya çıkıntısında çömelmiş olduğunu, başının kan içinde olduğunu ve bir kolunun kötü bir açıyla sarktığını gördüm.

"Dayan! Seni yakaladım!"

Ama hayır. Yapamaz. Draugrlar! Trick'i yakaladılar. Onu da yakalayacaklar.

Tekrar şarkı söylemem gerek. Ya da Bern'e dikkatli olmasını söylemeliyim.

Ama şarkı söyleyemiyorum çünkü boğuluyorum. Dur, demeye çalışıyorum ama sonra biri bağıyor—canavar, Bern ya da Kaelen, kim olduğunu bilmiyorum—ve o güzel pembe sis beni sarıp sarmalıyor ve içine düşüyorum, çok derinlere.

Gözlerim daralıyor, ama sonra gerçekten düşmeye başlıyorum. Saniyeler sonra, buz gibi su başımı kapatıyor ve beni şok ederek uyandırıyor. Kollarım ve bacaklarım çırpınarak, çırpınarak su yüzüne çıkıyorum ve güzel, harika havayı birer birer içime çekiyorum. Akciğerlerimin göğsümde

genişlediğini neredeyse hissedebiliyorum, ama sonra öksürmeye başlıyorum ve duramıyorum, hala çırpınıyor, suyun üzerinde kalmaya çalışıyorum. Ölmek üzere olduğum için hayatta olduğumu anlamam biraz zaman alıyor. Zihnimdeki pembe pus kaybolmuş, ama net bir berraklık göremiyorum. Boğularak ölmeye çok yaklaşmış olmalıyım.

Tamam. Durumu değerlendir, Soli.

Su hareket ediyor, yani gölet ya da kuyu değil. Üstelik çok hızlı akıyor, bu yüzden Barrows'un altındaki bir yeraltı nehrinde olmalıyım.

Arkamdan gelen bir öksürük sesi zihnimdeki düşüncelerden sıyrılmama neden oldu ve çırpınarak, debelenerek, batarak ve yüzeye çıkmak için mücadele eden Bern'i görebilecek kadar arkamı döndüm.

"Soli." Ağzı su dolu bir şekilde adımını tükürerek söyledi. "Yüzmeyi bilmiyorum!"

"Ben de bilmiyorum," diyorum ona. "Sanırım bu kitaptan öğrenilebilecek bir şey değil."

Aniden, bir draugr arkamdan yüzerek geldi ve işlemeli kumaşla örtülü tek koluyla beni buz gibi kucakladı...

Draugr değilim.

"Soğuk!"

Öksürükler arasında hırıltılı bir sesle, "Şşş, benimle savaşmayı bırak," dedi. "Küçük bir çıkıntı var. Seni oraya yönlendirebilirim, Bern'i getirene kadar bir dakika tutunup dinlenebilirsin."

Bern tekrar suya batıyor, ama bir eli yukarı uzanıp nerede olduğunu gösteriyor. Kaelen hızla benimle birlikte, akan suyla dolu bir tünel gibi görünen yerin kenarına yüzüyor ve bir çıkıntıya oturmamda bana yardım ediyor. Bern'i bulmak için suya daldığında, ikisi de su yüzüne çıkana kadar nefesimi tutarak iki elimle çıkıntıya tutunuyorum. Bern öksürüyor, su tükürüyor ve aynı anda nefes almaya çalışıyor. Kaelen onu oturduğum yere çekiyor ve küçük çıkıntının üzerinde yanıma oturtuyor. Sonra prens güçlü kollarıyla kendini sudan çıkarıyor ve diğer tarafıma oturmak için dönüyor.

"Özgürlüğümün ilk gününü böyle geçirmek istemezdim," diye hırıltılı bir sesle konuşuyorum, her kelimenin arasında öksürerek.

Kaelen homurdandı. "Abartısız ifade etme konusunda yeteneğin var."

Bern omuzları düşüp başını omzuma yasladı ve özür dileyerek mırıldandı: "Ö-Özür dilerim, Leydi Soli. Nefesim pek düzelmedi."

Başını kaldırdığında, gömleğine taze kanın yayıldığını görüyorum. Neyse ki, çok fazla değil, çünkü onun için yapabileceğim bir şey yok.

"Benden asla özür dilemene gerek yok," dedim ona içtenlikle. "Hayatımı kurtardın."

"Ama pelerinini kaybettin," diyor uykulu bir sesle. "Seni kurtarmak için bağlarını kesmek zorunda kaldım."

"Zaten benim için fazla şıktı." Destek olmak ve belki de öne doğru düşerse onu yakalamak için koluna elimi koydum. İşte o zaman elimi, kolunu ve yüzünü görebildiğimi fark ettim.

Kaelen'i ben de görebiliyorum. Ama içine düştüğümüzde çukur tamamen karanlıktı.

Sanki aklımı okuyormuş gibi, Kaelen göğsüme doğru başını salladı ve aşağıya baktığımda muskanın tekrar parladığını gördüm. En azından henüz devasa ışık huzmeleri yoktu, ama neyle karşı karşıya olduğumuzu görebileceğimiz kadar güçlü bir parıltı vardı.

"Sanki sihirli bir meşale gibi," diyorum hayretle, sonra da o pembe pusun hâlâ mantık yürütme yeteneğimi bozduğunu fark ediyorum. "Kendimi biraz havada süzülüyormuş gibi hissediyorum."

"Bence bunu saklamanız gerekiyor," diyor ve cebinden anahtarı çıkarıyor.

İncecik, başparmağım uzunluğunda ve süslü. Prensten tereddütle aldığımda, ağır olduğunu da fark ettim. Ama şu an bir anahtar için onu inceleyecek kadar umursamıyorum, bu yüzden cebime iyice sokup burada nefes nefese oturuyorum.

Kaelen belime kolunu doladı ve bir dakika boyunca üçümüz öylece oturduk. Birbirimize sokulmuş, nefes almaya odaklanmış, hayatta olduğumuza şükrediyorduk. Bern'in titremesiyle başka bir sorun aklıma geldi: Soğuk.

"Buradan çıkmazsak donarak öleceğiz. Gareth'ın Vücut Sıvıları ve İyileşmeleri Derlemesi'nde şöyle yazıyor—"

"Soli." Kaelen gözlerini kapatıp içini çekti.

"Ne?"

"Kaynaklarınızı belirtmenize gerek yok. Size ve inanılmaz derecede zengin, az bilinen bilgi birikiminize inandığımı hala anlamadınız mı?"

"Doğru." Yüzümün ısındığını hissediyorum, ki bu beni rahatsız etmiyor çünkü vücudumun sıcak olan tek kısmı orası. "Hipotermi geçirebiliriz. Vücut ısısı tehlikeli derecede düşük bir seviyeye düştüğünde olur. Vücut ısınısını geri kazanabileceğinden daha hızlı kaybeder."

"Sanırım durum kötü." Yüzü asık bir halde, benden öteye, tüm vücudu titremeye başlamış olan Bern'e bakıyor.

“Çok kötü. Ölebiliriz. Ve yaralı olduğumuz için, ısınmamız daha da önemli.” Çukurun loş girişine doğru yukarıya, yukarıya ve yukarıya bakıyorum. Draugr orada değil, ya da en azından bize doğru eğilip bakmıyor. Ama taş duvarlarda çok fazla çıkıntı veya küçük girinti bile yok. Nasıl geri tırmanabileceğimizi göremiyorum.

Ve altımızda buz gibi, hızla akan sudan başka hiçbir şey yok.

“İşin iyi tarafından bakarsak,” diye kekeledi Bern.

“İşin iyi tarafı ne?” Sendeleyince onu daha sıkı tutuyorum.

“Hiçbir iyi tarafı yok. Sadece umut verici bir şey söylemek istedim,” diye mırıldandı asker. “Leydi Soli, büyükanneme söyleyin—”

“Hayır! Bunu yapmayacağız,” diye çıktım. “Son sözler yok, ‘ölürsem diye’ monologlar yok. Bu bir ozan şarkısı değil. Buradan çıkacağız ve sen de büyükannene söylemek istediğin her şeyi kendin söyleyebilirsin.”

Sırıttı. Dudaklarında hafif bir seğirme dışında pek bir şey yoktu ama bunu cesaret verici bir işaret olarak kabul etmeye karar verdim. “Senden hoşlanırdı. Sen de onun kadar otoritersin.”

“Patronluk taslamak mı?” Gurur duymalı mıyım yoksa gücenmeli miyim emin değilim. Daha önce hiç patronluk taslama fırsatım olmamıştı. Özgürlük kişiliğimi şimdiden değiştiriyor.

Kaelen kıkırdadı. “Haklı olduğunda haklısın, Bern.”

“Ne yapacağız?” diye soruyor Bern bana.

“Buradan yüzerek çıkmamız gerekiyor,” diyorum isteksizce. “Sorun şu ki, ben yüzmeyi bilmiyorum.”

“Evet, seni boğulmaktan kurtarmaya çalışırken neredeyse burnuma yumruk atacaktın, işte o zaman bunu anladım,” diyor Kaelen alaycı bir şekilde.

“Ah, bu çok iyi,” diyorum coşkuyla. “Beni utandırmaya devam et, çünkü kızardığımda biraz daha ısınıyorum.”

Gözlerini kısıyor ve bana doğru eğiliyor. Öpüşmek için garip bir zaman ve yer gibi görünüyor, ama sorun değil. Ancak yüzümü ona doğru kaldırdığımda, Kaelen alnıma dokunuyor ve kaşlarını çatıyor.

“Kanıyorsun ve buz gibisin. Bern’in durumu daha da kötü. Buradan çıkmamız gerek ve bunu ne kadar erken yaparsak o kadar iyi, yoksa işlev göremez hale geleceğiz.”

“Katılıyorum.” Kelimelerimin peltek çıktığını duyuyorum ama yüzümü doğru düzgün hissedemediğim için bunu kafama takmıyorum. “Bunu nasıl yapacağız?”

"Yüzmemiz gerekiyor."

Çizmelerimin altından hızla akan suya bakıyorum.

"Sana yüzme bilmediğimi söyledim. Bern de yüzemiyor—gerçi kolu da çalışmıyor. Peki, ikimizle nasıl başa çıkacaksın?" Çukurun duvarındaki suyun dışarı aktığı girintili çıkıntılı açıklığı işaret ediyorum. "O yoldan gitmek zorundayız, yoksa akıntıya karşı mücadele etmek zorunda kalırız. Ama o tünelde ışık yok. Karanlıkta yüzme zorunda kalırız—"

"Tılsımınız," diyor.

"Çoğunlukla karanlıkta, en azından tılsım ışık saçmayı bırakana kadar, tıpkı kurtlarda olduğu gibi, ve daha da büyük bir sorun var. Çok daha büyük bir sorun. Biz—"

"Tünelin ne kadar uzun, ne kadar büyük olduğunu, daraldığında nefes alacak hava olup olmadığını bilmiyorum," diyor. "Biliyorum. Ama aynı zamanda başka seçeneğimiz olmadığını da biliyorum."

"Belki arkadaşlarımız bizi kurtarır." Çukurun girişine bakıyorum. "Vagonda ip var. Onu aşağı atabilirler ve—"

"Eğer yapabilselerdi, şimdiye kadar yapmış olurlardı," diyor Bern, sesi neredeyse fısıltıdan ibaret. "En kötü ihtimali varsaymalıyız."

Bu apaçık gerçeği görmezden geldiğim için içimde bir acı kıvranıyor. "En iyisini umabiliriz."

Kaelen ceketini çıkarırken, "Her zaman en iyisini umabiliriz," diyor. "Ama şu an elimizdeki bilgilere göre hareket etmeliyiz."

Ezici tehlikeye ve yaklaşan ölüm tehdidine rağmen, ıslak ve vücuduna yapışan gömleğinin içindeki kaslı göğsüne bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Şey." Yutkunuyorum. İnanılmaz derecede yakışıklı. Gerçekten de haksızlık.

Bana şöyle bir bakıyor, sonra ifadesi kendini beğenmiş bir hal alıyor. Hem de... ıslak kıyafetlerimi inceleyince açgözlü bir ifadeye bürünüyor.

"BEN—"

"Biliyorum," diyor gözleri kararlı bir şekilde. "Zamanı ve yeri değil, ama bu tartışmayı bitireceğiz, Solitude Grace."

"Ben ve hangi Kaelen?" diye mırıldanıyorum.

"Y-Yalnızlık mı?" Bern hafifçe gülümsedi, ardından gözlerinde hüznü belirdi. "Çok güzel. Lil'in adı—eskiden—Lilybelle idi. Neredeyse onun kadar güzeldi."

Sonra bana doğru yığıldı.

Nefesim kesildi ve onu sarstım. "Bern! Uyan. Uyan!"

"Asker!"

Kaelen'in ani emri, Bern'e yerleşmiş olan askeri eğitimin bir sonucu olmalı, çünkü gözlerini açmakta gözle görülür bir şekilde zorlanıyor.

"Evet efendim," diye mırıldandı.

"Ya şimdi ya da asla," diyor Kaelen. "Soli. Beni dinle. Ne olursa olsun, bana karşı koyamazsın. Biliyorum, özellikle de zor bir durumda kalırsak içgüdüsel davranacaksın. Ama hem seni hem de Bern'i çekeceğim ve—"

"Biliyorum. Deneyeceğim," diye fısıldıyorum. Başka ne diyeceğimi bilmiyorum, çünkü ona, istemeden bile olsa, yalan söylemek istemiyorum. Nehir bizi o kadar dar bir alana sıkıştırırsa bile, başımızın üstünden, burnumuzdan, ağızımızdan, ciğerlerimizden sular dolana kadar mücadele etmemeye çalışacağım... "Belki bizi burada bırakabilirsin. Kendi başına yüz, bir çıkış yolu bul ve geri gel bizim için." Tekrar yukarı bakıyorum. "Hatta mağaradan geri gelip bir ip bile kullanabilirsin?"

Çenemi eliyle kavradı. "Bunu yapamayız. Yapamayacağımızı biliyorsun. Birincisi, eğer—eğer oradan sağ salım geçersen, buradan ne kadar uzakta olacağımı bilmiyorum. Ya da oradan mağaraya giden tünel sistemine geri dönüş yolu olup olmayacağını. Ya da draugrlar—"

"Evet, biliyorum! Sadece... seni deniyordum."

Şaşırtıcı bir şekilde, her şeye rağmen bana sırtlıyor. Sonra beni öpüyor ve suya atlıyor. Ne olup bittiğini anlamayan Bern için elini kaldırıyor. Yaralı askeri nazıkçe kenardan suya itiyorum ve Kaelen onu yakalıyor. Sonra bana başıyla onay veriyor.

Bunu yapamam.

Kendimi uçurumun kenarından aşağıya itmeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim, ama kralın muhafızları beni kütüphaneden ilk götürdüklerinden beri karşılaştığım her şey, sahip olduğum tüm cesareti tüketti." Çenemi kaldırıyorum. "Ben burada kalacağım. Sen ve Bern gidin, bir yol bulun, ben burada bekleyeceğim. Bu çıkıntıda gayet iyiyim. Sadece sıcak düşünceler düşüneceğim ve—"

Kaelen uzanıp beni suya doğru çekti.

Gri Zihin olarak bilinen zihinsel durum, tutarsızlığı nedeniyle ciddi bilim insanları tarafından sıklıkla alay konusu edilir. Örneğin: Büyük kriz zamanlarında, ne kadar zor olursa olsun, en ağır acı çeken kişi bile bazen bu zihinsel bozukluğun üstesinden gelmenin bir yolunu bulup başkalarına yardım edebilir. Bununla birlikte, diğer bilim insanları bu yeteneğin, bir annenin çocuğu tehlikeye koyan insanüstü bir güç sergilemesine benzediğini öne sürmektedir.

Daha detaylı araştırma yapılması tavsiye edilir.

—Zihin ve Vücut Mizaçları
Bozuklukları, Cilt III, Baş
Engizisyoncu Stangbolt tarafından
düzenlenmiştir.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Kekeledim ve ona en sert bakışımı fırlattım. "Bu adil değil."

"Beni sonra cezalandırabilirsin. Şimdilik, Bern'in kafasını sudan uzak tutmama yardım et. Kendine yardım edemeyecek durumda." Kaelen askeri bana yaklaştırdı ve ben de bir kolumu Kaelen'in beline, diğerini de Bern'in omuzlarına dolayarak yüzünü buz gibi nehirden uzak tuttum. Hareket ettiğimizde, prensin akıntıya karşı koymak için suda çırpındığını fark ettim; şimdi akıntı bizi sürükleyip kayadaki girintili çıkıntılı açıklığa doğru götürüyordu.

Az sonra parçalayacağımız kaya.

"Sığacak mıyız?" Kaçmaya, çıkıntıya geri dönmeye yönelik içgüdüme karşı koyuyorum, çünkü o açıklık üçümüzün de sığabileceği kadar küçük, nefes alacak hava bile olacak mı, ve neden, neden Artemisen, en azından hala parlayan muskaya bir hiç kimsenin dokunamayacağına karar verdi, ve sonra çığlık atıyorum ve istemediğimden daha fazla su yutuyorum ve nehir bizi sürükleyerek, gittikçe daha hızlı bir şekilde, doğrudan kaya duvarına doğru götürüyor ve korkunç bir şekilde öleceğiz—

Biz uyuyoruz.

Bir şekilde, bir yolla sığıldık. Daha da iyisi, tünel çukurun ötesinde genişliyor ve yukarıda nefes alacak bolca hava var. Nehrin bir tarafında bir tür kıyı bile var, ama ben başımı salladığımda Kaelen başını sallıyor.

Mağaranın duvarlarından ve tavanından yankılanan su gürültüsünün arasında duyabileceğim şekilde, "Buradan çıkmalıyım!" diye bağırdı. "Daha fazla dayanamayacak kadar soğuk."

Haklı, biliyorum haklı ama buz gibi bir uyuşukluk ayaklarımdan bacaklarıma, şimdi de göğsüme ve omuzlarıma doğru vücudumda yükseliyor. Bern ve Kaelen'i sıkıca saran kollarım bile hissizleşiyor. Başım çok ağrıyor ve göremediğim bir yaradan kanın aktığını hissedebiliyorum.

Dayanabilecek miyim? Dayanamazsam, Bern ölecek çünkü şu anda tamamen bilincini kaybetti.

"Ölü ağırlık" terimi anında ve korkunç bir anlam kazanıyor, ama nefesini yanağımda hissedebiliyorum. Hâlâ yaşıyor.

Şimdilik.

Onun böyle kalmasına yardımcı olacak kadar güçlü olmam gerekiyor. Dışlerim birbirine çarparak kelimeleri tekrarlıyorum.

"Fırtınalar geçer."

"Acı sona erer."

"Asla pes etmeyeceğim."

"Fırtınalar geçer."

"Acı sona erer."

"Asla pes etmeyeceğim."

"Fırtınalar geçer."

"Acı sona erer—"

Kaelen son satırda söze karışıyor.

"Asla pes etmeyeceğiz."

Bakışlarımız buluştu ve gözlerindeki güç benim cesaretimi de artırdı.

Başımı salladım. "Asla pes etmeyeceğiz."

Kaelen'in güçlü tekmeleri bizi ileriye doğru itiyor ve boğulmaktan kurtarıyor; bu da beni çok önemli bir konuda kararlı kılıyor: Eğer bundan sağ çıkarsak, yüzmeyi öğreneceğim.

Buz gibi suda o kadar uzun süre ilerliyoruz ki, bu nehrin Altarra'nın tamamını geçip geçmediğini merak ediyorum, ama artık bir dakika daha dayanamayacağımdan korktuğum anda, tünel önümüzde aydınlanıyor.

"Gün ışığı," diye nefes nefese söyledi Kaelen. Nefesi yetseydi bu kelimeyi bağırarak söylerdi diye düşünüyorum.

Barrows'ta gün ağarana kadar yeterince uzun süre kaldık mı? Belki de en azından şafak sökene kadar. Cevap verecek nefesim yok, bu yüzden sadece başımı sallıyorum ve buzdan bloklar gibi sertleşmiş ellerimle tutunmaya odaklanıyorum.

Nehir bizi kayadaki başka bir açıklıktan geçiriyor; bu açıklık, suyun iki çimenli kıyı arasında aktığı daha geniş bir kanala açılıyor. Kaelen tüm gücünü kullanarak bizi daha yakın olan tarafa doğru çeviriyor, Bern'i ve beni de peşinden sürüklüyor. Ayaklarım yere değdiğinde, kendimi toparlayıp Bern'i çekmeye yardım ediyorum, ancak o kadar yorgunum ki neredeyse hareket edemiyorum.

Yavaşça, akıntıya karşı mücadele ederek, adım adım, Kaelen ve ben Bern'i de yanımızda çekerek nehirde çıkıp kıyıya tırmandık; orada sırtüstü yere uzanıp birkaç dakika boyunca nefes nefese kalarak, alabildiğimiz tüm havayı içimize çektik.

Sonunda doğrulduğumda, arkamızda Barrows'un engebeli tepelerini ve önümüzde nispeten düz bir manzarayı görüyorum. Hayatta kaldık.

"Başardık!" Kaelen'e döndüm, hâlâ doğrulmadığına şaşırdım.

"Şey. Çoğunlukla," diyor, sesi o kadar kısık ki nehrin şırıltısından neredeyse duyamıyorum.

"Ne? Çoğunlukla mı?" Hâlâ bilinci yerinde olmayan Bern'e baktım. "Biliyorum, ama eminim ki bir ateş yakıp onu ısıttıktan, yarasını sardıktan ve belki de yiyecek bir şeyler bulduktan sonra iyileşecektir. Ben—"

"Yalnızlık," diyor, sözlerimin akışını keserek. "Biraz sıkıntıdayım."

Elini yan tarafına yasladığı yerden çekiyor ve yırtılmış kumaştan kan aktığını görüyorum. Gülümsemeye çalışıyor. "Biraz yardıma ihtiyacım olabilir..."

Sonra gözleri geriye doğru döndü.

Orada oturuyorum—sadece oturuyorum—ne kadar süredir bilmiyorum bile, sadece iki yaralı adama bakıyorum. Sonra kendimi düşünmeye zorluyorum. Plan yapmaya başlıyorum. İlk önce ne yapmam gerekiyor? Seçenekleri gözden geçirirken bile, yeni şık gömleğimin altından bir parça koparıp Kaelen'in yarasına bastırıyorum. Bern'in yarası nehirde kapanmış ya da en azından kanaması durmuş gibi görünüyor, ama omzu çıkmış. Gömleğimden başka bir parça daha buruşturup başımdaki kesiğe bastırıyorum ve nefes almaya odaklanıyorum, çünkü panik yapacak zamanım yok.

İçinde.

Dışarı.

İçinde.

Dışarı.

Yardıma ihtiyacım var. Elianna'ya ihtiyacım var. Şifalı otlara ihtiyacım var. Bir şifacıya ya da kaynar su dolu bir tencereye ve ateşe ya da gerçekten de, kargaların soyundan gelen bir değişim için tek bir şans kaynağına ihtiyacım var.

Başımı geriye atarak, tüm hayal kırıklığımı, korkumu ve öfkemi dışarı vurarak uzun ve yüksek sesle çığlık attım.

Sonra omuzlarımı dikleştirip işe koyuluyorum.

Öncelikle durum değerlendirmesi yapıyorum.

Kötü fikir. Elimde hiçbir şey yok ve yalnızız. Yoldaşlarımıza, dünyadaki en iyi ve belki de tek arkadaşıma ne olduğunu bilmiyorum ve şu anda bunu çok fazla düşünmekten korkuyorum. Draugrların ya da Fell'in bizi her an bulacağından dehşete düşüyorum.

Bunu daha sonra düşüneceğim.

Tamam. Durum değerlendirmesi yok. Anladım.

Kendimi toparlamalıyım.

Kaelen'i ve ardından Bern'i, zorlu adımlarla, nehirden daha uzağa sürüklüyorum. Sonra oturup dinlenmek zorunda kalıyorum. Islak kıyafetlerimle hâlâ üşüyorum.

Beynim, sedye yapmak, yardım çağırmak veya Barrows'a geri dönüp grubumuzun geri kalanını aramak gibi faydasız fikirleri atlıyor. Yakınlarda gördüğüm birkaç ağacın altında yerde odun bulabilirsem, sedye yapmaya çalışmak gibi boş bir girişimde bulunmak yerine ateş yakmak için kullanacağım. İlk hedefim onları ısıtmak olmalı.

"Hepimizi ısıt," diye düzeltiyorum kendimi, o kadar çok titriyorum ki dişlerim birbirine çarpıyor.

"Hemen geri döneceğim," diyorum Kaelen ve Bern'e, ama ikisi de beni duyacak kadar bilinçli değiller. Yine de sesimin teselli edici olduğunu düşünerek, bizi ölümden kurtarmaya yönelik nafile -hayır, cesur- çabalarımı anlatmaya karar veriyorum.

"Cesur kelimesi çok daha uygun." Ağaçlara doğru ağır adımlarla ilerliyorum, sadece yürümenin ne zaman bu kadar çaba gerektirmeye başladığını merak ediyorum. Kafamdaki yaralanma ve draugrların saldırısından, düşüşten ve nehir boyunca kaçıştan kaynaklanan çeşitli kesikler, sıyrıklar ve yakında oluşacak morluklar, buz gibi su artık cildimi uyuşturmadığı için yanıyor. Kanama yavaşladı, ama bunun iyi bir şey olduğuna inanmalıyım.

"Ah, Artemisen'e şükürler olsun," diyorum iki ağacın altında yerde dallar görünce. Sonra bu cümleyi bitirmeden önce ironiye dişlerimi sıkıyorum. Belki de Artemisen bize teşekkür etmeli. Bu kurtarma görevinde epey zorluk çekiyoruz.

Eğer tanrıçalar çocuk gibi davranmasaydı, belki hepimiz evlerimizde güvende ve huzurlu olurduk ve... Kaelen'le hiç tanışmazdım. O da Valourian'da prensliğe yakışır şeyler yapardı; Zhagarn ve Fell tarafından asla istila edilmemiş bir Valourian'da.

Annemin kazasına bir tanrıça sebep olmadığı için, kütüphanede hâlâ yerleri ve kitaplıkları ovuyor olurdum.

Hayır. Beni hayatımın o haline geri götürecektir "ya şöyle olsaydı" sorularını düşünmek istemiyorum. Kabul etmekten nefret etsem de, bir tanrıçayı kurtarmak için çıktığım yolculukta donmak ve korkmak, tüm bunlar başlamadan önce yaşadığım hayattan daha tercih edilebilir olabilir. Bu gerçeği çok yakından incelememeyi bilinçli olarak seçiyorum.

Yavaşça, çok yavaşça, ateş yakmak için gerekli malzemeleri topluyorum, sonra çeliğim olmadığını fark ediyorum. Draugr beni yere serdiğinde, Chitai'nin bana verdiği hançer elimden fırladı. Ama sonra ellerimi pantolonumun derin ceplerine sokup gülümsüyorum, çünkü tamamen şanssız değilim.

Öncelikle, beni kölelikten kurtaran tüp hâlâ orada duruyor. Aceleyle çözüyorum ve değerli parşömenimi, sayfalarımı, kar leoparımı ve belki de daha az önemli olan küçük kelime kesemi koruyan müşambayı görünce kahkaha atıyorum. Saçıma ördüğüm, şimdi nehirde kaybolmuş olan Fortitude'u düşününce de buruk bir sırıtiş sergiliyorum.

İçimde pervasız bir kararlılık dalgası belirliyor ve keseden bir avuç kağıt parçası çıkarıp, "İsyankarlık" kelimesini bulana kadar arıyorum. Saçıma hızla bu kelimeyle yeniden örüyorum, sonra her şeyi dikkatlice yerine koyup sabitliyorum ve tüpü dış yüzeyinin kuruması için güneş altında, yanımdaki düz bir taşın üzerine koyuyorum. Kısa bir an için anahtarı tüpe eklemeyi düşünüyorum, ancak onu benden bu kadar uzaklaştırma fikri beni rahatsız ediyor, bu yüzden şimdilik belimdeki küçük cebimde tutuyorum.

Şansım yaver gitti ve Neville'in bana verdiği taşı diğer cebimde buldum. Buz gibi parmaklarımla ve Kaelen'in kılıcıyla uzun süre uğraşarak ateşi yakmaya çalıştım. Zavallı Çavuş Neville'in gruptan ayrılırsam ne yapmam gerektiği konusunda benimle konuşmaya çalışmasını ve onu nasıl susturduğumu düşündüm. Ona hayatta kalamayacağımı söylediğimde ne kadar emin olduğumu hatırladım.

O sözleri söyleyen Soli, sanki çok uzun zaman önce yaşamış, sadece uzaktan tanıdığım biri gibi geliyor. Bugün olduğum Soli ise yaralı arkadaşlarımı ve kendimi kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapacak.

"Kesinlikle hayatta kalacağım," diyorum ateşe doğru taşıdığım kucağımdaki dallara.

"Hayatta kalacağız," diyorum Kaelen ve Bern'e, onları ateşin yanında olabildiğince rahat ettirmeye çalışırken. "İlk anahtarı aldık. Yolun yarısına

gelmişken şimdi pes edemeyiz."

İkisinden biri ya da ikisi birden uyanana kadar nöbet tutacağım ve ateşi yakmaya devam edeceğim, sonra birlikte ne yapacağımıza karar vereceğiz. Ardından ateşe daha da yaklaşacağım, bir tarafıma Kaelen, diğer tarafıma Bern gelecek ve güneşin berrak, mavi gökyüzünde daha da yükselişini izleyeceğim.

Bir saat sonra yağmur başladı.

Bir gün bu korkunç yolculuk hakkında yazacağım kitapta bunu asla itiraf etmeyeceğim ama işte o zaman ağlamaya başlıyorum. Çok cesur, kararlı ve güçlü olmaya çalıştım ama hayat zaten yaralı yüzüme tokat atmaya devam ediyor.

Umutsuzluğun beni tamamen ele geçirmesine izin veremem. Kendimi yerden kaldırıp, kıymetli özgürlüğümü taşıyan tüpü aceleyle cebime geri koydum. Sonra ağaçların yanına geri döndüm, kalan dallara toprak ve dökülen yaprakları yığdım, en azından biraz kuru kalmalarını umarak, böylece yağmur durduğunda yeni bir ateş yakabilecektim. Sonunda kurumaya başlayan kıyafetlerim saniyeler içinde tekrar ıslandı. Bern'i veya prensi örtecek hiçbir şeyim yoktu, bu yüzden oturdum ve ikisinin de başı kucağımda, yanakları birbirine değene kadar onları kendime doğru çektim ve vücudumla yüzlerine yağmurun en şiddetli etkisini engellemek için öne eğildim.

Pelerin burada işe yarayabilirdi.

Çaresizce gülmeye başladığımda, yüzümden aşağı akan suyun bir kısmının sıcak olduğunu fark edince, aslında hala ağladığımı da anlıyorum.

Önümüzdeki birkaç saat hayatımın en uzun saatleri olacak.

Bu, yazın ılık, hafif yağmuru değil. Buz gibi su tabakaları, sanki savaştaymışız ve ben de çok nefret edilen bir düşmanmışım gibi üzerime yağıyor. Eğer yapabilseydim beyaz bayrak çekerdim. Bu saçma düşünce aklımdan geçerken, yakınlarda gök gürlüyor, beni irkiltti ve ardından çok da uzağımızda olmayan bir yerde parlak bir şimşek çaktı.

Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Kaçamam çünkü Kaelen ve Bern'i korumak zorundayım. Onları ağaçların altına da sürükleyemem çünkü ağaçların yıldırım çarpmasını çektiğini okudum. Belki de ağaç özüyle ilgili bir şeydir?

Tanrıça laneti ağaç özü hakkında düşünüyor olmama inanamıyorum, oysa tanrıça laneti şimşekler tanrıça laneti başlarımıza düşmek üzere. Elim

Kaelen'in yanağına değiyor ve o da yüzünü avucuma doğru çeviriyor, sanki saçlarını okşamamı istiyormuş gibi.

Onun, kafasına dokunduğumda aynı hareketi yapan mutfak kedisine ne kadar benzediğine neredeyse güleceğim.

Sağanak yağmurdan kaçmak için daha da öne eğildim. Sonra gözlerimi kapattım ve başımı salladım. Kütüphanede değilim. Onca şeyden sonra yıldırımın bizi öldürmesine izin vermeyeceğim.

Gözlerimi kapatıyorum ve beni bugüne kadar birçok zorluğun üstesinden getiren o mantrayı tekrarlıyorum, umarım bu sefer de bana yardımcı olur.

“Fırtınalar geçer.”

“Acı sona erer.”

“Asla pes etmeyeceğim.”

Kaelen'in bembeyaz yüzüne bakıyorum.

"Asla pes etmeyeceğiz prensim. Bunu unutma," diye fısıldıyorum, bir gün, bir şekilde, Kaptan Dalga Dansçısı kadar cesur olabileceğimi umarak.

Şimşek ve gök gürültüsü geçip gittiğinde vücudumdaki her kas gerginlikten ağrıyordu, ama bu da bir rahatlama getirmiyordu, çünkü şimdi yağmur tam tepemizde uzun ve güzel bir şekilde yağmaya başlamıştı. Kışın geceleri hariç, bundan daha soğuk bir havayı hiç hatırlamıyorum. En azından o zaman yatağımın üzerinde bir battaniyem vardı ve sıırılsıklam ıslanmamıştım.

Islaklık durumu daha da kötüleştiriyor.

Çok daha kötü.

Dişlerim o kadar şiddetli titriyor ki toz olup gideceklerinden korkuyorum, bu yüzden çenemi sıkıyorum, bu da şiddetli yağmurla birlikte zonklayan bir baş ağrısına neden oluyor. Kitaplıkları ovmaktan şikayetçi miydim? Çünkü ikinci düşüncemde, o kadar da kötü değildi, hatta kitaplıkları ovmak harikaydı, kuru ve sıcaktı ve yiyecek vardı; çok olmasa da ve sık olmasa da, en azından ormanda kargaların doğurduğu bir sağanak yağmurda tek başıma yakalamak, temizlemek ve pişirmek zorunda kalmayacağım bir yiyecek vaadi vardı.

Erkeklerin saçlarını geriye doğru düzeltmeye çalışıyorum, suyun en kötü kısmının yüzlerine gelmesini engellemeye gayret ediyorum ama sırtım sanki biri bana çekiçle vurmuş gibi ağrıyor—bu, daha önce hiç yaşamadığım birkaç dayaktan biri, ama bu yolculuğun daha başındayız, değil mi? Eğer o draugr elinde bir çekiç taşıyor olsaydı...

HAYIR.

Mutlu düşünceler, mutlu düşünceler, diye kendi kendime söylüyorum,
dişlerimi sıkıyorum, kaslarım ağrıyor, zihnim umutsuzlukla dolup taşıyor.

Yağmur durmadan yağıyor.

O kadar üşüdüğümde ki titremem bile durduğunda, bunun çok kötü bir
işaret olduğunu uyuşuk bir şekilde fark ediyorum. Gözlerimi kapatıp
gözyaşlarımla, umutsuzlukla, zihnimin köşelerinde dolaşan gri sisin baştan
çıkarıcı vaadiyle mücadele ediyorum. Mağarada beni alt etmeye çalışan
pembe renkli pusla hiç alakası yok. Bu sis sinsi, üzerime yağan yağmurdan
daha ağır. Kalbimden daha ağır.

Bunu kaldıramazsın, Soli.

Sen asla böyle bir şey için yaratılmamıştın.

Sen hiçbir şeysin, Soli Graymind.

Bunu başarmanızı bekleyemezler.

Asla başarılı olamayacaksın.

Sen hiç kimsesin.

Tüm irademi Gri'ye karşı savaşmaya odaklıyorum.

Ama bu çok acımasız ve amansız, ve biliyorum ki er ya da geç ona yenik
düşeceğim.

En azından denedim.

Bazen, ne kadar mücadele ederseniz edin, kötülüğün güçleri üstün gelir. Ve o zaman yapabileceğiniz tek şey dayanmaktır. Dayanmak ve asla, asla pes etmemek.

—Kaptan Wynona Wavedancer,
Kaptan Wynona Wavedancer ve
Huzur Denizi adlı eserindeki seyir
defterine yazıyor.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

“Hayır!” diye bağıyorum sağanak yağmura, dayanılmaz açlığa, dondurucu soğuğa ve istilacı düşüncelere. “Hayır! Bana sahip olamazsınız. Bu sadece yağmur ve yağmur her zaman durur.”

Her zaman durur.

Her zaman durur.

Fırtınalar geçer.

Acı sona erer.

Asla pes etmeyeceğiz.

Bunu kendime saatlerce, yıllarca ya da sonsuza dek tekrar tekrar söylüyorum, bir o yana bir bu yana sallanarak, kendi kendime mırıldanarak, suyun en kötü kısmının Bern'in ve Kaelen'in yüzlerine gelmemesini sağlıyorum.

Ancak yağmur, hiç etkilenmemiş gibi, durma belirtisi göstermiyor.

Sonunda, sırtım ağrıdığı için ayağa kalkıp gerinmem gerektiğine, adamların da birkaç dakika boyunca yüzlerine yağın yağmura katlanmak zorunda kalacaklarına karar verdiğimde, önümdeki zeminde bir güneş ışığı parıltısı belirliyor ve donuk bir şokla yukarı bakıyorum.

Yağmur durdu.

Yağmur durdu.

Güneşin bulutların arasından süzülme şeklinden, öğleden sonranın ortası olduğunu anlıyorum. Kasılmış ve kambur bir halde olduğum için ne yapacağımı düşünmek biraz zaman alıyor, ama sonunda, uykulu gözlerle, bulutsuz gökyüzüne bakıyorum.

İnleyerek gerindim ve Bern ile Kaelen'i kucağımdan indirdim, başları oturduğum biraz daha kuru çimenlerin üzerine yaslandı. Sonra ayağa kalktım ve ilk ateşin ıslak kalıntılarını kenara ittim ve yağmur fırtınasından kurtardığım dallar ve tutuşturma malzemeleriyle süreci baştan başlattım.

Ateş nihayet istikrarlı bir şekilde yanmaya başlayınca, yanına çöktüm ve bir sonraki en önemli görevin ne olması gerektiğine karar vermeye çalıştım.

Yiyecek?

Yemek bulmayı düşünecek kadar bile enerjim yok. Bunun yerine, aklım cebimdeki anahtara kayıyor. Henüz ona doğru dürüst bakmadım bile.

Neredeyse gizlice, etrafı draugrlar, Zhagarn veya Fell için tarayarak, cebimden anahtarı çıkarıp inceliyorum, bir tür işaret veya büyülü rehberlik umuyorum.

Ama bu sadece bir anahtar.

Güzel, süslü, belli ki çok eski, ama sadece bir anahtar.

Pyrrhan taht odasındaki tanrıçanın görüntüsü zihnimde canlandı.

Anahtarları bulup tılsımına taktıkça ben de güçleneceğim.

Bunu yapabilirim. Şimdi güçlü bir tanrıçanın ortaya çıkması için harika bir zaman olurdu.

Tokayı açıyorum ve muskanın madalyonunu bir elimde tutarak anahtarı zincire takıyorum ve sonra tekrar boynuma takıyorum. Ayağa kalktığımda, anahtar madalyona değdiğinde hafif bir tıkırtı sesi duyuluyor. Muskadan kaynaklanan ve birkaç adım ötede bir ışık konisi şeklinde dağılan bir ışık huzmesi ileri doğru fırlıyor.

Bu parlayan ışın demetinin içinde, zar zor görülebilen bir kadın figürü beliriyor. Yüzünü seçemesem de, sesini zihnimde duyabiliyorum.

Artemis.

Başardın, küçük çocuk. Anahtarı geri aldın.

“Tek başıma değil, hem de ne pahasına?” diye soruyorum. “Arkadaşlarım öldü mü? Kaelen ve Bern yaralarından mı ölecekler? Yoksa yiyecek bulamadığım için mi?” Öfkem, tılsımdan yayılan ışık gibi alevleniyor ve yoğunluğuyla beni şaşırtıyor.

Artemisen, ses tonumdan etkilenmemiş gibi, "Bu küçük şeylerde, hapishanemden bile yardımcı olabilirim. Anahtarın tılsımıyla olan bağlantısı bana anlık bir güç veriyor," diye devam ediyor.

Ne demek istediğini sormadan önce, ışık öne doğru ilerleyip yerde yatan Bern ve Kaelen'in üzerinden geçti. Bir dalga bana da dokunduğunda, bunun sadece ışık olmadığını anladım. Bu sıcaklık, neşe ve müzikti.

Bahar çiçeklerinin ve sonbahar elmalarının kokusu. Kışın buz gibi nefesi ve yazın sıcak güneş ışınları.

Şifa ve güç.

Başımı tereddütle yokladım, ama yırtık yara iyileşmişti.

Sonuçta ben doğa ve denge tanrıçasıyım. Kafamdaki sesinde bir nebze eğlence var ama ben bunların hiçbirini komik bulmuyorum.

“Peki ya diğerleri? Onlar hayatta kaldılar mı?”

Yiyip kendinizi toparlayın, ama sonra devam etmelisiniz. Zamanınız tükeniyor ve Bilginler Tapınağı'ndan anahtarı almanız gerekiyor. Siz—
Hayır, fazla zorladım.

Soli, bir sonraki anahtarı bul. Onu bu kolyeye ekle, ben de tekrar sana geleceğim.

“Nasıl? Tapınağın neresinde? Neden—?”

Sorularımı bitiremeden muskadan yayılan ışık kayboldu.

Ve Artemisen'in varlığı artık yok.

O kadar sinirlendim ki bir şeye vurmak ya da birine bağırmak istedim, ama hemen adamların yanına koştum; gözlerini açıp doğruldular. Yaralanmalarının herhangi bir izini aradım, ama sıyrıklar ve kesikler kaybolmuştu.

"İyi misiniz? Kaelen, Bern, ah, şükürler olsun, bu durumda kelimenin tam anlamıyla," diye patladım, Kaelen'in yarasını kontrol etmek için eğilip gömleğini yana çektim.

"Gitti," diyorum rahatlamış bir şekilde gülerek. "Gitti. Bern! Kolun!"

Asker her iki kolunu da öne doğru uzatıyor. Her iki kolu da hasar görmemiş, yerinden çıkmamış.

“İyiym Soli,” diyor, sesinde bir şaşkınlık var. “Bir şey duydum... Tanrıça mıydı o?”

Kaelen beni hareketsiz tutmak için ellerimi kavradı ve koyu mor bakışlarıyla yüzümü inceledi. "İyi misin? Gözlerimi açmak için mücadele ettiğimi hatırlıyorum ve sen bizi tutuyordun. Bizi yağmurdan koruyordun?"

Kanlı bandajları gömleğinden çıkarıp onlara bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Bütün bunları tek başına mı yaptın?"

“Ateş yaktı!” Bern, sanki hiç yaralanmamış gibi ayağa fırladı. “Soli, yapabileceğini biliyordum!”

Onun coşkusuna gülümsemek zorunda kaldım, ama ezici bir yorgunluk dalgası dengemi bozdu ve beceriksizce çömeldiğim yerden düşüp popomun üzerine oturdum. Sonra orada oturup gözlerimi kırptırdım ve başımın neden birdenbire boynum için çok ağır geldiğini merak ettim.

“Soli!” Kaelen yere düşmeden önce beni yakaladı ve kucağına çekti. “Ne oldu? Neler oluyor?”

"Anahtar bende," diye mırıldandım, zar zor konuşabiliyordum. "...tılsımla birlikte."

"Soli," diyor tekrar, bir eliyle saçlarımı nazikçe yüzümden çekerek. "Bu sadece yorgunluk mu? Yoksa tanrıça sana bir şey mi yaptı? Ne yapmalıyım?"

"Hayır... hiçbir şey." Ona hayretle bakıyorum, Valourian'ın veliaht prensinin –gerçek kralının– nasıl olup da benimle burada olduğunu, beni tuttuğunu, güzel mor gözleriyle bana bu kadar özen ve ilgiyle baktığını anlayamıyorum.

Ama öyle.

Bu da güvenli olduğu anlamına geliyor.

Teslim olmakta sakınca yok, çünkü Kaelen Bern'e bakacak.

Çünkü tanrıçanın bana verdiği güç bedenimi iyileştirdi ama zihnime dokunmadı.

Ve çok yorgunum.

"Artık dayanamıyorum," diye mırıldandım, gözlerimi açık tutmak için göz kırparak. "Özür dilerim. Deniyorum."

Ama sis geri döndü.

İyileşmeye, prens ve Bern'in sapasağlam ve uyanık olmasına rağmen, zihnimdeki sis geri döndü.

Çok ağır...

Gözlerimi tekrar kapatıyorum ve bu görevin yükünü bir süreliğine başkasının taşımasına izin veriyorum.

Kimsenin bana bağlı olmadığı ve kimsenin hayatının tehlikede olmadığı o tanıdık gri alana kaymak çok kolay.

Komik, çünkü ben hiç kimseyim.

“Soli.”
HAYIR.
“Soli. Beni endişelendiriyorsun.”

“...Biraz balık ye...”

“Düşünün... nehir...”
Nehir mi? Hayır.
“Yalnızlık. Lütfen.”

Ama hiçlik... Orası benim ait olduğum yer, çünkü ben hiç kimse değilim.

“Soli!”

Kaelen bana hangi soruyu soruyor?

HAYIR.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Islak. Soğuk. Yüzümde.
“Soli. Lütfen. Lütfen bana geri dön.”

Yapamam.

“Yardımaınıza ihtiyacımız var. Soli, bunu yapamazsın. Lütfen. Gri'den geri dön.”

Nasıl yapılacağını bilmeyi çok isterdim.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

*Gün.
Gece.
Yine mi gündüz?
Önemli mi?*

“Soli. Lütfen. Bunu bana yaptırma.”

Ne yaptığın umurumda değil. Hiçbir şey umurumda değil.

"Soli, çok özür dilerim."

Yüzüme su sıcıyor.

Ne?

“Bu yeri terk etmeliyiz. Hemen şimdi.”

Bensiz git.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

“Soli! Harekete geçmeliyiz.”

Öyleyse git. Beni yalnız bırak.

“Dostlarımızı bulmalıyız.”

Arkadaşlar mı? Evet. Sadece yol arkadaşı değil. Arkadaşlar.

Ardından, iki ses birden aynı anda:

“Fırtınalar geçer.”

“Acı sona erer.”

“Asla pes etmeyeceğiz.”

“Soli! Asla pes etmeyeceğiz.”

Gözlerimi açıyorum.

Altarra'daki en iyi kılıçlar, Panterran Dağları'nın derinliklerinde dövülmüş metalden yapılmış olanlardır. Krallığın ilk dönemlerinde, bu tür kılıçları yalnızca Valourian kraliyet ailesi üyelerinin kullanmasına izin veriliyordu. Kraliçe Jesselle'nin saltanatı sırasında, bu ferman, olağanüstü beceriye sahip ve taç için hizmet etmiş savaşçılar da kapsayacak şekilde genişletildi. Bugün bile, bir Valourian kılıcı taşıyan kişi diğer savaşçılar tarafından saygı görüyor ve korkuluyor.

—Valourian Kraliyet Ailesinin Tarihi,
yazar Terrance Larkspur, Baş Katip

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

“Ne kadar sürecektir?” diye hırıltılı bir sesle sordum, sorudan çok bir talep gibiydi. Kaelen’in yüzünde rahatlama belirdi. “Geri döndün.”

Suçlamalara karşı kendimi hazırladım, ama o beni yerden kaldırıp kollarına aldı, sonra da o kadar sıkı tuttu ki öksürmeye başladım.

“Al. Biraz su iç.” Beni bırakıp ateşin yanındaki yerden bir tahta parçası alıyor. İçine kabaca oyulmuş bir kase var, suyla dolu ve ben de içiyorum.

Çok susadım. Kurudum.

“Ne kadar süredir?” diye sormaya çalışıyorum. “Zhagarn mı?”

“Ne onlardan ne de dağlardan bir iz yok. Ne de maalesef şirketimizden.” Gözlerinin arkasında bir gölge belirdi. “İki sabah önce buraya indik. Yani iki tam gün iki gecedir buradayız. Üçüncü şafak söküyor. İnsanlarımıza ne olduğunu öğrenmemiz gerekiyor.”

“Özür dilerim,” diye zar zor konuşabiliyorum, boğazım ve ağzım çok kuru. Sesim paslı çıkıyor. Konuşmamam bile yeterince kötü olmuş olmalı.

Konuşamıyordum.

“Denemeye çalıştım.” Ayaklarıma bakıyorum. “Başaramadım.”

“Gri Zihin. Biliyorum. Soli, biliyorum.”

Yanımızda ayaklarını sürüyerek yürüyen Bern, Kaelen’i kenara itip bana sarıldı. “Geri döndüğüne çok sevindim,” dedi coşkuyla. “Bana baktığın için teşekkür ederim.”

Başımı salladım ama geri çekildim. “Pek bir şey yapamadım. Özür dilerim.”

“Hayatımı kurtardın,” diyor ciddi bir ifadeyle ve gözlerindeki saf minnettarlıktan irkiliyorum. “İkimizi de kurtardın.”

“Hayır. Bunu Kaelen yaptı. Ben sadece... yağmuru engelledim.”

Kaelen ellerini omuzlarıma koydu. “Sen bundan çok daha fazlasını yaptın. Bizi ısıtmasaydın, donabilirdik. Ve yaralarımızı sardın, böylece kan kaybından ölmedik.”

“Özür dilerim... gittim.” Ona bakamıyorum. İkisinden birine de. Çok cesurlar ve tanrıça bizi iyileştirdikten sonra Gri Zihne düştüm.

"Yardım etmeye çalıştık. Seninle konuşmaya çalıştık, böylece yalnız olmadığını bilesin diye," diyor Kaelen, sakın ses tonunun altında acı dolu bir hayal kırıklığıyla.

"Özür dilerim," diye tekrarladım, başka ne diyeceğimi bilemiyordum. Trick dışında hiç kimse, ne zaman geri döneceğimi ya da dönüp dönmeyeceğimi umursamamıştı; genel olarak "eğer kendine gelmezse yerleri kim temizleyecek" der gibiydiler.

Ama geri dönmedim. Tamamen değil. Zihnimin grileştiği bir dönemden çıktığımda, bir halden diğerine devasa bir sıçrama olmuyor. Bunun yerine, yavaş, yorucu adımlarla, ışığa doğru bir tırmanış oluyor. Gün ışığı değil, gerçi güneşi görmek daha fazla yağmurla uyanmaktan daha iyidir. Hayır, zihnimdeki gri bulutların arasından ışığın süzülmesini görmek.

Sisleri yarıp geçin.

Bana bir umut ışığı ver ki belki bir dahaki sefer o kadar kötü olmaz... ya da bir dahaki sefer hiç olmaz.

Her zaman bir sonraki sefer vardır.

Ama diğer tarafa ulaşmanın tek yolu, bir zamanlar eski bir parşömente okuduğum gibi, ortadaki korkunç kısımlardan geçmektir. Aslında "size eziyet eden şeylerden geçmek" gibi bir ifadeydi ama anlamı buydu.

Tek çıkış yolu, bu engelleri aşmaktan geçiyor. Birbiri ardına, lanet olası adımlarla.

Ne yazık ki, en zor kısım bu.

"Ne yapmamız gerektiğini bana söylemeniz gerekecek," diyorum sessizce. "Tamamen eski halime dönmem genellikle biraz zaman alıyor."

Koyu mor gözleri yüzümü inceliyor ve ne kadar kötü göründüğümü merak ediyorum. Cildim çok gergin hissediyor, bu yüzden susuz kaldığımı biliyorum. Günlerdir hiçbir şey yemedim.

Doğrusunu söylemek gerekirse, hiçbirimiz bakımlı görünmüyoruz. Bern'in sade kıyafeti buruşuk, kir ve kan lekeleriyle kaplı. Kaelen'in gömleği ve pantolonu da aynı durumda. Kendime bakıyorum ve botlarımın olmadığını fark ediyorum.

"Onlarsız daha rahat edeceğinizi düşündüm," diyor Kaelen. "Ayrıca çoraplarını tekrar giydirmeden önce ateşin yanında kuruttum."

Hâlâ o kadar hissizim ki, eskiden olduğu gibi utanç duygusunun içimi yakıp kavurduğunu hissetmiyorum, sanırım bu da şükredilecek bir şey.

"Yiyecek var mı?" diye hırıltılı bir sesle sordum.

Bern, "Dilediğiniz kadar balık yiyin!" diye sevinçle bağırıyor. "Elma da!"

Kaelen alaycı bir şekilde, "Nehir kıyısındaki balıklar adeta ellerimize atladı," diyor. "Tanrıçanın bununla bir ilgisi olup olmadığından emin değilim, ama ateşinizi canlı tuttuk ve kızarmış balıklarla karnımızı doyurduk."

Küçülmüş mideme sığdırabildiğim kadar yemek yedikten ve bardak bardak su içtikten sonra, ateşi söndürüp yola çıkmaya hazırlanıyoruz.

"Ben hiç biri değilim," diye kendime şiddetle hatırlatıyorum, bunu sesli söylediğimin farkına ancak bana baktıklarında varıyorum.

"Hayır, kesinlikle değilsin," diyor Bern öfkeyle.

"Çavuş Neville sayesinde ateş yaktım ve ilk gün saatlerce süren yağmur fırtınasında bile ikinizi de olabildiğince sıcak tuttum." Övgü beklemiyorum; daha çok kendime ne kadar yetenekli olduğumu hatırlatıyorum. "Sonra başka bir ateş yaktım. Yaralarımızı sardım ve tehlikelere karşı tetikte olarak uyanık kaldım. Hiç kimse olsam bile, hiçbir şey değilim ve bir daha asla hiçbir şey olmayacağım."

Kaelen'in gözlerinde gördüğüm saygı beni Gri'den bir adım daha yukarı çekiyor, ama övünüyormuş gibi görüldüğümün farkındayım. "Biliyorum, çok bir şey değil. Sonra da... uyuyakaldım. İstemeden oldu. Çok yorgundum sadece, Kaelen. Ne kahramanmışım ama, değil mi?"

Gülümsemeye çalışıyorum. "Kaptan Wavedancer benden utanır."

Aramızdaki kısa mesafeyi kapatıp çeneme dokundu ve bakışlarımı onun gözleriyle buluşturdu. "İnanılmazdın. Özellikle yaşadıklarımızdan sonra senin gibi sakın kalabilen çok az insan vardı. Hem kendini yaraladın, hem de iki yaralı arkadaşınla ilgilenmek zorundaydın."

"Herkes yapabiliirdi—"

"Hayır. İnan bana. Kimse yapamazdı. Ve ben o kitapları biliyorum. Karrina'ya okudum. Sen, Solitude Grace, Wynona Wavedancer'ın hakkından gelirdin."

Bern alkışlamaya başladı. "Kesinlikle!" Sonra sırtarak bir o yana bir bu yana bize baktı, sonra da açıklıktan çıktı.

Kaelen bana doğru eğildi. Wynona Wavedancer hakkında söylediklerine hâlâ şoktaydım ama kendime gelip, beni öpmeye kalkışmasın diye elimle ağzımı kapattım. "Kaelen! Nefesim çok kötü kokuyor."

Bunun yerine dudaklarını boynuma bastırıyor ve derin bir nefes alıyor. Sonra boynumun omzuma birleştiği kıvrımı öpüyor ve hafif bir sızı

hissediyorum, bu da beni irkiltiyor.

"Beni ısırdın mı?"

Gözlerini kırıştıtarak bana baktı, ağzı aralandı ve sonra ikimiz de gülmeye başladık. Zihnimdeki sisi, korkuyu ve zorlukları daha da uzaklaştıran, temiz ve ferahlatıcı bir kahkaha.

"Hadi gidelim, Bern bizi geride bırakmadan önce," diyorum. "Ve bunu söylemeye gerek yokmuş gibi hissediyorum ama sakın bana sataşma!"

"Bunun neyle ilgili olduğunu hiç bilmiyorum." Başını sallıyor, o kadar şaşkın görünüyor ki yanağını okşamak istiyorum. "Pallanhold'dan ne kadar uzaklaşırsak ya da Valourian'a ne kadar yaklaşırsak, içimde bir şey... değişiyor. İlkel bir hale geliyor. Neredeyse vahşi. Özellikle de sana karşı. Seni korumak istiyorum—Hayır. Seni korumaya ihtiyacım var. Seni yanımda tutmaya. Corvynne'nin etkisi mi bilmiyorum? Belki de onun güçlerine karşı savunmasızım. Ama bununla savaşıacağım. Benden korkmanı istemiyorum."

"Senden asla korkmadım," diye dürüstçe söylüyorum ona. "Sadece bazen hangi Kaelen'le muhatap olacağımı merak ediyorum."

"Üzerinde çalışacağım." Kaelen elini uzattı ve ben de elimi onun eline koydum.

Ardından Bern'i takip ederek kuzeye doğru yürüyoruz.

"O ateşi özleyeceğiz," diyorum, Barrows'un korunaklı çıkıntısından çıkar çıkmaz ilk buz gibi rüzgar bizi sıyırdığında. Şimdi devlerin mezarları ve huzursuz ruhlarının olduğunu bildiğim yere doğru bakıyorum. "Keşke geri dönüp halkımızın..."

"Biliyorum." Kaelen yolumuzdan bir ağaç dalını tekmeleyerek uzaklaştırdı. "Ama inanıyorum ki, eğer bize ulaşabilselerdi, ulaşılardı. Belki onlar da yaralanmışlardı ve bir köy bulmak için acele etmek zorunda kalmışlardı. Atlarla, bizden çok daha hızlı hareket ediyor olurlardı."

"Ve benim yüzümden en az iki gün gerideyiz," diyorum acı bir şekilde. "Çok üzgünüm—"

"Eğer bir daha özür dilersen, seni Valourian'a kadar şarkı söylemeye zorlayacağım," diye tehdit ediyor Kaelen ve onun mizahı pişmanlığımı dağıtıyor.

Bundan sonra, üçümüz de rahat bir tempoda ve hafif bir sohbetle birkaç saat daha yolculuğu daha katlanılabilir hale getiriyoruz. Eğer konuşmam ara sıra sessizliğe bürünürse, Kaelen bunu dile getirmeyecek kadar nazik davranıyor.

Birden Khyrrus'ta olduğumuzu fark ediyorum. Hayatımda ilk defa farklı bir krallıkta bulunuyorum. Temiz, ferah havayı içime çekiyorum ve merakla etrafa bakıyorum. "Daha önce hiç Pyrrh'in dışına çıkmadım. Pallanhold'un da dışına hiç çıkmadım. Burası çok güzel."

Etrafına bakındı, yumuşak tepeleri ve hasat zamanı kızıl-altın renkleriyle süslenmiş ağaçları fark etti. "Evet, öyle. Güney Valourian'a benziyor."

"Onu özlüyor olmalısın. Evini." Kaybettiği evinden bahsederken kederini tenine yansıtıyor; gözleri kararıyor ve çenesi kasılıyor.

"Evet, özlüyorum. Daha doğrusu, Valourian'ın eski halini özlüyorum. Zhagarn'ın on yıllık yönetimi sonrasında büyük bir kısmının yok olduğuna eminim," diyor acı bir şekilde.

Hafif bir tepeyi tırmandıktan sonra Kaelen bana uzun ve yavaş bir bakış attı.

"Kirli kıyafetlerle, saçların yüzünün etrafında dağınıkken nasıl da güzel olabiliyorsun, ne kadar komik. Gerçi tişörtüne yaptığın şeyi de beğendim itiraf etmeliyim," diye mırıldandı, bandaj olarak kullanmak için kopardığım şeritlerden dolayı açıkta kalan göbeğime bakarak.

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum ve onu duymamış gibi yapmaya karar veriyorum çünkü söyleyebileceğim tek bir şey bile aklıma gelmiyor. "Hadi hızlanalım. Bir köye ne kadar çabuk ulaşırsak, arkadaşlarımızdan o kadar çabuk haber alabiliriz. Ve yiyecek de bulabiliriz. Eğer hâlâ paran varsa?"

Başını salladı ve cebinden küçük bir deri çanta çıkardı. "Evet. Bu cebimde, daha fazlası botumda, bir kısmı da arabada saklı. Yiyecek ve handa kalacak yer için bolca paramız var."

"Peki ya banyo?" Lütfen, lütfen evet desin.

"Ve bir banyo." Gözlerinde şeytani bir parıltı var. "Belki sırtını yıkamama izin verirsin."

"Soğuk!"

Beni daha da utandıracak başka bir şey söyleyemeden Bern tepenin zirvesine ulaştı ve bize doğru bağırarak, "Kaelen! Soli! Bir köy bulduk!" dedi.

Ahşap bir direğe çakılmış boyalı bir tabelaya göre Merrion'a varmışız ve buranın kendi sorunları olduğunu bir bakışta anlayabiliyoruz. Yanmış ekin

tarlalarının arasından kasabaya doğru giden yolu takip ediyoruz ve kısa süre sonra köylülerle karşılaşırız.

Karşılaştığımız ilk birkaç kişi, özellikle Kaelen'in kılıcını gördüklerinde, perişan halimizden dolayı somurtkan ve şüpheliydi. Ancak prens, denediğinde çok çekici olabiliyor; bu yeteneği şüphesiz Pyrrh'te geçirdiği onca yıl boyunca öğrenmişti.

Çok kısa bir süre içinde, ağaç kütüğünün üzerinde oturmuş, yontmakta olan beyaz saçlı, kırışık yüzlü bir adamdan hikâyenin iskeletini öğreniyoruz. Bize, küçük bir Zhagarn ve Fell grubunun güneye doğru ilerleyerek köyün yanından nasıl geçtiğini anlatıyor.

"Şehrin kenarına kadar geldiler, ama toplamda on ikiden fazla değillerdi. Biz de elli silahlı erkek ve kadınla onları karşıladık, bu yüzden bizim istediklerinden daha fazla sorun çıkaracağımıza karar verdiler," diyor bize gülümseyerek.

"Yolculuk sırasında tarlaları ateşe verdiklerini görüyorum," diyor Bern hüzünlü bir şekilde.

Adam başını salladı, yüzündeki kısa süreli neşe kaybolmuştu. "Bu kış ne yiyeceğimiz hakkında hiçbir fikrimiz yok."

"Bütün tarlalar bu kadar mı kötü durumda?" Yol kenarındaki yanmış araziye işaret ederek başımı salladım.

"Yolda geçerken sadece bunları gördüler, ama durum yeterince kötü. Beklediğimiz hasadın yarısını alacağız. Özellikle kuraklık her yıl daha da kötüleştiği için zor zamanlar olacak, kesinlikle. Yine de hanımız hâlâ var, bu yüzden Khyrrus özgür kaldığı sürece yolcular uğrayacaklar." Başını sallıyor. "Zhagarn'ın bu kadar ilerlediğini bilmiyorduk. Burada pek haber alamıyoruz."

"Bilgi için teşekkür ederim," diyor Kaelen. Adamın elini sıkıyor ve cebinden çıkardığını görmediğim iki altın parayı uzatıyor.

Yaşlı adam çenesini yukarı kaldırarak ayağa kalktı. "Yardıma ihtiyacım yok. Görünüşe göre, o altına benden daha çok ihtiyacınız var."

Prens sessizce, "Çocuklar için," diyor. "Benim de küçük bir kız kardeşim var ve biz de zor zamanlar geçirdik."

"Çocuklar için," diye isteksizce kabul etti ve paraları aldı. "Ben Urnar. Hanı arıyorsunuzdur herhalde?"

"Öyleyiz," diyorum ona.

"Dün ortaya çıkan o tuhaf beş yabancından oluşan grupla kalabalık olabilir," diyor. "Merrion'da yüksek rütbeli bir Sylvan lordu göreceğimi hiç

düşünmemiştim, kesinlikle."

Bern sevinçle bağırdı. "Arkadaşlarımız başardı!"

Urnar bize meraklı bir bakış attı ama sormadı. Bizi kasabadan geçirip, kaçırmamızın imkansız olduğu hana götürdü. Kasaba meydanındaki en büyük binaydı ve kapının üzerindeki metal bir direktan ahşap bir tabela sallanıyordu. Hanın adı Benekli Kaz'dı ve tabeladaki uçan kazları oyan kişi gerçek bir zanaatkardı.

Yaklaşırken, muhtemelen hancı olan bir adam, kalın göbekli, koyu renkli sağlam kıyafetlerinin üzerine ütülü beyaz bir önlük giymiş halde dışarı çıktı. Bize doğru yaklaşmamızı izledi ve Urnar'a başıyla selam verdi.

Urnar, "Senin için müşteriler var, Younkin," diyor. "Bu gece görüşürüz."

Urnar uzaklaşırken adam başını salladı ve bize ifadesiz bir gülümseme sundu. "Peki, eve gittiğinizde kim olacaksınız?" diye sordu ve soru o kadar garip bir şekilde formüle edilmişti ki, bir an için hakkımızda her şeyi bildiğini ve bizi gerçekte kim olduğumuz gibi ifşa edeceğini düşündüm. Sonra, üzerimizdeki yırtık pırtık kıyafetleri ve atımızın ya da bagajımızın olmamasını incelediğini gördüm. Muhtemelen bir oda için yeterli paramız olup olmadığını merak ediyordu.

"Ben bir tüccarım ve haydutlar tarafından saldırıya uğradık," diyor Kaelen. "Grubumuzun burada olabileceğini duyduk? Beş—"

Tam o sırada Çavuş Neville kapıyı kırarak içeri daldı ve merdivenlerden aşağı koşarak yanımıza geldi. Büyük bir şaşkınlıkla, sert görünümlü asker beni kucaklayıp döndürdü. Görünürde hiçbir yara izi yoktu ve kendisi de acı çekmiyor ya da topallamıyordu. Belki Elianna iyileştirici iksirinden daha fazla içmişti?

Belki de draugrlardan yara almadan kurtuldular?

Birdenbire görgü kurallarını umursamadım ve kollarımı boynuna dolayarak ona sarıldım. "İyileşmene çok sevindim!"

Bana sırtı baktı. "Soli! Seni gördüğüme çok sevindim!"

Beni yere bıraktığında, dönüp önce prensin elini, sonra da Bern'in elini sıktı. "Sizi görmek ne güzel, çocuklar! Sonrasında endişelenmiştik—"

"Şu korkunç haydutlar," diye araya girdim, dikkatle dinleyen hancının duymaması gereken bir şey duymasını istemiyordum.

"Tamam. Ahırlara gitmem gerek," diyor Neville, gözleriyle neden sözünü kestiğimi anladığını belli ederek. "Chitai ve Andras seni bulmak için yola çıkmaya hazırlanıyorlar. Dün gece geç saatlerde, çok yorularak şehre vardık ve atların dinlenmeye ihtiyacı vardı."

“Elianna ve...” Trick’in adını söylemeye bir türlü cesaret edemiyorum. Umut, göğsümde bir kaya gibi duruyor.

"Hâlâ odalarındalar, muhtemelen uyuyorlar. Onlar için zor bir yolculuktu, özellikle de Barrows'tan geçerken o yarığa düştüğünüzde," diyor Neville, han sahibi bizi içeri almak için döndüğünde anlamlı bir bakış atarak.

“Evet, doğru. Gerçekten de zorlu bir yolculuktu. Vagon varabildi mi? Yükümüz?” diye soruyor Kaelen.

"Her şey yolunda. Hemen geri dönüp onlara geri çekilmelerini söyleyeceğim," diyor çavuş. "Siz ikiniz oda ve yemek bulabilirsiniz. Bern, sen de benimle aynı odada kalabilirsin."

Neville, Bern'in hemen arkasından, hanın köşesini hızla dönüyor. Belki de Andras ve Chitai'nin iyi olup olmadığını kendi gözlerimle görmek için onunla gitmeliyim, ama öyle olmasaydı bize mutlaka söylerdi. Ve o hamam adeta beni çağırıyor.

Kaelen cebinden şıkırdayan bozuk para kesesini çıkarır ve Younkin birdenbire gülümser. "Evet, genç lord. Siz ve genç hanımefendi için en iyi odalarımız. Bir mi, iki mi?"

Sesi gayet normal, müstehcen veya ima dolu olmasa da, yüzümün kızardığını hissedebiliyorum. "İki oda lütfen," diyorum ama hiçbir şeyin parasını ödeyecek param olmadığını fark ediyorum.

Birden kendi küstahlığıma hayret ettim. Yerdeki bir şilteden bir handa kendi odama mı? Ben kim olduğumu sanıyorum? "Ya da... Elianna veya Chitai ile paylaşabilirim?"

"Onların kendilerine ait bir odası var, üç kişi için yeterince büyük değil," diye gürlüyor hancı, şüphesiz kafasında paraları sayarak. "Sizin için mükemmel, rahat bir yerim var."

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım ama Kaelen'e soru dolu bir bakış attım.

Bu uygun mu?

Adam handa kaybolana kadar bekledi ve sonra koluma dokundu. "Hayatımı kurtardın ve tüm Altarra'yı kurtaracaksın. Bence bir banyo yapmayı ve kendine ait bir odayı hak ediyorsun."

Hayatımın en iyi banyosuydu.

Çok fazla seyahat deneyimim olmadı ama yüzlerce seyahat deneyimim olsa bile, bu ilk on arasında olurdu. Hatta ilk beş arasında bile. Ceplerimi boşaltıp kirli kıyafetlerimi ve botlarımı hizmetçiye temizletiyorum, sonra da bir fırça ve kova yardımıyla seyahatten kalan en kötü kirleri temizliyorum.

Sonrasında, ahşap bir küvette, boynuma kadar buharlaşan, çiçek kokulu suda keyifle dinleniyorum. Uyumlamaya başladığımda, verilen çiçekli sabunla saçımı ve vücudumu yıkamak için kendime geliyorum, sonra küvetten çıkıp havluya sarınıyorum, tekrar temizlenmiş olmanın mutluluğuyla.

Hizmetçinin kıyafetlerimi bırakmış olabileceği ihtimaline karşı dışarıya göz atmaya karar verip kapının kilidini açtım. Daha kapıyı açmadan, karşı taraftan biri kapıyı bana doğru itti. Havluma tutunarak geriye sendeledim, keşke hançerim hâlâ yanımda olsaydı diye düşündüm. Chitai, kucağında bir sürü yeni kıyafet ve botlarımla odaya daldı. Hepsini bir sandalyeye bıraktı, kapıyı arkasından sertçe kapattı ve kollarını bana doladı; sadece kolyedeki muskayı ve boynumdaki anahtarı görünce kısa bir an tereddüt etti.

"Soli, yaz boyunca hiç kimseyi bu kadar görmekten mutlu olmamıştım."

Onun coşkusu beni şaşırttı. Savaşçının sarılmayı seven biri olduğunu düşünmezdim. Daha çok "çok yaklaşırsan seni keserim" tipinde biri. Ama onu gördüğüme ben de sevindim, bu yüzden havlumu tutmayan kolumla ona karşılık sarıldım.

"Her şeyi duymak istiyorum. Nasıl kaçtın?" Keskin, siyah bakışları beni delip geçiyor ve duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor, sanki tüm hikayeyi burada ve şimdi anlatmamı bekliyormuş gibi. Temizlenmiş ve soluk kıvrıkcık saçları arkaya toplanmış. Daha da önemlisi, kol bandının tekrar mavi bezle örtülü olduğunu görüyorum.

"Üzerimi giymem gerek. Havluyla burada durmaktan üşüyorum."

Omuz silkerek, "Öyleyse, giyin. Giyinirken bana hikayeni anlatabilirsin." dedi.

Üzerime kıyafetlerimi geçirirken başımı salladım. "Kaelen'le birlikte hikâyeyi anlatmalıyız, sen de bize nasıl kaçtığını anlatabilirsin. Aynı şeyi tekrar tekrar anlatmaktan daha kolay olur."

Gülümsemesi soldu. "Dediğin gibi. Hanın büyük salonunda buluşacağız. Yakında görüşürüz."

"Kıyafetlerimi getirdiğiniz için teşekkürler. Elianna iyi mi?"

Chitai kaşlarını çattı. "Karmaşık bir kadın hakkında karmaşık bir soru. En iyisi ona sor."

Sonra gitti, beni kapıya bakakalmış halde bıraktı. Aç karnım guruldadı ve aceleyle temiz kıyafetlerimi giydim. Yeni pantolon, koyu yeşil gömlek, sıcak, temiz çoraplar ve botlarım. Hizmetçi için Kaelen veya Elianna'dan birkaç bozuk para istemem gerek.

Şimdilik odamı ve arkadaşlarımı bulmam gerekiyor.

Arkadaşlarım...

Onların arkadaşım olma yolunda olduklarını fark ettiğimde içim sıcacık oluyor. Trick dışında hiç arkadaşım olacağını, hele ki bu kadar çok olacağını hiç beklemiyordum. Bu düşünce zihnimde ve kalbimde hayret uyandırıyor.

Arkadaşlarım var.

Karnım yine guruldadı.

Tamam, yemek yemem gerek.

Odayı terk etmeden önce, Survive'ı saçlarıma örüyorum ve kıymetli birkaç sayfamdan bir parça kopararak Wavedancer'ı ekliyorum.

Şimdilik güvende olsam da olmasam da, elimden gelen tüm cesarete ihtiyacım olacağını hissediyorum.

*Bir ipucu. Alaycı bir bakış. İnce bir baştan çıkarma.
Bunlar, fahişelik sanatının anahtarlarıdır. Ancak
sanatınızı icra ederken, aşık olmaktan kendinizi
koruyun.*

*Gerçek aşkın duygusal gücü genellikle su
metaforlarıyla ifade edilir: bir sel, coşkun bir şelale,
denizde bir fırtına. Aslında aşk bunların hepsi ve
hiçbiri değildir, ancak fahişe dikkatli olmalıdır:*

*Aşk nasıl tanımlanırsa tanımlansın, boğulma
tehlikesi gerçektir.*

—Fahişeler Loncasının Aşk Dilleri,
Sorchonne Parnour

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Herkesin temiz ve yeni kıyafetler içinde olduğunu görmek şaşırtıcı. Barrows'a gelmeden önce bile hepimiz çok yorgun ve bitkin durumdaydık.

Elianna bana sarılıyor, Andras gülümsüyor ve başını sallıyor, Trick de kollarını boynuma doluyor. Onun sarılması o kadar tanıdık ki, neredeyse bunalıyorum ve hayatta olduğu için çok mutluyum. Hepimizin hayatta olması da öyle.

“Güvendesin,” diyor defalarca. “Korkuyordum...”

“Ben de.” Saçına dokunup geri çekildim. “Çukurdan öylece uçup gittiğinde...”

"Draugrlar," diyor kasvetli bir şekilde. "Ve bu zaten yeterince kötüydü, bir de Zhagarn ve Fell ortaya çıktı."

Nefesim kesildi, sonra birilerinin duyma ihtimaline karşı kapıya baktım.

"Merak etme. Elianna odayı gizlice dinleyenlere karşı koruma altına aldı," diyor Trick yanağıma dokunup gülümseyerek. "Burada olduğun için çok mutluyum."

Bir tencere dolusu yahni ve ekmekler dikkatimi çekiyor. Bir kase ve kaşık alıp arkadaşlarıma katılarak yemeğe dalıyorum; bir an gözlerimi kapatıp kuzu eti, sebzeler ve baharatların lezzetli birleşimine kendimi kaptırıyorum, etrafımdaki seslerin uğultusu bir mırıltıya dönüşüyor.

Tılsım olayını atlattım. Zhagarn ve Fell'i iki kez, hayır, Kaelen ve Neville'in konuşmalarından duyduğum kadarıyla üç kez atlattık. Anahtarı almak için draugrları yendik.

Bunu başarabiliriz.

Kaelen, uzun ahşap masada yanıma otururken koluyla beni dürttü.

"Kaseyi yeterince doldurduğundan emin misin? Bu benim üçüncü porsiyonum."

Gülümseyerek ona şöyle bir baktım, sonra donakaldım. Zarif saray mensubu Kaelen'in ve güzelliğinin etkisi zaten yeterince kötüydü. Kirli,

yaralı ve morluklarla dolu olsa bile, adam şaşırtıcı derecede yakışıklıydı. Ama bu Kaelen—hayatımı kurtaran, benim için savaşı, Gri Zihin saldırdığında bana bakan ölümcül savaşçı—bu adam, uzun zaman önce duvarlarla örttüğüm kalbim için bir tehlikeydi.

Gür, siyah saçları banyodan dolayı hala nemli ve biçimli yüzü tıraşlı. Ona baktığımda, hem prensi hem de insanı görüyorum.

Şahsen, onu dağınık saçlı haliyle daha çok beğeniyordum. Hafif sakalıyla tehlikeli, belki de bir kanun kaçağı gibi görünüyordu. Ayrıca daha... insana benziyordu.

Daha az kraliyetvari.

Sanki hiç birlikte anlamlı bir şey yapma ya da yaşama şansım olmayacak biri gibi değil.

Kalbim göğsümde resmen acıyor—bu adama ne kadar hızlı ve ne kadar şiddetli aşık olduğuma dair gerçek bir fiziksel tepki bu. Bu mümkün mü? Sorchonne Parnour, fahişeleri aşık olmanın tehlikeleri konusunda uyaran oldukça uzun bir bölüm yazmıştı. Ama sıradan insanlar da korkmalı mı?

Belki de sıradan insanlar değiller.

Hayatım boyunca duyduğum gibi, sıradanlığın seviyesine bile yaklaşmadım.

Eğer kalbimi korumazsam, bu yolculuğun kurbanlarından biri olabilir. Özellikle de prensin mor gözleriyle bana hangi halinin bakacağını asla bilemeyeceğim için.

"Soli?" Başını yana eğmesi ve kaşını kaldırması, ona uzun zamandır baktığımı gösteriyor ama gülümsüyor.

Neville'in Chitai'nin bir şakasına verdiği içten kahkahanın altında, "Öyle gülmemelisin. Bu seni haksız yere güzel gösteriyor," diye mırıldandım.

Kaelen bana doğru eğildi ve kulağıma neredeyse mırıldanır gibi yumuşak bir sesle konuştu: "Haksız yere güzel olan ben değilim, Yalnızlığım. Yalnız kaldığımızda, Mezarlar'dan önceki geceden beri süregelen konuşmamıza devam etmeliyiz. Benim... kararlarım şimdi farklı olurdu."

Ayak parmaklarımdan yukarı doğru bir sıcaklık dalgası yükseliyor, vücuduma yayılıyor ve kaynak suyumla dolu kupama uzanıp biraz içiyorum. Yukarı baktığımda Chitai'nin beni kısık gözlerle incelediğini görüyorum, ama onu yakaladığımda bakışlarını kaçırıyor.

Harika. Bana asla prensle birlikte olamayacağımı söylemek isteyen bir kişi daha. Sıraya girseler iyi olur.

"Yeterince yemek yediyseniz, hikayelerimizi paylaşalım," diyor Çavuş Neville. Asker edasıyla yemeğini bitirdi ve şimdi bira bardağını yudumluyor.

"Evet," diye onaylıyorum. "Düştükten sonra olan her şeyi bize anlatın—"

"Draugrlar bizi içeri fırlattıktan sonra—" diyor Kaelen.

"O korkunç çukur," diye tamamlıyorum sözlerimi. "Ama önce hepinize anahtarı göstermek ve Artemisen'in ne dediğini anlatmak istiyorum."

Onu uzatıyorum ama boynumdaki zinciri çıkarıp etraftakilere vermiyorum. Nedenini bilmiyorum ve Elianna bana kaşını kaldırarak baktığında rahatsız bir şekilde omuz silkiyorum. Anahtar ve muska benimle kalmak istiyor gibi hissediyorum.

Ya da belki düşerken kafamı çok sert çarptım.

"Bu... çok fazla bilgi," diyor Elianna, açıkça hayal kırıklığına uğramış bir şekilde, ben okumayı bitirip kolyeyi tekrar gömleğimin altına koyduktan sonra. "Yani, 'Bilginler Tapınağı'ndan anahtarı almanız gerekiyor.' Gerçekten mi? Bunu nasıl yapacağımıza dair birkaç ipucu veremez miydi? Ya da tapınağın neresinde anahtarı bulacağımızı?"

"Pek sayılmaz. Anahtar ve tılsımın bir araya gelmesinin ona bir enerji patlaması verdiğini söyledi, ama uzun sürmedi. Bir sonraki anahtarı bulduğumuzda bizimle tekrar konuşabilecek. Hazırlıklı olmak için bir soru listesi hazırlamak isteyebiliriz."

Kaseden başımı kaldırdığımda, herkes bana farklı derecelerde şaşkınlık ve saygıyla bakıyordu.

"Ne?"

Chitai, "Konunun özüne inme konusunda inanılmaz bir yeteneğiniz var," diyor. "Bir liste. Çok basit, ama hiçbirimiz bunu düşünmemiştik."

"Doğrusu, biz de muskanın anahtarına dokunduğumuzda tanrıçanın ortaya çıkacağını bilmiyorduk," diye mantıklı bir şekilde belirtiyorum. "Sadece daha güçlü olacağını biliyorduk."

Çavuş Neville soruyor: "Draugrlardan sonra ama tanrıçadan önce ne oldu? Sen bu bölüğün kalbisin, Soli. Nasıl hayatta kaldın?"

Kaelen'e bakıyorum. "Sen anlat."

O da öyle yapıyor ama benim onları kurtarmak için gösterdiğim "kahramanca çabalara" gereğinden fazla vurgu yapıyor. Bu yüzden araya girip onlara tüneldeki kahramanlığını anlatıyorum. Bern de kendi kısmını ekliyor ve onlar da hikayenin geri kalanını, Gray Mind ile olan mücadelemden hiç bahsetmeden, düzenlenmiş bir versiyonunu anlatıyorlar.

Bern, benim duygusal çöküşümü atlayarak, "Ve sonra oradan çıktık ve seni burada bulduk," diyerek sözlerini tamamlıyor.

Ama saklanmaktan yoruldum. "Bu tam olarak doğru değil. Bize zaman kaybettirdim." Olanları olabildiğince kısa bir şekilde herkese anlatıyorum. "Bundan kurtulamadım. Çok kısa sürede çok fazla şey oldu ve sanırım hepsi zihnimi aşırı yükledi. Ayrıca, Kaelen ve Bern'in uyanık olup işi devralacaklarını bilmenin verdiği büyük rahatlama... İşte böyle. Sebep olduğum gecikme için özür dilerim."

Herkes aynı anda konuşunca Chitai elini kaldırıyor. "Soli. Bu, en sert savaşçılarda bile savaşın stresi ve korkusuna karşı çok normal bir tepki. En kötü durumda yapılması gerekeni yaparız, sonra da iş bittiğinde bir iki gün uyuyup dinleniriz."

"Katılıyorum," diyor Çavuş Neville. "Bir şampiyon gibi direndin, kızım. Benim gözetimim altında görev yapmandan gurur duyardım."

Gözyaşlarımı tutmak için çok zor göz kırpmak zorunda kaldım, bu yüzden boş kaseye baktım. "Teşekkür ederim. Neyse, işte biz buyuz. Bize başınıza gelenleri anlatın."

Beklediğimden bile daha kötüydü. Sırayla, her biri hikâyeye yeni bölümler ekleyerek, öfkeli draugrlarla nasıl savaştıklarını ve sadece insanların ve atların geçebileceği kadar dar bir geçit bulduklarını anlattılar. Draugrlar onları oraya kadar kovaladılar ve engellenmenin öfkesiyle terk edilmiş vagona saldırdılar.

"Ama sonra canavarların en küçüğü tünele sığabileceğini anladı," diyor Andras kuru bir şekilde. "Neyse ki –ve bunu söylemenin ironik olduğunun farkındayım– iğrenç Zhagarn, canavarlarının tam bir birliğiyle geldi. İki farklı yönden, buraya gelene ve ekinleri yakan grubu öğrenene kadar anlamadığımız bir şeydi bu."

Elianna, karşılık vermediğim çekingen bir gülümsemeyle, "İki farklı yönden düşmanlar, ama hiçbiri şarkı söylemeyi bilmiyordu," diye araya girdi.

Chitai ürperdi. "Fell dağlarının şarkı söylediğini hayal edebiliyor musun? Kuşlar dehşet içinde ağaçlardan ölü düşerdi."

Yüzümü buruşturuyorum, aslında bunu hayal etmeyi bile tercih etmiyorum.

Andras pencerenin yanındaki yerinden konuşmaya devam ediyor: "Draugrlar tüm Zhagarn ve Fell'leri öldürmekten yoruldular ve sonra gün

ışığı gelmiş olmalı, çünkü dört yaratık da fethettikleri düşmanlarının kalıntıları üzerinde yere yığılıp uyuyakaldılar."

"Elianna bizi iyileştirdi, epey yaralanmıştık. Trick'in kolu kırılmıştı," diyor Chitai. "Bundan sonra tünelden çıkış yolunu bulduk, sizi boşuna aradık, sonra da önümüzde olabileceğiniz ihtimaline karşı bu yöne doğru geldik."

"İşte tüm haberler bu kadar," diyor Trick neşeyle, bana sağlam kolunu göstererek. "Hayatta kaldık, sanırım şimdi dondurucu soğuk dağlardan geçerek korkunç tehlikelere doğru eğlence dolu yolculuğumuza yeniden başlayabiliriz?"

"Hayır," dedim Elianna'ya bakarak. "Şimdi güçlü Hava Dokunuşlu Lonca büyücüsü bize, bu sefere başladığımızdan beri havada birkaç güzel ışık topu uçurmaktan ve önceden aktive edilmiş iksirleri kullanmaktan başka neden pek bir şey yapamadığını açıklıyor."

"Evet. Çok iyi fikir," diyor Andras kollarını kavuşturarak.

Elianna arkasına yaslanıp uzun bir süre yüzünü ellerinin arasına aldı. Sonra ellerini kucağına indirip omuz silkti. "Sana söylemeye çalıştım."

"Hiç de fazla çaba göstermedin! Mesela, bu yolculuk boyunca herhangi bir zamanda, 'Hey, üzgünüm ama neredeyse hiç sihir gücüm yok' gibi bir şey söyleseydin?"

Kaelen bana baktı, sonra ona döndü. "Elianna? Bu ne? Anlat bize. Hemen."

Adamın buyurgan ses tonuna alaycı bir şekilde kaşını kaldırır ama itiraz etmez. "Evet. Tamam. Neredeyse tüm gücümü bir yıl önce kaybettim. Küçük büyüler yapabiliyorum, mesela 'güzel ışık topları' üretmek gibi—ki, hatırlatmak isterim ki, bunlar saraydaki saldırganlarımızı yenmemize de yardımcı olmuştu."

"Ve bu durum senden o kadar çok enerji aldı ki, yere yığıldın," diye karşılık veriyorum.

"Ama siz ölmek üzere olan kayıkçıyı iyileştirdiniz," diye itiraz eder Chitai.

Elianna içini çekti. "Çünkü önceden aktive ettiğim bir iksirim vardı."

Saçlarımı yüzümden çekip gözümün ucuyla GM markamı fark ettim. Çoğunlukla görmezden gelebiliyordum ama şu anda harika, korkunç bir düşünce aklıma geldi. "Elianna," dedim yavaşça. "O iksirden kaldı mı?"

"Evet, şükürler olsun." Bana sert bir bakış attı. "Neden? Artemisen'in seni iyileştirdiğini sanıyordum."

“Evet, yaptı.” Şimdi düşününce, bunu hiç anlamıyorum. “Her yeni ağrı, sızı, kesik ve morluk. Başım çok kanadığı halde bile bir yara izi veya kabarıklık yok, oysa önceki yara izlerim hala duruyor.” Yanağıma dokunuyorum. “Ve bu.” Kolumu geri çekip onlara damgayı gösteriyorum.

İyileşmemiş.

"Ne yaptıysa da buna dokunmadı. Neden?"

Andras içini çekti. "Bir tanrıçanın yaptıklarını sorgulamamak daha iyidir."

“Sorgulamıyorum, sadece merak ediyorum,” diyorum ona. “Ama Elianna, eğer iksirinden biraz kullanırsan... eğer sakıncası yoksa birazını benim üzerimde kullanabilir misin... bunu iyileştirebilir misin?” İsteğimin sonunda sesim neredeyse fısıltıya dönüşüyor. İçimde, umut, onun bunu yapamayacağı, hatta bir tanrıçanın bile bu çirkin izi iyileştiremeyeceği ya da iyileştirmek istemeyeceği gerçeğiyle acı verici bir şekilde savaşıyor.

“Çok üzgünüm Soli. Yapabilseydim yapardım. Umarım bunu biliyorsundur,” diyor Elianna, yüzünde pişmanlık çizgileriyle. “Ama büyüm eski yaralara veya yanık izlerine dokunmuyor. Ayrıca, Lonca uzun zamandır Engizisyoncuların demiri büyüleyip damgayı geri döndürülemez hale getirmek için büyü kullandığından şüpheleniyor.”

“Elbette. Tabii ki.” Başımı kaldıramıyorum. Yüzlerindeki acıma ifadesini görmek istemiyorum. “Sadece bir düşünce. Amacımızla kıyaslandığında önemsiz.”

"Üzgünüm Soli," diyor çavuş nazıkçe. "Ama haklısın. Göreve odaklanmamız gerekiyor. Elianna, neden bize söylemedin? Biliyorum ki, en azından içten içe, Barrows'ta işler kötüye giderse günü kurtaracağına güveniyordum."

"Vahşi demek bile az kalır," diye mırıldandım.

Kaelen, "Kral seni, neredeyse tamamen savunmasızken, anahtarları bulmamıza yardım etmen için neden gönderdi?" diye soruyor.

“Çünkü o bilmiyor,” diye ağlıyor. Sonra titreyerek nefesini tutuyor ve sandalyesine geri çöküyor. “O bilmiyor. Loncamız bilmiyor. Kimse bilmiyor. Yapmamam gereken bir şey denedim ve bu bana büyümü kaybettirdi. Daha da kötüsü, neredeyse hayatıma mal olacaktı.”

*Değişiklik: Hiçbir büyücü, Büyünün Temelleri'nde
ustalık kanıtlayan sınavlara, kendi sanatlarında en az
üç üstat huzurunda bulunmadığı sürece girişemez.*

—Büyücüler Loncası Kanunlar
Bildirgesi, Beşinci Çağ, çağın ilk
yılında sekizinci ölümden sonra
değiştirildi.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Elianna'nın açıklamasından sonra kimse ne diyeceğini bilemiyor. Chitai büyücünün omzuna kolunu atıyor ve bana ters ters bakıyor.

Omuz silktim. Bunu bilmemiz gerekiyordu.

"Belki de geriye dönüp bize neler olduğunu anlatmalısın," diyor Kaelen kaşlarını çatarak.

Elianna şarabından derin bir yudum aldı ve ardından masadaki bizlere baktı. "Çıraklıktan büyücülüğe veya büyücülükten hükümdarlığa yükselmenin bir prosedürü var. Eğer hayatta kalırsanız –çoğu durumda sınavı geçerseniz, çünkü ölüm artık o kadar yaygın değil– dövmeciler loncanızın amblemini kesin olarak belirlenmiş bir şekilde cildinize işlerler. En az üç sınav görevlisinden oluşan bir panele Büyünün On İki Sütununda ustalığımızı kanıtlamamız gerekiyor."

"Ölüm artık sıradan bir şey değil mi?" Çok dehşete düştüm.

"Sanırım sınav görevlileri hükümdarlar?" diye soruyor Çavuş Neville.

"Evet. Ve sizin iddia ettiğiniz sanat dalında egemen olmaları gerekiyor. Yani benim için Hava Dokunuşu, başkaları için Toprak, Ateş veya Su Dokunuşu."

"Şimdiye kadar her şey yolunda," diyorum sabırsızca. "Ne oldu?"

Boş bardağına bakıyor. "Daha fazla şaraba ihtiyacım var."

Chitai, kendi dokunulmamış bardağını yana kaydırıyor.

Elianna teşekkür ederek başını salladı ve derin bir yudum daha aldı.

"Hava Dokunuşu için aslında On Üç Büyü Sütunu var. Konsey beni Pallanhold'a göndermeden önce o son sınavı hiç geçemedim. Pyrrh'e vardığımda, bunu kendim nasıl yapacağımı anlamaya çalışarak iki yıl geçirdim."

Andras sonunda pencerenin yanındaki yerinden kalkıp Elianna'nın karşısına oturmak için yürüdü. Ona sert bir bakış attı. "Bu yargılamaların amacı ne?"

"Bunu size söyleyemem."

Kaelen, "Büyünüzü çalan On Üçüncü'yü geçmek için ne yaptınız?" diye soruyor.

"Sana bunu söylemeyeceğim."

Hiçbir şey söylemiyorum, hafızamda herhangi bir şey, herhangi bir şey arıyorum; büyücülük denemeleri hakkında bir şeyler okudum ama çok az bilgi var. Lonca sırlarını çok iyi saklıyor.

Hariç ...

Yavaşça, meydan okuyan büyücüye döndüm. "Son Nefes Öpücüğü mü? Başarısız olması durumunda seni kurtaracak başka bir Hava Dokunuşu olmadan Son Nefes Öpücüğü'nü denedin mi?"

Sesimdeki dehşet, herkesin gözünü bana çevirmesine neden oldu.

"Son Nefes Öpücüğü nedir?" diye soruyor Kaelen, ama bana mı yoksa Elianna'ya mı sorduğundan emin değilim.

Bana dik dik bakıyor ama ben artık sırlar ve yalanlarla işim bitti. "Son Nefes Öpücüğü, var olmuş en ölümcül silahlardan biridir. Büyücü, sihirli bir şekilde belirlenmiş bir alanda mükemmel bir hava boşluğu yaratmalıdır."

Elianna içini çekip başını öne eğerek daha fazla şarap içmeye devam eder, ancak Kaelen ve Andras dışında herkes şaşkınlıkla bakar.

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor Çavuş Neville sonunda.

Açıklamaya çalışırken Kaelen koluma dokundu ve başını salladı. "Bunu ben halledeceğim. Burada beş savaşçımız var, düşündüklerinde anlayacaklardır. Mükemmel bir hava boşluğu."

Chitai gözlerini kısarak, "Bunu yapabilir misin?" diye sordu.

"Sanırım bunu yapamayacağımı anladık," diyor büyücü acı bir şekilde.

Bern ve Neville hâlâ boş boş bakarken, Orman Adamı öne eğilip Bern'in göğsünü işaret etti. "Nefes almayı düşün. Sonra ciğerlerini ve bir düşmanın sihirli bir şekilde mükemmel bir vakum yaratabilmesi durumunda ne olacağını düşün. Vücudunun içinde hiç hava kalmaz."

Bern'in gözleri şok içinde açıldı. "Ne?"

Midem bulanıyor. "Bu bir hedef mi? Her Air Touched üyesi bunu başarmaya mı çalışıyor? Bu korkunç!"

Elianna bana alaycı bir bakış attı. "Yine de Büyücüler Loncası'nın tapulu toprakları, son kırk yıldır Zhagarn saldırılarını geri püskürttü."

"Bunun üzerinde iki yıl çalıştığını söyledin. Kimin üzerinde pratik yaptın?" Kaelen'in sesi ölümcül bir emir tonu taşıyordu. "Hizmetçilere mi

zarar verdin? Başkalarına mı?"

"Beni daha iyi tanımalısın, Prens Kaelen Valourian." Elianna'nın yüzü asık ve yorgunluk aniden onu ezmiş gibiydi, sandalyesine yığıldı. "Hayır. Başkaları üzerinde pratik yapmadım. Son Öpücüğü kendi üzerinde pratik yaparak öğrenirsin."

O nefis güveç midemde katı bir yumruya dönüştü ve herkesin önünde kusacakmışım gibi hissediyorum. "Kendi vücudundaki tüm havayı sihirle mi çıkardın?"

Omuz silkti ama yüzünde bir gölge belirdi. "Evet. Tekrar tekrar ve tekrar. Mükemmel çözüm beni cezbetmişti, ama anlayışımın ve erişimimin biraz ötesindeydi. Ta ki geçen yılki Hasat Festivali'nden hemen sonraki güne kadar, onu bulduğumdan emin olana kadar. Çok emindim."

Gülüştü, umutsuzlukla buzlanmış bir acılıktan ibaret. "Bunun yerine, kontrolümü kaybettim ve nefes alamamaktan bayıldım. Uyandığımda - inanın bana- başım masaya çarptığı yerden kan içindeydi, yarayı iyileştirmeye çalıştım ama başaramadım."

Başını öne eğdi, ama yüzündeki kayıp acısını görmeden önce değil. "Büyümün çoğu, tüm gelişmiş yeteneğim gitti. Bazen böyle olabiliyor. Bir çeşit geri tepme etkisi."

Bir dakika boyunca kimse bir şey söylemedi, biz de olanları anlamaya çalıştık. Sonra Çavuş Neville dikkatini çekmek için masaya vurdu.

"Tamam. Büyün kayboldu. Bilmemiz gereken şey, ne zaman geri geleceği?"

Elianna'nın kahkahası tiz ve vahşi. Gözlerinde yaşlar parlıyor, ama düşmeden önce onları siliyor.

"Hiçbir fikrim yok. En muhtemel cevap asla."

Elianna, Chitai'yi de peşinden sürükleyerek odadan hızla çıktı. Andras, Çavuş Neville ve Bern de onları takip etti.

Biraz garip bir konuşmanın ardından—hizmetçiden bahsettiğimde Kaelen bana bir avuç bozuk para verip daha önce aklına gelmediği için özür diledi—odada sadece prens, Trick ve ben kaldık.

"Çok yorgunum," dedim sonunda, ikisinin neredeyse bir dakika boyunca birbirlerine dik dik bakmalarını izledikten sonra. "Odamı bulmaya gidiyorum. Yarın yine yoldayız, değil mi?"

"Evet," diyor Kaelen.

"Soli'nin ölme ihtimali daha da arttı," diyor Trick sessizce, ama gözleri alev alev yanıyor. "Eğer birazcık bile vicdanın olsaydı, onu serbest bırakırdın."

"Özgürüm," diyorum, bu konuyu bir kez daha açmak zorunda kalmaktan bıkkınlıkla. Erkekler ve onların gösterişleri, diye düşünüyorum içimden gözlerimi devirerek. "Özgürüm ve bunu ben seçtim. Lütfen konuyu kapanmış sayın."

Bunun üzerine, daha önce gördüğüm hizmetçiyi bulmak ve ona muhtemelen hayatında aldığı en büyük bahşışı vermek için odadan çıktım. Sonra beni odama götürdü ve teşekkürlerini bir o yana bir bu yana savurdu, ben de gülümsedim ve içeri girdim. Younkin, odayı oldukça "dar" olarak tanımlamıştı, çünkü yatak ve çekmeceli dolaptan çok daha büyük değildi. Dar belki, ama kendime ait bir odadan daha fazlasıydı, bu yüzden memnundum.

Uzun süre boyunca, küçük pencere kenarında oturup şehre bakıyorum, Elianna'nın büyüsunü, Trick'in aşırı koruyuculuğunu, Kaelen'in... her şeyini... hatta tanrıçayı, muskayı ve anahtarları düşünmemeye çalışıyorum. Bunun yerine, kendi odamın olmasının ne kadar harika olduğuna odaklanıyorum. Ve güneşin dünyanın arkasına batışını, geceye bürünmüş uykusuna başlamasını, gökyüzüne en sevdiğim şarap rengi mor tonlarını - tam da Kaelen'in gözlerinin rengi- boyamasını izleyebileceğim bir pencere var.

Yıldızların karanlığın içinde dans ederek ilerleyişini izlemenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorum ama bu düşünceyi önemsiz buluyorum. Doğa ve denge tanrıçası yeniden yerine geldiğinde yıldızları düşünmek için yeterli zaman olacak.

Şimdiye kadarki yolculuk, Kaelen'in beni öptüğü an gibi inanılmaz duygu anlarıyla iç içe geçmiş tehlike ve dehşet dolu anlar getirdi. Sıradan günlerde bile, sadece tarlalar ve ağaçlar gördüğümüz zamanlarda bile, her ağacın arkasından bize neyin fırlayabileceği konusunda endişeliydim. Altarra'nın umutlarını bu imkansız görevde taşımanın ezici yükünü nasıl kaldırabileceğim konusunda kaygılıydim.

Başarısız olacağımdan neredeyse emindim. Bunların hiçbirine layık olmadığımı düşünüyordum.

Ama işte şimdi, ruhumun küçücük bir köşesinde, belki de öyle olabileceğime inanmaya başlıyorum.

Yeterli olabilir.

Yeterince güçlü.

Tam olarak... yeterli.

Uykuya dalmak için kendimi zorlamaya çalışıyorum ama imkansız. Rahat yatakta ve Pallanhold'dan beri ilk kez gecelik giymeme rağmen bir saat boyunca dönüp durduktan sonra, dışarıdan müzik sesleri duyuyorum ve kasabada biraz dolaşmaya karar veriyorum.

Uzun süre bunca arkadaşım ile çevrili olduktan sonra, artık tamamen yalnızım.

Üzerime kıyafetlerimi geçirdim ve aşağı indim. Ortak salona vardığımda, orada sadece birkaç kasaba sakini vardı; içki içiyorlar, Spires oynuyorlar ve sessizce sohbet ediyorlardı. Han sahibi, uzun ahşap barı cilalamayı bırakıp bana gülümsedi.

"Uyuyamıyor musun?"

"Aslında pek sayılmaz," diye itiraf ediyorum. "Biraz yürüyüşe çıkayım dedim."

Sürahiden kehribar rengi bir sıvı döküyor ve beni yanına çağırıyor. "Hyrrus'un en iyi elma şarabı. Bir bardak da al."

Cebimden bozuk para çıkarmaya çalışıyorum ama o elini sallayarak reddediyor. "Bizden olsun, genç bayan. Hasat Bayramı ikramı."

"Çok teşekkür ederim! Elma şarabını çok seviyorum." Bir yudum alıp keyifle içimi çektim. "Tarçın, sonbahar ve mutluluk gibi bir tadı var."

Ona tekrar teşekkür ettikten sonra bardağımı alıp ön kapıdan sessizce çıktım. Sokaklar çoğunlukla boştu, ama birkaç yağ lambası görebileceğim kadar ışık veriyordu. Cloud'u ziyaret etmeyi düşündüm, ama atların dinlenmesini bozmak istemedim. Onlar da korkunç bir sınavdan geçtiler.

Müziği hâlâ duyabiliyorum ama ters yöne doğru yürümeye karar veriyorum. Kasaba halkının yaşadıklarını anlayamayacaklarına, anlayamayacaklarına dair neşeli bir yüz takınacak havamda değilim.

Bardağımdaki kahveyi boşalttım, sonra içeri girerken almak üzere kapının yanındaki bir banka koydum. Ancak daha ilk adımı atmadan, karanlığa bürünmüş bir figür binanın yanından hızla ilerledi.

Nefesim kesildi, ama hana kaçmak için kapıyı itip açmadan önce Kaelen'in sesini duydum.

"Benim."

Gözlerimi kapatıp nefesimi dışarı verdim, zihnimin bana Zhagarnlardan biri olması gerektiğini söylediği şeyin yarattığı paniği üzerimden atmaya çalıştım.

“Soli?”

“Ben düşündüm ki—” Duraksıyorum. Her gölgeden irkildiğimi düşünmesini istemiyorum.

Ama yanıma geldiğinde, lambanın ışığında her şeyi bildiğini anladım. “Özür dilerim. Atları kontrol ediyordum. Sanırım siz de uyuyamıyorsunuz?”

“İyiler mi?”

“Hepsi iyi durumda. Çavuş Neville bana Elianna'nın kaçış sırasında aldıkları küçük yaraları iyileştirmek için iksirinden biraz kullandığını söyledi. Draugrlar görünüşe göre atlara zarar vermekten kaçınmaya çalışmışlar.”

Gülüyorum. “Canavarların bile yumuşak yanları vardır. Benimle yürümek ister misin?”

Başını salladı ve biz de onunla aynı adımlarla yolda yürümeye başladık. Han'dan, müzisyenlerden uzaklaştık ve uyuyan köyün yanından geçtik.

“Özür dilemeliyim. Az önce için. Sanki orada yokmuşsun gibi senden bahsettim. Trick bana seninle ilgili ne yapmam gerektiğini söylediğinde sinirleniyorum.”

“Ne?” Sanki eski Altarran dilinde konuşuyor. Sesler duyuyorum ama kelimelerin hiçbir anlamı yok.

Bana sırtıarak baktı. “Bazen senin ne kadar...”

“Mantıklı mı? Kadın mı? Erkekçe, inatçı bir saldırganlığa boğulmamış mı?”

“Hayır,” diyor dişlerini sıkarak, gülümsemesi kaybolmuş bir halde.

“Evet. Tamam, evet. Mantıklı. Sana karşı mantıklı olmakta çok zorlanıyorum. Bana karşı bu kadar kayıtsız olman içimde bir şeyleri yakıyor.”

“Etkilenmiyor musun? Şaka mı yapıyorsun? Etkilenmiyor muyum? Seni etkileyip etkilemeyeceğini, açıp açmayacağını düşünmeden tek bir adım bile atamıyorum. Beni sürekli etkiliyorsun. Neyse, boş ver. İyiyim.” Başımı kaldırıyorum. “Dünyayı bana öğretmen gereken bir çocuk değilim. Öptüğüm tek erkek bile değilsin.”

Bunun üzerine adımlarımı hızlandırdım ve onu arkamda şaşkın şaşkın bıraktım. Ve ben de yeterince bencil olduğum için bundan keyif aldım.

Yetiştğinde, kısık gözlerle bana baktı. “Peki. Kimi öptün? Trick miydi?”

Yürümeyi bıraktım ve ellerimi belime koydum. “Hayır! Biz sadece arkadaşız. Ama neyse, bu sizi ilgilendirmez, Prens Kaelen. Sarayda öptüğünüz tüm kadınların isimlerini söylemek istemediğiniz sürece?”

"Aslında pek değil," diye mırıldandı.

"Pek sayılmaz," diye tekrarladım, sesimi kalınlaştırarak onu taklit ettim. "Bu saçma bir konuşma. Belki de otele geri dönsek ve—"

Muska parıldayarak düşüncelerimi tamamen böldü.

"Ah, hayır. Ne yapacağız? 'Özel ışıklı kolyeyi' açıklayamam, yoksa her şey ortaya çıkar." Elimle kolyenin üzerine dokundum ama ışık parmaklarımın arasından geçti.

"Neden böyle yapıyor? Tehlikede miyiz? Kurtlar mı ortaya çıkmak üzere?" Kaelen, bariz endişesine rağmen bana gülümsüyor.

"Artemisen'in kendisinden bile daha iyi, hem de şehrin tam ortasında. Harekete geçmeliyiz. Hem de çok hızlı."

Neyse ki, kasabanın neredeyse sınırındayız. Köyü gözden kaybedene kadar hızlanıyoruz, sonra da gömleğimin altından kolyeyi ve anahtarı çıkarıp önümde tutuyorum.

"Ne istiyorsunuz, eee, Leydi Artemisen?" Bazen konuşmak için ağzımı kullanan tanrıçaya nasıl hitap edeceğimi hiç bilmiyorum. Ama önemli değil, çünkü cevap vermiyor.

Bunun yerine, muskanın ışığı, yolu çevreleyen yanmış tarlalara doğru yönelen tek bir ışın halinde toplanıyor.

"Harika. İçeri girmemiz mi gerekiyor?" İçimden bir ah çektim, sonra bir tanrıçanın varlığına fazlaca alıştığımı fark ettim. Bu sefer muskanın ne yapacağından çok, temiz kıyafetlerimin kirlenmesinden endişeleniyorum.

"Bir bakalım." Kaelen omuzlarımdan tutarak beni nazikçe köye doğru çevirdi.

Değerli taşın ışın demeti anında yön değiştirerek bu sefer solumda bulunan aynı alana tekrar yöneldi. "Sanırım bu soruyu yanıtlıyor."

"Dışarı çıkmalıyız," diyor ve ben de her hareketimi sorgulamak yerine, onun özgüvenine sahip olmayı dileyerek bir an kaybediyorum.

"Elbette, yapalım," diyorum hiç hevesli olmadan.

"Hey, moralini boz. En kötü ne olabilir ki?"

Elimle ağzını kapatıyorum ama artık çok geç. Lanetli sözler aramızda havada uçuşuyor, herkes duyabilir. Geri almak için çok geç.

"Bunu asla söylemezsin," diye fısıldıyorum. "Asla, asla. Sanki kaderin kafana vurmasına meydan okuyorsun."

Elimi tuttu. "Belki de korkup vazgeçmeden önce gidelim."

"Sanki sen hiç bir şeyden korkuyorsun," diye mırıldanıyorum.

"Şaşırsınız," diyor alaycı bir tonda. "Özellikle de son zamanlarda."

Elimi sıkıca tutarak tarlaya doğru ilerlemeye başladı. Ben de isteksizce onu takip ettim; yanmış bitkiler botlarımızın altında çıtırdayıp kırılıyordu.

Yürüdükçe muskadan yayılan ışık yoğunlaşıyor, sonunda gözlerimi güneşten korumak zorunda kalıyorum. "Pekala, peki, ama ne istiyorsun?"

Ne değerli taş ne de tanrıça bana sözlerle cevap veriyor, ancak ışık huzmesi uzaklara doğru yönelmeyi bırakıp ayaklarımın önündeki yere doğru yöneliyor.

"Neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok," diyorum etrafıma bakmak için dönerek. "Bu noktanın önemi ne?"

Kaelen başını salladı. Ama elinin kılıcının kabzasında olduğunu ve olası tehditlere karşı her yöne bakarken vücudunun gerginlikten kaskatı kesildiğini görüyorum.

"Ah!" Muska birdenbire o kadar ağırlaştı ki boynum onu taşıyamadı. Derime acı veren zinciri başımın üzerinden çekmeye çalıştım ama kaldıramadım. "Yardım et, Kaelen! Muska—bir şey oldu!"

Ama ne demek istediğimi anlamıyor. Açıklamaya fırsat bulamadan, ağırlık beni yere seriyor. Yere diz çökmüş bir pozisyonda düşünüyorum, o kadar çok eğiliyorum ki, yanmış bitkilerin isine yüzümü çarpmaktan korkuyorum.

"Sanırım burada olmamızı istiyor," diye mırıldandım nefes nefese, ama ne yapacağımı düşünmeden önce ağırlık kayboldu ve boynumu çevirerek rahat bir nefes alıp tekrar oturabildim, o acı verici baskının dinmesiyle rahatladım. "Ama neden—"

Parmaklarım parlamaya başlayınca konuşmayı bırakıyorum.

Parmaklarım parlıyor.

"Şey, Kaelen?"

"Görüyorum," diyor. "Neler olduğunu bilmiyorum ama kesinlikle görebiliyorum."

Vücudumu saran yoğun bir sıcaklık hissi beni sarıyor ve aniden, bir şekilde, ne yapacağımı biliyorum. Ellerimi yanlara doğru açıp yüzümü gökyüzüne çeviriyorum, hâlâ o yıkık tarlada diz çökmüş haldeyim. Parıltı parmaklarımdan kollarıma ve omuzlarıma yayılıyor. Sonra tüm vücudumu sarıyor ve Kaelen'in hayranlık dolu ifadesinden yüzümün bile parladığını anlıyorum. Mor ve altın halkalı gözlerinde yansımamı görüyorum ve ben... parlıyorum. Saç tellerim bile altın ışıkla parlıyor.

Bu düzeydeki gerçeküstü olaylarla başa çıkma yeteneğim kesinlikle yeterli değil.

"Bana ne oluyor?" Eğer öleceksem, sanırım sıcak bir ışıkla ölmek, yakılarak ölmekten daha iyidir, ama sonuç aynı olacak ve cesedimin bu kadar yumuşak bir ölümden daha mutlu olacağından emin değilim.

Prens bana cevap veremedi nefesim kesildi, çünkü tılsımın enerjisi—muazzam güç—beni yakıp kavurdu ve parmak uçlarımdan altın ışıık huzmeleri şeklinde fışkıarak tarlaları aydınlattı. Çığlık attım ve Kaelen bana dokunmak, beni tutmak ya da bana yardım etmek için uzandı, hangisi olduğunu bilmiyorum, ama ışıık onu yere serdi. Hemen ayağı kalktı ve önümde çömeldi.

"Soli," diyor Kaelen sessizce. "İyi misin?"

"Bilmiyorum," diye nefes nefese kaldım. "Ama şu an bana dokunman muhtemelen iyi bir fikir değil."

"Sana sonra dokunabilir miyim?" Gülümsemesi, yaklaşan ölümünden dikkatimi dağıtmaya çalıştığını bilmeseydim, aklıma kötü düşünceler getirebilirdi.

O zaman hiç konuşamıyorum, sadece hissedebiliyorum ve hissettiğim şey muazzam bir güç—uçsuz bucaksız, biçimsiz bir şekil, sanki benden geçmekten korkuyormuş gibi üzerimde asılı duruyor. Sanki bu güç, sıradan bir ölümlünün taşıyabileceğinden çok daha fazla.

"Lütfen, yeter artık!" diye haykırdım.

Son bir hamleyle ışıık, parıldayan altın şeritlerden oluşan bir cehenneme dönüştü ve sonra kayboldu, beni çaresiz bıraktı. Işıık solduğı anda Kaelen üzerime atıldı, güçlü kollarıyla beni sardı. Onun kocaman, karanlık gözlerine baktığımda, söyleyebileceğim tek bir şey aklıma geldi.

"Şimdi," diyorum. "Şimdi bana dokun."

Hiç kimse mevsimi dışında ürün yetiştiremez.

—Kahinlerin Kaydedilmiş
Konuşmaları: On İkinci Döngü

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Ona iki kere söylememe gerek yok.

Kaelen başını eğip dudaklarını benimkine değdirdi. O kadar nazikçe, neredeyse tüy kadar hafif bir dokunuştı ki, sanki daha önce verdiğim izni istiyormuş gibiydi. Sanki daha önce kazandığı güveni istiyormuş gibiydi.

Kollarımı boynuna doladım ve onu kendime doğru çektim, tek istediğim onun dokunuşu, tadı, bedeninin benimkine değme hissiydi. Elleriyle yüzümün yanlarını kavradı, dipsiz mor gözleriyle bana bakıyordu.

"Sana hiçbir şey sunamam Soli. Ben hiçbir yerin prensiyim, vatansız bir adamım. Seni hak edemem."

Kalbimde kahkaha yankılanıyor ve dudaklarımdan dökülüyor. "Sen benim prensimsin. Hayatımda bir kez olsun kendime ait bir şeye sahip olmayı hak ediyorum. Seni istiyorum. Seni seçiyorum. Ve belki de sadece bu gece, birbirimizi hak ettiğimiz konusunda hemfikir olabiliriz. Öp beni, Kaelen. Bana istendiğimi hissettir."

"Yanımdayken başka ne hissedebilirsin ki? Her saati, her dakikasını senden uzak durmaya çalışarak geçiriyorum," diye homurdanıyor, yüzündeki hayal kırıklığı ifadesi belirginleşiyor.

"Öyleyse denemekten vazgeç," diye buyurgan bir şekilde talepte bulundum, sanki bu adamdan, bu presten bir şeyler talep etmeye hakkım varmış gibi.

Herhangi birinden.

"Emrettiğiniz gibi, hanımım," diye mırıldandı ve ardından tüm hayatım boyunca farkında olmadan özlediğim tüm ateş ve tutkuyla dudaklarımı öptü. Arzu, damarlarımda hızla yayılan, kanımı alevlendiren, bedenimi acı veren bir arzu yangınına dönüştüren bir alev gibiydi.

Onun öpücükleri olmadan bunca zaman nasıl yaşadığıma şaşıyorum.

Bal likörü, sıcaklık ve arzu gibi bir tadı var; dudakları yumuşak ama sıkı. Dili beni hiç beklemediğim bir noktaya sürüklüyor; o beni tadıyor, ben de

onu tadıyorum ve bunun asla, asla bitmesini istemiyorum.

Her şeyi istiyorum.

Onu kucaklamak, öpmek ve onu tamamen tüketmek.

Karşılığında tüketilecek.

Almak, vermek ve tekrar almak, ta ki içimdeki dipsiz ihtiyaç nihayet dolana, nihayet tatmin olana, nihayet bu duygunun yoğunluğuyla taşana kadar.

Zaman yavaşlıyor, duruyor ve hızla ilerliyor. Beni o kadar sıkı tutuyor ki, sert bedeninin benimkine yapıştığını hissedebiliyorum. Ellerimi kaslı kollarında gezdirip boynuna, yüzünün yanlarına, ipeksi saçlarına dokunuyorum. Hala onu öpüyorum. Hala onun tarafından öpülüyorum. Duygularla, arzuyla, ilkel, güçlü, tutkulu bir ihtiyaçla sarhoşum; o kadar güçlü ki, neredeyse etrafımızı saran bahar çiçeklerinin kokusunu alabiliyorum.

Aniden Kaelen nefes nefese geri çekildi ve vahşi gözlerle bana baktı. "Bu nasıl mümkün olabilir? Sana nefesimden, umudumdan veya şerefimden daha çok nasıl ihtiyacım olabilir? Bunu yapamam. Görev—"

"Arayış mı?" Duygularla sersemlemiş, arzuyla başım dönmüş durumda.

Gözleri karardı ve bir anda yüz ifadesi değişti.

Vahşileşiyor.

"Bu görevin canı cehenneme," diye homurdanarak beni ayağa kaldırıp kollarına aldı. Ağzımı yakıcı bir tutkuyla kavradı.

Beni istiyor.

Kollarımı boynuna doluyorum ve sıkıca sarılıyorum, nefes almama izin verdiğinde etrafa çılgınca bakıyorum ve şu anda, tam burada, bu çiçek okyanusu ve buğday denizi içinde bana neler olduğunu nasıl anlayacağımı bilmiyorum...

Çiçekler ve buğday.

"Soğuk!"

Gözlerini kırptıyor ve eminim benimkine de benzeyen o sersemlemiş ifade kayboluyor. Etrafı tararken anında tam bir savaşçıya dönüşüyor. "Ne? Nerede?"

Başını tutup yere bakacak şekilde eğdim. "İşte orada."

Bakışları yerden yüzüme, oradan hâlâ parıldayan ama eskisi kadar parlak olmayan muska ve sonra da tarlayı aydınlatan ay ışığıyla aydınlanmış gökyüzüne kaydı.

Daha önce sadece yanmış anızların bulunduğu, şimdi ise bitkilerin yetiştiği bir alan.

Çiçekler, altımızdaki ve çevremizdeki yemyeşil ve verimli topraktan birkaç adım ötede, gözlerimizin önünde açıyor.

"Bu buğday mı?"

Etrafımızda dönüp duruyoruz, sahaya bakıyoruz.

"Ne?"

"Bu buğday mı?" diye tekrarlıyorum. "Ben... Bu mümkün mü... Bu nasıl mümkün olabilir?"

Kaelen eğilip henüz büyümekte olan bir bitkiden bir dal koparıyor ve sessizce aramızda havaya kaldırıyor.

"Bu buğday." Tereddüt ediyorum, sonra uzanıp alıyorum. "Evet. Buğday gibi hissediliyor. Kokusu da... Neler oluyor?"

Bakışları aramızdaki parlayan tılsıma indi. "Bence daha doğru soru, bunun kim tarafından yapıldığı. Artemisen güçlerini zorluyor gibi görünüyor. Fell'in yaktığı tarlaları yeniden yeşerterek toprağa dengeyi geri getirdi."

Etrafımızı saran çiçekler—kadife çiçeği, çan çiçeği ve yıldız çiçeği—dizlerime kadar uzanıyor, tomurcukları normalde tohumdan çiçeğe dönüşmeleri için gereken sürenin gerçeküstü, hızlandırılmış bir versiyonunda açılıyor.

Buğdaylar daha da uzadı.

Birdenbire, imkansız, büyü, hızla büyüyen bir tarlanın ortasında durduğumuzu ve bunu mümkün kılan tanrıçanın kolyesini taktığımı fark ediyorum.

"Köylüler bunu anlamayacak," diyorum yavaşça. "Buradan çıkmamız gerek."

Başını salladı, yüzü asıldı. "Büyücülük yüzünden yakalanmak ya da öldürülmek için vaktimiz yok. Khyrranlar büyüden hoşlanmazlar ve bunun Artemisen'in işi olduğuna onları kolayca ikna edemeyiz. Tılsım şimdi gitmenize izin verecek mi?"

Tereddütlü bir adım atıyorum, sonra bir adım daha. "Hiçbir direnç yok." Rahat bir nefes alıp kolyeyi tekrar gömüğümün altına saklıyorum. Işık da sönüyor. "Hadi gidelim."

Yola geri dönebilmek için diz hizasına kadar uzanan kalın buğday saplarının arasından zorla geçmek zorundayız. Oraya vardığımızda, yolun

diğer tarafındaki eskiden yanmış tarlalara, şimdi hasat edilmeye neredeyse hazır görünen ürünlerle dolu haline şaşkınlıkla bakıyoruz.

“Bu gidişle yarın hasadı tamamlamış olacaklar.” Kaelen ısıklık çaldı.

“Evet, kesinlikle hana geri dönme zamanı geldi ve bunu yaparken kimsenin bizi görmemesi daha iyi olur.”

Birden kahkaha attı, beni kendine çekti ve öptü. "Seninle asla sıkıcı bir gün geçirmem, Yalnızlık Zarafeti."

“Ben de aynı şeyi söyleyebilirim, Prens Kaelen Valourian.” Elini çekiştiriyorum. “Ama gitmemiz gerekiyor.”

Bir şekilde, kimseye görünmeden hana geri dönmeyi başardık. Belki de Artemisen'in de bunda bir parmağı vardır.

Kaelen bizi binanın arka tarafına götürüyor ve mutfağın açık kapısından içeri giriyoruz. Oda boş ve ocak soğuk; bu da aşçının gece için işini bitirdiğinin açık bir işareti. Mutfaktan misafir odalarına çıkan dar bir merdiven var, muhtemelen hizmetçilerin kullanması için ve Kaelen elimi sıkıca tutarak beni arkasından sürüklüyor.

Odamın kapısının önünden durmadan geçince, fısıltıyla itiraz ediyorum: "O benim odam. Sence de..."

“Hayır. Kesinlikle hayır,” diyor, sakın sesinde kararlılık açıkça belli oluyor. “Bana dokunmamı istemiştin, hatırlıyor musun? Sanırım bu isteğimi henüz en iyi şekilde yerine getiremedim.”

Boş koridorun sonundaki kapıyı iterek açtığında, güzel gözleri ateşle dolu bir şekilde bana baktı. "Fikrini değiştirmediyse, lütfen şimdi söyle. O odada seni tamamen kendime ayırdığımda, izin verdiğin sürece seni yanımda tutmayı düşünüyorum."

"BEN-"

"Çıplak."

Göğsümden yüzüme doğru bir sıcaklık yükseliyor, ama gözlerine kilitleniyorum. "Evet."

"Evet?"

"Evet."

Hareket edemedim, düşünemedim, hatta nefes bile alamadan, beni kollarına çekti, odaya girdi ve kapıyı arkamızdan sertçe kapattı. Aniden, dudakları dudaklarımdaydı, kapı arkamdı ve sert, sıcak bedeni bana yapışmıştı, elleri ise kalçalarımı kavrayıp beni yukarı kaldırıyordu. İçgüdüsel olarak bacaklarımı beline doladım, ağaçların arasında da tam böyle durduğumuzu hatırlayarak.

Tam beni itmeden önce.

Bu düşünce arzularımı o kadar dondurdu ki, başımı aşağıya eğip uzun, titrek bir nefes aldım. "Bu sefer emin misin? Daha önce—"

"Soli." Çenemi nazikçe kaldırıyor. "Özür dilerim. Centilmen olmaya çalışıyordum."

"Peki ya şimdi?"

Baştan çıkarıcı sırtışı şeytani bir zevkle dolu. "Ve şimdi bir haydut olacağım."

Kendimi tutamayıp güldüm ve ona daha sıkı sarıldım. "Haydutlar ne yapar ki?"

"Haydutlar," diyor, boynumdan kulağıma doğru öperek ve kulak mememi hafifçe ısırarak, "tecavüz ederler."

Arzudan daha güçlü bir afrodisyak yoktur.

—Fahişeler Loncasının Aşk Dilleri,
Sorchonne Parnour

OTUZUNCU BÖLÜM

Ve öyle de yapıyor.

Beni yiyip bitiriyor, tüketiyor, sahip oluyor; zihnimi, bedenimi ve ruhumu. Ondak uzak durma planımı, görevimizi, adımı unutuyorum. O her şey ve her yerde, elleri, ağzı ve hatta dişleri tenimde. Yatağa ulaşmadan önce, üzerimdeki kıyafetleri çıkarıyor, tişörtümü çekip arkasına fırlatıyor; tişört, bir şekilde fark etmeden ortadan kaybolan kendi tişörtünün üzerine yere düşüyor.

Yolculuk boyunca onu gömleksiz gördüm. Tabii ki gördüm. Hepimiz çok yakın bir ortamdaydık ve erkekler yıkanırken gömlek giymiyorlar.

Ancak.

Ona bakmamaya hep özen gösterdim. Hatta ona doğru dürüst bakmamaya bile çalıştım, çünkü göğsünün ve karnının belirgin kasları, uzanıp o kasların arasındaki girintileri parmaklarımla takip etme isteği uyandırıyor bende.

Ya da dilim.

Ama şimdi yapabiliyorum. Hâlâ tereddütlü bir şekilde uzanıyorum. Ancak parmaklarımı o cazip çukurlara sürmek yerine, bir parmağımla onu neredeyse öldüren yara izini takip ediyorum.

"Bunu atlattığına çok sevindim."

"Bu anı yaşayabilmek için her türlü tehlikeden kurtuldum. Tam burada, tam şimdi, seni nihayet yatağımda çıplak görebilmek için buradayım," diyor sesi boğuk bir şekilde. "İç güzelliğın kadar dış güzelliğın de var."

Pencereden içeri süzülen ay ışığında bedenime hayranlıkla bakıyor. Onun bana bakışını izlerken hem utangaç hem de cesur hissediyorum. Ateşli bir sıcaklık ve buz gibi bir soğukluk. Tenim duyguyla dolu; bedenim ihtiyaçla dolu.

"Asıl güzel olan sensin, Mor Gözlü Prens," diye takıldım ona, yanakları kızarınca da keyifle güldüm. "Bu seni nasıl utandırabilir ki? İnsanlar sana

doğduğundan beri ne kadar güzel olduğunu söylüyor olmalı."

Sesim hafif ama ciddiym. Bu muhteşem adamın Valourian'ın sevilen veliaht prensi olarak büyüyüp, son on yılını Pallanhold sarayında, kendisine hayran saray mensuplarından gelen bitmek bilmeyen övgüleri duymadan geçirmesi mümkün değil.

"Belki." Omuz silkti. "Kılıç kullanma becerimin geliştiğini duymaktan daha az önemliydi."

Birden gözleri kısıldı ve alnına vurdu. "Ben bir aptalım. Yapamam— yapamayız—bir çocuk olabilir—"

"Hayır." Başımı çevirdim. "Hayır. Rahibeler, tüm kadın hizmetçilerin düzenli olarak Kraliçe Jersia'nın dantelinden yapılmış bir bitki çayı içmelerini sağlıyorlar. Dediler ki... 'başımızı belaya sokmayacağımız' konusunda bize güvenilemeyeceğini söylediler."

Elimi tuttu. "Burada olmaz, Soli. Onların bu odaya bizimle girmesine izin vermeyelim."

Çenemi yukarı kaldırdım. "Haklısın. Onları unutam. Ama asıl mesele şu ki, sahte zehirci çantamda Kraliçe Jersia'nın danteli var ve onu alışkanlıktan dolayı yanımda taşımaya devam ediyorum, bu yüzden güvendesiniz. Bebek yok."

Şu an bebekleri düşünebileceğim bir hayat tarzına henüz çok uzağım, yine de gelecekte bir gün mor gözlü bir bebeği kucağıma alma fikri zihnimin kenarlarında kısa bir süre beliriyor.

"Teşekkür ederim," diyor. "Size asla zarar verecek bir şey yapmak istemezdim ve şimdi—"

"Şimdi beni tekrar öpmelisin."

"Evet, hanımım." Beni öptü ve kendine doğru çekti, muska hafifçe parlayarak aramızdaki mesafeyi aydınlattı. İçgüdüsel olarak elimi uzatıp muskayı tutan kolyeye dokundum.

Sonra nefesim kesildi ve onu iterek uzaklaştırdım.

"Bu nedir?" Her zaman koruyucu olan Kaelen, tehlike olup olmadığını anlamak için odayı taradı, ancak bakışları neredeyse anında bana döndü. "Tılsım mı?"

"Evet." Zorlukla yutkunuyorum. "Korkuyorum. Kendim için değil, senin için. Ya tılsım—ya da Artemisen—senin ona bu kadar yakın olmaman gerektiğine karar verirse?"

Yüzümün kızardığını hissettim ve dudakımı ısırdım. "Demek istediğim, çıplak tenin bir noktada kolyeye değecek ve ya koruma işe yaramazsa, ya

da o ışın geri dönerse, ya da—"

"Soli, dur." Bana gülümsedi ve saçlarıma dokunmak için elini uzattı. "Artemisen benim ölmemi isteseydi, bu yolculukta beni istediği zaman kolayca öldürebilirdi. O, denge ve doğa tanrıçası. Aşk yapmaktan daha çok doğanın ve dengenin bir parçası ne olabilir ki?"

"Onu çıkarmaktan korkuyorum, kısa bir süreliğine bile olsa. Bunu öğrenmek için hayatını riske atmaya değer mi?" Sesim fısıltı gibiydi ve cevabın hayır olması gerektiğini biliyordum. Onu özgürleştirmek için çıktığım şu anda alevler içinde ölmemi sağlayacağını sanmıyorum. Ama bana bu kadar yakın dokunan biri? O güvende olabilir mi?

"Yine çok fazla düşünüyorsun," diye mırıldanıyor ve sonra beni sıkıca göğsüne çekip öyle derin bir öpücük veriyor ki, düşünemiyorum bile. Öpücükleri ve kaslı vücudunun göğüslerime değmesi nefesimi, aklımı alıyor, ta ki sonunda başını kaldırdığında sersemlemiş bir halde ona bakakalana kadar.

"Sanırım her şey yolunda." Sırttı ve artık parlamayan, sadece sihirli koruma kılıfında duran muskaya baktı.

"Parıltısı kesildi. Belki de onaylamıyordur?" Bir tanrıçanın motivasyonlarını anlamaya çalışırken beynim ağrıyor. Özellikle de şimdi, Kaelen'e yapmak istediğim inanılmaz şehvet dolu şeylerle meşgulken.

Ondan bana yapmasını istediğim şeyler.

"Belki de kenara çekilip kendi işine bakmaya karar vermiştir," diye mırıldanıyor Kaelen. "Pencereyi kapatmalı mıyım?"

"Ben—Ne?"

Başını geriye atıp sessizce, açık pencereye bakarak güldü. "Kapatmalı mıyım? Ya yakınlarda bizi duyabilecek biri varsa..."

Parıldasa da parlamasa da, kolyeyi sırtıma koyuyorum, zincir boğazımda hafif bir ağırlık gibi duruyor. Bu, Kaelen'in ateşli bakışlarına karşı kendimi daha da savunmasız hissetmeme neden oluyor. Aniden utanarak kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturuyorum. Hanın üçüncü katındayız, bu yüzden isteseler bile kimse içeriye bakamaz, ama bizi duyarlarsa... Ya kendimi tutamayıp çılgılık atarsam...

Ben cevap veremeden pencereye doğru gidip kapattı. "Sonra açabiliriz."

"Sonra," diye kabul ettim, bana doğru yürümesini izlerken ve üzerindeki kıyafetlerin geri kalanını da çıkarmak için içimde büyük bir istek duyarken. Tüm tenini görmek istiyordum. Ondan bana dokunmasını istediğim gibi ona dokunmak istiyordum.

Tam o sırada, daha önce söyledikleri aklıma geldi ve istemsizce güldüm. "Komik olan ne?" Benden bir el mesafesi kadar uzakta durdu ve pantolonunun düğmelerine uzandı.

"Kılıç kullanma becerin geliyordu. Bunu sana kim söylüyordu peki?"

Kaelen'in gözleri parladı. "Az önce müstehcen bir şaka mı yaptın?"

Birden endişelenerek dudağımı ısırdım. "Sanırım öyle yaptım. Sorun olur mu?"

"Bu uygun mu?" Öne eğilip beni öpüyor, sanki ben onun yeni başlangıcı, yolculuğu ve varış noktasıymışım gibi. "Seninle ilgili her şey benim için bir zevk. Her zaman olman gereken cesur, komik, güçlü, muhteşem kadına dönüşmeni görmek beni çok mutlu ediyor."

Ben de onu öptüm, sonra doğruldu ve alaycı bir gülümsemeyle bana baktı. "Her zaman herkesin bildiğinden çok daha cesur olduğun bir gerçek."

İçimde taşan mutluluğun bir kısmı da nihayet, nihayet birinin beni tanıdığını hissetmekten kaynaklanıyor.

Ve beni daha önce tanımişti.

Bir hizmetçi olarak bile, esir alanlarımın kir ve paçavralarıyla gizlenmiş olsam bile.

Gri zihinle bile.

"Beni görüyorsun. Gerçek beni görüyorsun ve bu benim için kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok şey ifade ediyor," diye fısıldadım ona ve o da yatağın yanına diz çöktü, elimi tuttu ve öptü.

"Teşekkür ederim." Ama sonra gülümsemesi şeytani bir hal alıyor. "Ve şimdi seni çok daha sık görmek istiyorum. Eğer cevabın hala evetse."

Uzandım ve düğmelerinden birini daha çözdüm. "Cevap hâlâ evet."

Bir sevinç çılgılığıyla ayağa kalktı, kalan düğmeleri de yırttı ve pantolonunu bacaklarından aşağı indirdi. Beni ne kadar çok istediğinin bu apaçık kanıtıyla karşı karşıya kaldığımda, kelimelere dökemedim ama önemli değil. Kelimelere ihtiyacımız yok.

Pantolonumu çıkarıp iç çamaşırlarımı da beraberinde götürüyor, sonra yanıma yatağa uzanıp beni kendine çekiyor, bedenlerimiz baştan ayağa birbirine yapışıyor. Nefes alamıyorum, nefes almaya ihtiyacım yok, nefes almak istemiyorum, sadece onun içine, bu anın içine girmek ve burada sonsuza dek yaşamak istiyorum.

Kalın ereksiyonu tam istediğim, ihtiyaç duyduğum yere bastırırken bana sürtünüyor. Çılgılık atıyorum, ya da belki o atıyor, ve sanki öpüşme sanatını biz icat etmişiz ve bu son derece tehlikeli eylemi dünyaya salmadan önce

mükemmelleştirmeye kararlıymışız gibi birbirimizi öpüyoruz. Öpüşleri ateş, beceri ve şiddetli arzu dolu; yakalayan, cezbeden, yağmalayan ve ben de ona öpüşte karşılık veriyorum, ulaşabildiğim her santimetre derisine çılgınca dokunuyorum.

“Yapamam.” Nefes nefese, sesi tutkudan titreyerek sözünü kesti. “Eğer yavaşlamazsak—”

"Yavaşlamak istemiyorum," diye ısrar ediyorum. "Daha fazla. Daha hızlı."

Gülüyor. "Soli, seni görmem lazım. Lütfen. Seni görmek için yıllardır bekliyormuş gibi hissediyorum."

Derin bir nefes alıp sırt üstü uzanıyorum ve ona gülümsüyorum. "İşte buradayım. Ama sen bana bakabiliyorsan, ben de sana bakabilirim."

"Lütfen," diyor öyle coşkulu bir şekilde ki, gülmek zorunda kalıyorum.

"Bilmiyordum," diye fısıldadım, elimi uzatıp yüzüne dokunarak. Ne olursa olsun asla, asla unutmayacağım yüze. "Gülmenin, tutkunun, şefkatin ve sıcaklığın bir arada olabileceğini bilmiyordum."

"Ben de öyle düşünmedim," diyor ifadesiz bir şekilde, bakışları birdenbire çok uzaklara, o kadar uzaklara kayıyor ki, kendisini terfi, zenginlik veya unvanı için kullanmak isteyen insanları düşündüğünü anlıyorum.

"Hayır." İki elimle saçlarını kavrayıp tekrar bana bakmasını sağladım. "Başka hiçbir şey ya da kimse hakkında düşünmek yasak."

"Çok otoritersin," diyor, başını çevirip parmaklarımı ısırarak.

"Evet, öyleyim. İnanılmaz değil mi?"

"Muhteşemsin." Bakışları vücudumda öyle yırtıcı bir açlıkla gezindi ki nefesim kesildi ve titredim. "Çok güzelsin, Yalnızlık Güzelliğim. Sana dokunmalıyım."

Sözsüz bir şekilde, hâlâ titreyerek başımı salladım ve o da doğrulup beni de yanına çekerek diz çökmüş, yüz yüze gelecek şekilde oturdu. Büyük elleriyle göğüslerimi kavradı ve dokunuşu altında meme uçlarım neredeyse acı verecek kadar sertleşti.

"Çok hoş," diye mırıldandı neredeyse dalgın bir şekilde, başını eğip göğüslerimin kıvrımlarını öpmeye başlamadan önce, önce birini, sonra diğerini, meme uçlarıma gittikçe yaklaşarak, ben de ellerimi saçlarına daldırıp onu kendime çekene kadar, boğazımdan geldiğini ilk başta fark etmediğim küçük sesler çıkardım.

"Evet?" diye soruyor, dudakları dudaklarıma değiyor. Sonunda.

“Evet,” diye inledim ve kahkahası tenime çarptı, ama sonra meme ucumu ağzına alıp sertçe emmeye başladı. Çılgılık attım ve geriye doğru kıvrıldım, bedenim saf arzuya teslim oldu. Bir eliyle sırtımdan beni tuttu, diğer eliyle de ağzında olmayan meme ucuyla oynadı ve saf bir şehvet dalgası bedenimi yakıp kavurdu, bacaklarımın arası o kadar ıslak ve sıcak oldu ki, bu hisse karşı bacaklarımı sıkmak zorunda kaldım.

Başını kaldırdığında, gözleri ay ışığında mor alevler gibiydi. Başını kendime doğru çekip dilimi ağzına soktum, ona sürtünerek, isteyerek ve ihtiyaç duyarak, aynı anda hem hiçbir şey hem de her şeyi ifade eden küçük, sözsüz sesler çıkardım.

İçimde yükselen duygular bir vahiy gibi. Arzunun ötesinde, tutkunun ötesinde.

Şaşkınlık.

Huşu.

İnanamama.

Minnettarlık.

Bütün bu çılgın duyguları içimde nasıl barındıracağımı bilmiyorum; yayımdan fırlayıp odanın dışına, yıldızlı geceye doğru uçup gitmeden bunu nasıl başarabilirim ki?

"Ah, Kaelen," diye fısıldadım.

"Hâlâ evet mi?" diye soruyor, sesi beni onu reddetmeye cesaret edemezmiş gibi.

"Evet," diye nefes nefese kaldım, gülerek, titreyerek ve ona dokunarak. Aramıza uzanıp sert uzantısını kavradığımda, bu sefer onun nefes nefese kalma sırası geldi ve bu an üzerinde, bu adam üzerinde sahip olduğum tamamen duyusal gücün tadını çıkardım; belli ki o da benim onu istediğim kadar beni istiyordu.

Bu kadar çok şey istemek ve bundan ölmemek nasıl mümkün olabilir? Açgözlü, şeytani derecede şehvetli gülümsemesi belirdiğinde, bu sözleri yüksek sesle söylediğimi biliyorum.

"Hâlâ evet mi?" diye soruyor, eli karnımdan aşağı kayarak parmakları bacaklarımın arasına yerleşene kadar.

“Ah, evet,” diyorum, tekrar tekrar, parmakları ona duyduğum özlemin sıcaklığına ve ıslaklığına doğru kayarken. Daha önce hiç hissetmediğim bir duygu içimi yakıyor ve yatağın tek yastığına yaslanmadan önce tekrar çılgılık atıyorum, bedenim bükülmüş, uyluklarım bileğini sıkıca kavrayarak onu yerinde tutuyorum.

“Unutma Soli, haydutlar tecavüz eder,” diye mırıldandı, sonra yatakta daha da aşağıya kayd. Bacaklarını nazikçe aralayarak ağzını bana dayadı. Dilinin ilk dokunuşuyla titremem fırtınaya dönüştü. Daha fazlasını istedim, saklanmak istedim, bu adamdan, bu yerden, bu harikadan asla, asla uzaklaşmak istemedim.

“Kaelen,” diye inledim. “Lütfen.”

Gülüşü tenimde bir titreşim gibi yankılandı. "Seni bir kere kaçırırsam, bir daha asla bırakmayabilirim."

Parmaklarını içimde, dilinin hareketine ritmik bir şekilde bastırdığında, geriliyorum, saçlarını kavriyorum, başımı yastıkta ileri geri sallıyorum. Kaslarım geriliyor, sırtım kamburlaşıyor, tüm varlığım beni alıp götürmekle tehdit eden duygu dalgalarına odaklanıyor.

Dudaklarını bana değdirip emmeye başladığında, yataktan fırlayıp uzaya uçuyorum; göz kamaştırıcı yıldız ve ay ışığı patlamaları, büyülenmiş zihnimde ve bedenimde takla atıyor, beynimin sadece küçük bir köşesi düzgün çalışıyor ki, adını haykırmamak için yumruğumu ağzıma sokuyorum.

"Fazla fazla," diye hırıltılı bir sesle söylüyorum. "Çok fazla duygu, çok fazla—"

“Yeterli değil,” diye homurdanıyor. “Asla yeterli değil.” Ama sözlerim üzerine başını kaldırıyor, gözlerinin ihtiyaçla yandığını görebiliyorum. Yanımı nazikçe okşuyor, eli kalçamı kavriyor, tekrar evet diyecek kadar sakinleşmemi bekliyor. Mümkünse, bu kısıtlama onu benim için daha da seksi kılıyor. Yağmalamak istediğini, içindeki hayvani dürtülere teslim olmak istediğini anlayabiliyorum, ama beni bekliyor. Onayımı bekliyor.

Bu duygu girdabına karşılıklı olarak teslim olmayı bekliyoruz.

Bedenim yavaş yavaş yatağa geri gevşiyor, sert, kasılmalı haz kıyından gelen gelgit gibi nazikçe içimden geçiyor. Ona nasıl bakacağımı bilmiyorum. Utanmıyorum; sadece hayret, saf hayret ve hatta huşu duyuyorum.

"Hâlâ evet mi?" Vücudumun üzerine doğru yaklaşıyor, uzun, kaslı bacakları titreyen uyluklarımın arasına yerleşiyor.

"Her zaman evet," diye fısıldıyorum.

“Soli, sana ihtiyacım var,” diye hırıltılı bir sesle söylüyor ve ne kadar çok ihtiyacı olduğunu görüyorum. Yüzünü ellerimin arasına alıp, tüm o hayret ve huşuyla, tüm o özlem ve ihtiyaçla öpüyorum. Sonra hareket ediyor ve

içimde, tüm vücuduyla, o kadar sert, uzun ve kalın ki, nasıl sığabildiğini merak etmek için bir an duruyorum.

Bunu yaptığı için inanılmaz derecede mutluyum.

O, olabildiğince derine giriyor, kalçaları benimkine çarpıyor ve ben de onu sözlerimle, ellerimle, dudaklarımla ve hatta bacaklarımla, onu tutarak, içimde, üzerimde ve etrafımda her zerresini hissederek, tekrar boşalana kadar teşvik ediyorum. Neredeyse dayanılmaz bir zevk içimde dönüyor, güçleniyor ve sonunda doruk noktasına ulaşıyor.

"Soli. Gel yanıma. Şimdi," diye emretti, sesi zorlanmadan kısılmıştı.

Parmaklarımı onun güçlü sırt kaslarına saplıyorum ve kendimi bırakıyorum, beni Indigo Kayalıkları'nın kenarından Thalassian Denizi'nin bilinmeyen derinliklerine fırlatmakla tehdit eden fiziksel duyuma açılıyorum. Üzerimde, Kaelen geriliyor, ritmi hızlanıyor ve bana daha sert ve daha derin bir şekilde giriyor, ta ki patlayacağımdan emin olana kadar—ve sonra adımı söylüyor.

Sadece "Soli", benimle birlikte duyguların içine dalarken.

Gözlerimi kapatıp ay ışığıyla aydınlanan karanlığa doğru süzülüyorum, ama yalnız değilim.

Sonunda, yalnız değilim.

Birlikte yükseliyoruz.

Nefes alışverişi düzelince, Kaelen bizi döndürüyor ve ben hâlâ artçı şoklarla titrerken göğsüne yatıyorum. Kollarını bana sarıyor ve oda ateşsiz ve tamamen çıplak olmama rağmen, bu yolculuğa başladığımızdan beri hiç bu kadar sıcak hissetmemiştim. Battaniyeleri almak ve üzerimize çekmek için dönüyorum, sonra tekrar kollarının kıvrımına sokuluyorum. Birlikte, doymuş bir memnuniyetin enfes sisinde uykuya dalıyoruz.

Uyandığında yan yatmıştım ve Kaelen sırtımı okşuyor, yaralarımaya öpücükler konduruyordu.

"Uyudun mu?"

"Biraz," diye mırıldandı. "Ama bunu kaçırmak istemedim. Sonunda seni böyle kucaklayabilmek. Sadece ikimiz. Uzun zamandır hissetmediğim bir huzur hissediyorum."

"Belki ateşi yakabiliriz," diye uykulu bir şekilde önerdim. "Şimdi nasıl yapacağımı biliyorum."

"Biliyorum. Soli?"

"Hmm?"

"Şimdi değil ama bir gün, bana o yaralardan bahsetmeni istiyorum."

İrkildiğimi hissediyor ve kendi kendine küfrediyor.

"Özür dilerim. Bunu şimdi gündeme getirmenin zamanı değildi. Söylediklerimi unutun. Ben bir aptalım."

Battaniyeleri tekrar üzerimize çekip kollarının kıvrımına sokuldum. "Hayır. Sorun yok. Kazadan yanağımdaki, elimdeki ve bileğimdeki yaraları biliyorsun. Sırtımdakiler ise... Gönderdikleri ilk Engizisyoncu, Gri Zihin hakkında yalan söylediğime karar verdi."

Gözlerimi kapatıp, duyusal anıları uzaklaştırmaya çalışıyorum, bu mükemmel uzay ve zamana girmelerine izin vermemeye kararlıyım. "Hatırladığımda, aynı kapana kısılmış çaresizliği hissediyorum. Başka birinin beni tamamen kontrol edebilmesi, istediği kadar ve istediği sıklıkta bana zarar verebilmesi hissini veren aynı umutsuz, güçsüzlük duygusunu. Bu... Bu kaçınmaya çalıştığım bir anı."

"Sorduğum için çok üzgünüm." Sesi pişmanlıkla dolu, ama bu duyguların burada bizimle olmasını istemiyorum.

Yorgan etrafıma dolanmış halde doğruldum ve kollarımı dizlerimin etrafına sardım. Başımı salladım. "Hayır. Sorun yok. Senin de bir sürü zorlu anın olmalı."

O da doğrulup başucuna yaslandı, bir eliyle saçlarımla oynuyordu. "Çok fazla. Ailem—kaçış. On beş yaşındaydım, savaşmaya yardım etmek için fazlasıyla büyüktüm. Beni uzaklaştırdıkları, Zhagarn'dan kaçmaya zorladıkları için çok öfkeli ve utanmıştım. Ama bana kız kardeşimi korumam gerektiğini söylediler ve ben de yemin ettim ki koruyacağım."

"Anne babamı hatırladığımda—o korkunç geceyi ve onu takip eden geceleri ve günleri, kaçıp ülkeyi bir o yana bir bu yana savrulmayı, Khyrrus'ta istenmeyeceğimi bilerek, Karrina'nın Pyrrh'te güvende olmasını umarak—başka birine dönüşüyorum." Elleri yumruk haline geliyor. "Artık Kaelen değilim. Artık bir adam, bir oğul ya da bir kardeş değilim. Sadece bir prensin hatırasıyım; kayıp gelenekleri ve başarısız beklentileri barındıran gölgeli bir kap. Pallan'ın sarayındaki o saçma hayatın içinde bir sabun köpüğü gibi süzülüyor, geçici ve kolayca ezilen bir varlık."

"Sen bundan çok daha fazlasısın, Kaelen. Kız kardeşinin yanında kalmak istemene rağmen bu görevin sorumluluğunu üstlenen adamsın. Hayatlarımızı defalarca kurtaran adamsın. Ailen seninle gurur duyardı."

Bu sefer geri adım atan o oldu. "Onları gururlandıracak hiçbir şey yapmadım. Tek yaptığım nefret etmek, boşuna olduğunu bilsem bile. Tek başına bir adam, ülkemi fetheden Zhagarn ve Fell'i yenemez, kılıcımı

tutmaktan parmaklarım kanayana kadar ne kadar antrenman yaparsam yapayım. Halkımın bazılarıyla gizlice temas halindeyim ve eğer bir gün ortaya çıkıp onlara önderlik edebilirsem, isyan çıkaracak kadar saklanan insan var.”

“Eğer Artemisen tılsımı bana emanet etseydi, halkımı kurtarmak ve Altarra'nın geri kalanıyla birlikte kuzgunlara seslenmek gibi bencil bir seçim yapmaz mıydım, emin değilim.” Gözleri umutsuzlukla doluydu. “Bazen artık insan bile olmadığımı düşünüyorum, Soli. Sadece bir silaha dönüştürülmüş intikamdan ibaretim.”

“Ama şimdi değil.” Öne eğilip kollarımı onun etrafına sardım. “Burada değil.”

“Hayır. Şimdi değil. Burada değil.” Beni kucağına çekiyor ve o kadar sıkı sarılıyor ki kalp atışımı hissedebiliyorum. Bir süre sessizce oturuyoruz ve eğer o sıradan bir insan olsaydı, ben de bir çiftlik kızı, bir domuz çobanı ya da sözleşmeli bir hizmetçi dışında herhangi bir şey olsaydım ve Hasat Festivali'nde tanışıp belki de öpüşseydik neler olabileceğini merak etmeye cesaret ediyorum...

"Yine çok fazla düşünüyorsun," diye mırıldandı saçlarıma doğru.

"Bu bir lanet. Çok fazla düşünüyorum," diyorum hafifçe.

"Çok fazla kitap mı?"

Şaşkınlık numarası yapıp parmağımla göğsüne dokundum. "Dilini tut! Öyle bir şey yok!"

Parmaklarımı yakalayıp ağzına götürüyor ve öpüyor. "Dilini ısırmayı tercih ederim."

“Belki de bana bunun nasıl işleyeceğini göstermelisin,” diyorum gülerek. Ciddi ve acı verici düşünceleri bir kenara bırakıp, ne olursa olsun kalbimde saklayabileceğim neşeli, tutkulu, hassas anılar yaratmaya odaklanıyoruz.

Daha sonra—çok daha sonra—odamıza dönmemi engelledikten sonra, Kaelen yataktan fırlayıp çantasının durduğu sandalyeye doğru yürüyor ve bana dünyanın en güzel kalçasının muhteşem bir manzarasını sunuyor. Arkasını döndüğünde bana baktığımı fark ediyor ve güzel yüzünde saf bir memnuniyetin kibirli gülümsemesi beliriyor. Yatağa dönerken bile yürüyüşüne biraz daha havalı bir hava katıyor. O kadar etkili bir dikkat dağıtıcı ki, elimi kaldırıp bileğime ağır bir metal bileklik takana kadar bir şey tuttuğunu bile fark etmiyorum.

Aşağıya baktım ve nefesim kesildi. "Bu ne? Kaelen... ne?"

Muhteşem bir kakma deseniyle süslenmiş, manşet tarzı gümüş bir bileklik bu; yeşil ve mavi kıvrımlarla çevrili, hırçın, siyah beyaz bir kar leoparı. Valourian kraliyet armasını tanıyorum ve o daha konuşmadan başımı sallamaya başlıyorum.

"Bunu senin almanı istiyorum, Soli."

"Hayır, bunu bana veremezsiniz. Aile yadigarı olmalı!" Onu elinden çekip ona uzattım. "Çok güzel bir düşünce ama bana hiçbir şey vermenize gerek yok. Ben... Siz..."

Bilekliği alıp tekrar bileğime taktı. "Bunu sana vermek istiyorum. Lütfen. Ben..." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Daha önce hiçbir kadına, hele de benim için bu kadar önemli bir şeye, mücevher vermemiştin. Bu... bu büyükannemindi. Çok yakındık ve öldüğünden beri onu bir tür tılsım gibi hep yanımda taşıdım." Bilekliğe dokundu ve hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Seni severdi."

İçimde bir sıcaklık dalgası yükseliyor. Bunu bana vermek istiyor. Onun için çok önemli olan ve bunca zamandır sakladığı bu bileziği. Ama elbette, veremem. Büyük bir pişmanlıkla başımı sallıyorum ve tekrar çıkarıyorum. "Kaelen. Eminim onu çok severdim. Ve bunu bana vermek istemen, hayatımın en özel ve harika anlarından biri. Ama veremem. Karrina—"

"Karrina'nın kendi bileziği var." Ellerini arkasına koyuyor, böylece bileziği ellerine takamıyorum. "Bana ne kadar değer verdiğini bilmeni istiyorum, her ne kadar... her ne kadar seni hak etmesem de—edemesem de. Lütfen. Benim için."

"Ancak—"

Yüz ifadesi değişti ve aklına yeni bir fikir geldiğini neredeyse görebiliyordum. "Hem markayı koruyor, hem de Khyrrus'tayız. En azından yolculuk boyunca giy. Bana gelince? Bunu bir ödünç olarak düşünebilirsiniz."

Buna karşı çıkacak bir argümanım yok. Khyrrus'tayız ve burada benim amblemim gerçek bir tehlike oluşturuyor. Eğer manşeti gömleğimin kolu altında büyük ölçüde gizlersem, kimse tamamını görmeyecek ve Valourian kraliyet armasını tanıyamayacak, bu da kesinlikle şüphe uyandıracaktır. Ayrıca, paralı askerler parlak şeyleri sever. Bu yüzden, onu giymem benim karakterime uygun olurdu.

Bu, kılık değiştirmek için, diye kendi kendime söylüyorum, zaten o güzel bilekliğe karşı sahiplenici bir his besliyorum.

Ve tüm çabalarımın rağmen bunu bana veren adamdan bahsediyorum.

Yavaşça bileğime geri taktım. "Öyleyse, ödünç alayım."

"Şimdilik." Gülümsemesi zafer dolu. "Daha sonra, ikinci anahtarı bulduktan sonra, daha detaylı konuşacağız."

Ona cevap vermeye çalışıyorum ama ağzımı açtığım anda kocaman bir esneme sesi çıkıyor.

"Anlaştık," diyor prens, sonra benimle birlikte yorganların altına giriyor. Beni kendine doğru çekiyor ve gözlerini kapatıyor. "Ve bu kadar çok düşünmeyi bırak."

"Düşünecek halim yok," diye mırıldanıyorum, bilekliğimi göğsüme bastırıp istemsizce gülümsüyorum. "Tekrar başlamadan önce biraz uykuya ihtiyacım var."

Bir sonraki an, güneş pencereden içeri giriyordu ve biri odamızın kapısını şiddetle çalıyordu.

Hata yapmak insana özgüdür; affetmek ise daha da
öyledir. Unutmak ise tanrıların işidir.

—Altarra'nın ilk imparatoru Primus
Altarran'a atfedilen atasözü, Nias
Enaj'ın Altarra'daki Mitler Yolculuğu,
2. Cilt adlı eserinde yer almaktadır ve
Kaptan Wynona Wavedancer
tarafından Kaptan Wynona
Wavedancer ve Kayıp Ell Adası'nda
alıntılanmıştır.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

"Git buradan!" diye bağırdı Kaelen.

Chitai'nin melodik kahkahası duyuluyor, ardından tahta kapıya bir kez daha vuruyor. "Yola çıkma vakti geldi, genç tüccar... Eğer Soli'yi görürsen, ona da aynısını söyle lütfen."

"Biliyor," diye inledim, elimi gözlerimin üzerine koyarak.

"Eminim hepsi biliyordur. Seni rahatsız ediyor mu?" Kaelen dirseğinin üzerine doğrulup bana baktı. "Özür dilerim eğer—"

"Hayır. Hayır," diyorum, Trick'in yüzü zihnimde belirse bile. Doğruyu söylüyor muyum acaba? Bu beni rahatsız ediyor mu?

Hayır, farkındayım. Bu yolculuk şimdiye kadar bir şeyi kanıtladıysa, o da hayatımızın iplerinin her an kopabileceği gerçeğidir. Bu geceyi kendime ayırdığım için pişman olamam. Barrows'ta ölebilirdik. Ya da saraya yapılan saldırıda.

Madalyonu elime alıyorum, her şeyin başladığı taht odasını hatırlıyorum.

"Hayır," diye tekrarlıyorum, biraz zorlama bir gülümsemeyle. "Beni rahatsız etmiyor. Ama haklı. Gitmemiz gerekiyor."

Kaelen kapıyı açıp Chitai'nin gülümseyen yüzüyle karşılaşmadan önce hızla giyindik.

"Artık zamanı gelmişti," diyor kollarını kavuşturarak.

"Meşguldük," diyor Kaelen, bana kısa bir bakış attıktan sonra en duygusuz ifadesiyle ona bakıyor.

"Biz de çok meşguldük ama kahvaltımızı yaptık, eşyalarımızı topladık ve gitmeye hazırız," diyor Kaelen'in omzunun üzerinden yüzümü incelerken.

Koridordaki kapı açıldı. Elianna dışarı çıktı ve donakaldı, belli ki bizimle yüzleşmeye hazır değildi. Chitai bana sırtıttı, sonra döndü, Elianna'nın beline kolunu doladı ve onu halka açık bir yerde gördüğüm en tutkulu öpücüğe çekti.

Kaelen ıslık çaldı. "Sanırım meşguldünüz."

"Hadi gidelim," diyor Chitai neşeyle, sonra dönüp merdivenlerden hafifçe aşağı koşuyor.

Elianna bana bakıyor, ben de ona bakıyorum. İkimiz de konuşmuyoruz, ta ki o bir kahkahayla bu garip sessizliği bozana kadar. "Ne diyebilirim ki? İkna edici biri."

"Ve çok seksi," diyorum ona sırtarak. "Gerçekten, gerçekten seksi."

"Soli, eşyalarını aldıktan sonra dışarıda buluşalım," diyor Kaelen, ikimize de başını sallayarak. Sonra çantasını kapıp Chitai'nin peşinden gidiyor.

Elianna kaşını kaldırdı.

"Söyleme sakın," diye mırıldandım, onun bana göre olmadığına dair herhangi bir uyarıyı duymaya hiç niyetim yoktu.

Omuz silkerek, "Ben de tam olarak onun da ikna kabiliyetinin yüksek olduğunu söyleyecektim," dedi.

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Ve çok sıcak. Gerçekten, gerçekten çok sıcak."

Merdivenlerden aşağı inerken aramızdaki sessizlik neredeyse rahatlatıcıydı. Eşyalarımı toplamak için odama uğradım. Odadan çıkmadan önce kesemde biraz kurcaladım, kaderi zorlamaya karar verdim ve Joy'u saçlarıma doladım.

Dışarıda, atıma doğru yürürken, kasabanın kenarından, tarlalar yönünden bağırışlar duyuyorum. Prense bir bakış atıyorum. Gitmemiz gerekiyor.

Şimdi.

Bize soru sormadan önce.

Andras atını yaklaşıyor. "Gün ışığı yolculuğumuza elverişliyen hareket edelim."

"Çok teşekkür ederim," dedim Younkin'e, Cloud'un üzerine atlayıp boynunu okşayarak. Bir atı görünce bu kadar mutlu olacağımı hiç düşünmemiştim.

Ama adam, bize doğru koşan ve bağırان çocuklardan dikkati dağıldığı için bana hızlıca el salladıktan sonra tekrar o kargaşaya döndü.

"Tarlalar!"

"Büyüyorlar!"

"Büyüdüler!"

"Mahsuller var!"

Chitai acelemi fark edip söze giriyor: "Bu bir oyun mu? Gençleriniz çok neşeli, hancı. Size iyi günler dileriz ve dönüş yolculuğumuzda tekrar ziyaret etmeyi umuyoruz."

Bunun üzerine, köyden hızlı adımlarla ayrıldık; kaçıyormuş gibi görünmeyecek kadar hızlı, ama konuşmaya davet edecek kadar da yavaş değildik. Köylülerden birkaçına gülümsedim ve başımı salladım ama Cloud'un hızını yavaşlatmadım.

Arkamızdan heyecanlı fısıltılar gittikçe yükseliyordu, ama biz geriye bakmadık, tereddüt etmedik ve kasabadan yaklaşık yarım saat uzaklaşana kadar kendi aramızda konuşmadık. Sonra Andras atını döndürdü ve bana doğru geri geldi.

"Mahsuller yetiştirdi mi?" Sesi boğazımdan daha kuru.

İçimden bir ah çektim. "Artemisen meşguldü."

Yüzümü ve boynumu inceliyor ve tek koyu kaşını kaldırıyor. "Tek o değildi."

Yanımda duran Kaelen, Sylvan'a dönüp baktı ve kaşını kaldırdı. "Belki de tanrıçaların eylemlerini tartışmadan önce biraz daha uzaklaşmalıyız. Merrion'un saygıdeğer insanlarının, beklenmedik iyi şanslarında sihirli bir şey olduğunu düşünmelerini istemiyorum."

Andras gülüyor. "Haklısın. Ama kampa gittiğimizde bu konuyu, yani ekinleri duymak istiyorum."

Bunun üzerine, o öne doğru dörtlüyle ilerler ve Chitai de yanımızdan dörtlüyle geçerek ona katılır. Arkamızda, Bern ve Çavuş Neville yan yana oturmuş, konuşuyorlar; onların arkasında ise Trick arabayı sürüyor. Elianna muhtemelen kestiriyor, ki bu onun en sevdiği şeylerden biri ve aynı zamanda istemediği konuşmalardan kaçınmanın tercih ettiği bir yol gibi görünüyor.

Trick bana baktığını görünce başını çeviriyor ve midem bulanıyor. Mantıklı olmasa da onu hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum. Biz sadece arkadaşız; geçmişte bana romantik ilişkilerinden açıkça bahsetmişti. İkimiz de ilişkimizi o yöne doğru götürmeye hiç çalışmadık.

Öğle yemeğimizi yolda yiyoruz çünkü kimse uzun süre durmak istemiyor, bu da neyse ki herkesin ekinler hakkında konuşmak istediği tartışmayı erteliyor. Ayrıca Trick ile aramdaki herhangi bir konuşmayı da geciktiriyor. Zaten bildiklerinden utanıyorum ama bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değilim.

Ya da ona ne söyleyeceğim.

En önemlisi, aramızdaki herhangi bir gerginliğin ya da öfkenin beni tekrar o sisin içine sürüklemesine izin veremem, özellikle de şimdi. Gri Zihin her zaman dış olayları umursamaz; istediğini benden açgözlü,

pençeleriyle alır ve özellikle mutlu anları mahvetmekten acımasızca zevk alır. Eğer hayatımın en güzel gecesinden sonra oraya geri düşersem...

Kendimi daha da çaresiz ve umutsuz hissedeceğim.

Gri Zihnin Kısır Döngüsü: Eğer beynim beni mutlu olmam gereken zamanlarda bile hiçliğin sisine sürüklüyorsa, ne zaman vuracağını nasıl tahmin edebilirim ki? Ve eğer tahmin edemiyorsam, ondan nasıl kaçınmayı umabilirim ki?

Baş rahibeye bunu açıklamaya çalıştığım tek seferi hatırladıkça irkiliyorum.

Üzülmene gerek yok Soli. Üzülecek bir şeyin yok! Yaz gündönümü. Az önce Çiçek Festivali için şehirdeydin. Şimdi biliyoruz ki bu Gri Zihin gösterisinin tamamı bir aldatmacadan ibaret. İsten saklanmak için kullandığın bir maske.

Kırbacın geleceğini bilerek, eğer yeterince mutluymuş gibi yapabilirsem bunu engelleyebileceğimi bilerek onun karşısında sindim.

Bunu yapacak gücü bile bulamayınca gözlerimden yavaşça yaşlar süzüldü.

Pekala. O zaman sana ağlayacak bir şey vereyim mi?

Kaelen'in eli koluma dokunana kadar eyerin üzerinde ne kadar kamburlaştığımın farkında değilim.

"Nereye gittin?"

Doğrulup, avucumun topuğuyla yüzümü ovuyorum. "Olmak istediğim hiçbir yerde değilim."

Konuyu geçiştiriyor, ama gözlerindeki endişeden bunun hoşuna gitmediğini anlayabiliyorum. Çenesinde bir kas kasılıyor, ama başını sallayıp konuyu değiştiriyor. "Dün gece olanlar hakkında onlara ne söylemeliyiz?"

"Ne?" Şoktan sesimi o kadar yükselttim ki, Andras eyerinde dönüp bize baktı.

Sylvan'a doğru savurgan bir el hareketi yaptım ve sorumu fısıltıyla tekrarladım: "Ne?"

Kaelen'in şeytani sırıtışı beni utandırıyor. "O değil. Tarlalarda olanlar hakkında onlara ne söyleyeceğiz?"

"Ah. Şey, her şey." Her şeyin sonuçlarını düşündüğümde yüzümün tekrar kızardığını hissediyorum. "Öpüşme kısmı hariç, tabii ki. Ama bizi tarlaya çeken muska, ekinler... Şirketin geri kalanından sır saklarsak başarılı olamayız, değil mi?"

Gözlerinin ardında bir gölge belirdi. “Öyle sanırsınız ama eminim grubumuzdaki herkesin kendi sırları vardır. Elianna'nın bize baştan beri yalan söylediğini –en azından bazı şeyleri gizleyerek– yeni öğrendik. Ve Chitai hâlâ Pallanhold'da tam da bu göreve gönderilmek için doğru zamanda neden bulunduğunun hikayesini anlatmadı. Hatta Andras bile –bakın, tılsımla olan ilişkisinin ayrıntılarını ne kadar uzun süre sakladı. Hile...”

“Peki ya Trick?” diye sorarken bile sesimdeki savunmacılığı duyabiliyorum.

Burun kıvırdı. “Ağzından çıkan tek bir kelimeye bile güvenmiyorum. Kusura bakmayın. Muhtemelen Çavuş Neville'in bile sırları vardır. Kral onu bizimle göndermeden önce ne emretti kim bilir? Neville, kralın en uzun süre hizmet eden, en güvenilir muhafızlarından biri. Pallan'ın hizmetinde bazı tatsız şeyleri görmeden ve yapmadan hayatta kalamazsınız.”

Onun bu alaycı tavrı, üzerinde düşünene kadar beni şaşırtıyor, sonra da aslında şaşırtmadığını fark ediyorum. Chitai ve Elianna konusunda haklı. Andras konusunda da kesinlikle haklı. Trick'e gelince... Kaelen'in de şüphelenmek için sebepleri var. Ama Çavuş Neville?

"Bern olamaz herhalde?"

Kaelen gülümsedi ve başını salladı. "Hayır, Bern değil. Bence ömrünün sonuna kadar sana sadık kalacak."

Bu cevap beni şaşırtıyor, bu yüzden onu görmezden gelip sessizce yoluma devam ediyorum. Düşünecek çok şey varken ve dün gecenin anıları ile Kaelen'in elleri, ağzı, bedeni sürekli aklıma takılırken, gün bir sis gibi geçiyor. Yolda birkaç yolcu görüyoruz, ama onlar hep doğudan gelip batıya gidiyorlar.

Çok az haber var ve hepsi de kötü. Zhagarn ilerliyor. İnsanlar evlerinden ve köylerinden yakılarak çıkarılıyor. Her şey, dağlarda geçen kıştan bile daha az kar yağacağına işaret ediyor ve zaten neredeyse kuraklık koşullarındaydık.

Doğanın dengesi bozulmuşken, toprağa gömülmüş susuz fidelerden, dağlardaki azalan kara, gökyüzünde yıldızların yokluğuna kadar, Altarra'nın tamamının yıkımın harap olmuş çöllere dönüşmesi ne kadar sürecek?

Sonunda kampa vardığımızda, alacakaranlık çökmeye başlamıştı. Trick atını benimkinin yanına getirdi ve atlarımızla ilgilenerek sessizce vakit geçirdik. Dün geceyle ilgili, Kaelen ve benim hakkımda bir şeyler söylemesini bekliyordum. Ama sessizlik her geçen dakika daha da

yoğunlaşıyor ve aşılmaz hale geliyordu. Sonunda, onu beklemek, sessizliği kendim bozmaktan daha acı verici olduğuna karar verdim ve konuşmaya başladım.

“Trick, hırsızların nasıl bir loncası olabilir ki? Pyrrh'te hırsızlık kanuna aykırı.”

Şaşırmış görünse de hemen cevap veriyor: "Elbette resmi değil. Ama aynı hiyerarşik yapıya sahibiz, lonca patronları ve benzerleri var. Bizler, alt kademede olanlar, yukarıya doğru aidat ödüyoruz."

“Loncada mısın? Sadece... yüksek rütbede olduğunu söylemiştin ama Elianna öyle olmadığını söylüyor ve umurumda değil. Gerçekten umurumda değil. Dostluğumuzun senin yasadışı bir loncadaki statünle hiçbir ilgisi yok.”

Gözlerime bakmaktan utanıyormuş gibi benden uzaklaştığında, koluna dokunmak için elimi uzattım. "Beni dinle. Önemli değil. Ne olmuş olursa olsun, loncadaki durumun ne olursa olsun, her zaman benim arkadaşım olacaksın. Geçmiş sadece geçmiş. Bundan sonra, bu yükleri kalbimizde taşımadan ilerleyelim. Seni seviyorum, arkadaşım."

Şimdi gözlerime bakıyor ve kahverengi gözlerinde bir miktar eğlence var. "Ama sadece arkadaşın, değil mi?" Bana göz kırpmıyor, ama sonra yüzü ciddileşiyor. "Umarım o gösterişli prens senin için yeterince iyidir. Eğer değilse, hançerlerimin sivri ucuyla karşılaşmasını sağlayacağım. Ve seni de seviyorum, arkadaşım. Sonsuza dek ve daima."

Ona sarılıyorum ve iyi olduğumuzu biliyorum. Her zaman iyi olacağız. Sırıttıyor, başımın tepesini öpüyor ve sonra yemek malzemelerimizi almak için benimle birlikte arabaya doğru yürüyor. Kolları kasılarak, çuvalar dolusu tahıl ve kuru fasulyeyle dolu ağır bir tencereyi kaldırıyor.

Trick'in çok yakışıklı bir adam olduğunu, ilk kez olmasa da, fark ediyorum ve neden daha önce ona karşı romantik duygular beslemediğimi kendi kendime merak ediyorum.

Sonra Kaelen'e duyduğum karşı konulmaz çekimi düşünüyorum ve gerçeğe yüzleşiyorum: Trick bana daha çok bir kardeş gibi geliyor.

Her şeyi sessizce ateşe taşıyoruz, ben bu aydınlanma anını düşünürken, o beni kenara çekiyor. "Lütfen bize buradan çıkış yolu bulmama izin ver. İlk anahtar neredeyse bizi öldürüyordu. İkinci anahtarın ne tür tehlikeler barındırdığını kim bilebilir ki?"

“Sana söylemiştim, Trick. Bunu ben seçiyorum. Bu görev mi? Tüm Altarra için. Önemli. Ve... ben de bunun için önemliyim. Burada

kalıyorum.”

Elleri yumruk haline geldi. “Burada kalırsak öleceğiz. Ayrıca, bu şekilde hapsolamam. Bağlanma... Babamı biliyorsun.”

"Küçük bir çocukken seni defalarca dolaba kilitleyen o sarhoş, ahirette çürüsün!" Her zaman olduğu gibi, bu düşünceyle birlikte içimde acı ve öfke dalgaları yükseliyor.

Trick'in yüzü sertleşti. "Evet. O lanet olası dolap. O ağır tahta kapının iç kısmında, dışarı çıkmak için pençelerimle tırmanırken bıraktığım tırnak izleri muhtemelen hala duruyor."

"Çok üzgünüm." Koluna dokundum ama başını sallayıp uzaklaştı.

"Elianna beni bağlıyor. Korkunç bir his, sanki tekrar kapana kısılmış gibiyim. Beni bağladığından beri sınırları zorluyorum."

"Ona bandajı çıkarması gerektiğini söyleyeceğim," diyorum. "Bu gece."

"O kaçmazsa biz de kaçamayız," diyor kasvetli bir şekilde.

İşte o zaman anladım ki beni dinlemiş olabilir ama söylediklerimin hiçbirini duymamış.

"Şaka—" diye başladım ama arkamdan gelen bağırışlar sözümü kesti ve arkamı döndüğümde Bern'in bize doğru dörtmala koştuğunu gördüm.

"Saldırıya hazırlanın!"

*Khyrrus veya Pyrrh Engizisyoncuları tarafından
“Graymind” olarak adlandırılan herhangi bir kişi
koruyucu gözaltına alınır. Bu gözaltı, yerel yetkililer
tarafından belirlenen şekilde gerçekleştirilir. Bu,
kendilerini savunacak zekâya veya öz denetime sahip
olmayan kişilerin fiziksel ve zihinsel korunması
içindir.*

—Khyrran Kişilik Yasası, Bölüm 1581,
Madde B(5)

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

“Bu Zhagarn mı?” Belimdeki kılıfta hançerimi kontrol ettim ve Trick de kılıcını almak için eyer çantasına koştu.

“Hayır,” diyor Bern, yüzü asık bir şekilde. “Khyrranlı ödül avcıları. Soli, sen ve Elianna vagonun içinde saklanmalısınız.”

“Üzerimizde ödül yok,” diye itiraz ediyorum ama sonra susuyorum. Tam olarak doğru değil. Khyrran yasası, ödül avcılarının bizim iyiliğimiz için Gri Zihinleri ve büyücüleri köleleştirme hakkına sahip olduğunu söylüyor.

Çünkü tıpkı Pyrrh gibi, bu ülke de merhamet maskesi altında zulmü örtbas etmeye çalışıyor.

Hapis cezasının, koruyucu gözaltı olarak yanlış bir şekilde sunulduğu durumlar.

Gözaltının asla sona ermeyebileceği bir durum.

Chitai ile birlikte yanımıza koşan Elianna başını salladı. "Korkmuş bir çocuk gibi saklanırsam, Tanrı şahit olsun bana."

“Hayır, sihrinin çoğunu kaybetmiş bir büyücü gibi ihtiyatlı bir şekilde vagonun içinde kalacaksın,” diyor Chitai, yüzü sert bir ifadeyle. “Seni kaybetmek istemiyorum ve eğer lonca dövmelelerini veya Soli’nin damgasını görürlerse, ikinize de ulaşmak için öldürürler. Sen gerçek para değerindesin.”

“Beni buraya, Khyrrus'a götürmelerine yasal olarak izin verilirdi,” diyorum acı bir şekilde. “Pekala. Ben arabaya gidiyorum. Elianna, lütfen en azından bana eşlik et.”

Chitai'nin sesi öfkeyle patladı: "Trick, şu kılıcı sakla ve git tencereyi karıştır. Bern, otur ve bir şeyler yontuyormuş gibi yap."

Onlar bunu yapınca, kadın bir fırça çıkarıp atının tımarını yapmaya başlar. Tüm vücut dili, sert bir savaşçıdan macera peşinde koşan kaygısız bir kadına dönüşür. "Şimdi, Elianna."

“Pekala. Gidiyorum!” Elianna peşimden gelmeye başlar ama parıldayan altın gözleriyle Chitai'ye sert bir bakış atar.

Arabanın arkasına hızla tırmandım ve Elianna'yı da arkamdan çektim. Kanvas örtünün altına çömeldik.

Hançerimin kabzasını o kadar sıkı tuttuğumu fark ettim ki elim acıyordu. Kaelen'in dönüşünü izlemek için dışarı bakarken tutuşumu gevşettim.

Elianna, neredeyse sırtıma yapışmış bir şekilde fısıldayarak, “Aslında seninle yalnız konuşmak istiyordum,” dedi. “Anahtar ve muska birlikte açıkça bir güce sahip. Belki... belki de onları benim korumam zamanı gelmiştir? Onları taşımaktan dolayı zarar görmeni istemem.”

Yaklaşan tehlikeyi bir an için unutacak kadar şok oldum. “Şaka mı yapıyorsun? Beni seçtin—”

“Kral, Baş Rahibenin tavsiyesi üzerine seni seçti—”

“Kral beni seçti, tanrıça da beni seçti ve bu yükü başkasına devretmeye niyetim yok,” diye öfkeyle sözlerimi bitirdim, kelimeler ağzımdan çıkarken ancak doğru olduklarını fark ettim. Eskiden bu yükü devretmeye can atardım.

Ama şimdi? Bunu yapmayı reddediyorum.

Çok hızlı ve çok değiştim, ama şimdi kendimi sorgulamanın zamanı değil. Hele de ödül avcıları yaklaşırken.

Elianna hayal kırıklığıyla bir ses çıkarır. “Belki de tılsım sayesinde sihir gücümü geri kazanırım!”

“Bütün bu süre boyunca benimle, tılsımla birlikte yolculuk ettin. Artemisen isteseydi, sihrini şimdiye kadar geri getirmez miydi sence?” Sözlerimdeki acımasızlığa irkiliyorum ama geri adım atmıyorum. Buraya gelmek için yaşadıklarımın sonrasını tılsımı şimdi bırakmayacağım.

Artemisen'in bana söylediklerinden sonra hayır.

Elianna tılsımı bu kadar çok istiyorsa, hayatımı tehlikeye atmadan önce onu koruyabilmek için önlem almalıydı.

Lil ölmeden önce.

“Soli, ben—”

“Şşş!” Kaelen ve Andras önde olmak üzere atlılar kampımıza geldiler. Diğer yolculara benziyorlardı, sadece daha kaba saba ve daha eski püskü kıyafetler giymişlerdi. “Bern onların ödül avcısı olduğunu nereden biliyordu?”

Soruma saniyeler sonra cevap verildi; yeni gelenlerin arkasından, neyse ki açlıktan ölmek üzere olan veya hırpalanmış mahkumlardan arındırılmış,

büyük bir tahta kafes taşıyan bir vagon geldi. Bu manzara, merakımı bir korku dalgasının altına gömdü. Bu adamların beni esir alma hakkı var, hepsi de bileğimdeki damga yüzünden.

Kumaş hışırtısını duyup arkama baktığımda Elianna'nın, lonca işaretlerinin en belirgin dallarının görüldüğü boynuna şalı sıkıca sardığını görüyorum.

Kaelen, tüccar aksanıyla yeni gelenlere seslenerek, "Ateşimizi paylaşmaya davetlisiniz," dedi. "Yiyeceğimiz çok az. Sizinle karşılaştığımızda avlanmaya çıkmak üzereydik."

Öndeki atın üzerinde oturan iri yarı adam, sert bir gürültüyle, "Yemeğinizi istemiyorum," diyor. "Başka neleriniz olduğuna bakmak isterim. Özellikle de şu vagondakilere. Sizin gibi gösterişli bir adamın buralardan geçmesine izin verecek kadar iyi bir yük olmalı."

Kaelen, River'ı keskin bir dönüş yapmaya zorlar ve adama dönerek, onun arabaya giden yolunu keser. Elianna'yı ve beni koruyor.

"Bunu denemek isteyeceğini sanmıyorum," diyor Kaelen hafifçe. "Senin için iyi sonuçlanmayacak. Sen ve arkadaşların neden yolunuza devam etmiyorsunuz?"

Baştan aşağı siyah giyinmiş, gömleğinin düğmeleri açık, iri ve kıllı göbeğiyle adam, uzun, yağlı saçlarını yüzünden çekip atını dizleriyle ileri sürdü. "Senin gibi yakışıklı bir çocuk beni durduramaz. Biz on iki kişiyiz, siz ise sadece beş kişisiniz."

"Beş mi?" diye fısıldadı Elianna, hemen yanımda, tuvaldeki küçük bir delikten dışarı bakarak.

"Haklı," diye fısıldadım. "Çavuş Neville nerede?"

Ama adam hâlâ konuşuyor. "Ve şimdi de duygularımı incittiniz. Sanırım kendimi daha iyi hissetmek için o tatlı küçük şeyi yanımızda götürmek zorunda kalacağız."

Ağzım açık kaldı. Bern'den mi bahsediyor? Ama—

Hayır. Bu aptal, Chitai'ye "tatlı küçük şey" dedi çünkü dağınık sakallı yüzünde sinsi bir sırıtişla doğrudan onun gözlerine bakıyor.

Chitai gülümsedi, gözleri kocaman açılmıştı, sonra ellerini çenesinin altına kenetleyip kirpiklerini kırıştırdı. "Ah! Yapacak mısın? Bağımsızlık hayatımdan beni kurtaracak, Khyrran yaban domuzu gibi kokan bir adamı çok özlemiştim."

Andras kahkaha atana kadar adam onun kendisiyle alay ettiğini anlamaz, ama sonra başını geriye atıp kükrer: "Hepsini öldürün beyler! Ama o kadını

hayatta bırakın. Şehirde birileri onun için iyi para ödeyecektir."

Bundan sonra her şey birden ve çok gürültülü bir şekilde olur. Domuz adam, eyerinin üzerindeki kılıfından bir balta çıkarır ve elinde kılıcıyla ona doğru koşan Kaelen'e doğru atını mahmuzlar.

Andras, ödül avcılarına ardı ardına oklar fırlatıyor. Trick, adamlardan biriyle el ele dövüşüyor ve Chitai, uçuşan hançerleri ve neşeli bir ifadeyle parıldayan beyaz dişleriyle bir kasırga gibi hareket ediyor. Lideri yakalamak için koşuyor, havaya sıçrayıp tam arkasına, atın üzerine iniyor. Önüne bir ip parçası bırakıyor, boynuna sıkıca doluyor ve büküyor.

Adam bağırıp çağırarak kadını savuşturmaya çalıştı, ama Şafak Savaşçısı bir boğma ipiyle canını almaya çalışırken avantaj elde etmek zordu. Adam vücudunu yana doğru savurarak ikisini de yere serdi, sert bir şekilde, ama Chitai tutunmaya devam etti ve bilmediğim bir dilde bir şeyler bağırdı.

"Soli!" diye tısladı Elianna ve Chitai'ye o kadar odaklanmışım ki, diğer yönlerden gelen tehlikeyi fark etmeyi unuttuğumu anladım. Bir kulağı eksik, iğrenç, neredeyse dişsiz bir sırtısa sahip kabadayı bir adam arkadan vagona biniyordu.

"Yere yat," diyorum ona, sonra da Elianna ile davetsiz misafir arasına girmek için üzerinden atlıyorum. Bıçağım, onun hâlâ sahip olduğu azıcık büyüden daha etkili bir savunma aracı.

Elim titriyor ama hançeri kaldırıp ona doğrultuyorum, bu yüzden Kaptan Wavedancer'ın etkileneceğini çılgınca düşünerek kendime güveniyorum.

"Sakın deneme bile," diyorum ona, ama o bana gülüyor.

"Sen—" Kirli yüzünde derin bir inanmazlık ifadesi belirir ve göğsüne, kalbinden dışarı fırlamış bir kılıç ucuna bakar. Hırıltılar ve boğulma sesleri çıkarır, ağzından kan fişkirir ve ardından öne doğru düşer, gözleri kocaman ve boş bakar.

Arkasında, Çavuş Neville kılıcı tutuyor.

"İkiniz de iyi misiniz?"

"İyiyiz," diyorum ona. "Bıçağım yanımda ve—"

"Soli! Çavuş!" diye fısıldadı Elianna yüksek sesle, el kol hareketleri yaparak. "Andras!"

Bunun üzerine, tuvalin kenarını hafifçe geri iterek bize Andras'ın iki ödül avcısıyla yakın dövüşte, hançerler hançere karşı karşıya geldiğini gösteriyor. Elianna hemen enerji topları oluşturmaya çalışıyor ama büyüü işe yaramayınca öfkeyle tıslıyor. Her ihtimale karşı, yolundan çekilmek için

eğiliyorum, ama sonra vagonun kenarından gizlice yaklaşan, tüm dikkatini Andras'a vermiş başka bir adam görüyorum.

Görüş alanından çıkmak umuduyla geriye doğru eğildim ve yardım için Çavuş Neville'e baktım, ama o hala vagonun arkasındaydı. Derin bir nefes aldım ve ona ve Elianna'ya sessiz olmaları için işaret verdim. Adam Andras'ı bıçaklayabilecek mesafeye kadar yaklaştığında, elimde hançerle vagondan atladım ve sırtına indim. Yere yığıldık, ben onun üzerindeydim ve bıçağım omurgasına saplanmıştı.

Hareket etmekten korkuyorum, onun kalkıp Andras'ı ya da beni öldürmesine izin vermekten korkuyorum, bu yüzden orada yatıyorum, ön kolumu boynuna dayamış, hançerim hala vücudunda. Gömleğinde ve altında yayılan kan gölü, tamamen hareketsiz kalmasıyla birleşince, sonunda bana gerçekten ve tamamen öldüğünü söylüyor.

“Soli!” Sert bir ses. Umursamıyorum.

Yine öldürdüm.

“Soli!” Telaşlı bir ses. Onu da görmezden geliyorum.

"Öldü mü?" diye hırıltılı bir sesle soruyorum, başımı kaldırmadan. Eğer gözlerimi ondan ayırırsam, bıçaklı olsun ya da olmasın, yerden fırlayabilir. "Andras iyi mi?"

“Soli?”

Bu ses daha yumuşak ve bana yukarı bakma cesareti veriyor. Andras yanıma çömeliyor. ... cesedin yanına. "Öldü. Ben iyiyim. Hayatımı kurtardın. Lütfen şimdi ayağa kalk."

"Herkes güvende mi?"

Kaelen yanımıza diz çöktü ve elimi tuttu. "Yalnızlık. Benim yalnızlığım. Herkes güvende. Lütfen. Cenazeden uzaklaşın."

Derin bir nefes alıp veriyorum, bıçağın kabzasını kavrayan yumruğumu gevşetiyorum, aniden ona dokunmak istemiyorum. Sonra Kaelen'in elini tutuyorum ve ayağa kalkmama izin veriyorum. Herkesin önünde kollarını bana doladığında neredeyse yıkılıyorum.

Ama ben öyle düşünmüyorum.

Bu sefer değil.

Bu sefer savaşta kendi başımın çaresine baktım ve şokun ya da adrenalinin beni sarsmasına izin vermeyeceğim. Herkesin beni dengesiz bir halde görmesine izin vermeyeceğim.

Ondan uzaklaşıp etrafı tarayarak saymaya başladım. Lider yalan söylememişti. Kamp alanımızın etrafına dağılmış on iki parçalanmış, kanlı

ceset vardı.

"Hepsini öldürdük mü?"

"Hepsini öldürdük," diyor Trick, ateşin diğer tarafından gelirken acı bir memnuniyetle. "İyi misiniz?"

"İyiyim." Birden hatırladım ve arkamı döndüm. "Elianna?"

O da iyi, ama yüzünde bir somurtma var. "Evet. İyi. Gayet iyi."

Çavuş Neville vagondan atlayıp Elianna'ya elini uzatır. Elianna da elini tutarak aşağı iner.

"Bu talihsiz bir durum. Onları burada böyle bırakamayız. Bu, 'Önünüzde tehlikeli insanlar var, onları takip edin' yazan dev bir kırmızı ok dikmek gibi olurdu," diyor Hava Dokunuşu sahibi kesin bir dille.

Bern kılıcını kınına koyarken, "Çoğu insan tehlikeli kişilerin peşinden gitmek istemez," diyor. "Belki de bu bir uyarı niteliği taşıyabilir?"

"Hayır," diyor Kaelen sessizce. "Haklı. Zhagarn ve Fell, sadece bir düzine ölü ödül avcısından etkilenmeyecekler. Bu cesetleri ve çatışmanın izlerini olabildiğince saklamalıyız."

"Onların da kafesi," diye tısladım, çerçevesine vidalanmış prangalarıyla o iğrenç şeye öfkeyle bakarak.

"Zamanımız olsaydı parçalayıp yakabilirdik, ama en kısa sürede yola koyulmalıyız," diyor Çavuş Neville, ellerini pantolonuna silerek. Kılıcı çoktan kılıfına geri konmuş. Umarım o adamın kanını kılıcından temizlemiştir.

"Onu ormana taşıyacağız," diyor Trick, ama beni izliyor. "Soli, gerçekten iyi misin?"

Başımı salladım, aklım başka şeylerle meşguldü. Belki de hançerimi... benim hançerimi... ölü adamın sırtından almalıyım? Temizlemeliyim? Üzerindeki tüm o... kanı temizlemeliyim?

Bir adım geriye sendeledim ve Kaelen bana keskin bir bakış attı. Sonra eğildi, hançerimi ölü adamın vücudundan çıkardı ve bıçağın keskin kısmını adamın gömleğine sildi.

"Harika iş," diye mırıldandı bana geri verirken.

İstemiyorum ama alıyorum ve uzun süre sessizce ona bakıyorum, sonra da arkadaşlarıma dönüyorum. "Evet. Bunu... onları saklamalıyız. Ve yola koyulmalıyız."

Hançeri kılıfına geri soktuğumda, Kaelen'in bileziğinin düşmesiyle ortaya çıkan GM damgamı görünce umutsuzluğa kapıldım. "Yine de güvende değiliz. Khyrrus'tan çıkana kadar güvende olmayacağız. Eğer daha fazla

ödöl avcısıyla karşılaşırsak, bu korkunç damga beni ele verecek. Beni kolay av olarak gördükleri için hepimizi tekrar riske atmak istemiyorum."

Gözlerimi kapatıp bir çözüm bulmak için çok uğraşıyorum ama başaramıyorum.

Sonunda, çaresizlik içinde, "Belki de kolumu kesmeliyiz?" diyorum.

"Uzuvları koparmak. Her zaman eğlenceli," diyor Chitai neşeyle. "Ama Soli, o kadar önemli değilsin. Elianna'nın da peşinde olurlardı, eğer lonca işaretlerini görselerdi. Ve o alçağı duydun mu? Beni istiyordu. Beni satmak için." Cesedine doğru tükürüyor. "Şimdi kim tatlı bir şey oldu?"

"Chitai haklı. Ayrıca, vücudunun herhangi bir parçasını kesmek de bir seçenek değil," diyor Kaelen beni kendine doğru çekerek. "Seni güvende tutacağız."

Andras, "Beni güvende tuttuğunuz için size ömür boyu borçluyum," diyor.

"Hayır, yapamazsın—"

İtirazımı önemsemeden elini salladı. "Resim ve nakış konusunda biraz yeteneğim var. Gray Mind markasını istediğiniz bir tasarımla kaplamayı teklif ediyorum. Çok uzun zamandır sığır gibi damgalanıyorsunuz."

Ağzım açık kalıyor ve ona şaşkınlıkla baktığımı biliyorum ama kendimi tutamıyorum. "İğne işi" derken nakıştan bahsetmediğini biliyorum. Bir Sylvan sanatçısı, korkunç damgamı dövmeyle kapatmayı teklif ediyor; bu, kültürlerinin en saygın sanat biçimlerinden biri.

"Buna hayır dersem aptal olurum," diyorum dürüstçe ve o tekrar gülüyor.

"Emin olduğum bir şey var ki, sen aptal değilsin."

"Ne zaman yapabiliriz?" Dudaklarımı ısırdım. "Özür dilerim. Ne zaman vaktin olursa—"

"Şimdi tam zamanı. Bu dövüş, o markayı bir saat bile daha giymemen gerektiğini gösterdi. Ne olsun?"

Chitai, kendi kolunu inceledikten sonra Andras'a düşünceli bir bakış atarak, "Bir hançer iyi olurdu," diyor.

"Belki başka bir zaman," diyor ona.

"At mı?" diye soruyor süvari askeri Çavuş Neville.

"Tılsım mı?" diye soruyor Elianna isteksizce ve hepimiz ona inanmazlıkla bakıyoruz.

"Yani, hayır," diyor gözlerini komik bir şekilde kocaman açarak. "Bunu kim önerdi?"

Başımı sallıyorum ama eğleniyorum da.

Bern bir kelebek öneriyor ve gözlerindeki ifade bana Lil'in en sevdiği şeylerden biri olup olmadığını düşündürüyor. Trick'in fikri ise ismim olan Soli veya hatta Yalnızlık'ı güzel bir el yazısıyla yazmak; bu ilginç ve şimdiye kadarki en cazip fikir.

Kaelen, fikrini belirtmeyen tek kişi. Sakin bir şekilde beni inceliyor ve karar vermemi bekliyor.

Sonunda, "Hepimizin içinde bulunduğu bu yolculuğu onurlandıracak bir şey istiyorum," diyorum ve konuşmalar dinliyor. "Ama aynı zamanda markanın şeklini de göz önünde bulunduran, acının simgesi olmaktan çıkıp umudun simgesi haline dönüşebilmesini sağlayan bir şey."

Andras elini uzattı. "İzin verir misiniz?"

Markayı örten bilekliği diğer bileğime takıp Andras'a gösteriyorum ve GM logosunu takip ediyorum. "Bazen, gözlerimi kısarsam, dağların üzerinde hilal gibi göründüğünü düşünüyorum. Eskiden, bir gün özgür olduğumda yapacağım seyahatleri temsil ettiğini hayal ederdim. Ve şimdi... özgürüm."

Kaelen elimi tuttu ve herkesin önünde dudaklarına götürdü. Yüzümün kızardığını hissettim ama ona gülümsedim.

"Artık özgür olduğuna göre, en çok istediğin tasarıma sahip olmalısın. Cesaretini ve özgürlüğünü kutlayan tasarıma," diyor ve haklı olduğunu anlıyorum.

"Panterran Dağları üzerindeki hilal," diyorum kararlı bir şekilde. Sonra Trick'e gülümsüyorum. "Kar leopardlarına her zaman düşkündüm ve onlar orada yaşıyorlardı."

Arkadaşım, aramızdaki bu ortak geçmişe, bana verdiği ve çok değer verdiğim ahşap oyma bilgisine gülümseyerek bakıyor. "Belki bir kar leopardı da?" diyor.

"Başka bir zaman. Şimdilik sadece ay ve dağlar. Bu uygun olur mu?" diye sordum Andras'a.

"Evet." Eğilip eyer çantasından küçük gümüş bir kutu çıkarıyor ve tüm bu sanat ve tasarım muhabbetinin güzel ve hoş olduğunu, ama şimdi de derime iğne batıracağını fark edince başım dönüyor.

İğneler.

Tenime işledi.

Elimi kaldırıyorum. "Fikrimi değiştirmek için çok mu geç?"

Kaelen gülüyor ve Andras bir iğne kaldırıyor.

Kesinlikle çok geç.

Böylesine katı bir onur kurallarına sıkı sıkıya bağlı bir halk için, Sylvanlar şaşırtıcı derecede yaratıcı ve yetenekli zanaatkarlardır. Altarra'nın her yerinden aristokratlar ve zengin tüccarlar, özenle tasarlanmış mücevherler satın almak için düzenli olarak Fısıltılı Orman'ın girişine gelirler. Sylvan resimlerinin ve vücut sanatının güzelliklerinin neredeyse başka bir dünyaya ait olduğu söylenir. Ancak, çok az yabancının bunları görmesine izin verilir.

—Ormanın Ortasında Onur, Görgü
Kuralları ve Konukseverlik, yazarlar
belirtilmemiş

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Meğerse, korktuğum kadar kötü değilmiş.

Kaelen tüm süre boyunca yanımda kalıyor, diğer elimi tutuyor, bu da yardımcı oluyor.

Andras hızlı çalışıyor ama sanatı nefes kesici. O koluma dövmeyi çizerken, diğerleri kafes vagonunu ve cesetleri ağaçlara taşıyor. Ayrıca ödül avcılarının atlarının dizginlerini ve eyerlerini çıkarıp hayvanları serbest bırakıyorlar.

Çavuş Neville, bir dal parçası kullanarak davetsiz misafirlerin düştüğü kanlı zemini toprak ve otlarla temizlerken, "Burada olanları duyurmanın bir anlamı yok," diyor.

İşleri bitirince, Bern ve Çavuş Neville atlarına binip nöbet tutmaya başlarken, Chitai ve Elianna da vagonumuzu hazırlıyorlar. Gitmeye hazır olduklarında, Andras dövmemi bitirmiş oluyor ve ben de hayranlıkla ona bakıyorum.

"Harika!" Resim o kadar canlı ki, hilal ay ışığında parlayan karla kaplı dağları neredeyse görebiliyor ve dağ esintisinin serinliğini tenimde hissedebiliyorum. "Hayal edebileceğimden çok daha güzel, Andras. Bunun için sana nasıl yeterince teşekkür edebileceğimi bilmiyorum."

Bu ölümcül, aristokrat Orman Lordu, nefret edilen damgayı bir güzellik nesnesine dönüştürecek kadar merhametli davranarak uzun bir süre gözlerimin içine baktı ve sonra derin bir şekilde başını salladı. "Gözyaşların beni onurlandırıyor. Yeterli bir teşekkür."

Ağladığımın farkına bile varmadım.

Kollarımı Andras'ın etrafına doladım ve sıkıca sarıldım, Sylvan'ın kaskatı kesildiğini görünce hatamı hemen anladım. Sylvan görgü kurallarını fazlasıyla aşmıştım. Aceleyle bir adım geri çekildim, ama Andras beceriksizce koluma dokundu.

"Özür dilerim," dedim yüzüm kızararak. "Ben... ben pek sarılmayı seven biri değilim. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum, sadece... Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

"Sorun değil," diyor aceleyle bir adım geri çekilerek. "Rica ederim."

Arkasını dönüp hızla uzaklaşırken neredeyse koşuyordu.

Yanımda, Kaelen, Andras'ın gidişini izlerken gözlerini kısıyor.

"Sorun nedir?"

Yanlarında duran elleri yavaşça yumruk haline geldi, sonra gevşedi, ama alnı kırıştı. "Ben... Hiçbir şey."

"Hiçbir şeye benzemiyordu."

Başını salladı. "Siz ona dokunduğunuz için boynundan yakalayıp omurgasını kırmak gibi tuhaf bir dürtü hissettim."

"Ne?" Ağzım açık kaldı.

"Boş ver. Şaka yapıyordum." Zorlama bir şekilde kıkırdıyor. "Hiçbir şeyin o adamı korkutacağını düşünmemiştim. Meğerse basit bir sarılmayla dengini bulmuş."

Bu kucaklaşmadan pişman değilim. Dövmemi seviyorum. Andras, o korkunç Gri Zihin işaretini, bu yolculukla ilgili hissetmeye çalıştığım umudun bir sembolüne dönüştürdü.

Geleceğim hakkında.

Kaelen hakkında.

Hatta Artemisen'in kendisi hakkında bile.

Evet, yakından bakan herkes mürekkebin altındaki izi görebilir. Yara izi belirgin. Kimsenin bana o kadar yaklaşmasına izin vermemeye dikkat edeceğim.

Kaelen kollarını bana doladı ve yanaklarımdan gözyaşlarımı öptü. "Gerçekten iyi misin?"

"Ben gayet iyiyim. Bu dövme boyut olarak çok küçük ama sembolizm açısından çok büyük." Dövmeyi ay ışığına doğru tutuyorum. "Gri Zihin benim bir parçam, tamamım değil. Artık kimsenin beni bu etiketle tanımlamasına asla izin vermeyeceğim. Ben Gri Zihin değilim. Ben Gri Zihne sahip bir insanım. Gri Zihinle savaşılan bir insanım. Gri Zihni defalarca, gün gün, saat saat, her defasında beynime dişlerini geçirdiğinde yenen bir insanım."

"Çok güzelsin Soli. Her halinle."

Evet, öyleyim.

Şimdi tek yapmam gereken buna inanmayı hatırlamak.

"Yeterince oyalandık," diye seslendim ateşin etrafında toplanan gruba.
"Hadi yola koyulalım. Etrafta daha fazlası olabilir."

Dövmelere dair bilmediğim bir şey daha: Kaşıntı yapıyorlar.

Karanlık gecede birkaç saat boyunca, hızlı olmasa da istikrarlı bir tempoda ilerledikten sonra, Kaelen yanıma gelip halimi sordu. "İyi misin? Çok ağrın yok mu?"

"Sadece kaşınıyor." Yeni bir keten sargının altında gizlenmiş kolumu kaldırıyorum. "Ve bilekliğiniz sağ bileğimde daha da güzel duruyor."

"Bilekliğin." Bana doğru eğilip öpmeye çalıştı ama ben aceleyle başımı çevirdim, dudakları yanağıma değdi.

"Herkesin önünde olmaz!" Daha önce grubumuzun önünde sergilediği sevgi gösterilerine rağmen, utangaç hissetmeden edemiyorum. Aramızdaki açık sevgi gösterisi fikrine alışmak için zamana ihtiyacım var.

"Prens ve hiç kimse," diye tekrarlıyor içimdeki bir ses, ne zaman yanıma gelse.

Bunu da atlatmak için zamana ihtiyacım var.

Zihninizin parmaklıklarından başka hiçbir şeyle çevrili olmayan bir kafesten kurtulmanın ne kadar zor olduğu garip.

Kaelen bana sırttı. "Denemekten zarar gelmez. Belki bu gece seni yalnız yakalayabilirim ve—"

Sözünü kestim. "İyi olduğundan emin misin? Kavgadan yara almadın mı? Tehlikede olduğun zamanlarda vagonun içinde saklanmaktan nefret ediyordum."

Koyu mor gözleri parladı. "Benim için mi endişelendin?"

"Herkes için endişelendim!"

"Benim için endişelendin." Kendinden emin gülümsemesi yıldızsız gece gökyüzünü aydınlattı.

Yolun virajını döndüğümüzde Andras ve Serge ant Neville'in yoldan bir kütük sürükleyip çıkardıklarını gördük ve Chitai hemen iki hançeri kınından çıkarıp üzengilerine basarak etrafına bakındı.

"Ne?" Bakışlarını takip ediyorum, vücudumdaki her kasın gerildiğini ve bir başka adrenalın dalgasının beni sardığını hissediyorum. "Ne oldu?"

"Bu yaygın bir tuzak. Yolcular durup ağacı hareket ettirmek zorunda kalıyorlar ve bu da onları saldırılara karşı savunmasız hale getiriyor," diyor

Kaelen, elini kılıcının kabzasına koyarak.

"Bu bir tuzak değil," diye sesleniyor Bern.

"Bu taraf da gayet açık," diyor Trick.

Chitai ve Kaelen attan inip kütüğü taşımaya yardım ediyorlar. Ben de aynısını yapmayı düşünüyorum ama inerken dizlerim titriyor, bu yüzden sakın nefesler almaya odaklanıyorum.

İş bittiğinde ve tekrar yola çıktığımızda, Chitai diğerleriyle birlikte önden gidiyor. Kendimi yine Kaelen'e bakarken buluyorum ve bakışlarımı ondan ayırmaya zorluyorum.

Ah, ağaçlar!

Şu güzel ağaçlara bakın ve prensin çıplakken nasıl görüldüğünü hatırlamayı bırakın.

Ama yine de gizlice bir göz atmaktan kendimi alamıyorum. Merrion'da geçirdiğimiz zamanlara dair anılar zihnimde canlanıyor ve nefesim kesiliyor. Kaelen bana bakıyor ve bir an sonra yüzünde yavaş, şeytani bir gülümseme beliriyor. "Ben de sürekli onu düşünüyorum."

"O mu?" Yutkunuyorum.

"Sen. Çıplak. Saçların tenimde ipek gibi," diye mırıldanıyor. "Vücudun benimkine değiyor. Dilin ağzımda. Elin penisimde. Dilim senin sıcak, ıslak, şehvetli—"

"Ah, sevgili tanrıçam. Dur. Lütfen." Yüzüm alev alev yanıyor, ama alevler vücudumun daha alt, daha hassas bölgelerine de yayılıyor. Eyerde kıpırdanıyorum, nefesim kesiliyor.

"Han'da öyle dememiştiniz," diye mırıldandı.

"Kaelen! Ben—"

"Soli! Kaelen!" diye bağırdı Elianna arkamızdan.

Başımı hızla çevirip ona saldıran şeyin veya kişinin ne olduğuna bakmaya çalıştım ama hiçbir şey ya da kimse yoktu.

"Herkes işleri değiştireceğimizi söyleyin," diye sesleniyor kaşlarını çatarak. "Düşmeden önce biraz uyumam lazım, o yüzden bu kargaların doğurduğu arabayı başkası sürmeli. Ve eminim Soli'nin de biraz dinlenmeye ihtiyacı var."

"Bir süreliğine iyiyim," diyorum ona, muskayı kimin taşıması gerektiği konusundaki tartışmanın ikinci turuna girmek istemediğim için.

Bern direksiyonu devralmak için geri döner, ancak diğerleri de dinlenmek istemez. Elianna hepimize kaşlarını çatır ve biraz uyumak için arabanın arkasına geçer.

"Bu da neydi şimdi?" Kaelen yüzümü inceliyor ve ne kadar zeki olduğunu bir kez daha fark ediyorum.

"Bana muskayı yanında taşıması gerektiğini söyledi. Büyüsünü geri getirebileceğini düşünüyor," diye itiraf ediyorum.

"Artemisen sihrini geri kazanmak isteseydi, bunu yapardı."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Ben de aynısını söyledim! Hem de oldukça kaba bir şekilde. Özür dilemeliyim sanırım. O sırada dilerdim ama tam o sırada ödül avcıları saldırdı."

Trick bize katılmak için geri döner ve Kaelen ona başıyla selam verdikten sonra River'ı Andras ve Chitai'nin önüne doğru yönlendirir, Çavuş Neville ise vagonun arkasında geride kalır.

"Neredeyse şafak söküyor," diyor Trick.

Doğru. Güneşin altın rengi parıltısı bir süredir ufuktan kendini gösteriyor.

"İyi misin Trick? Yaralanmadın mı?"

"Hayır, ama benim sayemde bir daha kimseye saldırmayacak iki adam var," diyor acı bir memnuniyetle.

"Peki... zihinsel etkileri? Tüm bu tehlike ve öldürmeyle başa çıkmakta herhangi bir sorun yaşıyor musunuz?"

Atlarımızın arasındaki mesafeyi aşarak elimi tuttu. "İyiyim. Bu yolculuğun kütüphanedeki hayatından gece ile gündüz kadar farklı olduğunu biliyorum. Kampta inanılmaz cesurdun. Keşke böyle bir şeyle karşılaşmak zorunda kalmasaydın."

"Aynı dileği sizin için de, hepimiz için de diliyorum."

"Eğer bunlardan herhangi biri hakkında konuşmak isterseniz, buradayım," diyor birden garip bir şekilde.

"Teşekkür ederim." Elimle diğer elimi çevirip parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirdim. "Yıllarca dostum olduğun için teşekkür ederim. Hayatımda tek parlak nokta olduğun çok zaman oldu."

Elimi sıktı ve sonra bıraktı. "Ben de aynı şeyi hissediyorum, Soli. Aynen aynı şekilde. Şimdi, ciddi ve üzücü düşünceleri bir kenara bırakalım ve günün tadını çıkaralım. Güneş neredeyse doğdu. Yiyeceğimiz yeterince var ve bir macera yaşıyormuş gibi yapabiliriz. Bundan daha fazlasını düşünmeyelim."

"Bugün duyduğum en iyi fikir."

"Biliyorum, bu içki şarkısını bir binicilik şarkısına dönüştürebiliriz..."

Beni güldürüyor.

Her şeye rağmen hâlâ bunu yapabiliyor olmam önemli.

Yolda bizim grubumuzdan başka kimse yoktu ve bunun sebebi, dağlara doğru kuzeydoğuya doğru ilerlerken sabahın erken saatlerinde belirginleşti. Giderek daha fazla tarla ve hatta orman, yanmış, dumanı tüten harabelere dönüşmüştü. Bazı yerlerde duman ve kömür kokusu havayı o kadar doldurmuştu ki nefes almak zorlaşıyordu.

“Zhagarn ve Fell bu yoldan geldiler,” diyor Trick ve ben başımı sallıyorum. Khyrrus'ta hiç kimse bu toprakları böyle ateşe vermezdi. Yıkım çok büyük ve Zhagarn'ın burada karşılaştığı herhangi bir halkın başına neler geldiğini hayal etmemeye kendimi zorluyorum.

Kaelen, Chitai ve Andras, daha önce hiç görmediğim kadar asık suratlı bir şekilde yanımıza geliyorlar.

Prens, "Bu kadar büyük sayılarda bu kadar geniş bir alana yayılmalarına inanamıyorum," diyor.

"Pallanhold'a kadar geldiler," diye hatırlattım ona.

“Bu küçük bir seferi birlikti. Bu, ancak koca bir birliğin yürüyüş halinde olduğu bir durumda göreceğimiz türden bir katliam. Ve onlardan hiçbir iz görmedik. Nereye gittiler?”

Andras, yayını eyerinin üzerinde germiş ve hazır halde tutarak sürekli etrafı tararken, "Bu yangınlar yakın zamanda çıkarılmış," diyor. "Onların izlerini veya kamplarını görmemiş olmamız mantıklı değil. Bir şeyler olmuş olmalı."

“Nasıl görünmeden dolaşıyorlar?” Kaelen'in sesi hayal kırıklığıyla keskinleşmişti. “Andras? Chitai?”

“Burada hiçbir fikrimiz yok, nehir sakini,” diyor Chitai, her zamankinden daha fazla sayıda bıçağı sergileyip savaş bandını göstererek. “Corvynne'nin halkının gizlice hareket etmesine yardımcı olabileceğine dair söylentiler duyduk. Biz –en azından Kartal Klanı– bunu kendi gözlerimizle görmedik. Büyücüye sormalıyız.”

Ama Elianna uyandığında o da hiçbir şey bilmiyordur.

“Belki,” diyor yavaşça, şüpheyle bakarak. “Size daha önce ışığı bükme büyüsünden bahsetmiştim. Işığı havayla birlikte bükmenin kadim bir yeteneği vardı. Bu büyü, eğer büyücü yeterince güçlüyse, büyük bir grubu bile gizleyebilirdi. Ama bildiğim kadarıyla yüzyıllardır bu kadar güçlü birini görmedik.”

“Hareket etmeye devam etmeliyiz. Dağların eteğine çok uzak değiliz,” diyor Kaelen. “Gün boyunca bisiklet sürmeye devam edersek, akşam karanlığına kadar tapınağa giden yola ulaşmalıyız.”

"İki gündür hiç dinlenmeden çalışıyoruz," diye belirtiyor Çavuş Neville. "Bizim için sorun değil evlat, ama Soli'nin dinlenmeye ihtiyacı olabilir..."

"İyiym," diyorum.

Kaelen kararlı bir şekilde başını salladı. "Mümkün olduğunca çabuk tapınağa gidelim. Arkamızda daha fazla ödül avcısı, hatta daha kötüsü olabilir ve tapınak bir gece için güvenli bir sığınak olmalı."

"İkinci anahtarı da orada bulacağız," diyorum, muska ve ilk anahtara gömleğimin üzerinden dokunarak. "Artemisen bizimle tekrar konuşabilecek. O listeye başlamamız gerekiyor."

"İlk soru: Neden tarif edilemez bir kötülük olmak zorundaydı?" Trick gözlerini devirdi. "Neden anahtarları korumak için sıradan, dile getirilebilir bir kötülük bulamadı?"

Chitai, "Muhafızları yerleştirenin o olduğundan şüpheliyim," diyor. "Bu, Corvynne'nin aldığı bir karşı önlem gibi görünüyor."

"Gittikçe daha iyi," diyorum ve Cloud'u diğerlerinden biraz uzaklaştırıyorum. Bu soruları ve bundan sonra ne olacağını düşünmek için sessizliğe ihtiyacım var.

Görünüşe göre herkes konuşmaktan sıkılmış, bu yüzden sessizce yolumuza devam ediyoruz, tuzaklara, haydutlara, Zhagarn'a ve Fell'e karşı tetikteyiz.

Umarım en azından tapınağa sağ salim ulaşabiliriz.

Ama çok da umutlu değilim.

Valourian kraliyet ailesi üyeleri, neredeyse istisnasız olarak, çağlar boyunca stratejik düşünme, kılıç ustalığı ve siyaset alanlarında olağanüstü yeteneklere sahipti. Bununla birlikte, bu yetenekler kibire ve zaman zaman son derece talihsiz bir inatçılığa eğilimle dengelenebilirdi.fn1

—Valourian Kraliyet Ailesinin Tarihi,
yazar Terrance Larkspur, Baş Katip

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dağlara ulaştığımızda hepimiz topluca rahat bir nefes aldık. Nedenini tam olarak bilmiyorum, çünkü düşmanlar dağ yolunda da tıpkı Khyrrus'un herhangi bir yerinde olduğu gibi her yönden bize saldırabilirler. Kaelen, eve bu kadar yakın olduğu için on yıldır ilk kez derin bir nefes alabildiğini söylüyor. Tapınağa ulaşmamız, ikinci anahtarı bulmamız ve onu geri almamız gerektiğini belirtmiyorum.

Bütün bunları biliyor.

Cloud dikkatlice dağa tırmanırken ben de gülümsedim, başımı salladım ve dengemi sağlamak için öne eğildim. Yol—aslında geniş bir patika—araba için yeterince genişti, ama Elianna artık arabayı sürmeyi reddettiği için Trick arabayı sürmekle görevliydi ve büyücü de ata biniyordu. At binmeyi tam olarak bilip bilmediğinden emin değildim, ama her şeyi yaptığı gibi aynı zarafet ve özgüvenle bunu da yaptı.

Sihir hariç.

Vagonda enerji topları bile yapamadığı olay hakkında onunla konuşmaya çalıştım ama bana karşı hâlâ soğuk ve mesafeli, başkalarına karşı da pek dostça davranmıyor. Onun tavrına karşılık olarak pasif bir tavır takınmak yerine, zihnimde omuz silkip geçtiğimi fark ettiğimde kahkaha atıyorum.

"Bu nedir?" Yanımda oturan Kaelen kaşını kaldırarak sordu.

"Özgürüm. Sonunda özgürüm," diye hayretle söylüyorum, belki de çok ileri gittiğimin farkındayım. Bir insan bunca yıllık şartlanmanın etkisinden bu kadar kısa sürede kurtulamaz.

"Belgeleriniz yanınızda," diyor ihtiyatlı bir şekilde, sanki unutmuş olabilirim diye.

"Biliyorum. Ama ben farklı bir özgürlük türünden bahsediyorum. Ve çok erken konuştum; henüz tam olarak oraya ulaşmadım. Kendi kişiliğim olmayı ve başkasının en ufak bir hoşnutsuzluğunda boyun eğmek yerine kendimi savunmayı öğreniyorum." Ona öyle kocaman bir gülümseme

verdim ki gözlerini kırptırdı. “Bazen—çoğu zaman—bu görevi başarabileceğimden emin değilim. Artemisen'in beni seçerek büyük bir hata yaptığını düşünüyorum. Ama diğer zamanlarda... işte diğer zamanlarda gerçekten bunu başarabileceğime inanıyorum. Senin yardımınla—herkesin yardımıyla—yapabilirim. Yapabiliriz. Sonunda buna inanmaya başlıyorum.”

"Buna inanmalıyız," diyor kasvetli bir şekilde. "Karrina için. Valourian için. Altarra için. Buna inanmalıyız."

Bugün nedenini açıklamadığı bir sebeple tamamen beyaz deri giyen Andras, bizim yetişmemizi bekliyor. "Kaelen, daha önce Bilgi Tapınağı'na gittin mi?"

"Asla. Savaşçı bilginler yabancıların girmesine izin vermezler; en azından on yıl önce bu dağlardan son geçtiğimde izin vermiyorlardı."

Andras kaşlarını çatı. "Bunu duydum ama doğru değil. Tapınak her zaman Altarra'nın dört bir yanından gelen bilginlerin toplanıp çalışıp, öğrenip, bilgi alışverişinde bulunduğu bir yerdi. Bunun ne zaman değiştiğini merak ediyorum."

"Peki neden?" diye ekliyorum. "Eğer anahtar gerçekten oradaysa, belki de onu koruyan kötülük tapınağa sızmıştır?"

"Eğer durum böyleyse, özellikle de savaşçı bilginleri fethetmiş veya büyülemişlerse, bu beklediğimden çok daha zorlu bir görev olacak," diyor Andras kaşlarını çatarak.

"Zaten berbat olacağını düşünüyorum, en azından düşürmem gereken yüksek beklentilerim yok," diye itiraf ediyorum kasvetli bir şekilde. "Biliyorum bu önemsiz bir şey ve muhtemelen beni ilgilendirmiyor, ama bugün neden tamamen beyaz giyiyorsun?"

"Beyaz, saygının bir işaretidir. Sylvan halkı savaşçılara büyük saygı duyar, bilginlere ise daha da fazla. Bilgi Tapınağı'nın savaşçı bilginleri en yüksek saygıya layık görülür."

Bunun üzerine, Çavuş Neville'e katılmak üzere konvoyumuzun önüne geçti.

"Beyaz bir gömlek giyebilirim," diyorum tereddütle.

Kaelen gülüyor. "Bilginler muskayı taşıdığını anladıklarında, kıyafetlerinle pek ilgileneceklerini sanmıyorum."

"Onlara bundan bahsedecek miyiz? Ya da anahtarları?" Kendi soruma cevap verircesine başımı sallıyorum. "Onlara güvenip güvenemeyeceğimizi nasıl anlayacağız?"

"Sanırım bunu zamanla çözeceğiz."

Saatler sonra, dağın yamacını alacakaranlık kapladığında, Kaelen geçmişte birçok gezginin kamp yeri olarak kullandığı belli olan bir açıklığın yanında duruyor. Ateş çukuru iyice kazılmış ve taşlarla çevrili, oturulacak ağaç kütükleri de var. O kadar yorgunum ki, zavallı, bitkin atımın üzerinde dik oturmak için tüm gücümü harcamam gerekiyor.

Prens, gönülsüz de olsa onaylayan generale, "Sanırım yemek ve uyku için bir mola vermemiz gerekiyor," diye duyurdu.

Ancak Chitai kaşlarını çattı. "Tapınağa sadece bir saatlik mesafedeyiz. Neden şimdi duralım ki?"

Andras, "Vardığımızda hava tamamen kararmış olurdu," diyor. "İyi bir stratejik seçim olmazdı. Özellikle de Zhagarnlar tapınağa sızmış veya tamamen ele geçirmişlerse."

Çavuş Neville, yüzündeki çizgiler her zamankinden daha derinleşmiş bir şekilde, "Üstelik hepimiz çok yorgunuz," diyor. "Yedek birliklerle hareket ederken bilinmeyen bir düşmanla karşı karşıya gelmek asla iyi bir strateji değil."

Çöl savaşçısı kaşlarını çattı. "Pekala. Mademki siz nehir sakinleri çok yorgunsunuz, ilk nöbeti ben tutacağım. Güzellik uykunuzu kaçırmamanızı istemem."

Bu alışılmadık derecede kaba yoruma nasıl cevap vereceğimi düşünmeden önce, atını sürdü ve patikadan yukarı doğru yanımızdan uzaklaştı. Andras, Kaelen'le şaşkın bir bakış paylaştıktan sonra, tek kelime etmeden onu takip etti.

"Arkamızdan gelen olursa diye, bu tarafta ilk nöbeti biz tutacağız," diye sesleniyor Çavuş Neville onların ardından. "Ben ve Bern."

Bern, esneme anında yakalanarak aceleyle onayını mırıldandı.

"Ve benimle birlikte nöbet tutmak isteyenle ikinci nöbeti ben alırım," diyorum kararlılıkla. Tılsım olsun ya da olmasın, şımartılmaktan bıktım. Tartışmaya hazırım, ama Kaelen sadece başını sallayıp attan iniyor.

Atımla ilgilendikten sonra, kendim için yemeğe ilgi duymaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Bunun yerine, uyku matımı ateşin yanına seriyorum, Merrion'dan beri kullandığım yedek pelerinime sarınıyorum ve gözlerimi

kapatıyorum. Sonraki hatırladığım şey, Kaelen'in omzumu nazikçe sallaması.

“Soli, şimdi nöbet sırası bizde.”

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Ne?"

“Dört saat oldu. Andras ve Chitai uyumayı reddediyorlar. Muhtemelen aramızdaki en sessiz olanlar oldukları için tapınağa daha yakın bir yerde keşif yapacaklar. Bern ve Çavuş Neville'in biraz dinlenmesi gerekiyor. Trick ve Elianna çoktan uyandı ve arkamızdaki yolu koruyorlar, sen ve ben de Andras ve Chitai'nin yanından biri geçerse diye önden gideceğiz.”

Bu ancak ikisi de ölmüş olsaydı olurdu, ama karamsar düşüncelere kapılamam, yoksa asla ileriye doğru adım atacak cesaretim olmaz.

Elini uzatıyor. Beni kaldırmasına izin veriyorum ama kollarını bana dolamaya çalıştığında geri çekiliyorum, gözlerindeki anlık acı ifadesini görmezden geliyormuş gibi yapıyorum.

Aramızda ne yaşanmış olursa olsun, bu adamdan, bu prensten destek veya teselli bekleme alışkanlığına kapılamam.

Eğer bu iş bittiğinde Valourian'ı geri alabilirse, Kaelen kral olacak.

Ve ben hâlâ bir hizmetkarım. Artık sözleşmeli işçi değilim, ama yine de bir hizmetkarım.

“Suya ya da çaya ihtiyacım var.” Ateşin üzerindeki demliğe doğru sendeledim, bir kupa doldurdum ve bir çırpıda içtim. Bir parça eti bir ekmek dilimine sardım ve Kaelen'i takip ederek yol kenarında duran bir kütüğün yanına gittim. Oturdum, yorgunluk adımlarımı o kadar ağırlaştırıyordu ki, hiç uyumamış olmanın daha iyi olabileceğini düşündüm.

Yemeğimi bitirirken ve sonrasında bir süre sessizce oturuyoruz. Birdenbire, yaşadığımız her şeyden sonra yine onun yanında utangaç ve garip hissediyorum, bunu anlamıyorum.

Kaelen derin bir nefes verdi. "Şöyle yapsak daha iyi olur..."

Ne geleceğini biliyorum, o yüzden ilk ben söze giriyorum. "Rahat bir ilişki mi kuralım? Bağlanmayalım mı? Hiçbir beklenti veya bağlılık olmadan sadece seks yapalım mı?"

Ona baktığımda, gözleri kısılmıştı. "Sıradan bir şey mi?"

Göğsümdeki acının bıçak gibi keskinleştiğini görmezden gelerek omuz silktim. "Ne? Ahır çalışanlarının konuşmalarını duydum. Nasıl olduğunu biliyorum. Sorun yok."

"Sorun yok mu? Sorun yok mu?" diye dişlerini sıkarak hırıldadı.

“Şu an duygularım hakkında konuşmak istemiyorum, sakıncası yoksa.”
Ayağa fırlayıp odada volta atmaya başladım. “Bak. Biliyorum, aramızda... bir an yaşandı.”

"Biraz?"

“Sana söylediklerimi tekrarlamayı bırak! Evet, bir dakika. Ama aramızdaki çekimin, görevin yoğunluğuna, tehlikeye ve—”

Yavaşça doğrulup ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. "Anlaşıldı, değil mi?"

Bir adım geri çekiliyorum. "Evet. Bir... anlık bir muhakeme kaybı."

“Ah,” diyor, sesi ipeksi bir tehdit tonuyla. “Ben sağduyudan yoksun bir hata mı yaptım?”

Bir adım daha geri çekiliyorum ama o ilerlemeye devam ediyor.

“Sorun değil. Bu görevimiz var, sonra sen Valourian'ı yöneteceksin, ben de... eee... kütüphaneci olmak için çalışacağım. Belki Valourian dilinde bile! Yani arada bir, kütüphanenin önünden geçerken sana el sallayacağım ve—”

Daha fazla geri çekilmeme izin vermeden omuzlarımdan tuttu. "Ben bir kusurum. Kütüphanenizin önünden nadiren geçerken bana el sallamaktan mutluluk duyacağınız bir kusur. Doğru mu anlıyorum?"

"BEN-"

"Bunu kaçır," diye homurdandı, sonra beni kendine çekti ve neredeyse kontrol edemediği bir şiddetle dudaklarımı öptü.

Birdenbire hiçbir şey net değil ve "hata" kelimesinin ne anlama geldiğini bile hatırlayamıyorum ve bir Pyrrhan kedisi gibi çam ağacına tırmanır gibi onun sert, güçlü bedenine tırmanmak istiyorum. Öpüşleri beni derinlere, Merrion'daki o yatağın anılarına sürüklüyor; orada tüm evren Kaelen ve bana indirgenmişti. Prens ve hizmetkar değil, sadece birbirlerinden başka bir şey istemeyen bir erkek ve bir kadın.

Burada dururken, onu kucaklarken, gecenin ve geçmişimin karanlığında kucaklanırken, gümüş bir ışık huzmesi içimdeki minik çatlaklardan kalbime, ruhuma sızıyor, uzun zamandır hayatımı dolduran derin acı, yalnızlık ve tecrit kuyularına doğru parıldayarak yol alıyor. Öpüşmeyi kesiyor, nefesi hızlanıyor ve alnını benimkine yaslıyor.

"Bunun nasıl doğru olduğunu bilmiyorum ve bana nasıl ya da inanıp inanmayacağınızı da bilmiyorum. Ama sanki tüm hayatım boyunca sizi beklemişim gibi hissediyorum."

Gözlerine baktım ve yalnızca gerçeği gördüm. Ama gerçeğin altında bir tereddüt vardı.

Bir adım geri çekiliyor. "Soli, ben—"

"Hayır." Artık yeter dedim. "Bir daha asla böyle bir şey olmayacak. Bir daha asla. O anda paylaştıklarımızdan sonra, yaşadığımız her şeyden sonra asla. Bu yolculuğun nasıl biteceğini bilmiyoruz, ama sana karşı ne hissettiğimi çok iyi biliyorum, ben çok iyi biliyorum."

Konuşmaya başlıyor ama ben elimi kaldırarak onu durduruyorum. "Ben de seni bütün hayatım boyunca bekledim. Beni bir dakika daha bekletme."

Bakışları yanıımızdaki ateşten daha sıcak, ama yine de tereddüt ediyor, ellerini yanlarında yumruk yapıyor. "Yaptıklarımı, verdiğim sözleri bilseydin..."

"Umurumda değil." İçimde hayal kırıklığı ve arzu savaşıyor, ama öfke bunların hepsini aşıyor.

Gömleğimi başımdan hızla geçirip içliğimi de onunla birlikte çıkarıyorum ve belime kadar çıplak bir şekilde onun önünde duruyorum. Tam orada, ateşin önünde ve her an kampa dönebilecek herkesin gözü önünde.

"Seni istiyorum Kaelen ve sanırım sen de beni istiyorsun. Ya şimdi bir şeyler yap, ya da bir daha asla teklif etmem."

Bunu yapmaya cesaret etmek için ne kadar çaba sarf ettiğimi düşününce titriyorum. Eğer reddederse kendimi tam bir aşağılanmaya maruz bırakmaya, eğer çekip giderse kalbimin kırılma sesine katlanmaya hazırım.

Ağzı açık, gözleri mor alevler gibi parlayarak bana bakıyor. Sonra bana doğru tek bir adım atıyor ve titreyen elimde hâlâ gömleğim varken beni kollarına alıyor.

"Beni alçakgönüllü kılıyorsun, Yalnızlık Lütü," diye fısıldadı saçlarıımın arasına, sonra ağaçlara doğru yürüdü, beni o kadar sıkı tuttu ki kalbinin yanağıma çarptığını hissedebiliyordum. "Ve senden gelen böyle bir teklifi asla, asla geri çeviremezdim."

Ormanın derinliklerine doğru yürüdü, kamp ateşi uzakta sadece hafif bir ışık olarak görünüyordu, sonra beni devrilmiş bir ağacın üzerine oturttu, böylece yüz yüze geldik. Giysilerimi bıraktım, kollarımı boynuna doladım ve yüzümü omzuna yasladım; onun önünde soyunmaktan birdenbire utandım.

Gülüşü alçak, derin ve şeytani. "Hayır, hayır. Artık benden saklanamazsın, güzelim. Ve seni cezalandırmanın bir yolunu bulmalıyım."

Başımı hızla kaldırdım. "Ne? Beni ne için cezalandıracaksın? Eğer öyle düşünüyorsan..."

"Eğer o güzel vücudunu benden başka birinin görebileceği bir yerde bir daha sergilersen, seni yatak odama çıplak bir şekilde çok uzun süre kilitlemenin bir yolunu bulacağım."

"Bütün bunlar bittiğinde, bundan nefret edeceğimi sanmıyorum," diyorum, gülmemeye çalışarak, ciddi bir tavırla.

Bana baktıkça yüzündeki neşe kayboldu, bakışları vücudumda bir sıcaklık dalgası yarattı. "Soli. Benim Yalnızlığım. Şu an sana ihtiyacım var. Lütfen evet de. O ödül avcılarından beri... onları yenmeseydik sana neler yapabileceklerini düşündükçe aklımı kaybediyorum."

"Soğuk."

"Sözleri unut. Hayatta ve zarar görmemiş olduğuna inanana kadar seni becermem gerekiyor. Penisimi o kadar derine sokmam gerekiyor ki, hâlâ burada olduğunu, hâlâ benim olduğunu bileyim."

Arzusunun gücü aramızda parıldıyor, beni hazırlıksız yakalıyor. Tenim öylesine yoğun bir arzuyla kızarıyor ki, beni acının eşiğine getiriyor. "Kaelen—"

"Konuşmayı bitirdik," diye homurdandı, sesi alçak ve kırıktı. "Ya evet de ya da gitmemi söyle. Emredersen giderim. Ama şimdi söyle."

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve gözlerimin içine öylesine açık bir arzuyla bakıyor ki, alevler içinde kalmadığıma şaşıyorum—ki bu, muska taktığım halde aklıma gelen kötü bir düşünce. Ama ah ah ah, bana bakış şekli...

"Bana evet de," diye ısrar ediyor. "Lütfen. Senin içinde olmaya ihtiyacım var. Ya da uzaklaşmak için gereken gücü bulmalıyım."

Yüzünü kendime doğru çekip onu öylesine derinden öpüyorum ki, nerede o bitiyor, nerede ben başlıyorum ayırt edemiyorum. Giysilerinin içine, bedeninin içine, zihninin içine girmek istiyorum.

Onun kalbinin içine girmek istiyorum.

Ben de ona evet diyorum.

İki hızlı kalp atışı kadar kısa bir sürede, üzerimdeki kıyafetleri ve botları çıkarıp, açıkta kalan her santimetre derimi çılgıncasına öpüyor.

Elimi gömleğinin bağcıklarına uzattım ama o kıyafetlerini yırtıp attı ve karşımda çıplak bir şekilde durdu; arzusunun kanıtı aramızda dimdik duruyordu. "Şimdi. Sana şimdi ihtiyacım var. Şimdi, şimdi, şimdi."

Hâlâ beni öpüyor ve vücudunu benimkine o kadar sıkıca bastırıyor ki, hassas meme uçlarım göğsüne sürtünüyor ve inlememe neden oluyor. Sinir uçlarım o kadar yoğun bir ihtiyaç yangını gibi yanıyor ki neredeyse acı veriyor ve nefes alamıyorum.

Kollarımı ve bacaklarımı onun etrafına sarıyorum ve neredeyse ilkel bir zorunluluktan kaynaklanan bir çılgınlıkla birlikte hareket ediyoruz. Anahtar ve muska için bir an düşünüyorum, ama onlar aramızda basit değerli taş ve metal parçaları gibi hareketsiz ve sessizce duruyorlar.

Hava soluyamıyorum. Sadece onu solumak istiyorum, kokusunu, tenini, tadını, dokunuşunu ve hissini. Ona doyamıyorum ve asla da doyamayacağım, çünkü onun içimde ve etrafımda olması, istediğimi hiç bilmediğim her şey ve artık ondan asla, asla vazgeçmeye razı olmayacağım.

"Beni bırakma. Yemin et," diye hırladı öpüşmelerin arasında, güçlü bedeni bana sertçe vururken ben de onun hareketleriyle uyumlu bir şekilde kıvrılıyordum. "Dayanamıyorum. Senin ölmeni görmek zorunda kalacağımı düşündüğümde..."

Ağzımı bir fatih gibi kavıyor, hiç taviz vermiyor ve niyetinden şüphe bırakmıyor. "Benimsin. Benimsin. Yemin et."

"O zaman sen de benimsin," diyorum onu sahiplenerek. O anın büyüüne kapılmıştım. Benim olabilir, ta ki olamayacağı zamana kadar. Ama bu düşünceleri bir kenara itiyorum.

"Evet," diye hırılıyor. "Her zaman. Gel benim için, yalnızlığım. Şimdi." Daha sertçe iterek içime giriyor, ta ki gözlerimin ardında, kalbimde, bedenimde ve ruhumda renkler parıldayana kadar. Duygu ve hislerin girdabına kapılıyorum, gittikçe daha yükseğe çıkıyorum ve kollarında paramparça oluyorum.

Kaelen, boşalırken sırtı kavislenerek adımın inliyor ve uzun süre birbirimize sarılarak kalıyoruz, küçük artçı şoklar ikimizi de titretiyor. Elleri yanlarımda ve sırtımda yukarı aşağı hareket ediyor, okşuyor.

Tekrar konuşabildiğimizde, "Artık yeter," diyor. "Kaderime teslim oluyorum."

"Kaderin mi?"

"Sen, Soli. Sen benim kaderimsin," diye fısıldıyor, sonra tekrar dudaklarımı öpüyor. Ateşli ya da aceleci bir şekilde değil, rahatlatıcı bir şekilde. Bağlılıkla.

Bir sözle.

Ben cevap veremedim, patikadan bize doğru dörtnala koşan atların sesini duyduk.

"Bunlar Chitai ve Andras olmalı," diyor Kaelen. "Ve bu iyi bir haber olamayacak kadar hızlı gidiyorlar."

Hızla giyinip ateşin başına geri koştuk ve arkadaşlarımızla aynı anda oraya vardık.

"Tapınağı bulduk," diyor Chitai, bizi incelerken.

Andras'ın keskin gözleri hiçbir şeyi kaçırmaz. İkisinin de ne yaptığımızı bildiğinden eminim.

"Ne oldu?" Utanmak istemiyorum.

Andras atından indi. "Kapıyı koruyan iki savaşçı bilginle karşılaştık. İçeri girmemize izin vermediler."

Kaelen içinden küfretti. "Ne? Onlara Artemisen'in bizzat kendisinden bir görevde olduğumuzu mu söyledin?"

"Hayır," diye mırıldandı Chitai. "Biz onları dansa davet etmek için orada olduğumuzu söyledik."

Alaycı sözleri görmezden geliyorum. "Bu olamaz. Elbette, onlara açıkladığımızda, muskayı gösterdiğimizde..."

Elianna ve Trick bize katılmak için yoldan yukarı doğru geliyorlar.

Büyücü yüzlerimize bakarak kısaca, "Bize ihtiyaç duyulduğunu hissettim," dedi. "Ne oldu?"

Chitai onlara bilgi verirken Andras da su tulumundan derin bir yudum alıyor.

Trick kollarını kavuşturdu. "Eh, bu kadar. Denedik. Şimdi bir sonraki plana geçme zamanı."

Herkes bunu görmezden geliyor.

Elianna, "Onlara muskayı gösteriyoruz," diyor.

Az önce aynı şeyi söylemiş olsam da, tereddüt ederek yavaşça başımı salladım. "Ama onlara tılsımı göstermeli miyiz? Ya bu, tılsımı ve ilk anahtarı bizden almak için kurulmuş karmaşık bir plan ise? Ya—"

"Ya çoktan nesli tükenmiş Valourian kar leoparları ortaya çıkıp içki şarkıları söylemeye başlarsa?" diye mırıldanıyor Andras. "Ya Zhagarn bizi çay partisine davet ederse? Şu anda 'eğer'lerle hareket edemeyiz."

"Andras haklı," diyor Kaelen. "Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var ve bunu elde etmenin tek yolu tapınağa gidip sormak."

"Tekrar sor," diye düzeltiyor Chitai, gözlerini kısarak.

"Tekrar sor," diye onayladı Kaelen.

Ateşin yanında bir hareketlilik görüyorum ve Bern ile Çavuş Neville, ikisi de silah taşıyarak yanımıza doğru yürüyorlar.

"Bir gürültü duyduk," diyor çavuş. "Yine bir saldırı mı?"

"Tam olarak değil," diyorum ve sonra ona durumu anlatıyorum.

"Öyleyse tapınağa gidelim," diyor Kaelen. "Şimdi gitmek sonradan gitmekten daha iyidir."

Neville, "Bu bir tuzak," diyor.

"Muhtemelen öyledir," diye onaylıyor Chitai. "Onu ortaya çıkarıp önümüze çıkan herkesi katlettiğimizde şaşırmayacaklar mı?"

"Katliamdan pek yana değilim," diyorum. "Ya da en azından kendimizi savunmadığımız sürece. Belki de sadece mantıklı insanlar gibi iletişim kurmayı deneyebiliriz?"

Chitai gülüyor. "Bu ne zaman işe yaradı ki? Ama tamam. Önce konuş, sonra katlet."

Harika.

Önce konuş, sonra katlet.

Bunu bir tişörtün üzerine işlemeliyim.

Hâlâ merak ediyorum, gerekli küçük hazırlıkları bitirip, tapınağa doğru dağ yoluna çıktığımızda ve ne kadar istenmeyen kişiler olduğumuzu tam olarak anladığımızda, o kıyafeti giyecek mi?

Belki de bu anahtar tarifsiz bir kötülük tarafından değil, sadece inatçı bilginler tarafından korunuyordur.

Bilim insanlarını katletmek kesinlikle istemiyorum.

Muska tenime değdikçe ısınıyor.

Pek çok işgalci adayı, Panterran Dağları'ndaki Bilgi Tapınağı'nın savaşçı bilginlerinin, ömür boyu süren öğrenme arayışlarına olan bağlılıkları nedeniyle zayıf olduklarını düşünme hatasına düşmüştür.

Hiç kimse bu hatayı iki kez yapmadı.

—Panterran Dağları'nın Savaşçı
Bilginlerinin Efsaneleri, Octorran
Gillam

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Tılsım dayanılmaz bir ısı seviyesine ulaşmadığı için diğerlerine bundan bahsetmiyorum. Durup bunun ne anlama gelebileceği hakkında konuşmak ya da Elianna ile kimin taşınması gerektiği konusunda tartışmak istemiyorum. Boynumdaki tanrıçanın nesnelerinin ve tapınağa yaklaştıkça yavaş yavaş ısınmalarının farkındayım. Belki de ikinci anahtara yakınlığımız bir tepkiye neden oluyordur?

Bunu bilmek imkansız, tahmin yürütmek de boşuna, bu yüzden elimden geldiğince görmezden gelmeye ve Cloud'u yolda ilerlemeye teşvik etmeye çalışıyorum. Yarım saatlik bir yolculuğun ardından Andras ve Chitai bize hazırlıklı olmamız için işaret ediyorlar. Patikadaki virajı döndüğümüzde, iki yirmi metre yüksekliğindeki taş sütun arasında nöbet tutan, silahlı ve tehlikeli görünümlü iki kadın görüyoruz. Arkalarında, dağın yamacına oyulmuş, kısmen gizli bir mağara girişine giden yolu kapatan parlak kırmızı bir kapı var.

"Yine mi mağara?" diye homurdandım. Belli ki çok yüksek sesle, çünkü herkes bana baktı.

Uzun boylu, ince yapılı, esmer tenli, gözlü ve saçlı bir muhafız kadın, elini alnına, sonra kalbine götürerek bize doğru eğildi. "Gününüz hayırlı olsun. Ben Bilgin Haven."

Kırmızı tüneli incelerken bunun doğru olduğunu anlıyorum. Bunlar Bilgi Tapınağı'nın iki savaşçı bilgininden ikisi. "Sizinle tanışmak da ayrı bir onur," diye karşılık veriyorum. "Affedersiniz ama Octorran Gillam'ın uydurduğu bir efsane olduğunuzu sanıyordum. Sizinle tanışmak bir onur. Ben Soli."

"Hakkımızda söylediklerinin çoğunu uydurmuş olabilir. Gillam'ın alışılmadık bir çalışma yöntemi vardı. Tapınakta uzun süre kalmasına izin vermedik," diyor daha kısa ve daha tıknaz, yeşil gözlü, sarımsı saçlı ve tenli diğer muhafız. "Bana Bean deyin. Herkes öyle diyor."

Kaelen resmi ve uygun bir şekilde eğilerek selam verdi. "Gerçekten de Bilgi Tapınağı'nın savaşçı bilginleri misiniz?"

Bean selamını geri verir. "Biz, Valourian prensi. Sizin grubunuz buraya giremez, ama size iyi dileklerimizi sunarız."

Kaelen başını yana eğdi, kaşları çatıldı. "Benim kim olduğumu nereden bildin?"

"Majesteleri, sizin yaşıınızda Valourianların meşhur mor gözlerine sahip çok fazla erkek yok."

"Çok az" olması beni şaşırttı. Hiç olacağını düşünmezdim.

"Lütfen bana Kaelen deyin. Korkarım ki içeri girmemize izin vermeniz konusunda ısrar etmek zorunda kalacağım," diyor kibar sözlerinin altında sert bir ses tonuyla.

Bilginler birbirlerine bakiştılar.

"Biz öyle düşünmüyoruz."

"Bu önemli," diyorum ama Elianna sözümü kesiyor.

"Ben Elianna Lianonne, Hava Dokunuşlu, Büyücüler Loncası On İkinci Derecesi'ndenim," diyor başını dik tutarak, sesinde buyurgan bir tonla. "Lonca'ya ve babama ciddi bir hakaret etmedikçe girişimin engellenmesini kabul etmeyeceğim... Bu sizin isteğiniz mi?"

Adını ve rütbesini söylediğinde saygıyla eğilen muhafızlar, gözlerini kısarak ona bakıyorlar.

"Bu isteği görüşmek için bizi mazur görün lütfen," diyor Bean. İki gardiyan bizden uzaklaşıyor ve alçak sesle, sadece bir dakika süren bir konuşma yapıyorlar.

Haven, Bean kapıya doğru yürüyüp açarken, sütunların arasındaki önceki yerine geri dönerek, "Bu isteğinizi karşılayamayız, ancak sizi burada yolda bırakarak da sizi gücendirmek istemeyiz," diyor. "Sizi içeriye, ikramlara davet ediyoruz ve sizinle görüşmek üzere Baş Bilginimizi de yanımıza alacağız."

Hafifçe irkildim. "Üstün Bilgin" ifadesi "Üstün Rahibe"ye çok benziyor. Omurgamdan bir huzursuzluk ürpertisi geçti.

Andras, zarif bir şekilde atından inip derin bir reveransla, "Teşekkür ederim, Bilginler Cenneti," dedi.

Haven, Bern ve Çavuş Neville'i işaret ederek, "Atlarınızı ve Pyrrhan askerlerini burada bırakacaksınız," dedi.

"Affedersiniz, biraz cüretkâr davrandım ama bunu nereden biliyorsunuz, kızım? Biz hiçbir kimlik belirleyici üniforma giymiyoruz," diyor çavuş.

Haven "kız" kelimesini duyunca dudaklarını kıvırdı, ama dolaylı da olsa hemen cevap verdi: "Birçok şey biliyoruz, Çavuş Neville. Bern, kaybınız için başsağlığı diliyoruz."

Bern, attan inerken başını hızla çevirip, gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde bilgine baktı. "Nasıl... Teşekkür ederim."

Trick gönüllü olarak, "Ben burada kalıp atlara göz kulak olabilirim," diyor. "Belki de siz şu konular hakkında sorular sorarken Soli benimle kalmalı."

"Hayır," diyorum. "Orada olmam gerekiyor. Bunu hissedebiliyorum." Gömleğimin altındaki muska ve anahtara dokunma isteğine karşı koyuyorum.

"Askerler hariç ya hiçbiriniz ya da hepiniz," diyor Haven kararlı bir şekilde ve yüzünde endişe verici bir pişmanlık izi görüyorum.

Chitai'ye baktım ve gözlerimiz buluştu. Onun da aynı şeyi düşündüğünü görebiliyordum.

Tuzak.

Bunu yapmaktan başka ne seçeneğimiz var?

Bern ve Çavuş Neville, tüm yol boyunca protesto ederek atları alıyorlar ve biz de akademisyenlerin peşinden kapıdan geçiyoruz.

Kaelen'e doğru eğilip yumuşak bir sesle konuştum: "Silahlarımızı teslim etmemizi istemediler. Belki de bu bir tuzak değildir?"

Omuz silkerek, "Ya da sayıca çok üstünler ve ne kadar silah olursa olsun bir fark yaratamazlar" dedi.

Altı kişi kapıdan içeri girdiğimizde, en azından benim için tamamen beklenmedik olan muhteşem bir yuvarlak salona giriyoruz. Salonun tavanları çok yüksek ve yaklaşık yüz adım genişliğinde. Zeminler, parlak renkli mozaiklerle işlenmiş mermerden. Salonu çevreleyen sütunlar da mermerden yapılmış ve hayvan ve kuşların fantastik şekillerine oyulmuş; özellikle de sinsice dolaşan, zıplayan ve tırmanan kar leoparları öne çıkıyor. Tavan ise çıplak taştan.

"Tapınak dağın içine doğru uzanıyor mu?" Okuduklarımdan, yol boyunca veya hatta dağın tepesinde bir yerde, Pallanhold'daki Artemisen tapınağına benzeyen bir bina hakkında belirsiz bir fikrim vardı.

"Evet, öyle. Aslında, tapınağımızın en tepesi teknik olarak Valourian'ın içinde." Odayı yankılayan bir ses duyuldu. Sesin kaynağı, merdivenlerden inen çok yaşlı bir kadındı. Haven ve Bean ona yardım etmek için koştular.

Üzerinde, muskanın rengiyle birebir aynı olan zümrüt yeşili bir elbise var ve en az yüz yaşında olduğu için yavaş yürüyor. Saf beyaz saçları gevşek bir topuz şeklinde toplanmış ve yüzü, yaş ve zamanın tüm dolgunluğunu silip süpürdüğü gibi, kemik ve çukurlarla dolu. Ama koyu kahverengi gözleri zekâyla parlıyor ve Baş Rahibe'de her zaman hissettiğim gibi, onda hemen bir kötülük sezmiyorum.

Gergin kaslarımı gevşetmeye zorluyorum ve yavaş, derin bir nefes alıyorum. "Üstün Bilgin?"

"Benim, evladım." Sonunda yere indi ve bize doğru yürüdü, on adım ötede durdu. "Neredeyse elli yıldır seni bekliyordum. Sen gelmeden önce ölüp öbür dünyaya gideceğimden korkuyordum. Ama şimdi gitmelisin. Hemen."

Belki de anılarının içinde kaybolmuştur? Bu, insanlar yaşlandıkça bazen olur. Kitaplarda buna Altarran demansı veya kısaca bunama denir. Elbette, elli yaşına yaklaşmadığımı görebiliyordur.

Ama sonra fark ediyorum ki, yüzüme değil, tişörtüme bakıyor, sanki altında muska taşıdığımı biliyormuş gibi. Bakışlarını benimkilerle buluşturduğunda ise birdenbire, çok güzel bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Belki de hâlâ bir şans vardır," diye mırıldanıyor. "Belki—"

Sert bir ses sözünü kesti. "Misafirlerimizi ağırlıyor musunuz?"

Yukarı baktığımızda, baştan aşağı siyah giyinmiş uzun boylu bir adamın balkon korkuluğunun üzerinden atlayıp havada süzülerek bize doğru indiğini görüyoruz.

Andras, birçok hançerinden birinin kabzasına elini koyarak, "Bu iyi değil," diyor.

"Açık olanı söylemekte çok başarılısın, Sylvan," diyor Chitai, dişlerini göstererek sırtırken, ellerinde zaten iki kılıç vardı. "Tuzak."

Yeni gelen kişi sakın bir şekilde "Hayır" diyor ve siyah eldivenli elini sallıyor.

Chitai ve Andras oldukları yerde yere yığıldılar. "Arkadaşlarımıza ne yaptınız?" Hemen yanlarına koştum ve nabızlarını kontrol ettim. İkisi de hâlâ hayattaydı ama baygınlardı, kasları kaskatı kesilmişti. "Böyle bir hakkınız yoktu!"

Kaelen, yeni gelenle benim aramda durmak için hareket etti ama bilerek silaha dokunmadı. "Size şiddet teklif etmedik. Soli, öldüler mi?"

Hayır. Bilinci kapalı, ama ölmedi.

"Neyse ki senin için," diyor Kaelen adama, sesi buz gibi.

Siyah giysili adam uzun sarı saçlarını yüzünden uzaklaştırıp kahkaha attı, simsiyah gözleri parıldadı. "Ah, ama onlar şiddet teklif ettiler. Bilgi Tapınağı'nda silahlara dokundular. Bu yasaktır."

"Bilmiyorlardı," diye itiraz etti Baş Bilgin, sesi kısık bir tonda.

"Belki de değil. Ama kanun bilmemek bir savunma sayılır mı, Valourian prensi?" Yabancı'nın bakışları Kaelen'in yüzünden ayrılmıyor.

"Bu duruma bağlı," diyor Kaelen. "Peki ya siz?"

"Ben Yüce Darnen'im, En Yüksek Olanım—"

Elianna, Trick'in arkasına saklandığı yerden öne doğru ilerleyerek, "Sen Sürgün Darnen'sın," dedi ifadesiz bir şekilde. Bize baktı. "Büyükbabam onu yıllar önce bölgemizden kovdu."

Adamın yüzündeki ani öfkeyi görünce nefesim kesildi.

Elianna bana baktı, ifadesi kasvetliydi. "Darnen, Büyücüler Loncası'nın Mülkiyetindeki Topraklar'da bir grup druidin lideriydi. Zhagarn saflarına gönüllü olarak katılana ve kötü büyüyle oynamaya başlayana kadar istedikleri gibi yaşamalarına izin verildi. Şimdi ise Corvynne'ye bağlı Düşmüş Druidler oldular."

Darnen, dudaklarını bükerek Elianna'ya öfkeyle baktı. "Ah. Veliaht. Adını duymuşum. Pyrrh'deki sürgünün bitti mi?"

"Zhagarn? Bu tapınağın statüsü nedir, Baş Bilgin?" diye soruyor Kaelen.

Darnen hırslı bir şekilde, "Sadece bana hitap edebilirsiniz," diye karşılık verdi. "O hiçbir şey ifade etmiyor."

"Biz tutsakız," diyor Baş Bilgin, omuzları düşerek. "Ve ne yazık ki, şimdi siz de öylesiniz."

Kaelen kılıcını çekiyor. "Sanmıyorum."

Elianna, sanki sihrini çağırarak istercesine ellerini kaldırıyor. Darnen irkiliyor ve onun Elianna'nın sihir gücüne sahip olmadığını bilmediğini fark ediyorum. Trick'in hançerleri onun ellerinde ve ben bile kendi hançerimi kılıfından çıkarıyorum, keşke bu gibi korkunç durumlarda kullanabileceğim bir sihir olsaydı diye düşünüyorum.

Darnen başını salladı, yüzünde korkunç, sahte bir acıma ifadesi vardı. "Şimdi, sana az önce şakaklarıma silah dokundurman konusunda ne demiştin?"

Kaelen ona doğru ilerlemeye başlar, ancak druid daha hızlıdır. Elianna'ya tedirgin bir gözle bakarken elini tekrar sallar ve Kaelen yere yığılır. Kontrol

etmek için yanına koşarım, ama Artemisen'e şükürler olsun ki o da ölmemiştir. Ancak gözleri geriye doğru kaymıştır ve vücudu kaskatıdır.

Nefesim kesildi. Onu böyle kaybedemezdim. Şimdi değil, özellikle de bedeninin kokusu ve dokusu hâlâ tenimde varken.

Asla.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, içimde bir azim yanıyor.

Aklımın bir köşesinde, Darnen'in silah taşımamıza rağmen beni veya Trick'i yere sermediği düşüncesi var. Belki de bizi bir tehdit olarak görmüyor.

Beni hafife aldığına pişman olacak.

"Sonunda buradasın," diyor Darnen. "Bana tılsımı göster, kızım."

"Yapamazsın—" diye başlıyor Elianna, ama adam ona işaret ediyor ve Elianna konuşmayı kesiyor. Sessizliğinin gönüllü mü yoksa sihirli bir şekilde mi olduğunu bilmiyorum, ama sessiz kalıyor ve ben ona baktığımda başını sallıyor.

Ayağa kalktığımda, Trick sert bir yüz ifadesiyle druid ile benim arama giriyor. Bu yolculuk, neşeli ve tasasız arkadaşımı ciddi ve ölümcül bir versiyonuna dönüştürdü.

"Soli'den uzak duracaksın," diyor sakın bir şekilde. "Yoksa aramızda bir tartışma çıkar."

Darnen elini kaldırır ama sonra umursamazca güler. "Bir şey denersen ölürsün."

Trick'in koluna elimi koydum. "Şimdilik onun dediğini yapmalıyız. Seni kaybedemem. Bakalım ne istiyor," diye mırıldandım. "Fırtınalar geçer."

"Asla pes etmeyeceğiz," diye fısıldadı ve kenara çekildi.

"Bu sefer acıdan kaçınmaya çalışalım, tamam mı?" diyorum, hissettiğimden daha fazla bir özgüvenle. Yani, hiç özgüvenim yok denebilir.

"Akıllıca bir seçim, kızım," diyor Darnen. "Çok şey istemiyorum. Sadece tılsımı görmek ve sana kendi ödülünden birini göstermek istiyorum."

Onun neyden bahsettiğini bilmiyormuş gibi davranma fikrinden vazgeçiyorum. Buradaki herkes kim olduğumuz ve ne yaptığımız konusunda gereğinden fazla bilgiye sahip. Bu yüzden, sadece muskayı göstermeye ve ilk anahtarı göstermemeye dikkat ederek, muskayı yavaşça gömleğimin altından çıkarıyorum. Druid anahtardan bahsetmedi, belki de en azından bilmediği bir şey bu. Ona zaten sahip olmadığı bir bilgiyi vermeye niyetim yok.

"Tutmak ister misin?" diye soruyorum, masum bir ifade takınmaya özen göstererek.

Bana alaycı bir şekilde baktı. "Güzel deneme. Buraya gel, yavaşça. Bıçağı burada bırak."

Eğilip hançerimi Kaelen'in uzattığı elinin yanına, eğer uyanırsa diye (ki uyandığında) yedek bir silah olarak bıraktım. Sonra mermer zemini geçip druide doğru yürüdüm, bir yanımda Elianna, diğer yanımda Trick vardı.

Muska hâlâ sıcak ama en ufak bir ışık bile yaymıyor. Belki Darnen bunun ne olduğuna inanmayacak.

"Orada durun," diye emrediyor, ona altı adım kadar yaklaştığımızda. "Yanlışlıkla alev almak istemiyorum."

O inanıyor.

Yakından bakınca, druid, eğer böyle bir şey hakkında düşünme fırsatım olsaydı, kötü bir düşmüş druidin nasıl görüneceğini beklediğimden hiç de farklı görünüyor.

Sert, asil yüz hatlarına, yüksek elmacık kemiklerine ve uzun, düz bir buruna sahip. Birinin ciddi dedesi olabilir. Ya da sadece en ciddi metinleri inceleyen bir bilgin.

Aksine, o, bilerek kendini Corvynne'nin korkunç davasına adanmış, gözden düşmüş bir büyücüdür.

"Sonunda!" Ellerini birbirine sürtüyor, tıpkı masal kitaplarındaki kötü karakter karikatürü gibi. Eğer bir daha kıkırdarsa, ister büyücü olsun ister olmasın, suratına yumruk atacağım. İçimdeki her şey aşılmaz bir düğüm haline geldi ve muhtemelen her an kusacağım. Chitai uyanık olsaydı, beni felç edici kuma konusunda alay edebilirdi.

Lütfen, hepsi uyansın da tekrar benimle dalga geçsinler.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor Elianna. Demek konuşabiliyor. Güzel.

"Şimdi hepinizi bir tencereye atıyorum," diye böbürleniyor.

Şaşkınlıkla nefesimi tuttum, o ise gözlerini devirdi.

"Biraz druid mizahı. Rahatla. Şimdi tapınağın tepesine çıkıyoruz ve neredeyse yarım yüzyıldır ele geçirmeye çalıştığım bir anahtarı bulmama yardım edeceksin. Bu taraftan lütfen."

Arkasını dönüp sağlam bir taş duvara bakıyor ve havada bir tasarım çiziyor; kayanın bir bölümü geriye kayarak yukarıya çıkan dar, gölgeli bir merdiveni ortaya çıkarıyor.

"Harika. Bir tünel daha," diye mırıldanıyor Trick. "Bu yolculuk, kapalı alanlardan nefret etmem nedeniyle tam bir cehennem."

Tam o sırada, bir düzine Zhagarn çeşitli kapılardan ve merdivenlerden rotundaya doluştu; demir bilekliklerinin avize ve duvar lambalarından yayılan mum ışığında parıldadığı görülüyordu.

Darnen onlara, "Herkese eşlik edin," diye emretti ve onlar da üç düşmüş arkadaşımın, Baş Bilgin Bean'in ve Haven'ın yanına dağıldılar. Bilginlerin yüzlerinde pişmanlık ve teslimiyet vardı, ama bu tuzağın bir parçası oldukları için onları affedemezdin. Eğer arkadaşlarım hayatta kalmazsa...

Ah, tanrıçam. Kaelen. İçimde yakıcı bir acı var ama onu bir kenara itiyorum.

Odaklanmam gerekiyor.

"Yukarı merdivenlerden çıkın," diye emretti druid. "Hemen."

"Ya ben?" diye soruyor Elianna. "Sana neler yapabileceğimden korkmuyor musun?"

Neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif bir irkilme hareketi yapıyor. İyi. En azından elimizde bir koz var: Elianna'dan duyduğu korku.

"Ne kadar çok kişi olursa o kadar iyi," diyor hafifçe. "Tapınağa girdiğinizden beri sizi büyülerinizden uzak tutan koruma büyülerim var, değil mi?"

Elianna hiçbir şey söylemez ama yüzü gerilir. Adam bunu bir onay olarak algılar çünkü tekrar güler.

Tam bir kahkaha değil ama ona yakın. Her ihtimale karşı ellerimi yumruk yapıyorum.

"Şimdi, muska taşıyıcısı," diye emretti, sesi buz gibiydi. "Yoksa arkadaşlarınızı öldürürüm."

Merdivenlere doğru yürüdüm ve ilk basamağı attım. "Geliyor musun?"

O kıvrımlı, sarmal merdivenleri o kadar uzun süre tırmandık ki, sonunda dağın zirvesine yaklaştığımızı fark ettim.

"Daha ne kadar yolumuz var?" Sesim merdivenlerde tuhaf bir şekilde yankılandı. Belki de onun koruma büyüsünden dolayı.

"Hemen bir sonraki virajda," diyor zorlukla bastırıldığı bir heyecanla. "Sonunda. Bunca yıldan sonra. Corvynne, mütevazı hizmetkarı için büyük bir ödül verecek."

Tehlikeye rağmen gözlerimi deviriyorum. "Mütevazı mı?"

"Sadece ilerlemeye devam et," diye hırladı bana.

Bir sonraki dönüşü yaptığımda, merdiven metal kayışlarla çaprazlanmış büyük bir ahşap kapıda sona eriyor. Darnen beni iterek kapıyı açıyor.

"Senden sonra," diyor alaycı bir şekilde.

Çenemi yukarı kaldırdım, dişlerimi sıktım ve odaya doğru bir adım attım, ancak odanın açık kenarlarından içeri giren rüzgarın şiddetiyle duvara savruldu. Etrafa baktım ve nefesim kesildi. Oda gerçekten de dağın tepesindeydi. İki açık kenardaki sütunlar ve diğer iki kenardaki taş duvarlar, hava koşullarından ancak sınırlı bir koruma sağlayan bir çatıyı destekliyordu.

Dişlerim o kadar şiddetli titriyor ki zar zor konuşabiliyorum. "Bizi buraya donarak ölmemiz için mi getirdiniz?"

Hayır. Seni buraya getirmemin amacı onu geri almanı sağlamaktı.

Odanın ortasına, mermer bir kaide üzerinde süzülen şeffaf bir küreyi işaret ediyor. Yanında, yerde buruşmuş bir iskelet yatıyor, bir eli uzanmış, sanki ölmekte olan kişinin son yaptığı şey küreye uzanmakmış gibi.

Ya da içinde yüzen süslü altın anahtar.

Muska o kadar hızlı ısınıyor ki, tişörtümün üzerinden bile acıtmaya başlıyor. Boynumun arkasında saklı olan anahtar da ısınıyor.

Bu hiç iyiye işaret değil.

"Tam olarak ne yapmamı istiyorsunuz?" Gözlerimi küreden alamıyorum, özellikle de iskelete bakmak istemediğim için.

"Şuraya gidip anahtarı almanızı istiyorum," diyor druid, yüzünde sinsî bir sırıtışla. "Sonra bana vereceksiniz ve ben de hepinizi serbest bırakacağım."

"Bu bir yalan," diyor Elianna, sesi sertleşmiş bir şekilde.

"Ona ne oldu?" İskeleti işaret ediyorum.

Darnen omuz silkerek, "Deneyerek öldü. Henüz onu dışarı atmadık. Zhagarn!" dedi.

Altısı birden merdivenlerden yukarı çıkıp arkamızdaki odaya doluştu.

"Bunu kaldırın," diyor druid.

Zhagarn'lardan ikisi hemen odanın karşısına geçip iskeleti alarak açık duvara götürdüler ve kenardan aşağı attılar.

"Kaç kişi?" Boğazımı tıkayan korku yumruğunu bastırıp kelimeleri zorla ağzımdan çıkardım. "Bunu elde etmeye çalışırken kaç kişi öldü?"

"Kim bilir? İlk başlarda oldukça sık denedik ama gönüllü bulmak zorlaştı..." diyor, sanki masum insanları öldürmekten bahsetmiyormuş gibi hafifçe. "Elli yıl sonra neredeyse hiç araştırmacımız kalmadı. Yani, ilk hafta belki elli ya da altmış kişi, sonra bir süre yavaşladık ve son kırk yıldır haftada bir kişi olduğunu tahmin ediyorum. Belki, hmmm. Toplamda üç bin civarında olabilir, aşağı yukarı?"

Dizlerim titremeye başladı. "Üç bin mi? Üç bin kişiyi mi öldürdün? Sen bir canavarsın!"

"Ben 'görev peşindeki adam'ı tercih ederim," diyor ve gözlerindeki parıltının zekâ ya da sihir olmadığını anlıyorum. Bu fanatizm. "Onları ben öldürmedim. Anahtara dokunmaya çalıştıklarında anahtar onları öldürdü. Suçlu olan sizin tanrıçanız."

Ona kaşlarımı çatarak döndüm. "Yapma—"

Ama elini kaldırarak sözümü kesti ve yüzünde yavaş, korkunç bir gülümseme belirdi.

"Şimdi sıra sende."

Gri Zihin olarak bilinen zihinsel durumla ilgili olumlu bir nokta şudur: Bu rahatsızlığa sahip kişiler nadiren şiddete başvururlar, çünkü başkalarına zarar vermek için gerekli olan ne girişime ne de araçlara sahiptirler.

Ancak bazen kendilerine zarar verme eğilimindedirler.

—Zihin ve Vücut Mizaçları
Bozuklukları, Cilt III, Baş
Engizisyoncu Stangbolt tarafından
düzenlenmiştir.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Asane adlı insan asla elli yılını üç bin insanı öldürmekle geçiremezdi. Onun gerçekten bizi serbest bırakacağına dair beslediğim son zerre umut da yok oldu.

Darnen, yapmacık ve bariz bir şekilde sahte bir sempatiyle sözlerine şöyle devam ediyor: "Başka kimsenin ölmesine gerek yok. Onu benim için geri alacaksın. Büyüsünün benimkine nasıl yardımcı olabileceğini çözeceğiz ve sen de yoluna devam edeceksin. Çok kolay, değil mi?"

"Kimsenin ölmesi gerekmiyor," diye tekrarlıyorum ifadesiz bir şekilde. "Ama kimse ölmek istemiyor da değil."

Darnen şaşkın görünüyor, yani her şeyi tam olarak bilmiyor. Bu görevin arkasındaki Hiç Kimse olduğumu bilmiyor. Artemisen, tıpkı muskayı aldığı gibi, bu anahtara dokunmama izin verecek mi? İlk anahtar kendi başına tehlikeli değildi; Chitai onu almıştı ve Trick ile Kaelen de ona güvenle dokunmuştu.

Kaelen, Chitai ve Andras'ı düşününce gözyaşlarımı zor tutuyorum. Çavuş Neville ve Bern, onları kurtarmak için tapınağa girmeyi başarabilecekler mi? Elianna ve Trick'e ne olacak?

"Daha iyi bir teklifim var. Şu ikisini bırakın," diyor Trick, sanki pazarda pazarlık yapıyormuş gibi sakın bir şekilde. "Anahtarları sizin için alırım. Hatta anlaşmayı tatlandırmak için size bir şeyler bile veririm."

Druid arkadaşşıma alaycı bir şekilde baktı. "İstediğim hiçbir şeye sahip değilsin."

"Belki. Belki de değil." Trick cebinden avuç içi büyüklüğünde bir yakut çıkardı. "Peki, bu nasıl? İştahınızı kabarttı mı? Eyer çantamda daha fazlası var ve hatta sizin için anahtarları aldıktan sonra, tıpkı bunun gibi hazinelerle dolu bir mağaranın yerini bile gösterebilirim."

Bunun büyüklüğüne hayret ediyorum. Trick, draugrlardan mücevher çalmış olmalı.

Darnen'in bakışları bana kaydı ve hemen arkasındaki Elianna, bu dikkat dağılmasından faydalanarak onun arkasına yaklaştı. Keşke şimdi o patlayan ışık toplarını yaratabilseydi. Kimseyi öldürmeseler bile, onları anahtarı alıp kaçabileceğimiz kadar uzun süre korkutabilirlerdi.

Zhagarnlar onu görür görmez, içlerinden biri ileri atılır ve hançerin kabzasını Elianna'nın başına vurur. Elianna, ipleri kopmuş bir kukla gibi yere yığılır. Ben de bağırarak ona doğru koşar, Trick'in uyarı ığılığına aldırmadan Zhagarnları kenara iterim.

Hâlâ nefes alıyor. Şimdilik. Ama Andras ve Chitai ölmüş olabilirler, hâlâ kubbenin içinde bulunan Zhagarn tarafından öldürölmüş olabilirler.

Ve Kaelen.

Hayır. Şu an Kaelen'i düşünemem, yoksa kalan tüm cesaretimi kaybederim.

"Bana anahtarı getir, Soli," diyor druid. "Sıkıldım. Kimse benim sıkıldığımı sevmez, çünkü ortalığı hareketlendirmek için insanları öldürürüm. Ama gördüğünüz gibi, hiçbirini beni durduramaz."

"Seni durduracağım," diyor Trick, şakacı ve hırsızın altındaki savaşçıyı ortaya çıkararak. Trick'i bu kadar keskin ve vahşi bir silaha dönüştüren sadece bu yolculuk değil. Çok zorlu hayatı bunu çok uzun zaman önce yapmıştı, ama ben bunu şimdiye kadar görme fırsatı bulamamıştım.

Bahis oranları eşit olsaydı, her zaman Trick'e bahse girerdim.

Ancak bu olasılıklar eşit olmaktan çok uzak.

"Yardım edeceğim." Uyluk kılıfımdan ikinci hançerimi çıkarıp savunma pozisyonu aldım. Bu, Darnen'in o kadar çok gülmesine neden oldu ki, gerçekten eğilip karnını tuttu. Odadaki Zhagarn'lar korkunç bir gülümsemeyle dişlerini gösterdiler.

Ona doğru bir adım attığımda, Darnen hızla döndü ve Elianna'nın yanına çömeldi, saçından tutup başını yukarı çekti ve boğazına bıçak dayadı. "İkiniz de bıçakları bırakıp uslu uslu teslim olsanız nasıl olur? O zaman kimse zarar görmez ve bu güzel büyücü ölmek zorunda kalmaz, babasından ne kadar nefret etsem de."

İçimde yükselen öfke, tıpkı o tarladaki tılsımın ışığı gibi bedenimi paramparça ediyor. Elianna'yı öldürmesine izin vermeyeceğim.

Yapmayacağım.

Ne pahasına olursa olsun.

Ama sonra boğazımda biriken acı bir tatla bir adım geri sendeledim. Çünkü aniden, korkunç bir şekilde, Darnen'ı durdurmak için tam olarak ne

gerektiğini anladım.

Onun terör saltanatına son vermek için hangi seçimi yapacağım?

Tanrıçanın tilsimini kullanarak zarar vereceğim.

Hayır. Zarar vermek niyetinde değilim. Kendime karşı rol yapmaya gerek yok.

Öldürmek.

Bütün bunlar saniyeler içinde aklımdan geçti ve hançerimi taş zemine düşürdüm.

"Soli, hayır!" diye bağırdı Trick.

Druid gülümsedi ve Elianna'nın başını yere bıraktı; baş, taş zemine o kadar sert çarptı ki, irkildim. Ayağa kalktığı anda ellerini kaldırdı, avuç içleri yukarı bakacak şekilde açık tuttu. Parmaklarının arasında mavi alevler dans ediyordu. "Hadi bakalım, küçük adam. Bana neler yapabileceğini göster."

"Daha iyi bir fikrim var," dedim. "Anahtarı senin için alırım. Ama Trick, Elianna'yı alıp gitsin."

Trick belimden yakalayıp beni zorla arkasına itti. "Hiç şansın yok."

Omzunun üzerinden bana baktı ve sesini neredeyse duyulmayacak bir mırıltıya indirdi. "Koş, Soli. Elianna'yı ya da beni kurtaramazsın ama belki diğerlerine yardım edebilirsin. Çık buradan ve Bern ile Neville'e ulaş."

"HAYIR!"

"Lütfen. Aramızdaki dostluğun hatırına, dikkatini dağıttığımda kaç." Sonra beni merdivenlere doğru itti, arkasını döndü ve elinde hançerle druide doğru koştu.

Ama Darnen daha hızlı.

Olduğum yerde donakalmış bir halde, druidin turuncu bir ışık mızrağı yaratıp Trick'e o kadar sert saplamasını dehşet içinde izledim ki, mızrağın ucu sırtından çıktı.

Ve sonra arkadaşım, çocukluğumdan beri tek gerçek arkadaşım, düşüyor.

Çığlık attım ve yanına diz çöktüm, mızrak ucunun avuçlarımı kesmesine aldırmadan yarayı ellerimle kapattım. Kan, zihnimde geçen yıllar ve anılar gibi parmaklarımın arasından akıyordu.

Bir numara, örgüm için kütüphaneye gizlice mor mürekkep sokmak.

Bir festivalde bana sıcak bir tatlı çörek ısmarlamak.

Trick, tahta kar leoparı oynadığını bana verirken kocaman sırıtiyordu.

Trick, çocukluk travmasının kendisini hâlâ ne kadar etkilediğini itiraf ediyor.

Arkadaşım vefat etti.

Arkadaşım öldü.

Trick'in olmadığı bir geleceğe bakıyorum; bu kötü büyücünün, daha önce binlerce kişiyi öldürdüğü gibi, tüm arkadaşlarımı öldürdüğü bir geleceğe.

Ve varlığımın her zerresi tek bir ezici arzuyla titreşiyor: Darnen ölmeli.

Zhagarn'lar ölmek zorunda.

Ölen arkadaşımın üzerine eğilmiş haldeyken, elimi muskaya uzattım, bu hareketim gizli kaldı. Küçük bir ayarlama yaptım ve madalyon avucuma düştü, muska çıplak kaldı.

Sonra çığlıkları ve boğazımı tırmalayan öfkeyi bastırmak için ağzımı sıkıca kapatıyorum ve ayağa kalkıyorum.

“Sanırım sen kazandın,” diyorum acımdan alaycı bir şekilde gülümseyen Darnen'e. Sesim donuk ve boş. “Anahtarı senin için alacağım. Başka kimseye zarar verme.”

Sözlerimden mi yoksa yüzümdeki ifadeden mi bilmiyorum ama tereddüt ettikten sonra başını sallayıp kaideye doğru işaret etti. Zhagarn'ları beni tedirgince izlediler, sonra da odadan çıkmadan anahtardan olabildiğince uzaklaşmak için bedenlerini iki duvara yasladılar.

"Üzgünüm Artemisen, eğer bu küfürse," diye fısıldadım, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzümü, Panterran Dağları'nın tepelerinde sabahın erken saatlerinin soluk altın renginin parıldadığı açık bir duvara çevirerek.

"Hadi acele et kızım," diye homurdandı Darnen, sabırsızca odanın karşısına geçip neredeyse nefes alacak kadar yakına gelene kadar.

Ona kocaman ve bilerek anlamsız bir gülümsemeyle bakıp elimi göğsüme bastırdım. "Şans getirmesi için bir kucaklama?"

O tepki veremedi, bir kolumu onun etrafına doladım ve onu kendime doğru çektim. Sonra parmak uçlarımda yükselip, Trick'in kanıyla hâlâ ıslak olan parmaklarımla, çıplak muskayı boynunun çıplak tenine bastırdım.

Ve o alevler içinde kaldığında gülüyorum.

*Tanıdığım en cesur insanlar korkusuz olanlar değil.
Onlar korkup yine de zorluğun üstesinden gelenler,
korkup masumları koruyanlardır. Cesaretinizin
korkunuzdan daha büyük olduğunu düşünmenin bir
yolunu bulun ve yakında cesaretiniz tehlikeyi
karşılacak ve ona dönüşecektir.*

—Kaptan Wynona Wavedancer'ın,
Kaptan Wynona Wavedancer ve
Krakenlerin Savaşı'nda Spindrift
gemisinde birinci yardımcısına
söylediği sözler

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Sıkıca tutunuyorum ama yanmıyorum. Alevler beni çevreliyor, yüzümde ve bedenimde titreyerek beni sarıyor.

Ama ben yanmıyorum.

Ancak Darnen, adeta bir odun yığının gibi alev alev yanıyor. Canlı, çığlık atan, çırpınan bir odun yığının. Beni itip üç Zhagarn'ının üzerine düşüyor. Onlar da alev alıyor ve Darnen yere düşüp ölüyor.

Kaçışları imkansız olan yerden kurtulma telaşı içinde, mağaradaki Zhagarnlar, kapıdan içeri akın eden kendi türlerinden daha fazlasıyla çarpışıyorlar.

Onlardan çok fazla var.

Ama ben hâlâ yanıyorum ve onlar beni, yani liderlerinin yanarak ölmekte olduğunu görünce yeterince tereddüt ediyorlar; belki de en azından Elianna'yı kurtarmanın bir yolunu bulabilirim.

Derin bir nefes alıyorum ve hâlâ yanarken onlara doğru yürümeye başlıyorum. Alevlerin ne kadar süreceğini bilmiyorum.

Ancak Zhagarn'ın arkasından bir berserker'in çılgın kükremesini duyuyorum ve kahkaha atıyorum.

Soğuk.

Nasıl yani? Druid alev alınca büyüsü mü zayıfladı?

Önemli mi?

Kaelen, bir elinde kılıç, diğer elinde hançerle odaya zorla giriyor ve yoluna çıkan herkese acımasızca ölüm saçıyor. Bakışları doğrudan bana yöneliyor ve yanmakta olduğumu görünce yüzündeki rahatlama korkuyla karışıyor.

Onun hayatta olduğuna dair duyduğum yoğun sevinç, acımı bir anlığına da olsa bastırıyor. Umarım, buradaki sonuç ne olursa olsun, ona karşı hislerimi biliyordur.

Zhagarnlar ona doğru atılıyor ve kılıçlarının hedefi haline geliyorlar. Bir yanda bana, diğer yanda Kaelen'e bakıyorlar ve kimden daha çok korktuklarından emin değilim.

Aniden, gidişat değişiyor.

Zafer duygusu içimi kaplıyor ve tanrıçanın bana ne yapacağına dair korkuyu bir kenara bırakıyorum. Bunu ben seçtim ve arkadaşlarım hayatta. Görev başarıyla sonuçlanabilir.

Kaelen bana doğru ilerlemeye çalışıyor. Ben de ona doğru yöneliyorum ama vücudum hala yanıyor.

Tökezliyorum, yangını nasıl söndüreceğime dair hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum.

"Sorun mu var?" Sert kahkaha beni ürkütüyor ve şaşırtıcı bir şekilde hâlâ hayatta olan ve duvara yaslanmış ayakta duran druide dönüyorum. Alevlere karşı sihir kullanıyor olmalı. Yine de hâlâ yanıyor. Korkunç bir şekilde, etinin ateşte eridiğini görebiliyorum.

Ama o... gülümsüyor?

Evet. Bana gülümsüyor, yanarken çığlıkları dinliyor. "Halkını nasıl öldürdüğümü izleteceğim sana, sonra da Zhagarn'ım seni çok uzun süre işkenceye maruz bırakacak. Ölümde bile seni yeneceğim ve metresim Corvynne benim intikamımı alacak."

Alev alev yanan kolunu kaldırıp Kaelen'i işaret ediyor.

"Hayır!" diye bağırdım ve hızla aralarına girdim.

Ama Kaelen daha hızlı.

Prens hançerini druide o kadar hızlı fırlattı ki, her şey bulanık bir görüntüye dönüştü ve bıçak Darnen'in boğazına saplanarak, atmayı planladığı tüm lanetleri etkisiz hale getirdi.

Ve sonunda Darnen yere yığılıp cansız bir şekilde yanar ve geriye sadece kül kalır.

Zhagarn'ın geri kalanı ya ölmüş ya da kaçıyor. Kaelen bana doğru gelmeye başladı ama ben ondan yüzümü çevirdim.

Arkadaşımın, giderek genişleyen kan gölünün içinde hareketsiz yatan bedenine bakıyorum ve düşüncelerim dağılıyor.

Yapmam gerek ...

Muska aniden odanın karşısına doğru yayılan ve küreyi delip geçen bir ışık huzmesiyle parlıyor.

Anahtar.

Anahtarı geri almam gerekiyor.

Tılsımı kirllettikten sonra muhtemelen ölecek olsam da.

Dönüp anahtara doğru eğiliyorum ve anahtar neredeyse manyetik bir güçle beni kendine çekiyor.

Küre soluklaşıyor, ışık hâlâ onu delip geçiyor, sonunda tamamen kayboluyor ve süslü altın anahtar kaideye düşerek şangırtı yapıyor. Tam ona doğru elimi uzattığım sırada bağırışlar duyuyorum ve bir başka Zhagarn grubu merdivenlerden odaya dalıyor.

Silahlar çekildi.

Hepsi de nefret dolu bakışlarla Kaelen'e ve bana doğru gelmeye, tehditler ve küfürler savurmaya başladılar.

Ama hâlâ alevlerle çevriliyim, bu yüzden önce Kaelen'e saldırıyorlar, sonra içlerinden biri hançerini bana fırlatıyor. İlki ıskalıyor, ama diğeri isabet ediyor. Sırtımdaki bıçağı çıkarmak için yeterince dönmeye çalışarak çığlık atıyorum.

Kaelen öfkeyle kükrer ve şaşırtıcı bir şekilde, inanılmaz bir biçimde, odanın havası sihirli bir parıltıyla aydınlanır.

Büyücü değil, o öldü.

Tılsımın büyüğü değil bu—hala alevlerle çevriliyim.

Hayır, bu kesinlikle Valourian'ın kadim büyüğü olmalı, çünkü sisleri mor tonlarıyla parılıyor.

Bütün bunlar prensin etrafında dönüyor.

Ancak... prens gitti.

Onun yerine, devasa bir kar leoparı duruyor ve mor gözleriyle bana bakıyor.

Kedi, kocaman dişlerle dolu ağzını açar.

Ve kükrer.

Bundan sonra Zhagarn halkı korku ve kaosa sürüklenir. Orada kalıp savaşırılar, ancak kar leoparı derilerini yırtıp kemiklerini parçalarken ve vücudumdaki alevler dokunduğum her yeri yakarken, dehşete kapılırlar.

Hâlâ savaşıyorlar.

Ve hâlâ bana kin dolu bakışlar fırlatıyorlar.

Her iki bıçak darbesinden biri vücuduma saplanıyor. Bir bıçak uyluğuma derinlemesine saplanarak bacağımı yerden kesiyor. Düşmeye başlıyorum, yüzümü taş zemine çarpmadan önce ellerimle kendimi tutuyorum. Ama sonra büyük bir sarsıntı beni yana doğru savuruyor ve alevler nihayet kayboluyor.

Neredeyse gülecektim. Alevleri söndürmek için tek gereken kaburgalarımı saplanan bir hançerdi.

Nefes almaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Hem içten hem dıştan çok acıyor. Muhtemelen ölüyorum ve arkadaşım zaten öldü.

Kandırmak.

Onun bedenine ulaşmam gerek. Eğer ölüyorsam, onun yanında olmak istiyorum.

Dostlar, hayatta ve ölümdede birlikte.

Ama şimdi birileri çılgılık atıyor. Hem de birçok kişi.

Elianna'nın ayağa kalktığını görünce şok oldum ve kabullenmişliğimi kaybettim.

O ölmedi.

O ölmedi.

Etrafında yerde üç Zhagarn kırık ve kanlar içinde yatıyor.

Kollarını yana açıp havada süzülerek ayakları yerden bir adım yukarıda sallanır hale geldiğinde, ona bakakalıyorum ve ne olmuş olabileceğini belirsiz bir şekilde anlıyorum.

Büyüsü geri geldi.

Odaya doluşan Zhagarn'lar bir anda silahlarını yere bırakıp boğazlarını tuttular. Boğularak uludular ve dizlerinin üzerine çöktüler, gözleri cinayet dolu yüzlerinden fırlamış bir halde yalvarıyorlardı.

Yalvarma.

Boğulma.

Ölme.

Elianna'nın büyüü geri geldi ve On Üçüncü Sütun'a ulaştı.

Başardı.

Bu, son nefesin öpücüğü.

Hepsi de nefes alamayarak, boğularak ölüyor ve tek pişmanlığım onların korku ve acılarının daha uzun sürmemesi.

Kendimi zorlayarak ayağa kalkıyorum. Kuyruğunu öfkeyle sallayan kar leoparı, yanıma doğru yaklaşıyor ve yürümemi sağlamak için yanıma yaslanıyor. O kadar büyük ki, kafası omzum kadar yüksek.

Elimi tüylerinin arasına sokup kendimi zorlayarak kaideye doğru sendeledim.

Kendimi zorlayarak elimi uzatıp anahtarı aldım.

Ölüme ya da yeni bir korkunç felakete hazırlanıyorum, ama muska küreyi yok etmeden önce ne olursa olsun, şimdi sadece bir anahtar. Avucumda

duran, işlenmiş, hareketsiz bir altın metal parçası.

Şoktan donakalmış bir halde ona bakakalıyorum. "Trick bunun için mi öldü? Bunun için mi?"

Onu cebime atıyorum. Görev başarılı olmalı.

Trick kahramanca öldü. Eğer görev başarısız olursa, boşuna ölmüş olacak.

Kedi kükredi ve sihir yeniden parıldadı. Bir kar leoparı'nın durduğu yerde bir prens yükseldi. Ona bakıyorum ama onu göremiyorum.

"Soli."

"Trick öldü."

Ellerimi kendi ellerine alıyor ve uzaktan kıyafetlerinin olmadığını fark ediyorum.

"Sen bir kedi miydin?" Kendi kendime bile mantıklı gelmiyor ama bu önemli görünüyor.

"Evet. Ben... Nasıl olduğunu bilmiyorum. Tehlikede olduğunu gördüm ve içimde bir şey kırıldı," diyor sesinde bir şaşkınlık tonuyla. "Büyü beni parçaladı ve birdenbire bir kediye dönüştüm."

"Devasa, efsanevi, soyu tükenmiş bir kedi," diye mırıldanıyorum o sivri dişleri hatırlayarak. Gerçeklikten uzaklaşmaya çalışıyorum.

Elianna odanın karşısına geçip Trick'in yanına diz çöktü. Başını salladı. "Üzgünüm Soli. O artık yok."

"Onu geri getir," diye hırıltılı bir sesle söyledim, sonra da beni duyduğundan emin olmak için boğazımı temizledim. "Senin sihirin var. Bunu başarabilirsin! Onu geri getir!"

Sesim taştan yankılanana kadar bağırdığımın farkına varmıyorum. Elianna nazikçe Trick'in başına dokunuyor ve sonra bana geliyor, ama ben onu istemiyorum.

Ona ihtiyacım yok.

"Çok üzgünüm," diyor usulca. Sonra dönüp ellerini geniş bir hareketle ileri doğru uzatıyor. Odayı bir rüzgar kaplıyor, Darnen'in yanmış bedenini ve ölü Zhagarn'ın cesetlerini havaya kaldırıyor ve uçuşuruma bırakıyor.

Bu sefer çılgılık yok.

Onlar zaten öldüler.

Bunu hak ediyorlar.

Darnen öldü.

Benim tercihim.

Ve Trick bunun bedelini hayatıyla ödedi.

Ölüm sadece bir başka macera.

—Trick Jovann

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Tapınakta kalmayı reddediyorum. Bilginlerin özürlerini görmezden geliyorum ve teşekkürlerine alaycı bir şekilde karşılık veriyorum. Belki bir gün onları affedebilirim.

Bugün değil.

Andras ve Chitai, Trick'in bedenini bir pelerinle sarıp yanımızda getiriyorlar. Tekrar giyinmiş olan Kaelen, istediğim cenaze ateşinin yapımını yönetiyor. Elianna sihirli sözler mırıldanıyor ve ateşe bir kese atıyor, böylece duman sadece odun kokusuyla doluyor, başka hiçbir şeyle değil.

Onun gömülmesine izin vermeyeceğim. Trick için bir daha asla karanlık, kapalı bir yer olmayacak. Kesinlikle sonsuza dek olmayacak.

Arkadaşımın bedeni yanarken onun yanında duruyorum, çocukken kimsenin ona söylemediği ninniye söylüyorum. Sonra da sahip olduğum her şeyi sakladığım tüpün içine uzanıp en sevdiğim kitabın, Kaptan Wynona Wavedancer ve Krakenlerin Savaşı'nın sayfalarını çıkarıyorum. Trick ile saatlerce bu hikayeyi okuyup konuşmuş ve muhtemelen asla yaşayamayacağımız gelecekteki maceraları planlamıştık.

Onları alevlerin içine atıyorum. Benim için her şeyini feda eden bu adam için, bizim arayışımız için, bir şeyleri feda etmem doğru olanıdır.

Oyma eser değil, ondan geriye kalan tek şey o.

Özgürlük belgelerim değil—Trick asla onlardan vazgeçmeme izin vermezdi.

Ama en sevdiğim kitabın sayfaları, onunla paylaştığımız kahkahalarla doluydu. Trick yanımdayken sahip olmaya cesaret ettiğim umutla doluydu.

"Şimdi tanrıçayı çağırıyoruz," diyorum arkadaşımı onurlandırmak için benimle birlikte toplanan arkadaşlarıma. "Ona Trick'in bir kahraman olduğunu anlatıyoruz."

"Soli," diyor Kaelen yanımda durarak. "Sen... sen onun tılsımını kullandın. Ya eğer—"

"Biliyorum. Bunu yaptığımda yanlış olduğunu biliyordum. Artemisen'in bu yüzden beni öldürebileceğini de biliyordum. Ama Trick..." Sesim titriyor ve devam edemiyorum.

"Trick bir kahraman olarak öldü," diyor Kaelen kararlılıkla. "Seni korumaya çalışırken. Doğru seçimi yaptın ve tanrıça da aynı fikirde değilse, kahrolsun o. Seninle Artemisen arasına, gerekirse seninle ölümün arasına bile gireceğim."

"Hepimiz de öyle yapacağız," diyor Andras, sesi alevlerin çıtırtısı arasında yankılanarak.

"Evet," diyor Chitai.

"Her zaman," diyor Bern.

Elianna ve Çavuş Neville'den de onaylar geliyor.

Tanıdığım ve dostum olarak gördüğüm bu insanlardan gelen destek kalbimi mutlulukla dolduruyor.

Ailem gibi.

"Onu aramalıyız." Cebimden anahtarı çıkarıp zincire takıyorum, ama şimdilik muskadan ve ilk anahtardan ayrı tutuyorum. Sonra sırayla arkadaşlarımla yüzlerine bakıyorum. "Ama önce, hepinize bir şey söylemem gerekiyor."

Gözyaşlarımı zor tutarak ve boğazımda oluşan düğümü yutarak konuşmaya başladım. "Hayatım boyunca hiç gerçek arkadaşım olmadı. Ve dört yaşından beri de ailem yok." Derin, titrek bir nefes almak için durdum.

"Ama sizler—hepiniz—bu görevdeki yol arkadaşlarımdan çok daha fazlası oldunuz. Sizler benim dostlarımsınız. Hatta... hatta ailemsiniz. Eğer... eğer yaptıklarım yüzünden beni öldürürse, sizi daha yakından tanıma fırsatını kaçırdığım için çok üzüleceğim. Umarım... umarım beni iyilikle hatırlarsınız. Ben—"

Öfkeyle, durduramadığım gözyaşlarımı kolumla siliyorum. "Yeterli olmadığını biliyorum, ama elimden gelenin en iyisini yaptığımı söz veriyorum."

Hemen arkamı dönüp sırtımı onlara çevirdim. Onlara daha fazla bakmaya dayanamıyorum, yoksa tamamen yıkılıyorum.

Ama uzun süre onlardan kaçmama izin vermiyorlar.

Teker teker yaklaşıyorlar. Elianna ve Bern bana sarılıyor. Andras koluma dokunup eğiliyor. Chitai ise bana, görünüşe göre sınırsız olan bıçak

koleksiyonundan birini daha uzatıyor.

"Öbür dünyada ihtiyacınız olursa diye," diyor ciddi bir ifadeyle.

Sanırım öyle, gözyaşlarımın arasından bir gülümseme beliriyor.

Çavuş Neville sertçe sırtıma vurdu, sonra homurdanarak beni sıkıca kucakladı.

Ve sonra Kaelen.

Benim Kaelen'im.

Beni kucaklayıp öpüyor. Nazikçe öpüyor ve öpücük sadece bir an sürüyor, sonra başını benimkine doğru eğip kulağıma fısıldıyor: "Seni alabilmesi için önce benden geçmesi gerekecek."

"Bunu yapabileceğini biliyorsun," diye fısıldadım, acı neredeyse boğazımı düğümlüyordu.

"O zaman beni de yanına alması gerekecek. Bir sonraki maceraya birlikte atılabiliriz."

Böyle bir şey kastediyor olamaz, değil mi? Ama belki de son kez onun güzel mor gözlerine baktığımda, samimiyetten başka bir şey görmüyorum.

"Şey. Buna izin veremeyiz. Valourian'ın kralına ihtiyacı var." Derin bir nefes verip yüzümü siliyorum. "Bunu bir an önce halletsek mi acaba? Çavuş Neville'in dediği gibi, gitmek istemeseniz bile bir yere geç kalmanın bir anlamı yok."

Yaşlı askere gülümsüyorum ama yüzü o kadar üzgün ki uzun süre bakamıyorum. Yine de başını sallıyor.

Hepsi öyle.

Anahtarı zincirin ortasına bıraktım, metalin metale hafifçe çarpmasının çıkardığı ses, açıklıkta gök gürültüsü kadar yüksekti.

Muskadan tanıdık bir ışık huzmesi yayılıyor.

Işıktaki kadınsı bir figür beliriyor.

Artemisen'in sesini duyuyorum.

Ama bu sefer, o sadece kafamın içinde değil ya da benim aracılığım ile konuşmuyor.

O daha güçlü. Hepimiz onun sesini duyabiliyoruz.

"Ah, yalnızlığım," diyor. Sesindeki hüznün o kadar yoğun ki, beni adeta sarsıyor, dizlerimin üzerine çöktürüyor.

Ama ben adaletin önünde boyun eğmeyi reddediyorum.

Seçimi ben yaptım. Hak ettiğim her kaderle yüzleşmeye hazırım.

"Hanımım, bana karşı herhangi bir işlem yapmadan önce, Trick'in bir kahraman olarak öldüğünü bilmenizi istiyorum. Beni ve bu görevi korumak

için hayatını verdi. Eğer... eğer onu yıldızların ötesinde görürseniz..." Boğazım bir hıçkırıkla tılandı.

"Arkadaşınızı kaybettiğiniz için üzgünüm. Onu arayacağım. Ama sizin hatanızı da ele almalıyız."

"Hanımım, yapması gerekeni yaptı," diyor Kaelen öne doğru eğilerek. "Birini cezalandırmanız gerekiyorsa, beni alın."

"Hayır!" Kaelen'in kolunu tuttum. "Asla. Bu benim tercihimdi ve sonuçları da benim olacak."

"Onu korumaya kalkarsan onu küçük düşürmüş olursun, genç prens," diyor tanrıça sert bir şekilde.

Cesareti yüzünden o da ölmeden önce Kaelen'in önüne geçiyorum. "Seçimi ben yaptım. Benimle ne yapacaksanız onu yapın. Ama sizi hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm." Durup gözyaşlarımı tutmak zorunda kalıyorum. "Elimden gelenin en iyisini yaptım."

Artemisen başını yana eğip beni süzdü ve beni savunmaya çalışanlara eliyle susturdu. "Beni veya görevi hayal kırıklığına uğratmadın, ancak hüküm sürdüğüm dengeyi bozdun. Sebeplerin haklı olsa bile, benim tılsımımı öldürmek için kullandın. Cinayet işlemek için tılsımı kirletmeyi seçtin."

Elianna, bastırılmış bir güçle parlayan gözleriyle, "Ama başka seçeneği yoktu," diyor.

Artemisen ona döndü. "Son Nefes Öpücüğü, büyücü? Tılsımı sanatınla mı korudun?"

"Yaptım."

"Aferin. Ama mantığımı sorgulamayın. Bir büyücünün tanrıların emirlerine karşı çıkması doğru değil." Ham ve dizginsiz güç havayı kırbaçlıyor ve hepimiz önünde eğiliyoruz.

Hapiste bile olsa, Artemisen hâlâ bir tanrıça. Umarım ben öldükten sonra arkadaşlarım bunu hatırlarlar.

"Hanımım," diyor Andras. "Sizi özgür bırakmayı uzun zamandır arzuluyordum, ancak Soli'nin eylemleri amacımızın başarısını garanti altına almaktan başka bir işe yaramadı. Lütfen onun hayatını bağışlayın."

Tanrıça, savaşçısına karşı hüznü ama bir nebze de sevgiyle, "Orman savaşçım," diyor. "Denge olmadan başarı kalıcı olamaz, yoksa görev başarısız olur."

"Sizi sorgulamıyorum," diyorum, yutkunarak. "Eğer seçimim yüzünden ölmem gerekiyorsa, öyle olsun. Ama bu benim seçimimdi. Hayatımda kendi

kaderimi belirlemek için yeterince az nedenim oldu. Eğer bunu yapmak ölümümle sonuçlanacaksa, başım dik bir şekilde mezara giderim.”

Artemisen bana o kadar uzun süre bakıyor ki, tüylerim diken diken oluyor; bu sefer beni olduğum yerde küle çevirecek olan ateşi bekliyorum.

Başımı öne eğdim ama bir kez daha arkadaşlarıma bakmayı tercih ettim. Kaelen'e, prensime. Aşkıma. "Lütfen güvende ol. Ve başarılı ol. Birlikte geçirdiğimiz kısa sürede hayatıma kattığın şeyleri sana anlatmam mümkün değil."

Hepsi tekrar konuşmaya, itiraz etmeye başlarlar, ancak tanrıça kaldırdığı avucuyla onları durdurur. "Bugün sarsılan dengeyi yeniden sağlamak için yapabileceğim iki şey var."

Ellerini göğsüne doğru kaldırıp bir kelime söylüyor.

Duymaktan ziyade kemiklerimde yankılandığını hissettiğim bir kelime. Güç dolu bir kelime.

Ve gökyüzü üzerimizde açılıyor.

"Kar yağıyor!" diye bağırdı Bern, bir çocuk gibi kendi etrafında dönerek. "O kar yağdırdı!"

Artemisen, "İkinci anahtarla birlikte, artık Altarra'ya bu kadarını geri gönderecek kadar güçlüyüm. Kış karları, ekinleri besleyecek bahar sularını getirecek," diye mırıldandı.

Gökyüzüne bakıyoruz, kar tanelerinin tenimize buz gibi öpücükler bırakmasına izin veriyoruz. Kar taneleri gittikçe hızlanarak girdaplar oluşturuyor, ta ki kendimizi beyaz bir fırtınanın içinde bulana kadar.

Tanrıça sözlerine şöyle devam ediyor: "Yalnızlık, çünkü anahtarı haksız bir eylemle elde ettin, bu yüzden onu elinde tutamazsın."

Anahtar gözlerimin önünde eridiğinde nefesim kesildi. Acı, azmimi paramparça etti. "Bu kadar mı? Görev başarısız mı oldu?"

"Hayır, tılsım taşıyıcım. Beni özgür bırakmak için hâlâ son bir şans var. Felakete karşı yedekte tutulan bir anahtar."

"Nerede?" diye soruyor Kaelen.

"Bu soruyu sorman çok yerinde, prensim. Çünkü kaleniz son anahtarı elinde tutuyor." Artemisen bana baktığında, bakışlarının yoğunluğu azalmaya başlamıştı bile. "Beni veya bu görevi hayal kırıklığına uğratmadın. Aksine, kendi gücünü keşfetmen bana umut veriyor. Ama beni bir daha hayal kırıklığına uğratma, yoksa her şey kaybedilebilir."

Ona nasıl cevap vereceğimi, nasıl teşekkür edeceğimi düşünmeden önce, görüntüsü yavaş yavaş silinmeye başlıyor.

“Tılsım taşıyıcım Valourian’a doğru yola koyuluyorum. Hırsızın bilgeliğine kulak verin. Her şey açıklığa kavuşacak.”

"Hanımım." Diz çökerim. "Teşekkür ederim."

"Başarı yine de senin olabilir," diyor nazikçe. "Güçlü ol, Yalnızlık Zarafeti. Yeni bulduğun tüm gücüne ihtiyacın olacak, ama sana inanıyorum."

O ortadan kaybolurken, gerçek ortaya çıkıyor:

Ben de kendime güveniyorum.

Khyrrus ve Valourian dillerindeki efsaneler, Panterran Dağları'nın ünlü kar leoparlarından bahseder. Bazılarına göre, dağların adı bu vahşi savaşçı hayvanların onuruna verilmiştir. Valourian tarihine göre, çok nadir durumlarda bir insan bir kar leoparıyla telepatik olarak iletişim kurabilecekleri bir bağ kurardı. Dahası, Valourian kraliyet ailesinin eski zamanlarda kar leoparlarıyla bir ittifak kurduğuna inanılmaktadır. Bu iddianın somut kanıtı Valourian Kalesi'nin mimarisinde bulunabilir.

Ancak bu iddialar açıkça saçmalık.

—Altarra'daki Mitler Arasında
Yolculuklar, Cilt 5, Nias Enaj

Epilog

Trick'in yaktığı ateş söndükten sonra, arkadaşşıma son bir veda edip Cloud'a biniyorum ve yol arkadaşlarıma katılıyorum. Dağ yolunda sessizce ilerliyoruz. Sözsüz bir anlaşma gereği, Kaelen ve ben gruptan biraz geride kalıyoruz ve bu da bize bir hediye gibi gelen bir mahremiyet sağlıyor.

Artemisen'i çağırduğımızda, prensimle bir daha yalnız kalabileceğimden emin değildim.

İkinci anahtarın kaybolmasından dolayı kimse beni suçlamıyor gibi görünüyor; bu da başka bir hediye ve Kaelen'le geçirdiğim bu çalınmış anlardan bile daha çok değer veriyorum.

Ama doğrusunu söylemek gerekirse, kendimi de suçlamıyorum.

O an yapmam gereken seçimi yaptım.

Aynısını tekrar yapardım.

Ve hâlâ başarılı olabiliriz. Artemisen öyle söyledi. Bana inandığını söyledi ve—

HEY.

Başımı bir o yana bir bu yana çevirerek yolu tarıyorum. Acaba birisi... zihnimin içinde benimle konuşuyor mu?

HEY!

“Ne? Kim—?”

Yanımda at süren Kaelen, kaşını kaldırdı ama elini kılıcına koyup etrafı taradı. "Ne oldu? Bir şey duydun mu?"

“Bu... kulağa çılgınca gelecek ama biri benimle konuşuyor. Telepatik olarak. Ya da bunca stresten sonra sonunda aklımı kaybediyorum...”

EĞER BENİ DİNLEMEZSENİZ, İKİ AYAKLILAR, YAKINDA ÖLECEĞİM.

“İşte yine o! Kaelen, neler oluyor?” Ensemde bir panik hissi belirdi ve tüm vücudum ürperdi.

“Belki de savaşın ardından...” diye tereddütle söze başlıyor Kaelen, ama bileğimdeki yeni dövmemin hemen üstündeki deriyi yakan acıdan başka bir şey duyamıyorum.

Çıglık attım ve iki büklüm olup sol bileğimi tutmaya çalıştım.

Neden yanıyorum?

Koluma baktım ve nefesim kesildi.

Kaelen, River'ı yanımda yönlendirirken, sesi şiddet tehdidiyle dolu bir şekilde, "Ne oldu? Ne yaşandı?" diye sordu.

Konuşmadan kolumu uzatıyorum.

Yeni yaptırdığım ay ve dağ dövmesinin yanına, tenime bir kar leoparı resmi kazındı. Kedi, sanki yamaca doğru koşmaya, gökyüzüne sıçramaya ve ayın üzerinden atlamaya hazırlanıyormuş gibi çömelmiş durumda.

“Bu da ne?” Kaelen, yol kenarındaki ağaçların arkasında canavarlar ya da Zhagarn'ın saklandığını görecekmış gibi atının üzerinde bir o yana bir bu yana savruldu. “Bunu sana kim yaptı?”

“Bilmiyorum! Kafamda bir ses vardı, sonra da acı... Bunu bana kimin yaptığını bilmiyorum!”

Ben yaptım. Ama sen de bana aynısını yaptın, gürültücü kadın.

İşte o sırada Panterran Dağları'nın ünlü soyu tükenmiş kar leoparlarından biri, tüm zarafeti, gücü ve tehlikesiyle önümüzdeki yola atlıyor. Kaelen'in tapınakta kar leoparına dönüştüğü zamanki kadar büyük.

Dişlerini göstererek Kaelen'e baktı.

Nesli TÜKENMEDİ. AÇIM. BU MOR GÖZLÜ İNSANI YİYEBİLİR MİYİM?

"Hayır! Onu yiyemezsiniz!" diye bağırdım, atların tedirgin kişnemeleri ve toynaklarının yere vurma sesleri arasında sesimi duyurmaya çalışarak.

“Soli! Geri dur!” Kaelen bineğinden atlayıp tek bir hareketle kılıcını çekti. Benimle kar leoparı arasına girdi ve zihnim kediye özgü bir eğlence duygusuyla doldu.

“Kaelen! Dur! Bu kar leoparı... çok özel!”

NIHAYET.

"Ve biraz da ukala," diye mırıldanıyorum.

Eğer onu öldürürsem, kızacak mısın?

“Evet, onu öldürürsen çok kızarım! Prensi öldürme.” “Ne oluyor?”
Kaelen, kar leoparını ürkütmemeye özen gösterircesine yavaş ve sessizce konuşuyor, ama kılıcını hâlâ hazırda tutuyor.

Ben de onun hâlâ pençelerini salladığını fark ediyorum, oysa benimkiler kınında. Ona göstereyim mi?

Dev kedi, et tabağı büyüklüğünde kocaman bir pençesini havaya kaldırdı ve pençeleri fırladı. Şaşkınlığımı engelleyemedim, ama Kaelen daha güçlü bir yapıya sahipti. Sadece gözlerini kısarak kılıcının kabzasını daha sıkı kavradı.

"Pençeleri kıyaslamayın!"

“Ne yapacağız Soli?”

“Bilmiyorum. Belki de Artemisen onu göndermiştir?”

Kar leoparı bana bakıyor.

TANRIÇA NEDEN BENİ SİZE GÖNDERDİ?

Sana geldim çünkü ruhumdaki boşluk, senin ruhundaki sessizliği tanıdı.

Sessizlik mi?

Gri Zihin'i mi kastediyor?

EVET. GRİ. ZİHNİNİZ, KARŞILAŞTIĞIM DİĞER HİÇBİR ŞEYE BENZEMEYEN BİR BAĞ İÇİN ALAN AÇIYOR.

Bununla ne yapacağımı bilmiyorum ama düşünmeye vaktim yok çünkü kedi aniden oturuyor.

Tam yolun ortasında.

ARKADAŞINA PENÇESİNİ İNDİRMESİNİ SÖYLE.

"O benim arkadaşım değil."

YA DA İKİ YÖNLÜ OLSUN YA DA OLMASIN, ONU YEMEK ZORUNDA KALACAĞIM.

"Dur! İnsan ya da... ya da çift doğaya sahip insanları, özellikle de onu yemeyeceğim," diyorum, Kaelen hakkında nasıl bilgi sahibi olabileceğini merak ederek. Benzer benzeri tanır mı acaba?

Kaelen, tüm vücudu saldırmaya hazır bir şekilde gerilmiş halde, bir bana bir de kediye bakıyor, ama gözlerinde yavaş yavaş bir hayranlık beliriyor.

"Kar leoparı sizinle telepatik olarak mı iletişim kuruyor?"

"Ya bu, ya da beynim gerçeklikle olan bağlarını tamamen kopardı."

"Olabilir mi—"

"O," diye düzeltiyorum onu. Kimse "o" diye çağrılmaktan hoşlanmaz, özellikle de konuşan kar leoparları, diye tahmin ediyorum. Bu düşünceyle dudaklarımdan istemsizce bir kahkaha kaçıyor.

Şimdi ikisi de bana bakıyor.

"Evet. Benimle konuşuyor. Zihnimin içinde. Şey... Kar leoparı mı? Dur. Sana öyle diyemem. Bir adın var mı?"

TÜM CANLILARIN İSİMLERİ VARDIR, YALNIZLIK, ZARİFLİK, GRİ ZİHİN.

Lütfen attan inip yaklaşın.

Kaelen'in itirazlarına rağmen yavaşça attan indim. "Sorun yok," diye düşündüm. "Yaklaşmamı istedi."

"Ah, tabii. Bu iyi bir fikir," diyor ama ses tonundaki teslimiyeti duyabiliyorum. "Bundan emin misin? Bizi öldürebilecek bir şeye bu kadar yaklaşmak, bir ayağı arkadan bağlıyken?"

Kedi hırlıyor ve o kocaman dişleri çok yakın.

HİÇBİR İNSAN PENÇELERİMİ BAĞLAMAYA CESARET EDEMEZ!

"Hayır! Kaelen öyle demek istemedi—Bu sadece bir deyim. Kimse senin patilerini bağlamaya çalışmayacak. Ya da vücudunun herhangi bir parçasını.

Hiçbir bağlama yok, tamam mı?"

"Soli." Kaelen hâlâ o sakın, canavarı kızdırma uyarısı veren sesiyle benimle konuşuyor. "Lütfen tam olarak neler olup bittiğini bana tercüme et."

**BU MU VALOURIAN KRALLIĞI? ANLIYORUM, BEYİNLER
YÜZYILLAR BOYUNCA KÜÇÜLMÜŞ.**

"BEN-"

BUNU ÇEVİRİN.

İlginçtir ki, kendini beğenmiş bir alay sözü bir kediden gelse de bir insandan gelse de aynı tınıyor.

"Hayır. Yapmayacağım. Ayrıca, şimdi sana daha da yaklaşacağım, bu yüzden lütfen... dişlerini içeri sok."

Bana hırlıyor, ama ben ona parmağımı sallıyorum.

"Ben seni dinledim. Şimdi, senin beni dinlemen gerekiyor."

Az önce bir kar leoparını mı azarladım?

İçimden omuz silkiyorum. Olsun, yapacak bir şey yok. Trick'in dediği gibi, bir kere başladın mı, devam et.

Kandırmak.

Ani bir acı saplandı içimde, ama kendimi zorlayarak onu bir kenara ittim. Odaklanmam gereken telepatik bir kar leoparı var.

Ve kesinlikle çok yakışıklı. Kaelen dönüşüm geçirdiğinde de aynı görünüyordu, ama o zamanlar bunu takdir edecek durumda değildim.

Keşke kedinin inanılmaz derecede kabarık, açık gri, siyah ve gri beneklerle süslü tüylerine dokunmaya cesaret edebilseydim. Göğsünün ve karnının görünen kısmı bembeyaz. Ve kuyruğu inanılmaz uzun. "Bize zarar verecek misin?"

Yuvarlak kulaklarından biri seğiriyor.

Sana asla zarar vermem. Seni korumak için buradayım.

"Bizi korumak için burada olduğunu söylüyor."

SEN. "BİZ" DEĞİL.

"Biz daha iyi olurduk," diyorum ona.

Kar leoparı başını yana eğdi ve kocaman gözlerini kıstı. Gözleri, dağların üzerindeki gökyüzünün canlı, buz mavisi rengindeydi ve bir an ona bakakaldım. Kürkünün altında tamamen kas yığını vardı ve misk, ot ve tehlike gibi tamamen vahşi ve yabani bir koku yayıyordu.

"Gerçekten çok güzelsin," diyorum içtenlikle, kelimelerin ağzımdan dökülmesini engelleyemeden. "Sanki bir lonca sanatçısı tasarımlarını resmetmiş. Eski el yazmalarında kar leoparı çizimleri görmüştüm ama hiç renkli olarak görmemiştim. Senin gibilerin bu kadar muhteşem olacağını hiç tahmin etmemiştim."

Kendini düzeltip gerinirken bir yandan da Kaelen'i dikkatle izliyor.

EVET. MUHTEŞEM KELİMESİ BENİM İÇİN ÇOK UYGUN.

AYRICA: AÇIM.

İNSAN YİYEMEZSEM, YİYECEK VAR MI?

"Yemek istiyor," diyorum Kaelen'e. "Bence ona biraz yemek bulmalıyız."

"Bu gerçek olamaz," diyor, bakışları yüzüm, yeni kar leoparı deseniyle süslenmiş bileğim ve önümüzdeki gerçek hayvan arasında gidip geliyor. "Bu nasıl gerçek olabilir?"

Kar leoparı garip bir hırıltı sesi çıkarıyor, sonra bana bakıp başını Kaelen'e doğru eğiyor.

YÜZYILLARCA SÜREN KRALİYET AKRABA EVLİLİĞİ.

Elimde değil. İçimden onun iğneleyici ses tonuna gülüyorum.

"Ne?" Kaelen'in gözleri kısıldı.

Dikkatli bir adım attığımda, kar leoparı karşımda dikiliyor. O kadar büyük ki, kafası benimkiyle aynı hizada.

SOLİ. ARTIK BENİM KORUMAM GEREKEN KİŞİ OLDUĞUNU ANLIYOR MUSUN?

"Dürüst olmak gerekirse, hayır. Bunu hiç anlamıyorum."

AMA BUNU KABUL EDİYORSUNUZ, DEĞİL Mİ?

Gözlerinin içine bakıyorum ve sorusunun cevabını bulmak için içimde derinlere iniyorum. Cevap kesinlikle evet olamaz. Tamamen nesli tükenmiş olduğuna inanılan bir türün üyesi olan bir kar leoparı'nın artık benim koruyucum olabileceğini nasıl kabul edebilirdim?

"Evet," diyorum yavaşça, ama tereddütümü hissediyor.

ZAMAN ALABİLİR.

Peki, benim de senin koruman gereken biri olduğumu kabul edebilir misin?

“Evet,” diyorum anında. Sonra donakalıyorum, bunun doğru olduğunu fark edince şok oluyorum. Bir şekilde, sihirli bir biçimde, buna inanıyorum. O ve ben birbirimize bağlıyız ve onu korumak zorundayım, ancak Altarra'nın tepelerinde ve dağlarında dolaşmış en vahşi yırtıcılardan birini nasıl koruyabileceğim konusunda hiçbir fikrim yok.

Ama bu doğru.

O benim.

“Evet,” diye tekrarladım, sesim daha güçlüydü. “Seni de korumakla yükümlü olduğumu kabul ediyorum.”

İYİ.

"Bir kar leoparı korumam gerekiyor," diyorum şaşkınlıkla.

Bağırışlar ve toynakların gürültüsünü duyuyoruz. Andras, Chitai, Elianna, Çavuş Neville ve Bern, bağırarak ve silah sallayarak, dağ yolundan bize doğru koşuyorlar; hepsi de kedime doğrultulmuş durumda. Kedim aniden beceriksiz bir şekilde yere yığılıyor, nefes nefese kalıyor. Yaralanmış olmalı. Acı içinde kıvranarak dilini omzunun ve yan tarafının üzerinden geçiriyor.

“Yaralandı, Kaelen!” Kedinin yanına diz çöktüm, zihnimin tehlike, tehlike, tehlike diye bağırın minik parçasını görmezden gelerek.

Arkadaşlarımızla ilgilenmesi için Kaelen'e güveniyorum, böylece tüm dikkatimi kar leoparına yoğunlaştırabiliyorum. Benim kar leoparıma.

Ona dokunmak için elimi uzattım; tüylerinin yoğun ve yumuşak dokusu, sanki Özgür Topraklar Bölgesi'nde dokunmuş en lüks halı gibiydi, beni ürküttü.

“Neren acıyor?” Kedinin omzuna nazikçe dokunuyorum, parmaklarımın çok yakınında olan o kocaman dişleri düşünmemeye çalışarak, yalamayı bırakması için onu dürtüyorum. Başını kaldırdığında, omzunda avucumdan daha büyük, S şeklinde bir yanık görüyorum. O bölgedeki tüyler tamamen dökülmüş ve deri kızarmış ve tahriş olmuş görünüyor.

“Nasıl?” diye fısıldıyorum. “Neler oluyor?”

Bileğimi önüme doğru uzattım, yeni kar leoparı desenli kolumu S işaretinin yanındaki yanmamış kürke yasladım. "Bu... normal mi? Olması mı gerekiyordu?"

YALNIZLIĞI TEMSİL EDEN S HARFİ.

ÜÇ YÜZ YILDAN FAZLA SÜREDİR BENİM TÜRÜMDEN HİÇBİR KİŞİ BİR İNSANLA BAĞ KURMADI, BU YÜZDEN BEN BUNU KENDİM GÖRMEDİM.

AMA YAŞLILAR BU KONUDA HİKAYELER ANLATIYOR.

“Üç yüz yıl mı?”

Arkamda, arkadaşlarım efsanevi bir yaratığı ilk kez gören altı kişinin gösterebileceği kadar sessizleşmiş durumda. En azından artık kimse bağırıyor.

"Bu bir Valourian kar leoparı," diyor Bern, sesine hayranlık karışarak. "Herkes onların nesli tükendiğini söylüyor. O da senin gibi mi, Kaelen?" Kedi hırlıyor ve hepsi irkiliyor.

İKİ AYAKLIYA DUYDUKLARINA HER ŞEYE İNANMAMALARINI SÖYLEYİN.

HAYIR, ÇİFT DOĞALI DEĞİLİM.

Kar leoparıma gözümü ayırmadan mesajı iletiyorum. Arkamdan gelen mırıltılarda şok ve inanmazlık hissediliyor.

Onların nasıl hissettiğini anlıyorum.

Zihnimin içinde bir kar leoparı benimle konuşuyor.

Ve o da benim ona karşılık olarak söylediklerimi anlıyor.

Kolum birdenbire ıslaklık hissetti. Aşağı baktığımda kedinin yan tarafından koluma kan sızdığını gördüm.

“Elianna! Yardım et! Yaralandı!”

“Vahşi bir hayvanı iyileştirmek benim yeteneğim değil—”

"Onu iyileştir yoksa..." diye çıktım sözünü keserek. "Koruma altına alınması gerektiğini söylüyor. Onu kimin gönderdiğini öğrenene kadar, hayatıyla ilgili herhangi bir risk almak istiyor musun?"

Air Touched homurdanır, sonra etrafımdan dolaşıp leoparın diğer tarafına geçer, diz çöker ve tereddütle tek parmağıyla kalçasına dokunur. Leopar hareket etmeyince Elianna ellerini hâlâ kanayan yaranın üzerine koyar.

"Bunu bir mızrak yapmış gibi görünüyor," diyor Kaelen yanıma çömelirken. "Daha kötü de olabilirdi. Bağırsaklar görünmüyor. Ama—"

BAĞIRSAKLAR YENİLEBİLİR.

"Bu konuda anlaşılamayalım." Midem bulanmasın diye kendimi zor tutuyorum.

“Bu efsanevi yaratıklardan birine kim saldırır ki?” Chitai, büyücüyü korumak için gerekirse bıçaklarını hazırda tutarak Elianna'nın yanına doğru yürüdü.

"Bıçaklarınızı kınına sokun!" diye emrettim ama Chitai beni görmezden geldi.

“Bunu okudum,” diyor Kaelen. “Bu bağ kadim bir büyü. Yüzyıllardır, Zhagarn'ın tüm kar leoparlarını öldürmesinden çok önce olmamıştı.”

"Açıkçası, hepsini öldürmemişler. Mesela sen varsın, Prens Kaelen," diyor Andras arkamdan. Şüphesiz ki yaya ok takmış, kılıcı çekilmiş ya da elinde bıçaklar var.

SYLVANS HER ZAMAN AÇIK VE GÖZ ALICI ŞEYLERİ SÖYLEMEYİ SEVERDİ.

Onun alaycı tonuna karşılık kaçmaya çalışan kahkahayı elimle bastırdım. Sanırım Andras, kibirli küstahlık konusunda dengini bulmuş olabilir.

Kedi başını kaldırıp ölümcül dişlerini gösteriyor.

ANDRAS AL'SYLVAN? BU İSMİ BİLİYORUZ.

Kaelen'in omzumdaki eli gerginlikten sıkışmış.

"Sorun yok," diye ısrar ediyorum, neredeyse hiçbir ölçülebilir kanıta dayanarak. "Kar leoparına güveniyorum."

Yaşına göre çok bilgesin, Soli.

“Benim adımı biliyorsunuz. Peki sizin adınız nedir?”

Bir gözünü kapatıp homurdanan bir ses çıkarıyor ve sonra... zihnime doğrudan bir görüntü yerleştiriyor. Parlatılmış taşların üzerinden şırıldayan berrak derenin güzelliği ve kıyıdaki otlarda esen hafif esintiyle nefesim kesiliyor. Temiz, parlak kış gününün kokusunu alabiliyor ve derenin sesini duyabiliyorum.

EVET. SİZİN DİLİNİZDE, BENİM ADIM KIŞIN DAĞDA GÜNEŞ IŞIĞINDA MÜZİK YAPMAK İÇİN AKARSUDAN ESEN RÜZGAR.

“Bu... çok fazla isim.”

Elianna'ya anlamlı bir bakış atıyorum, kar leoparını oyalayarak birimizin ısırılmadan önce onu iyileştirmesini sağlamaya çalıştığımı anlatmaya çalışıyorum.

Elianna dudaklarını birbirine bastırıyor ama gözlerini kapatıp tanımadığım bir dilde mırıldanıyor. Soluk altın rengi bir parıltı ellerini sarıyor, sonra yaranın üzerine ve etrafına yayılıyor. Kar leoparı başını hızla çevirip Elianna'ya hırlıyor. Ama bence bu sadece bir uyarı. Eğer büyücüye dişlerini geçirmek isteseydi, yapardı. Yine de korkutucu ve Elianna kaçmaya çalışarak yere düşüyor.

“Hayır! Sana yardım etmeye çalışıyor,” diyorum kediye.

"Kızım, belki de bir kar leoparıyla tartışmak akıllıca bir şey değil," diye mırıldandı Çavuş Neville arkamdan.

Başımı sallıyorum. "Bu yolculukta ne zaman akıllıca bir şey yaptım ki?"

Yaralanmam iyileşti ama şimdi çok yorgunum.

Haklı. Yara neredeyse iyileşmiş bir yara izine benziyor. Omuzunun S harfinin altında ve çevresinde hâlâ tahriş olmuş olduğu görülüyor.

“Bunu iyileştirebilir misin?” diye sordum Elianna'ya, kedinin omzundaki yanık yeri işaret ederek. Elimi kaldırdığımda herkesin benim üzerime yaptığım yanık desenini göreceğinin farkında değildim.

Herkesin aynı anda konuşmasıyla daha da büyük bir kaos.

Chitai, gürültüyü bastıracak kadar yüksek sesle, "Bu, aramızdaki bağın bir parçası," diyor. "Bunu büyüklerimizden biliyoruz. Bence bunu sihirle iyileştirmeye çalışmak yanlış olur."

Kar leoparının tüylü bşı önce Chitai'ye, sonra tekrar bana döndü.

FAK SAVAISI HAKLI.

BU İYİLEŞTİRME İŞLEMİNİ BAĞLANTI İZLERİ ÜZERİNDE DENEMEYE ÇALIŞMAYIN.

Talimatı Elianna'ya ilettim ve kediye iyileştirdiği için ona teşekkür ettim. Başını salladı, ayağa kalktı ve geri çekildi; ben de kar leoparı Chitai'nin afak Tarikatı yesi olduğunu nasıl bildiğini merak ettim.

Onları başkasıyla karıştırmak çok zor.

Sonradan fark ediyorum ki, haksız değil. Ama kendime odaklanmam gerektiğini söylüyorum. İsim fikrine geri dönelim.

“Biz insanlar uzun isimleri pek sevmeyiz. Özellikle bir savaş ya da acıl bir durum söz konusuysa, ‘kışın kayalıkların ve çiçeklerin olduğu derede esen hafif rüzgar’ diye seslenmem çok uzun sürerdi.”

KIIN DAĞDA GNE İIĞINDA AKARSUDAN ESİNEN RZĖAR, MÜZİK YAPIYOR.

“Doğru. Bu çok fazla. Sıradan insanlar için. Bunu biraz kısaltabilir miyiz acaba?”

Homurdanıyor.

BU BENİM ADIM.

ADIMA SAYGISIZLIK ETMEYİN.

“Hayır! Bu saygısızlık değil. Bu... arkadaşların yaptığı bir şey. Örneğin, arkadaşlarım bana Solitude Grace Graymind yerine Soli diyorlar.”

AH. BUNU ANLADIM.

“Peki ya Breeze?”

HAYIR.

"Aktarım?"

HAYIR.

GÜNEŞ IŞIĞI DA DEĞİL.

İNSANLAR ÇOK KELİME KELİME ALGILAYICIDIR.

Gözlerimi kapatıp düşünüyorum. Zihnimde yarattığı görüntünün en önemli parçası müzik gibi görünüyordu.

EVET. MÜZİK.

MÜZİK EN ÖNEMLİSİDİR.

MUSICA UNIVERSALIS: EVRENDEKİ HER ŞEY ENERJİYİ MÜZİK OLARAK SUNAR.

DİNLEMEK.

Bu kar leoparı tanıdığım çoğu insandan daha zeki ve eğitilmiş diye düşünmeye ancak bir an vakit ayırabiliyorum, sonra bana o görüntüyü tekrar gönderiyor. Bu sefer dikkatlice dinliyorum. Doğanın senfonisinin müziği, ince ayarlanmış bir lir arpına benzeyen, hafif ve melodik bir tonda.

Ah!

"Lyra mı? Bu, şöyle müzik yapan arp..." Bir deneme yapıyorum ve olabildiğince sese odaklanıyorum.

EVET. AMA HAYIR.

SES İYİ, SÖZLER İYİ DEĞİL.

LYRA, İNSANLARIN YALAN SÖYLEMESİ DURUMUNDA KULLANILAN KELİMEYE ÇOK YAKIN.

Ne?

Zihnim birden bağlantıyı kurdu. "Ah. Şey, hayır. Aslında o bir yalancı. Yani—"

ARP.

"Ne?"

ARKADAŞIMIN ADI HARPER OLACAK.

"Çok güzel bir isim. Bunu onlara söylememde sakınca var mı?"

EVET.

AMA ŞİMDİ BENİ KORUMAN GEREKİYOR, YALNIZLIK LÜTUF.

Tükenmişlik beni ele geçirdi.

"Lütfen bana Soli diye seslenin."

BEN SENİN ARKADAŞIN MIYIM?

"Umarım öyle olursun. Ve seni koruyacağıma söz veriyorum, Harper."

Bana, oldukça şüpheci bir bakışla baktığında (ki bu gayet normal, çünkü benden yaklaşık beş kat daha iri), bıçaklarımı çıkarıp ona gösteriyorum.

"Seni koruyacağım, Harper. Benim de kendi pençelerim var."

Uzun bir süre bana baktıktan sonra, kocaman kafasını patilerinin üzerine yasladı, gözlerini kapattı ve bana yaslanarak rahatladı. Hareket edip onu rahatsız etmekten korkarak donakaldım, ta ki aramızdaki sessizliği alçak, homurdanan bir horlama bozana kadar. Yavaşça uzanıp elimi yan tarafına koydum, parmaklarımın altındaki ritmik titreşimden büyülenmiştim.

Kaelen yanıma yere oturdu ve kolunu omzuma attı.

Ama konuşmuyorum, ne onunla ne de diğerleriyle, hepsi aynı anda bana sorular soruyor olsalar da. Harper'a söylediklerimin doğru olduğunu fark etmek için yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Benim de pençelerim var.

Ve arkadaşlar.

Bu arayış başarıyla sonuçlanacak.

Kaelen'in elini sıkıca tutuyorum, sonra oturduğum yerde, dağ yolunun tam ortasında etrafımı saran arkadaşlarıma bakıyorum. Teker teker sessizleşiyorlar.

Ve böylece sessizliğin içine şöyle diyorum: "Fırtınalar geçer."

Bern kararlılıkla, "Acı sona erer," diyor.

Ve hepsi benimle birlikte, hem bir dua hem de bir slogan haline gelen şu mantranın son satırını tekrarlıyor: "Asla pes etmeyeceğiz."

Sessizce kendi kendime bir söz veriyorum: Asla pes etmeyeceğim.

Ve bir daha asla hiç kimse olmayacağım.

SON

Dipnotlar

1. Dünya kar leoparı, Dünya kar leoparlarından kat kat daha büyüktür ve ayrıca kükreme yeteneğine de sahiptirler. Dünya kar leoparı kükremez; uluma, tıslama, hırıltı ve yüksek sesli bir nefes verme olan hırıltı ile iletişim kurarlar.

2. Soli'nin söylediği antik Piran ninnisini, Dünya tarihinde kaydedilmiş en eski ninni olduğuna inanılan bir eserden esinlenerek oluşturdum. Kıl bir tablete kazınmış olarak bulunan Babil ninnisi, bilim insanları tarafından yaklaşık 5.000 yıl öncesine tarihleniyor. Arkeomüzikolog Richard Dumbrill, şarkı sözlerini şu şekilde tercüme etti:

*Karanlık evdeki küçük bebek,
Güneşin doğuşunu gördünüz.
Neden ağlıyorsun?
Neden bağırıyorsun?
Ev tanrısını rahatsız ettiniz.*

*"Beni kim rahatsız etti?" diyor evin tanrısı.
Sizi rahatsız eden bebek.
"Beni kim korkuttu?" diyor evin tanrısı.
Bebek sizi rahatsız etti; bebek sizi korkuttu.
Sarhoş birinin sandalyesinde duramadan çıkardığı seslere benziyor.
Uygunuzu böldü.*

Evin tanrısı, "Bebeği hemen çağırın," diyor.

—Kaynak: New York Times, “Ninnilerin Melankolik Gizemi”, Rivka Galchen, 14 Ekim 2015.

3. Tek çıkış yolu, bu sürecin içinden geçmektir.

Bu özdeyişi, özellikle en ağır depresyon nöbetlerimde her zaman yanımda bulundururum. Sayısız kaynaktan gelen yaygın bir ifadedir, ancak ilk kez Robert Frost'un "Hizmetkârlara Hizmetkâr" adlı şiirinde bir versiyonuna rastladım.

“En iyi çıkış yolunun her zaman içinden geçmek olduğunu söylüyor.

Ve ben de buna katılıyorum, ya da

Çünkü içinden geçmekten başka bir çıkış yolu göremiyorum.”

Teşekkürler

Bu kitabın ortaya çıkmasını mümkün kılan birçok kişiye teşekkür etmeliyim. Hepinize minnettarım.

Öncelikle bana inanan ve "Evet, akıl sağlığı sorunları olan bir kahraman hakkında bir kitap yazalım" deme cesaretini gösteren Liz Pelletier'e teşekkür ederim. Liz, sen muhteşem birisin ve sana çok minnettarım. Bana olan inancın benim için çok şey ifade ediyor.

Dünyanın en iyi menajeri Kevan Lyon'a, bu kitaptan o kadar heyecanlanmıştı ki, tatildayken bile her gün beni aradı. Her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim.

Harika editör Rebecca Heyman'a, benimle aynı zekayı paylaşan (ama onunkisi daha büyük ve daha iyi) sana teşekkür ederim. Karakterlerimi Duygular Bataklığı'ndan uzak tuttuğun için minnettarım. Soli, Kaelen ve ben senin gibi birine sahip olduğumuz için çok şanslıyız.

Madison Pelletier'e, bu kadar düşünceli yorumları için. Hannah Lindsey'e, harika düzeltmeleri ve karakterlerimin zaman yolculuğu yapamayacağını hatırlattığı için. Mary Lindsey, Hoda Agharazi ve Rae Swain'e de değerli görüşleri için teşekkür ederim.

Muhteşem eserleriyle göz kamaştıran Bree Archer, Amy Acosta ve Elizabeth Turner Stokes üçlüsüne teşekkür ederim. Kitabım bir sanat eseri.

Justine Bylo, Stacy Abrams ve Curtis Svehlak'a, işlerin yolunda gitmesini sağladıkları için teşekkür ederim. E-postalarımı gördüğünde kafasını masasına vurmamak zorunda kalsa da, yine de neşeli ve yardımsever bir şekilde cevaplayan Heather Riccio'ya da teşekkürler.

Kitabımı dünyaya tanıttıkları için Victoria Chew, Melanie Johnson, Meredith Johnson, Hannah Li-Paz ve Lindsey Staub'a teşekkür ederim.

Ve yüksek sesle planlarımı dinleyen, bana son dakika şekerleri getiren ve ne olursa olsun beni seven aileme teşekkür ederim. Beni asla yalnız bırakmadığınız için teşekkür ederim.

Judd, sen benim en yakın insanımsın. Tüm taşınmalarda, tüm donanma görevlerinde, kurtardığımız sayısız köpekte: her zaman sevgi vardı. Çok fazla sevgi.

Connor ve Lauren, sizin anneniz olduğum için çok şanslıyım. Siz olduğunuz gibi mükemmelsiniz.

Beni destekleyen, dertlerimi paylaştığım ve benimle birlikte gülen muhteşem arkadaşlarıma—teşekkür ederim. Sizsiz yayıncılık dünyasının inişli çıkışlı yolculuğunu asla atlatamazdım. Valerie Bowman, Jeaniene Frost, Leslie Kelly, Lisa Kessler, Abigail Owen, Nikki Rakov ve Renee Ryan.

Babam bizi terk ettiğinde inanılmaz bir duruş sergilediğin için anneme. Gerçekten de bir patron gibi dimdik durdun, anne.

Gülüşlerimiz ve "İnanabiliyor musun..." diyeceğimiz sohbetlerimiz için kardeşim ve yengem Jerry ve Darla Holliday'e.

Kitaplarımı dünyayla paylaşan tüm kitapçılara ve kütüphanecilere teşekkür ederim. Yaptığınız iş için minnettarım.

Ve son olarak, belki de en önemlisi, Hayalperestlerime ve kitaplarımı satın alan ve bana yazarak hayatlarında bir fark yarattığımı söyleyen tüm okuyucularıma. Zor bir günde onlara bir gülümseme veya biraz olsun rahatlama sağladığım için. İşler gerçekten zorlaştığında, sizi düşünüyorum ve kendime, "Sadece bir sayfa daha" diyorum.

Ve işte buradayız.

Hepinize çok teşekkür ederim.

BU SADECE BAŞLANGIÇ

Bizi çevrimiçi olarak bulun ve sohbete katılın.

TWITTER / X

twitter.com/penguinukbooks

FACEBOOK

facebook.com/penguinbooks

INSTAGRAM

instagram.com/penguinukbooks

YouTube

youtube.com/penguinbooks

PINTEREST

pinterest.com/penguinukbooks

LINKEDIN

linkedin.com/company/penguin-random-house-uk

TİKTOK

tiktok.com/@penguinukbooks

En yeni kitaplar, öneriler, yazar röportajları ve daha fazlası için

Penguen Bültenine Kaydolun

Yazar hakkında daha fazla bilgi edinin ve bir sonraki okuyacağınız kitabı
Penguin.co.uk adresinde keşfedin.

PENGUIN KİTAPLARI

Birleşik Krallık | ABD | Kanada | İrlanda | Avustralya
Yeni Zelanda | Hindistan | Güney Afrika

Penguin Books, adresleri global.penguinrandomhouse.com adresinde bulunabilen Penguin Random House şirketler grubunun bir parçasıdır.

www.penguin.co.uk

Penguin Random House şirketler grubunun bir parçası olan Penguin Michael Joseph tarafından, Entangled Publishing LLC'nin bir parçası olan Red Tower Books ile işbirliği içinde yayınlanmıştır. 2026

Telif hakkı © Alesia Holliday, 2026

Yazarın manevi hakları savunulmuştur.

Kapak tasarımı Bree Archer'a aittir.

Kapak görselleri © Getty ve © Shutterstock

Red Tower Books adı ve logosu, Entangled Publishing LLC'nin ticari markalarıdır ve burada lisans altında kullanılmaktadır.

Rebecca Heyman tarafından düzenlendi

İç tasarım Britt Marczak tarafından yapıldı

Harita tasarımı Elizabeth Turner Stokes tarafından yapıldı

Orijinal harita illüstrasyonu Amy Acosta tarafından yapıldı

İç mekan görselleri studiocasper/GettyImages, happyfoto/GettyImages ve cutelittlethings/GettyImages tarafından sağlandı

ISBN: 978-1-911-75051-2

Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültürü destekler. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve fikri mülkiyet yasalarına saygı göstererek, izinsiz olarak herhangi bir bölümünü çoğaltmadığınız, taramadığınız veya dağıtmadığınız için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un herkes için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz. DSM Direktifi 2019/790'ın 4(3) maddesi uyarınca, Penguin Random House bu çalışmayı metin ve veri madenciliği istisnasından açıkça saklı tutar.

Avrupa Ekonomik Alanı'ndaki yetkili temsilci Penguin Random House Ireland, Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68 adresindedir.

Bu kitaba ait bir CIP katalog kaydı British Library'den edinilebilir.

Tüm yazışmalar şu adrese yapılmalıdır:

Penguin Books

Penguin Random House

One Embassy Gardens, 8 Viaduct Gardens, London SW11 7BW

Dipnot

İkinci baskıdaki dipnot:

[fn1](#) *Larkspur, hayatının sonlarında kaliteli şaraba, zeki kadınlara ve gelincik yarışlarına olan düşkünlüğü nedeniyle gözden düştü. Ancak bu paragraf hakkında sorulduğunda, Kral Karnon Valourian II'nin gülererek şöyle dediğı rivayet edilir: "Lanet olsun, şu yaşlı ayyaş bizi doğıru anlatmış."*
